PARAMAHANSA YOGANANDA
Practica Realizării Sinelui (II)

English title: "Journey to self-realization"

"Sinceritatea este absolut necesară pe calea spirituală, dar la fel de important este să ne îmbibăm mintea şi inima cu Dumnezeu şi să-L iubim mai mult decât Îi iubim darurile. El ne-a creat şi, deşi deţine întreaga creaţie, nu doreşte nimic altceva decât iubirea noastră. Unicul motiv pentru care suntem aici este să-L cunoaştem pe Dumnezeu şi să ne reîntoarcem la El. Iubeşte-L în primul rând pe Dumnezeu şi transformă-ţi corpul într-un templu al Divinului. În tot ce faci acţionează numai cu gândul la El şi caută Fericirea Supremă, acea Beatitudine pe care să o poţi împărtăşi tuturor fiinţelor."
Maestrul Yogananda

PARAMAHANSA YOGANANDA - CONFERINȚE PUBLICE (vol. II)

1. O lume unită, cu Dumnezeu preşedinte
2. Este Dumnezeu un dictator?
3. Dumnezeu răspunde la rugăciuni
4. Calea înţeleaptă de a birui karma
5. Realizarea Nemuririi Cristice
6. Amplificarea magnetismului uman
7. Pregătiri pentru întruparea viitoare
8. Indici ai progresului meditaţiei
9. Focalizarea atenţiei pentru dobândirea succesului în viaţă
10. Accelerarea evoluţiei umane
11. Dovezi ale existenţei Divinului
12. Îndoială, încredere şi credinţă
13. Viziuni ale Indiei: elevarea Sinelui real

14. Miracolele ştiinţei Raja Yoga

15. Învierea: reînnoire şi transformare trupească, mentală şi spirituală

16. Unitate în Conştiinţa Cristică Infinită - "O, ce bucurie!"

17. Realitatea Conştiinţei Cristice

18. Legăminte spirituale la început de an

19. "Iubirea Ta este totul" - o seară a comuniunii cu Divinul

20. Iubire necondiţionată

21. Stimularea progresului spiritual

22. Realizarea divină în viaţa de zi cu zi

Glosar

ŢELURI ŞI IDEALURI ALE ASOCIAŢIEI REALIZĂRII SINELUI

Aşa cum au fost expuse de Sri Sri Paramahamsa Yogananda, Gurudeva şi Fondator

Să împărtăşească tuturor naţiunilor o cunoaştere temeinică a tehnicilor de experimentare directă şi personală a lui Dumnezeu.

Să înveţe că sensul vieţii este evoluţia - prin efort propriu - a conştiinţei individuale spre Conştiinţa Divină; şi implementarea mondială a templelor Asociaţiei Realizării Sinelui, astfel încât oamenii să fie încurajaţi să îşi ridice în căminele şi inimile lor temple individuale închinate lui.

Să dezvăluie armonia şi unitatea care există între creştinismul originar, aşa cum a fost învăţat de Isus Christos, şi Yoga expusă de Bhagavan Krishna; şi să arate că aceste principii ale Adevărului reprezintă baza ştiinţifică comună tuturor religiilor.

Să arate calea divină spre care se îndreaptă toate celelalte ramuri şi credinţe religioase: meditaţia zilnică, efectuată în mod ştiinţific şi devoţional.

Să elibereze omul de cele trei suferinţe capitale: boala fizică, dizarmonia mentală şi ignoranţa spirituală.

Să încurajeze "trăirea simplă şi gândirea înaltă, elevată"; să răspândească spiritul de fraternitate între toţi oamenii, învăţându-i că au o singură temelie eternă: unitatea cu Dumnezeu.

Să demonstreze superioritatea minţii faţă de corp, a sufletului faţă de minte.

Să depăşească răul prin bine, durerea prin bucurie, cruzimea prin compasiune şi ignoranţa prin înţelepciune.

Să unifice ştiinţa şi religia prin realizarea unităţii principiilor lor fundamentale.

Să răspândească înţelegerea culturală şi spirituală între Orient şi Occident, prin schimbarea reciprocă a caracteristicilor lor distinctive.

Să servească umanitatea ca pe Unicul şi Eternul Sine.

Sri Sri Daya Mata, Sanghamata şi Preşedinte

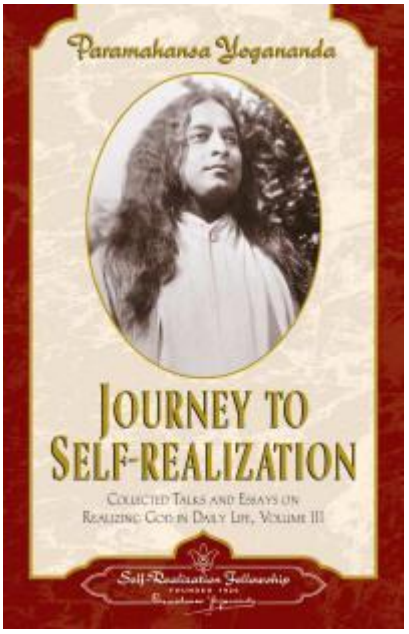

DESPRE AUTOR

"Idealul iubirii de Dumnezeu şi nobilul ţel de punere în slujba umanităţii şi-au găsit deplină expresie în viaţa luminată a lui Paramahamsa Yogananda... Deşi o mare parte a vieţii şi-a petrecut-o în afara Indiei, sufletul său îşi găseşte un loc binemeritat printre cei mai măreţi sfinţi născuţi pe pământ indian. Munca sa continuă să se dezvolte şi să strălucească din ce în ce mai puternic, atrăgând oameni din toate colţurile lumii în pelerinajul sacru către Spirit."

Cu aceste cuvinte i-a adus guvernul Indiei tribut fondatorului Societăţii Yogoda Satsang din India / Asociaţia Realizării Sinelui, la data de 7 martie 1977, când au fost comemoraţi 25 de ani de la dispariţia sa dintre noi. La acest eveniment a fost pusă în circulaţie o serie filatelică în onoarea Maestrului.

Un învăţător al lumii, a cărui prezenţă a călăuzit nenumărate suflete pe calea spirituală, Paramahamsa Yogananda a trăit şi expus pe înţelesul tuturor cele mai nobile adevăruri ale vieţii. Născut în Gorakhpur, India, în 1893, Sri Sri Paramahamsaji a fost trimis de gurul său în Statele Unite, ca delegat la Congresul Internaţional al Religiilor, care a avut loc în anul 1920. Lecturile şi discursurile ulterioare, ţinute în Boston, New York şi Philadelphia, au fost cu entuziasm primite, iar patru ani mai târziu, în 1924, Gurudeva a pornit într-un turneu transcontinental, pe întreg teritoriul Statelor Unite.

În următorul deceniu, Paramahamsaji a călătorit foarte mult, oferind discursuri şi cursuri de iniţiere miilor de suflete interesate de ştiinţa yoga, de meditaţie şi de o viaţă spirituală echilibrată, trăită întru Dumnezeu.

Munca începută de Paramahamsaji, o dată cu întemeierea Societăţii Yogoda Satsang din India, în 1917, şi a Asociaţiei Internaţionale a Realizării Sinelui, în 1925 la Los Angeles, continuă şi astăzi sub îndrumarea discipolei sale, Sri Sri Daya Mata. În paralel cu publicarea lecturilor şi scrierilor Maestrului, societatea deţine ashram-uri, kendras-uri şi multe centre de meditaţie în întreaga lume; programe

monastice de iniţiere în spiritualitate; precum şi Cercul Mondial de Rugăciune, un releu prin care sunt transmise în permanenţă ţelurile sacre de armonie şi pace între toate fiinţele şi naţiunile globului.

Viaţa şi învăţătura lui Paramahamsa Yogananda sunt descrise în ***Autobiografia unui Yoghin***, carte care, încă de la publicarea ei în 1946, a devenit un text de referinţă în domeniul spiritualităţii, fiind în prezent folosită ca material de documentare în multe colegii şi universităţi din întreaga lume.

1. O LUME UNITĂ, CU DUMNEZEU PREŞEDINTE

Rezumat al discursului ţinut de Paramahamsaji la data de 8 aprilie 1951, cu prilejul ceremoniei de inaugurare a* India House*, una din noile construcţii ridicate pe terenul Templului Asociaţiei Realizării Sinelui în Hollywood, California

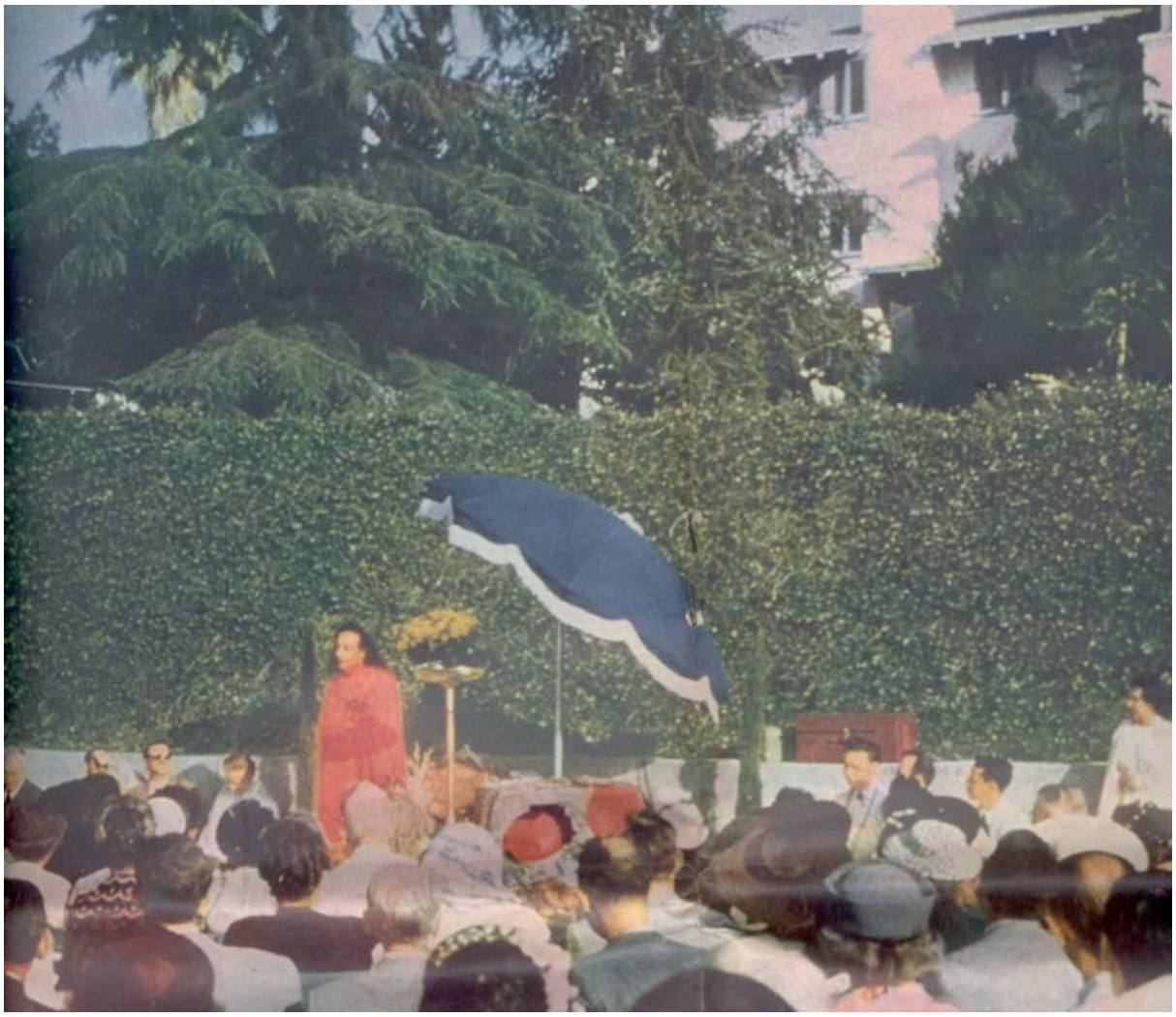

Foto: Anul 1951 - Prima convocare generală a Self Realization Fellowship (Asociaţia Realizării Sinelui)

Sunt atât de fericit că ne aflăm cu toţii aici. Mi-aş fi dorit ca estrada să fie suficient de mare încât să poată sta alături de noi toţi cei care au ajutat la transformarea Indiei House [1] într-o realitate: călugării şi călugăriţele Asociaţiei care au construit acest lăcaş şi au făcut posibilă apariţia acestei zile de bucurie şi împlinire. Aici, orientalii şi occidentalii îşi pot împărtăşi liber experienţele filosofice, culturale şi spirituale.

[1] Numele a fost schimbat ulterior în "India Hall", după ce s-a descoperit că titulatura "India House" era deja folosită de către o firmă din San Francisco.

Acum, urmând exemplul înţelepţilor Orientului, să medităm împreună. Vă rog să vă îndreptaţi spatele. Expiraţi profund; rămâneţi calmi. Nu vă concentraţi asupra respiraţiei sau mişcărilor musculare; relaxaţi-vă total. Spuneţi adio lumii senzoriale - văzului, auzului, mirosului, gustului şi pipăitului - şi pătrundeţi în interior. Din centrul de comandă al sufletului pornesc toate trăirile vieţii noastre lăuntrice. Corpul nu mai înseamnă absolut nimic atunci când sufletul, intelectul şi energia vieţii l-au părăsit. Aşadar, să ne concentrăm asupra Aceluia din care izvorăşte fiinţa fiecăruia dintre noi: Spiritul Suprem.

Detaşaţi-vă de senzaţiile trupeşti şi îndepărtaţi din minte toate gândurile tulburătoare. Concentraţi-vă asupra păcii şi bucuriei. Priviţi sfera de întuneric din spatele ochilor închişi şi extindeţi această sferă până când ajunge să cuprindă sala în care ne aflăm. Continuaţi să dilataţi masa de întuneric până când ea îmbrăţişează întregul Los Angeles; apoi America şi toate statele ei. Priviţi întreaga lume cum pluteşte în această bulă şi vizualizaţi cum sfera aflată în expansiune începe să vibreze de lumină şi bucurie. În această bucurie strălucitoare priviţi sistemul planetar, Calea Lactee, galaxiile şi universurile, oceanele infinite de electroni şi protoni care le înconjoară - toate plutind în neţărmurita sferă de fericire şi lumină. Să păstrăm tăcerea şi să afirmăm lăuntric: "În mine gravitează lumile prezentului, trecutului şi viitorului. Eu sunt sfera nemărginită şi eternă a beatitudinii şi luminii."

Reflectaţi asupra gândului că în această sferă infinită de lumină şi încântare există toate bisericile, templele, moscheile, toate naţiunile şi popoarele Pământului, toate fiinţele şi lumile Divinului. În această conştiinţă universală ne rugăm la Dumnezeu să ne călăuzească în crearea pe Pământ a Statelor Unite Mondiale, unite în frăţie şi pace; să realizăm, acum şi pentru totdeauna, că suntem unul cu Dumnezeu, creaţi după chipul şi asemănarea Sa. Acum, o dată cu deschiderea ochiului intuiţiei, vedem că nu suntem simple creaturi neputincioase şi mărginite de simţuri.

"Tată Ceresc, în această meditaţie percepem omniprezenţa Ta. Deşi ne-ai delimitat vastitatea conştiinţei în colivia trupului material, imediat ce închidem ochii, prin intermediul văzului intuitiv, ne conştientizăm infinitudinea şi eternitatea. Binecuvântaţi în gloria Ta, ştim că suntem creaţi după al Tău chip şi asemănare, realizare în care a trăit Isus Cristos, Krishna şi toţi marii maeştri."

Expansiunea iubirii către toate naţiunile

Înţelepţii şi sfinţii din întreaga lume sunt modelele pe care trebuie să le urmăm. Deşi trupurile lor au fost finite, ei au realizat că sunt parte a Conştiinţei Infinite, că formele lor individuale nu sunt decât valuri ale Oceanului Cosmic. În această lume efemeră ne circumscriem iniţial în cadrul familiei, dar imediat ce ne îndreptăm iubirea către vecinii şi colegii noştri, apoi către propria ţară şi, în cele din urmă, către toate naţiunile în mod nepărtinitor, devenim din ce în ce mai măreţi. Iar când fiinţăm pe deplin uniţi în Dumnezeu, cufundaţi în meditaţie profundă, realizăm sublimul adevăr că Oceanul este valul şi valul este Oceanul.

Eu îmi iubesc enorm minunata mea ţară, India, pentru că acolo am învăţat să-L iubesc pe Dumnezeu şi întreaga Sa creaţie, însă aceeaşi iubire o transmit neîncetat tuturor naţiunilor, deoarece lumea întreagă este India mea. Iubesc America la fel de mult; pentru mine, America este al doilea cămin. India şi America reprezintă vârfurile cele mai înalte ale Orientului şi Occidentului şi cred că un schimb cultural între poporul indian şi cel american va conduce la rezolvarea tuturor problemelor umanităţii; America şi India sunt capabile să pună bazele viitoarelor State Unite Mondiale, ale căror cetăţeni planetari să fie călăuziţi de un unic şi etern Preşedinte: Dumnezeu. Această afirmaţie poate părea utopică - dar până acum ce-au făcut politicienii? Ei nu au fost capabili decât să işte războaie, crime şi suferinţe. Este suficient! Dumnezeu este Unul şi noi toţi suntem copiii Săi. În spiritul adevărat al Americii şi în democraţia ei reală îşi găsesc unitatea şi prosperitatea toate naţiunile globului; iar India este centrul în care converg toate religiile lumii.

Îmi amintesc că, la scurtă vreme după ce am ajuns în America, l-am întrebat pe un student hindus: "Ce crezi despre americani?" Răspunsul său mi-a arătat clar că se considera superior, deoarece mi-a spus: "Ştii, parcă ar fi nişte copii naivi." Atunci i-am dat replica: "Ah, foarte bine! înseamnă că mă voi înţelege de minune cu semenii mei; pentru că, după cum a spus şi Cristos, a copiilor este împărăţia lui Dumnezeu."

Un "milionar cu zâmbetul pe buze"

Eu cred în America, deoarece această minunată ţară a dăruit şi dăruieşte întregii lumi foarte multe lucruri. Am urmărit cu atenţie acest fapt şi am observat că generozitatea acestei măreţe naţiuni nu

cunoaşte limite. Tot ceea ce am dorit şi doresc pentru India, am descoperit în căminele Americii. Dar, spre deosebire de indieni, care deşi de-abia îşi permit un bol de orez pe zi şi totuşi zâmbesc, în schimb, milionarii americani nu pot schiţa nici măcar un zâmbet. De fiecare dată când merg pe stradă văd că în mintea oamenilor predomină o singură idee: "Dacă aş avea câţiva dolari în plus, aş fi fericit." Banii sunt necesari; nu a existat sfânt sau înţelept care să nu se fi folosit de bani, pentru a-şi asigura strictul necesar, ori pentru a-şi ajuta semenii. Însă banii nu sunt suficienţi.

Deşi am întâlnit mulţi milionari în America, nu pot spune despre nici unul dintre aceştia că era un "milionar cu zâmbetul pe buze". Dimpotrivă, banii îi făceau să arate trişti şi suferinzi. Indiferent de circumstanţele exterioare, fericirea, bucuria lăuntrică nu trebuie să dispară, pentru că aceasta este hrana sufletului. De fiecare dată când aud "Ah, respectivul era un milionar, o persoană care a reuşit în viaţă, dar sărmanul a murit în urma unui atac de cord", îmi doresc mai degrabă să fi rămas un oriental care să mediteze pe malurile Gangelui. Însă când văd sărăcia din India, îmi doresc să fiu un american care să-şi dedice viaţa ştiinţei şi descoperirii maşinăriilor capabile să anihileze suferinţa umană. Fiind creaţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, avem capacitatea şi abilitatea să creăm lucruri măreţe.

Omul, când se uită la firavul său corp din carne şi oase, se percepe ca pe o fiinţă limitată şi nesemnificativă. Lucruri destul de mărunte - de pildă, o zgârietură sau o entorsă - sunt suficiente pentru a-l face să-şi realizeze micimea. Însă imediat ce închide ochii şi pătrunde în meditaţie, îşi realizează vastitatea conştiinţei şi vede că el se află în centrul eternităţii. Iar pentru aceasta nu trebuie să facă altceva decât să-şi închidă ochii, să reflecteze cu atenţie asupra fiinţei sale şi să-şi spună: "Eu sunt Infinitul; eu sunt copilul Divinului. Valul este o mică protuberanţă a oceanului; conştiinţa manifestată ca individualitate nu este decât un val al infinitei Conştiinţe Cosmice. Eu sunt Spirit. Eu nu mă tem de nimic." Aceasta e învăţătura transmisă nouă, tuturor, de către înţelepţii Orientului; învăţătură şi realizare de care avem nevoie cu toţii.

Dumnezeu ne dăruieşte bunăstarea şi fericirea supremă

Meditaţi şi păstraţi-L pe Dumnezeu în inimă şi El vă va dărui fericire şi bunăstare. Tocmai de aceea Isus a spus: "Iubeşte-L pe Dumnezeu cu toată inima ta." [2] Însă Dumnezeu vede imediat că nu este dorit atunci când copilul Său rosteşte Rugăciunea Domnului şi se gândeşte în acelaşi timp la ce urmează să mănânce la cină. Un devot adevărat se concentrează numai asupra Tatălui Ceresc, deoarece el ştie că fără puterea Acestuia nu poate face nici cel mai mic gest. Aşa cum vapoarele şi avioanele pot fi manevrate prin undele radio, la fel şi Dumnezeu ne insuflă viaţă prin puterea Sa infinită - energie divină care curge neîncetat prin medulla oblongata.[3] Imediat ce această forţă divină nu mai acţionează în trupul fizic, omul se transformă într-un cadavru. De ce să nu căutăm Sursa acestei puteri infinite? Dumnezeu nu ne interzice confortul şi bunăstarea. Isus a spus: "Mai întâi căutaţi împărăţia lui Dumnezeu..." De ce? Pentru că acolo este cuibărită fericirea adevărată. "...Şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra."[4] "Şi nu vă îndoiţi o clipă în minte."[5]

[2] Matei 22:37.

[3] "Gura lui Dumnezeu". "Omul nu poate trăi doar cu pâine, ci cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu" (Matei 4:4).

[4] Matei 6:33.

[5] Luca 12:29.

Eu nu deţin nimic al meu, dar totuşi am totul. Adeseori am dăruit celorlalţi ultimul meu bănuţ şi niciodată nu am rămas fără bani, pentru că Dumnezeu a avut întotdeauna grijă de mine. În această privinţă pot spune că sunt enorm de bogat, chiar dacă material sunt sărac - sărac nu pentru că am fost constrâns, ci pentru că am ales din proprie voinţă pauperitatea. Din moment ce-L am alături pe Tatăl Ceresc, ce altceva mi-aş putea dori? În spatele banilor şi a tuturor eforturilor omeneşti se află Puterea Supremă, iar dacă Aceasta doreşte să ai o slujbă bună şi să fii prosper, atunci aşa va fi. Eu am trăit şi

trăiesc clipă de clipă în comuniune totală cu Dumnezeu şi El mi-a asigurat toate cele necesare, însă nu am păstrat nimic pentru mine, ci am dăruit totul pentru cauza Sa.

Eu nu mă consider un guru sau un învăţător spiritual. Tot ce ştiu este că mi-am anihilat micul eu (egoul) şi acum prin acest vehicul nu se manifestă altcineva decât Tatăl Ceresc. Aceasta este realizarea şi ţelul pe care trebuie să-l avem cu toţii. Imediat ce egoul a fost dizolvat, am văzut clar Fiinţa care ne însufleţeşte pe toţi. Aşa cum toate becurile unui oraş îşi primesc energia de la un singur generator, la fel şi noi toţi suntem luminaţi de Dumnezeu. "Nu ştiţi voi că sunteţi templul lui Dumnezeu şi că Spiritul Tatălui sălăşluieşte în voi?"[6] De ce este Isus Cristos recunoscut ca fiu al lui Dumnezeu? Pentru că el, la fel ca toţi marii maeştri, ne-a oferit un exemplu pe care să-l urmăm. Altminteri, atâta timp cât nu devenim asemenea lui Cristos, cuvintele sale nu vor avea nici o semnificaţie: "Şi tuturor celor care l-au primit, lor le-a dat puterea de a deveni fii şi fiice ale Domnului."[7]

[6] I Corinteni 3:16.

[7] Ioan 1:12.

Diamantul şi cărbunele sunt ambele constituite din carbon, dar numai diamantul este capabil să reflecte lumina. Mentalităţile asemănătoare cărbunelui sunt acelea care se văicăresc mereu: "Lumea este rea; mă doare capul; vreau cutare lucru şi nu-l pot obţine, pentru că toţi sunt împotriva mea..." O mentalitate asemenea diamantului rămâne întotdeauna fermă pe poziţie şi afirmă: "Nu are importanţă ce se întâmplă cu mine; eu voi merge mai departe, pentru că Dumnezeu îmi este întotdeauna alături." O asemenea minte este capabilă să recepţioneze lumina şi, în cele din urmă, prin evoluţie materială, mentală şi spirituală, îşi recunoaşte natura şi devine asemeni Spiritului Suprem.

Nu minimalizaţi niciodată importanţa valurilor mărunte, chiar dacă uneori ele sunt spulberate de talazurile uriaşe ale oceanului. Un val mic are nevoie de încurajări: "Micuţule, ce se întâmplă cu tine? Nu vezi că în spatele tău se află întregul ocean şi că voi, de fapt, sunteţi Unul şi Acelaşi?" Nu mai priviţi aceste trupuri mărunte, ci îndreptaţi-vă atenţia către interior. Meditaţia în care am pătruns astăzi este de o importanţă extraordinară, deoarece cu ajutorul ei vă puteţi realiza vastitatea şi puteţi vedea clar că fiinţaţi pretutindeni în Spirit.

Prieteni, ţineţi minte; Orientul, prin ai săi înţelepţi nemuritori, este învăţătorul nostru spiritual; nu vă lăsaţi amăgiţi de superstiţiile propovăduite de falşii guru. Iar orientalii trebuie să realizeze că Dumnezeu nu-i scuteşte de suferinţă doar datorită faptului că urmează calea spiritualităţii. Ei au datoria să adopte exemplul dat de America şi să înveţe de la naţiunea americană căile de dezvoltare a tehnologiei, medicinei, învăţământului. Prin schimburi constructive între Orient şi Occident putem crea Statele Unite Mondiale, al căror unic Preşedinte să nu fie altul decât Dumnezeu.

2. ESTE DUMNEZEU UN DICTATOR?

Sediul central internaţional al Asociaţiei Realizării Sinelui, LosAngeles, California, 20 aprilie 1941

Foto: Anul 1925 - Filarmonica din Los Angeles

Subiectul de astăzi nu cred că a mai fost dezbătut până acum în nici o învăţătură sau conferinţă spirituală. Eu îi pun mereu lui Dumnezeu tot felul de întrebări; şi El nu se supără niciodată. Şi, indiferent cât de puerile sau de acide îmi sunt întrebările, Fiinţa Divină îmi dăruieşte întotdeauna cele mai minunate răspunsuri. Oricine poate vorbi deschis cu Dumnezeu şi poate primi răspunsuri la toate acele anomalii din natură care au mistificat viaţa umană.

Omul este singura fiinţă înzestrată cu libertate de voinţă şi individualitate. Rolul său este de a-şi dezvolta inteligenţa şi de a redescoperi şi exprima natura sa reală, sufletul: reflecţie identică a Spiritului Suprem. În acest sens, inteligenţa trebuie să şi-o dezvolte nu doar prin lecturi şi predici spirituale, ci este imperativ să depună eforturi susţinute prin care să-şi exerseze mintea şi să-şi îmbunătăţească neîncetat gândurile şi acţiunile.

Biblia ne spune că omul este creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.[1] Dar această imagine nu este exprimată în toţi oamenii. Deşi lumina Divinului ne însufleţeşte pe toţi în mod egal, nu putem nega faptul că în unii se manifestă mai intens, în vreme ce în alţii de-abia licăreşte. Dacă lumina Divinului s-ar manifesta pe deplin în fiecare om, atunci am fiinţa cu toţii în starea noastră nativă de perfecţiune şi nimeni nu ar mai încerca să-şi îmbunătăţească nivelul intelectual, material sau spiritual.

[1] Geneza 1:26-27.

Flexibilitatea vieţii umane elimină toate dubiile în privinţa existenţei puterii divine inerente în toţi şi toate. Iar dacă vedem că unii se află pe trepte superioare de dezvoltare, aceasta se datorează faptului că ei au depus în acest sens eforturi mai susţinute. Desigur, aş putea fi întrebat: "Din moment ce inteligenţa divină există în noi toţi, atunci de ce unii se nasc şi se comportă întreaga viaţă ca nişte idioţi?" Un răspuns clar la această întrebare nu poate fi dat atâta timp cât nu analizăm profund întrupările lor anterioare şi nu descoperim acele acţiuni care i-au condus la acest nefericit rezultat. Însă, în ceea ce priveşte condiţia minţii lor, dacă aceasta poate fi corectată sau măcar ameliorată, atunci sufletul va avea posibilitatea să-şi manifeste inteligenţa nativă.

Istoria conducătorilor lumii

Dacă privim în istoria umanităţii putem vedea că au existat în toate timpurile persoane a căror inteligenţă le-a permis să iasă din anonimat şi să devină lideri. Statutul de conducător era obţinut şi păstrat, în triburile primitive, prin demonstrarea în luptă a forţei fizice. Aşa au apărut în existenţă clanuri diferite care, în decursul timpului, unindu-şi forţele pentru a înfrânge alte clanuri rivale, ori pentru a duce la îndeplinire unele ţeluri comune, s-au transformat în regate sau monarhii. Însă unii dintre liderii acestor noi forme statale au abuzat de poziţia lor şi au devenit tirani; ei au instaurat legi prin care le asigurau propriilor descendenţi dreptul inalienabil la tron. Dreptul de a conduce un popor în virtutea aşa-numitului "sânge regal", fără să se ţină cont de faptul că respectiva persoană trebuia să deţină merite şi aptitudini în acest sens, a viciat această formă de guvernământ. Răul a început astfel să macine din interior instituţia regală deoarece, indiferent că erau sau nu apţi din punct de vedere fizic şi mental, moştenitorii tronului ajungeau obligatoriu în poziţia de conducători; postură în care, aşa cum s-a întâmplat în multe cazuri, sfârşeau prin a deveni simple marionete ale tutorilor şi miniştrilor curţii regale.

Aşadar, putem spune că sistemul monarhic bazat pe succesiune familială a dat greş. Unele naţiuni - sătule de tiranie şi asuprire - ajungând chiar să se revolte împotriva conducătorilor lor. Istoria ne oferă multe exemple de regi detronaţi, expulzaţi şi chiar decapitaţi.

Apoi a urmat ideea de republică. State precum Franţa şi America au fost primele care au ales să aibă preşedinţi votaţi de popor. George Washington, prin tot ceea ce a făcut pentru eliberarea şi independenţa naţiunii americane, a deţinut calităţile şi virtuţile necesare funcţiei de preşedinte. El şi-a iubit cu adevărat ţara şi în inima sa aceasta a ocupat întotdeauna primul loc. Sub conducerea sa, această ţară binecuvântată a făcut primii paşi importanţi spre transformarea în măreaţa naţiune pe care o vedem astăzi. Lincoln a fost şi el un lider excepţional.

Dar ce s-a întâmplat între timp cu idealul perfect "guvern al poporului, pentru popor şi condus de către popor"? Deşi cetăţenii îşi aleg prin vot liber preşedintele, sistemul este totuşi vulnerabil în faţa influenţelor şi intereselor personale. Adeseori, alegerile sunt câştigate de acela care stăpâneşte cel mai bine arta de a vorbi în faţa mulţumilor. Cu toţii ştim că fiecărui om îi place să-şi elogieze calităţile. O asemenea persoană poate vorbi ore întregi împotriva altora şi le poate critica defectele; dar nu va scoate nici un cuvinţel despre viciile sale şi nici nu va permite altora să i le reamintească. Aceia care se cred îndreptăţiţi să critice si să condamne au obligaţia să-şi declare şi propriile deficienţe. Însă politicienii, ştiind foarte bine că nu vor fi niciodată aleşi în acest mod, preferă să omită din discursurile lor acele amănunte care i-ar priva de voturile necesare obţinerii funcţiei de conducere şi nu fac decât să promită câte-n lună şi-n stele. Apoi, o dată ce au fost aleşi, uitând complet de promisiunile acordate cetăţenilor, încep să se comporte după bunul lor plac.

Votanţii nu cunosc adevăratul caracter al candidaţilor politici; ei ştiu despre aceştia doar ceea ce citesc în ziare sau aud la radio, ori la televiziune. Dacă opinia generală îi spune potenţialului votant că respectivul candidat este o persoană bună şi capabilă, el va fi înclinat să o voteze pe aceasta. Dar pe ce criterii îi judecă abilităţile şi meritele? Care este standardul după care fiecare politician sau potenţial politician poate fi considerat merituos sau nu? Până în prezent nimeni nu a stabilit asemenea standarde. Acesta este şi motivul pentru care, adeseori, populaţia se lasă condusă de propagandă şi sentimente, fără să ştie cu adevărat pe cine sau ce votează. Un candidat, chiar dacă este lipsit de merite, poate câştiga

foarte uşor voturile oamenilor - este suficient să aibă bani să plătească un program eficient de publicitate. Din nefericire, sistemul electoral actual permite apariţia în viaţa politică şi personajelor lipsite de calităţile sau virtuţile care să le îndreptăţească să ocupe poziţii de conducere, dar care, în schimb, au ştiut cum să atragă în folosul lor banii magnaţilor - asta în vreme ce candidaţii cu adevărat merituoşi, cărora le lipsesc resursele materiale şi financiare prin care să-şi facă publicitate, rămân complet necunoscuţi electoratului. Bineînţeles, nu înseamnă că toţi cei care au bani sunt implicaţi în influenţarea alegerilor! Eu l-am admirat dintotdeauna pe Henry Ford, deoarece el este un adevărat filantrop şi îşi foloseşte banii, atât în această ţară cât şi în alte colţuri ale lumii, numai în scopuri caritabile. Unul din criteriile în baza căruia trebuie să fie aleşi liderii sau conducătorii politici este binele pe care-l fac semenilor lor.

Votanţii, în mare măsură, sunt dependenţi şi, implicit, controlaţi de ceea ce scrie în ziare; eu însă cred că oamenii au capacitatea să scape de această influenţă nefastă. În India, atitudinea generală era ca, imediat ce o persoană argumenta cu fraza "aşa am citit în ziar", toţi să considere complet falsă acea informaţie. Ziarele sunt parţiale şi au interesele lor financiare; ceea ce îi face pe oameni să fie sceptici. Informaţiile corecte şi nepărtinitoare le vor reinstaura instituţiilor de presă integritatea morală şi le vor ajuta să recâştige încrederea oamenilor.

În prezent, într-adevăr, democraţia este idealul cel mai bun, dar sistemul de votare adoptat de aceasta este total ineficient, deoarece se acordă mult prea putină atenţie caracterului candidaţilor politici. Dacă li s-ar permite să voteze doar sfinţilor şi acelor persoane capabile să recunoască adevăratul caracter al candidaţilor, atunci am avea la Casa Albă numai preşedinţi şi oameni politici merituoşi şi virtuoşi. Un politician cu adevărat merituos este acela care are în vedere în primul rând binele naţiunii din care face parte şi bunăstarea întregii lumi, deopotrivă.

Datorită anomaliilor prezente în sistemul de votare actual, puterea politică este obţinută uneori şi de persoane nepotrivite. Totuşi, acest sistem democratic este mult mai bun decât celelalte alternative. Regii inapţi şi liderii care conduc cu forţa o naţiune nu pot fi detronaţi fără violenţă; dar preşedinţii aleşi prin vot liber pot fi oricând înlocuiţi de cetăţenii care i-au ales.

Şi aşa ajungem să discutăm despre forma de dictatură prezentă în zilele noastre în destul de multe colţuri ale lumii. Dictatorii sunt exemple clasice de politicieni care fac tot felul de promisiuni şi apoi uită complet de ele, o dată ce au reuşit să ocupe poziţia mult dorită. Majoritatea dictatorilor îşi încep drumul către putere prin dorinţa, uneori chiar sinceră, de a-şi ajuta semenii. La început, cei mai mulţi dintre dictatori câştigă încrederea oamenilor prin acţiuni altruiste şi caritabile, însă, în vreme ce loialitatea faţă de naţiunea lor poate rămâne neştirbită, interesele personale, invidia şi excesul de zel îi fac să devină total neloiali faţă de celelalte naţiuni şi să provoace probleme întregii lumi. Iar odată ajunşi în vârful piramidei, încep să conducă prin forţă şi tiranie, pentru a fi siguri că nu-şi pierd poziţia. Bun sau rău, cuvântul lor este lege. Acesta este defectul dictaturii.

Acum apare întrebarea: este Dumnezeu un dictator? În contextul pe care tocmai l-am discutat, bineînţeles că nu; dar într-un alt sens, El poate fi considerat dictator, deoarece ne-a creat fără voia noastră. Nu este adevărat? Nimeni nu cred că a cerut să fie creat. Cine i-a spus Lui să ne creeze? Aceasta este una din întrebările la care El nu răspunde. Adeseori L-am apostrofat şi i-am spus că nu trebuia să ne creeze şi să ne trimită într-un corp atât de fragil, într-un trup supus bolilor, suferinţei şi morţii. Până şi un autoturism are părţi care pot fi înlocuite pentru a funcţiona în continuare eficient, dar nu şi maşinăria umană. Din acest motiv, avem tot dreptul să-I spunem: "Doamne, Tu ne-ai creat şi tot Tu trebuie să ne salvezi - aceasta este responsabilitatea Ta."

Matricea creaţiei

De ce a creat Dumnezeu bărbaţi, femei, animale, plante şi a supus sufletul limitărilor conştiinţei specifice formei în care este ea încastrată? În acest sens, Dumnezeu este un dictator. Animalele nu au nici o posibilitate de evoluţie în cadrul unei existenţe; ele trăiesc şi mor exact aşa cum s-au născut - conduse de instincte. Iar fiinţele umane profită enorm de mult de pe urma acestor sărmane creaturi.

Nimeni nu poartă pantofi sau haine făcute din piele de om, deoarece nu ar suporta ideea. Însă oamenii cred că au tot dreptul să se folosească de pielea şi blana animalelor, deoarece în această lume creată de Dumnezeu ele nu se pot apăra în faţa fiinţelor umane. În acest sens, repet, Dumnezeu pare a fi un dictator. Dar, în acelaşi timp, întreaga responsabilitate este a Sa, deoarece ne-a trimis în lume fără ca noi să fi cerut aceasta şi fără ca măcar să ne fi spus de ce ne aflăm aici.

Cu toate acestea, putem vedea clar că ţelul urmărit de Creator este unul bun. Această întreagă creaţie ne arată că este opera unei Inteligenţe Supreme. Deşi noi nu suntem simţurile, prin ele percepem materia şi comunicăm şi ne implicăm în manifestare. Hrana ne potoleşte foamea; apa ne satisface setea. Fiecare fiinţă este înzestrată cu abilitatea de a-şi îngriji corpul şi de a-i satisface acestuia toate necesităţile. Fiecare formă de viaţă urmează într-o mai mare sau mai mică măsură un şablon prestabilit. Viaţa fiinţei umane, în medie, nu depăşeşte o sută de ani; în vreme ce arborii sequia pot trăi aproape patru mii de ani. O plantă de apartament, indiferent cât de mult o îngrijim, în câteva zile se va ofili şi va muri. Unele insecte nu trăiesc mai mult de câteva ore. Ce înseamnă toate acestea? Absolut totul în jurul nostru ne demonstrează că există un "Dictator" care a orânduit lucrurile exact aşa cum le vedem astăzi şi a stabilit matricea, standardele care guvernează întreaga existenţă.

Dictatura spirituală

Diferenţa dintre stilul de guvernare adoptat de Iosif Stalin şi Mahatma Gandhi este una foarte importantă. Amândoi conduc milioane de oameni şi sunt consideraţi dictatori - dar Gandhi este un dictator spiritual, deoarece îi călăuzeşte pe semenii săi prin iubire; şi poporul îl urmează din iubire, nu de teamă. Similar, cred că putem spune că Dumnezeu este un dictator spiritual. Dacă acum El ar descinde pe Pământ în trup uman, ceea ce poate face într-o clipită, şi şi-ar dezvălui calităţile divine, toţi L-ar urma şi asculta fără să crâcnească. Şi El chiar apare printre noi, dar deghizat în forma avatarilor Săi. În aceste fiinţe rarisime, El îşi ţine puterile parţial ascunse şi, pentru binele oamenilor, adoptă un rol specific vieţii umane.

Dumnezeu S-a născut şi S-a manifestat în mulţi avatari; unul dintre aceştia a fost Isus Cristos, care le-a permis oamenilor să-l crucifice, deşi ar fi putut foarte bine să distrugă întreaga lume printr-o singură privire. Adepţii lui Isus se aşteptau ca el să devină un împărat al lumii. În schimb, el a fost încoronat cu spini şi astfel a ajuns un împărat divin care domneşte în inimile a sute de milioane de oameni. Unde sunt astăzi Napoleon şi Gingis Han? Ei nu ocupă decât câteva capitole în cărţile de istorie; simple evenimente istorice. Dar Isus Cristos trăieşte şi străluceşte în mintea şi inima tuturor acelora care-l iubesc şi-i urmează exemplul.

Viaţa trăită de Isus Cristos ne demonstrează că Dumnezeu nu este doar un simplu dictator. El este atotputernic, dar niciodată nu-şi foloseşte omnipotenţa pentru a-şi distruge duşmanii. Chiar dacă îl blestemăm sau îl negăm, dacă îl insultăm sau ponegrim, El nu ne va pedepsi niciodată. Însă imediat ce ne umplem mintea cu gânduri rele, singuri ne vom pedepsi şi ne vom pierde liniştea minţii şi pacea sufletului.

Dumnezeu refuză să comande copiilor Săi

Universul fizic a fost creat de Dumnezeu şi el funcţionează conform unor legi fixe care, o dată ce au fost încălcate, nu iartă pe nimeni. O persoană care, de pildă, ignoră legea gravitaţiei şi sare de pe acoperişul unei clădiri va trebui să suporte consecinţele faptei sale. Aşadar, în această lume materială, libertatea de acţiune a fiinţei umane este limitată de principiile cosmice inexorabile create de Dumnezeu. În acest sens, El pare a fi un dictator nemilos, dar faptul că rămâne în permanenţă tăcut şi că prin iubire ne cheamă neîncetat la El, ne demonstrează contrariul. Dacă El ne-ar vorbi direct, ne-am pierde pe loc libertatea de acţiune şi L-am urma fără să crâcnim, deoarece nimeni nu poate rezista în faţa influenţei Sale pline de înţelepciune şi iubire.

Acesta este motivul datorită căruia Dumnezeu nu le-a permis niciodată sfinţilor Săi să-şi folosească puterea spirituală pentru transformarea lumii. Mulţi sfinţi şi înţelepţi au deţinut puteri spirituale extraordinare. Maestrul meu putea învia morţii, însă nu şi-a folosit puterile divine pentru a-i influenţa pe oameni, deoarece ştia că aceştia vor fi interesaţi mai mult de fenomenele respective decât de Dumnezeu şi iubirea Sa. De aceea, Dumnezeu nu doreşte ca sfinţii Săi să atragă suflete împotriva voinţei lor.

De-a lungul epocilor, profeţii i-au ameninţat pe oameni că Dumnezeu va coborî din ceruri şi îi va distruge pe cei păcătoşi. Dar Dumnezeu nu a făcut şi nici nu va face vreodată aşa ceva. Când oamenii încalcă legile Sale divine, prin acţiunile lor greşite, singuri pun în mişcare acele forţe cosmice care produc efecte catastrofale. Dacă Dumnezeu ar fi obişnuit să-i pedepsească pe răufăcători, atunci ar face acest lucru chiar acum, deoarece ştie cine este de partea binelui în acest cumplit război la care suntem cu toţii martori. [2]

[2] Al doilea război mondial.

Dumnezeu însă este umil şi Se ascunde în tăcere. El nu doreşte să-Şi impună forţa şi nu vrea să le ordone oamenilor: "Eu sunt Dumnezeu. Ascultaţi-Mă, pentru că Eu sunt Creatorul vostru." Însă încearcă totuşi să ne împiedice să ne facem rău singuri, glăsuind neîncetat prin legile Sale eterne şi prin vocea marilor sfinţi. Isus a spus: "Acela care-i cel mai mic între voi toţi, el este cel mai măreţ."[3] Într-adevăr, acela care-i cu adevărat umil în ochii lui Dumnezeu, este la fel ca Tatăl însuşi.

[3] Luca 9:48.

Patriotismul universal: o necesitate

Prin folosirea greşită a liberului arbitru, singuri am transformat această minunată planetă în ceea ce vedem.[4] Imediat ce vom înţelege clar acest lucru, vom avea şi explicaţia pentru tot ce se petrece în jurul nostru. întotdeauna se găsesc bani suficienţi pentru purtarea unui război, dar niciodată pentru eradicarea sărăciei şi bolilor. Ce raţionament este acesta?

[4] Acţiunile cumulate ale oamenilor formează karma colectivă; aceasta producând efecte - benefice sau malefice - în funcţie de preponderenţa acţiunilor bune sau rele. (Vezi "karma", în Glosar.)

Dacă toţi liderii politici ar învăţa să trăiască asemeni lui Gandhi, sau Lincoln, sau Cristos, în lume nu ar mai exista războaie şi suferinţă. Un pas important către instaurarea păcii mondiale va fi făcut atunci când vom crea oraşe, comunităţi unde să fie crescuţi şi educaţi orfanii tuturor naţiunilor. Acestora avem obligaţia să le oferim nu doar educaţia academică tradiţională, ci şi învăţătura superioară care să-i ajute să-şi cultive calităţile sufleteşti - iubirea, dăruirea, întrajutorarea, frăţia universală.

Patriotismul naţional bazat pe egoism este cauza tuturor dezastrelor şi suferinţelor prezente pretutindeni în lume. De aceea trebuie să ne învăţăm copiii, simultan cu idealurile de patriotism, şi principiul nobil de frăţie universală. Când sămânţa iubirii frăţeşti va prinde rădăcini în inimile oamenilor, războaiele vor înceta definitiv.

Dar cât de multă discriminare există astăzi în lume! Să luăm numai exemplul legilor americane de obţinere a cetăţeniei. Persoanele din ţările europene pot obţine foarte uşor statutul de cetăţean american, chiar dacă unii ajung în cele din urmă să devină gangsteri şi răufăcători; dar suflete măreţe, cum este de pildă Mahatma Gandhi şi alţii, nu beneficiază de aceleaşi drepturi, deoarece provin din ţări mai puţin favorizate.[5] Eu nu am agreat niciodată asemenea legi părtinitoare; oriunde mă plasează Dumnezeu, acolo este ţara mea. Iar în iubirea pe care o am faţă de o naţiune este inclusă întreaga umanitate.

[5] La presiunile preşedintelui Truman, în 1946 a fost aprobat un amendament prin care emigranţilor din India li se permite să devină cetăţeni ai Statelor Unite.

Idealurile nobile pe care trebuie să le aibă umanitatea

Francis Bacon, într-unul din eseele sale pline de inspiraţie [6], povesteşte cum un grup de călători, datorită curenţilor oceanici foarte puternici, au deviat de la cursul stabilit şi au ajuns pe o insulă necunoscută, pe care se înălţa un oraş cum n-au mai văzut. Una din oficialităţile locului, îmbrăcat într-o robă azurie de mătase, îi întâmpină pe voiajorii rătăciţi şi îi invită să stea o perioadă în acel oraş utopic. Descoperiri şi invenţii incredibile erau puse la dispoziţia cetăţenilor dintr-un loc numit "Templul lui Solomon", ai cărui membri erau adevărate eminenţe şi genii în domeniile ştiinţei şi artei - minţi şi suflete nobile care slujeau adevărul şi frumosul şi al căror ţel principal era dezvăluirea minunilor imanente creaţiei Divinului şi punerea lor în slujba omului. Progresul şi bunăstarea tuturor depindeau şi erau călăuzite de cele mai evoluate personalităţi din comunitate.

[6] Noua Atlantidă

India, în epoca ei de aur, a împins mai departe acest ideal şi a pus în poziţia de conducători nu doar oameni de ştiinţă, ci, mai ales, sfinţi şi înţelepţi; deoarece chiar şi un geniu într-ale ştiinţei, dacă nu este călăuzit de realizarea spirituală, poate ignora complet bunăstarea semenilor săi. În acele vremuri antice, în India, înţelepţii şi sfinţii îi sfătuiau pe regi cum să acţioneze pentru binele general.

Liderii politici trebuie să fie călăuziţi de sufletele măreţe care şi-au dedicat viaţa lui Dumnezeu. Astfel, toate problemele umanităţii vor dispărea foarte rapid, deoarece sfinţii care-L iubesc pe Dumnezeu urmăresc întotdeauna binele tuturor şi nu vor institui niciodată legi părtinitoare şi inechitabile. Ei vor privi întotdeauna Pământul ca pe propriul lor cămin - cum ar putea să-i facă vreun rău? Gandhi a spus că India nu este constituită doar din hinduşi, ci din toate fiinţele care iubesc Adevărul - indiferent de naţionalitatea sau religia lor.

Când ne gândim la Lincoln, nu putem să nu-l asociem unei alte personalităţi înţelepte, care a spus "de multe ori o floare se naşte şi roşeşte nevăzută". [7] Întotdeauna au existat în lume suflete nobile şi măreţe care au rămas în umbră, deoarece nu au fost încurajate şi susţinute să ajungă în poziţii din care să-şi poată răspândi influenţa benefică.

[7] Thomas Gray "Elegie în curtea unei biserici de la ţară".

Dar să revenim la povestirea lui Francis Bacon, a cărui imaginaţie debordantă ne oferă astăzi un model pe care naţiunile lumii îl pot urma, îl pot pune în aplicare cu mare uşurinţă. El spune că oamenii de ştiinţă cei mai reprezentativi din acel oraş utopic erau trimişi la intervale de doisprezece ani în toate colţurile şi oraşele lumii, unde aveau misiunea de a învăţa şi studia descoperirile şi invenţiile constructive care puteau conduce la dezvoltarea şi progresul propriei lor naţiuni. Şi, odată reîntorşi, ei implementau în cultura ţării lor tot ce au învăţat de la fraţii lor din celelalte zări ale lumii. Acolo toţi cetăţenii trăiau în pace şi armonie, ascultând şi urmând cu încredere legile drepte ale statului lor.

Însă, din nefericire, astăzi oamenii nu sunt educaţi în acest spirit de gândire altruistă. Din acest motiv nici nu a fost posibilă apariţia unei naţiuni planetare, a unei frăţii mondiale. Adevărata fericire şi prosperitate a fiinţei umane se vor realiza numai sub guvernarea spirituală a sufletului.

Şi trebuie să începem de undeva. Toate guvernele lumii au datoria să adopte regula de a-şi împărtăşi înţelepciunea şi descoperirile creative. Deja un mic pas în acest sens a fost făcut: în guvernul indian există câteva locuri pe care nu le pot ocupa decât marile personalităţi filosofice ale ţării. Însă nu este suficient. Până în prezent guvernele lumii nu ştiau decât să încheie tratate de comerţ - înţelegeri care de cele mai multe ori au sfârşit prin a crea războaie. De aceea, comerţul şi împărtăşirea reciprocă a înţelepciunii sunt esenţiale, pentru că ele vor da naştere acelei înţelegeri superioare prin care naţiunile globului vor învăţa cum să conlucreze şi să se ajute reciproc. Chiar dacă momentan lucrurile nu stau aşa, nu trebuie să ne gândim că omenirea regresează. Încet-încet vom progresa spre acest nivel. Războiul actual va purifica răul existent în clasa politică şi va scoate la lumină toate cauzele care au provocat şi continuă să provoace suferinţă în lume. Să ne gândim puţin: pe timp de pace, oricine ar fi bombardat o casă ar fi fost imediat trimis în închisoare, dar în război o persoană care distruge sute de cămine primeşte o medalie pentru fapta sa. Ce concept "minunat"!

Este necesar să punem la lucru principiile şi conceptele spirituale. Nimeni nu trebuie să-şi ignore abilităţile, oricât de nesemnificative ar părea ele, pentru că Tatăl Atotputernic este în fiecare dintre noi. Imediat ce o persoană recunoaşte Puterea Supremă care-o însufleţeşte, va fi capabilă să îndeplinească lucruri cu adevărat măreţe. Un ocean este constituit din miriade de picături de apă; dacă acestea ar dispărea, unde va mai exista oceanul? Similar, fiecare om este un instrument al lui Dumnezeu, un vehicul care face parte integrantă din Creator. De aceea nu trebuie să ne privim ca pe nişte fiinţe fragile şi neputincioase, ci avem datoria să privim întreaga lume ca pe propriul nostru cămin şi să ne gândim că fiecare acţiune întreprinsă este pentru binele tuturor.

Dumnezeu doreşte să ne dezvoltăm iubirea universală; acea iubire pe care să o împărtăşim atât cu familia şi cu propria naţiune, cât şi cu toate celelalte popoare, în egală măsură. Tatăl Ceresc vrea ca noi să trăim în iubire şi să o manifestăm nepărtinitor în întreaga familie mondială. Întrupare după întrupare, moartea ne ia de pe această planetă pentru a nu deveni prea ataşaţi de o singură naţiune şi de câteva persoane apropiate şi dragi. Isus ne-a arătat calea. Iubirea pe care o avea pentru părinţii săi nu a fost niciodată mai puternică decât iubirea pe care o simţea pentru toţi ceilalţi oameni.

Dumnezeu animă toate fiinţele

Doi fraţi priveau un vas în care fierbeau doi cartofi. Unul dintre ei spune: "Uite, frate, cartofii sar în toate părţile." Celălalt, mai înţelept, îi răspunde: "Da, dar focul este cel care îi face să sară." Dumnezeu este focul care animă toate fiinţele. Omul, în general, crede că el este cel care acţionează şi înfăptuieşte un lucru sau altul, uitând cu desăvârşire adevărul că Dumnezeu şi numai Dumnezeu acţionează prin el. Dumnezeu este Acela care iubeşte prin noi; şi doar Iubirea Sa Infinită se exprimă în toate formele de iubire de pe Pământ. Prietenia este forma cea mai pură a iubirii şi în aceasta se află potenţialul frăţiei universale, fiindcă prietenia este necondiţionată. Iubirea familiei şi celor apropiaţi este prima lecţie care ne conduce la iubirea universală, la iubirea umanităţii.

Lumea a ajuns în prezent într-o stare în care a devenit esenţial să ne învăţăm copiii nu doar patriotismul, ci şi frăţia universală. Isus a spus: "Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi." [8] Fiecare naţiune are datoria să le iubească pe toate celelalte naţiuni ca pe proprii ei cetăţeni.

[8] Matei 22:39.

Libertatea fiinţei umane

Aşadar, am putea afirma că - deoarece ne-a creat fără voia noastră - Dumnezeu este un dictator. Dar, analizând mai în profunzime, putem vedea că El nu este dictator, întrucât ne-a oferit libertatea să-L negăm şi să uităm complet de El. De aceea putem vedea în jurul nostru multe persoane bune şi merituoase care, deşi nu se gândesc niciodată la Dumnezeu, totuşi duc o viaţă prosperă şi fericită. Dacă Divinul ar fi fost cu adevărat un dictator, atunci ar fi spus: "Aha, iată că l-am mai găsit pe unul care nu se gândeşte la mine. O să-i arăt Eu lui!". Dar Dumnezeu, deşi deţine puterea absolută asupra materiei, minţii şi spiritului, nu face aşa ceva. Atâta vreme cât nu-l încalci legile universale, nu vei suferi - chiar dacă vei fi uitat complet de El. Însă legile Sale sunt atât de subtile încât este foarte dificil să nu le încalci dacă nu-I ceri ajutorul. Iar imediat ce L-ai strigat cu iubire şi dăruire, El îţi va răspunde înzecit.

Deşi Dumnezeu ne-a oferit libertate, El ştie că suntem totuşi mărginiţi şi îngrădiţi de limitările pe care singuri ni le impunem. De aceea, El ne-a dăruit şi inteligenţă - un instrument divin care ne poate ajuta să ieşim din orice necaz. Însă atâta vreme cât nu ne folosim inteligenţa în mod corect, inevitabil, vom avea parte numai de suferinţă - şi nimeni în afară de noi înşine nu va fi responsabil pentru aceasta. Iar o dată ce-am pus în mişcare tăvălugul suferinţelor şi necazurilor, nici măcar Dumnezeu nu-l va mai putea opri.

Foarte mulţi oameni preferă să ducă o viaţă extrem de mărginită, în care nu fac decât să mănânce, să se odihnească şi să se distreze - şi fac toate acestea exact ca nişte roboţi, fără să reflecţeze o clipă, fără să gândească măcar o dată în profunzime. Acest gen de persoane cred că dimensiunea materială este totul,

însă această viaţă nu este cu mult diferită de un vis efemer. De ce să ne-o irosim alergând după tot felul de fantasme şi să facem pe plac lumii? Este mai bine să-L mulţumim în primul rând pe Dumnezeu şi apoi vom fi capabili să-i mulţumim pe absolut toţi.

Dumnezeu, în cele din urmă, oferă libertate fiecărei fiinţe umane, dar nu atâta timp cât vede că acea persoană nu-şi foloseşte în mod corect liberul arbitru. Animalele nu sunt libere, Dumnezeu le-a obligat să fiinţeze conduse de instinct. Dar El a plantat în om sămânţa înţelepciunii şi apoi a rămas tăcut, deoarece ştia că dacă ne-ar vorbi, ne-ar influenţa şi convinge instantaneu să nu facem rău. În acest caz, nu ar fi fost El cu adevărat un dictator? De aceea, chiar dacă este atotputernic, Dumnezeu nu face absolut nimic care să interfereze cu libertatea noastră de decizie. Deşi vede că avem mari probleme, nu are nici o posibilitate să ne salveze atâta timp cât nu cooperăm cu El şi, din proprie iniţiativă nu Îl acceptăm în inimile noastre.

Omul este potenţial egalul lui Dumnezeu

Încă un lucru: în general, dictatorii se consideră unici şi supremi. Ei nu doresc ca alte persoane să le semene. Dumnezeu însă nu este aşa. El ne-a creat exact după chipul şi asemănarea Sa şi, potenţial, fiecare dintre noi este egalul Său. Omul are capacitatea să devină divin, dar pentru aceasta trebuie să scape odată pentru totdeauna de ignoranţa care-i eclipsează comoara lăuntrică. Aurul nepreţuit al Divinului se află în sufletul nostru; nu avem de ce să-l căutăm în altă parte. Este suficient să înlăturăm noroiul iluziei şi El ni se va revela în toată strălucirea şi splendoarea Sa.

Astfel, într-un anumit sens, Dumnezeu poate fi considerat un dictator, deoarece ne-a creat împotriva voinţei noastre. Dar pe de altă parte, El caută neîncetat să rectifice acest lucru şi ne arată că nu este un dictator oarecare, ci este Dictatorul Spiritual Suprem. El ne vorbeşte prin legile Sale şi ne atrage prin iubirea Sa neţărmurită. Faptul că nu descinde pe Pământ şi nu ne impune să-L alegem ca lider suprem este o dovadă mai mult decât suficientă a iubirii Sale infinite pentru noi. El nu-i interesat de campanii electorale şi nici de funcţii politice; tot ce doreşte este ca în inimile şi sufletele noastre să ardă necontenit focul iubirii, compasiunii, dăruirii şi prieteniei.

Dumnezeu, ca dictator spiritual, nu va folosi niciodată forţa şi nici nu va descinde în lume, proclamând: "Eu sunt Stăpânul Universului". În momentul în care sufletul omului îl va chema şi inima i se va mistui de iubire pentru El, atunci Tatăl Ceresc va apărea deîndată în faţa acelei fiinţe pure.

3. DUMNEZEU RĂSPUNDE LA RUGĂCIUNI

Acest capitol este o compilaţie a textelelor introductive scrise de Paramahamsa Yogananda pentru primele ediţii ale cărţii "Şoapte din Eternitate". Când Paramahamsaji a revizuit a opta ediţie a cărţii, el a scris o introducere complet diferită. Deşi instrucţiunile şi învăţăturile din articolul de faţă făceau în mod specific referire doar la invocaţiile expuse în "Şoapte din Eternitate", principiile exprimate aici evidenţiază o ştiinţă a rugăciunii care poate fi pusă în practică de toţi devoţii sinceri, care caută ajutorul Divinului şi urmăresc să-şi transforme şi eleveze viaţa prin puterea rugăciunii.

Foto: Yogananda alături de discipolii yoghini occidentali

Dumnezeu l-a creat pe om după chipul şi asemănarea Sa. Toţi aceia care ştiu cum să-L primească în inimă pot realiza divinitatea latentă din fiinţa lor, prin extinderea, expansiunea puterilor inimaginabile ale minţii. Fiind copiii Divinului, la fel ca şi Creatorul nostru, cu toţii deţinem capacitatea potenţială de a stăpâni lucrurile şi creaturile acestui univers.

Aici însă apare întrebarea: atunci de ce există atât de multă suferinţă în rândurile copiilor lui Dumnezeu? De ce nu îşi îndeplinesc toţi dorinţele? Dumnezeu, în bunătatea şi mărinimia Sa imparţială, a creat toate suflete la fel şi le-a înzestrat cu magnificele Sale abilităţi: libertatea voinţei, capacitatea de a raţiona şi a acţiona în consecinţă. Dar, undeva în trecutul foarte îndepărtat, oamenii au încălcat legile lui Dumnezeu şi au fost nevoiţi să suporte consecinţele faptelor lor.

Fiecare om are libertatea să-şi folosească raţiunea în mod corect sau greşit. Folosirea greşită a raţiunii induce apariţia păcatelor, care reprezintă cauza principală a suferinţei; utilizarea corectă a raţiunii conduce la virtute, precursoarea fericirii. Dumnezeu, în noblețea Sa infinită, nu dorește să ne pedepsească; prin acţiunile întreprinse, noi suntem cei care ne pedepsim sau recompensăm singuri. Aceasta explică faptul de ce responsabilitatea lui Dumnezeu s-a încheiat în momentul în care El ne-a înzestrat cu raţiune şi voinţă liberă.

Omul a folosit în mod eronat independenţa dăruită de Divin şi a atras astfel asupra sa năpastele ignoranţei, bolilor, suferinţei şi morţii premature. Omul culege ceea ce singur a semănat. Legea universală a cauzei şi efectului se aplică în toate aspectele vieţii. Toate evenimentele pe care le trăim astăzi sunt determinate de acţiunile înfăptuite în trecut; şi tot ce vom trăi în ziua de mâine depinde în totalitate de modul în care gândim, acţionăm şi trăim astăzi.

Iată de ce omul, deşi este creat după chipul şi asemănarea Tatălui Ceresc şi este înzestrat potenţial cu toate puterile Sale, prin propriile sale acţiuni greşite şi limitări autoimpuse, îşi poate pierde foarte uşor poziţia de stăpân al universului. Identificarea sufletului cu trupul efemer, utilizarea eronată a raţiunii, precum şi valurile de influenţe venite din mediul înconjurător sau moştenite pe cale ereditară - toate acestea sunt responsabile pentru suferinţa şi disperarea fiinţei umane.

Trezirea întru Dumnezeu

Totuşi, oricât de mult ar greşi şi indiferent cât de departe s-ar rătăci, nu putem nega adevărul că omul este un copil al lui Dumnezeu. Chiar şi cel mai mare păcătos din lume este odrasla lui Dumnezeu, un suflet care doarme şi care refuză să-i primească lumina pentru a-şi limpezi conştiinţa. În Ioan 1:12 scrie: "Tuturor celor care L-au primit în inimă, lor le-a dat puterea să devină fii şi fiice ale Domnului, şi chiar şi acelora care doar cred în numele Său."

Oceanul nu poate fi conţinut într-un pahar atâta timp cât paharul nu devine la fel de vast ca oceanul. Similar, cupa tuturor facultăţilor umane trebuie lărgită într-atât încât să-L poată primi în ea pe Dumnezeu. Capacitatea de recepţionare denotă acea abilitate căpătată ca urmare a autodezvoltării şi ea este complet diferită de crezul simplu.

Credinţa că suntem copiii lui Dumnezeu se poate transforma într-o realizare spirituală

Semnificaţia cuvintelor Sfântului Ioan este evidentă: acele suflete adormite care se trezesc, urmând legea sau disciplina spirituală, Îl primesc sau percep pe Dumnezeu prin dezvoltarea capacităţii intuitive şi îşi recâştigă astfel puterile latente de fii şi fiice ale Tatălui Ceresc. Ignoranţa este cea care-l amăgeşte pe om şi-l face să se viseze mărginit şi neputincios. Ignoranţa este păcatul tuturor păcatelor.

Este total greşit ca sufletul (aflat sub vraja hipnotică a egoului) să se considere limitat şi încătuşat în acest corp din carne şi oase, să viseze că trăieşte o viaţă plină de slăbiciuni şi suferinţe, ori să se considere o creatură pieritoare. El trebuie să se vadă ca parte integrantă din Spiritul Infinit şi să fie convins de faptul că este un copil al Divinului. Astfel, prin credinţă fermă îşi va putea dezvolta cunoaşterea intuitivă şi îşi va realiza natura sufletească adevărată. Calea credinţei este accesibilă pentru multe suflete. În plus, credinţa este condiţia iniţială de testare şi cunoaştere a unui adevăr.

În momentul în care un om are necazuri, el se roagă unei puteri necunoscute şi aşteaptă din partea acesteia ajutor. Dacă cerinţa îi este îndeplinită, el va căpăta încredere în rugăciunile sale şi va crede că Dumnezeu (sau orice nume doreşte să-i dea acelei forţe) i-a răspuns chemării sale. Însă când răspunsul la rugăciuni întârzie să apară, el începe să devină confuz şi îşi pierde încrederea în existenţa Divinului.

Cerere sau rugăciune?

Ţelul pe care-l urmăresc în prezentarea acestor instrucţiuni sacre, primite în decursul nenumăratelor mele comuniuni cu Tatăl Ceresc, este de a-mi ajuta semenii să intre în contact cu Dumnezeu. Eu prefer să folosesc termenul "cerere", deoarece acesta, spre deosebire de "rugăciune", este lipsit de conotaţiile primitive şi medievale prin care Dumnezeu era privit ca un tiran căruia noi, ca fiinţe muritoare, mărginite şi păcătoase, trebuia să i ne supunem fără crâcnire.

Majoritatea rugăciunilor sunt axate pe cerşetorie şi ignoranţă. Foarte puţine persoane ştiu cum să-L mişte, să-L înduioşeze pe Dumnezeu prin rugăciune. Cei mai mulţi habar nu au dacă au primit sau nu răspuns la rugăciuni, ori dacă lucrurile care li se întâmplă sunt efecte ale rugăciunilor lor. De asemenea, ei nu pot face o distincţie clară între ceea ce doresc şi ceea ce au cu adevărat nevoie. Adeseori este foarte bine că nu primim ceea ce credem că avem nevoie. Un copil îşi poate dori enorm de mult să atingă o flacără, dar, pentru a-l salva de suferinţă, părinţii nu îi permit copilului să-şi îndeplinească această cerinţă.

Dumnezeu, deşi atotputernic, nu este niciodată nedrept sau părtinitor, indiferent cât de înduioşătoare ar fi rugăminţile oamenilor. Dumnezeu ne-a dăruit independenţă şi fiecare este liber să acţioneze aşa cum doreşte. Dacă Dumnezeu ar închide ochii de fiecare dată când omul se comportă greşit, ar însemna ca El să-şi ignore sau să-şi modifice necontenit legile universale imuabile. Dacă aşa stau lucrurile, atunci suntem oare condamnaţi să ducem o viaţă în care graţia şi bunătatea Divinului nu ocupă nici un loc? O viaţă condusă numai de forţele nemiloase ale destinului şi de fructele inevitabile ale propriilor noastre fapte?

Nu! Dumnezeu este deopotrivă iubire, compasiune şi lege, dreptate. Devotul care caută cu sârguinţă iubirea necondiţionată a Divinului şi care, totodată, îşi pune acţiunile în armonie cu legile divine, va primi fără întârziere atingerea purificatoare şi mântuitoare a lui Dumnezeu. Orice păcat, indiferent cât de grave îi sunt consecinţele, îi este iertat devotului care se căieşte, care-L iubeşte pe Dumnezeu suficient de profund şi care-şi armonizează viaţa cu compasiunea infinită a Tatălui Ceresc.

Calea cea mai bună nu constă în rugăciuni insistente pentru primirea de favoruri, ori pentru iertarea păcatelor, nici în resemnarea în faţa sorţii şi aşteptarea cu indolenţă a îndeplinirii cursului implacabil al forţelor pe care singuri le-am pus în mişcare. Este necesar să adoptăm măsuri de contracarare a acţiunilor otrăvitoare. De exemplu, bolile pot fi foarte uşor evitate sau preîntâmpinate dacă respectăm legile universale ale sănătăţii. Însă în momentul în care bolile cronice şi suferinţele se abat năvalnic asupra noastră şi ne copleşesc cu puterea lor, atunci avem obligaţia să-i cerem ajutor Divinului - Aceluia a cărui Putere este Infinită şi Supremă. Dar trebuie să facem aceasta cu iubire, ca adevăraţi fii ai lui Dumnezeu, nu ca cerşetori, pentru că o asemenea rugăciune, oricât de sinceră ar fi ea, ne limitează sufletul.

Ca fiice şi fii ai lui Dumnezeu trebuie să fim pe deplin convinşi de faptul că deţinem absolut totul, exact ca şi Tatăl nostru. Aceasta este moştenirea noastră supremă - adevăr pe care Isus l-a realizat şi ni l-a transmis: "Eu şi Tatăl suntem Unul." Dar, majoritatea oamenilor se roagă fără ca mai întâi să-şi stabilească ferm în minte dreptul lor divin; acesta fiind motivul pentru care se limitează la simple cerşetorii. Nu trebuie să cerşim nimic, ci să solicităm şi să revendicăm ceea ce este de drept al nostru, acele comori nebănuite pe care, datorită imaginaţiei egoului, am crezut că le-am pierdut definitiv.

Avem datoria să eliminăm o dată pentru totdeauna acel gând putred care a dominat umanitatea de mii de ani - şi anume, că suntem nişte creaturi fragile şi efemere. Este necesar să gândim, să medităm, să afirmăm cu fermitate, să credem şi să realizăm clipă de clipă adevărul că suntem copii ai Divinului - şi să ne comportăm ca atare! Decât să orbecăim pe cărările întunecate ale credinţei orbeşti şi să ne folosim de instrumentele total neştiinţifice ale rugăciunilor înjositoare, devenind astfel victime sigure ale îndoielilor şi superstiţiilor, mai bine să adoptăm imediat modalitatea corectă de stăruinţă. Atunci când egoul adormit, vrăjit de frumuseţile acestei creaţii se trezeşte şi se percepe nu ca trup, ci ca suflet liber al lui Dumnezeu, sălăşluind şi acţionând prin corp, el va fi îndreptăţit şi va fi capabil să-şi ceară cu autoritate drepturile divine.

Atenţia profundă şi devoţiunea sunt necesare

Aceste cerinţe sacre dezvăluie doar câteva din atitudinile pe care le are sufletul care comunică cu Dumnezeu. Însă această comunicare nu poate fi realizată doar prin limbaj uman, ci este absolut necesară şi iubirea inimii. Aşa cum un bărbat care îşi întâlneşte iubita nu se bazează pe cuvintele de dragoste citite în poezii, ci îi transmite acesteia iubirea sa izvorâtă din inimă, prin propriile sale cuvinte, în

acelaşi mod trebuie să comunicăm cu Fiinţa care ne-a dat viaţă. Dacă dorim să intrăm în contact cu Dumnezeu este esenţial să ne folosim propriile cuvinte, înţelegându-le în totalitate semnificaţia, trăindu-le deplin în inimă şi transmiţându-le cu toată iubirea şi concentrarea noastră.

Repetarea orbească sau automată a rugăciunii, fără ca ea să fie susţinută de devoţiune şi iubire spontană, îl transformă pe căutător într-un robot care nu înţelege nimic din semnificaţia vorbelor sale. Dumnezeu nu răspunde niciodată rugăciunilor bolborosite şi turuite fără noimă, fără trăire interioară. Rugăciunile sunt spiritualizate atunci când sunt repetate, mental sau verbal, cu profundă atenţie şi devoţiune, când sunt trăite şi conştientizate atât de intens încât se transformă în experienţe supraconştiente.

Fiinţa Divină nu poate fi păcălită prin rugăciuni mimate, deoarece Ea este însăşi sursa tuturor gândurilor. Dumnezeu nu poate fi niciodată şantajat sau mituit, dar totuşi Se lasă foarte uşor mişcat de sinceritate, concentrare, determinare, devoţiune şi încredere sau convingere lăuntrică. În plus, un căutător care în timp ce se roagă se gândeşte la altceva devine un ipocrit; rugăciunile sau cerinţele spirituale realizate fără înţelegere se transformă în ignoranţă, fanatism şi superstiţii. Reiterarea unei cerinţe prin concentrare şi încredere nu este o repetare mecanică, ci o pregătire trupească, mentală şi sufletească a comuniunii cu Dumnezeu.

Aceste cerinţe sacre sunt logice, pline de devoţiune şi eliberatoare. Rezultatele nu se vor lăsa prea mult aşteptate în cazul aceluia care îşi pregăteşte mintea prin concentrare şi apoi, profund, cu din ce în ce mai multă încredere şi devoţiune, afirmă mental (sau cu voce tare, în congregaţii şi întruniri spirituale) aceste solicitări ştiinţifice divine. Restabilirea identităţii şi unităţii cu Tatăl Divin, ca fiu sau fiică a lui Dumnezeu, este datoria cea mai măreaţă şi cea mai importantă a fiecăruia dintre noi. Realizează acest adevăr şi vei avea totul.

Cererile necontenite dau rezultate

Odată ce ai sădit în solul credinţei sămânţa rugăciunii, nu o dezgropa ca să vezi dacă a încolţit sau nu, deoarece astfel nu va mai germina niciodată. Sămânţa-cerere se dezvoltă şi creşte numai în mediul prielnic al credinţei sincere, udată şi hrănită prin practicile zilnice de meditaţie şi concentrare. Iar dacă rezultatele se lasă totuşi aşteptate, nu-ţi pierde speranţa, ci continuă să mergi cu fermitate pe calea aleasă şi, în cele din urmă, vei ajunge să-ţi recuperezi comoara pierdută; atunci, şi numai atunci îţi va descinde în inimă Beatitudinea Supremă, Satisfacţia Infinită. Solicită neîncetat ceea ce-ţi aparţine de drept şi vei primi.

Nu trebuie uitat faptul că superstiţiile, îndoielile şi dezamăgirile nu au ce căuta într-o rugăciune adevărată. O dată ce ai învăţat cum să pui în mişcare acele cauze care-L mişcă pe Dumnezeu, vei înţelege că El nu S-a ascuns niciodată de tine, ci tu erai cel care se ascundea în spatele zidului de întuneric al egoului. Şi, imediat ce realizezi, prin cunoaştere intuitivă, că eşti cu adevărat un copil al Divinului, printr-un efort susţinut de disciplinare mentală şi meditaţie devoţională, vei vedea că deţii controlul asupra tuturor lucrurilor.

Dacă cerinţele îţi rămân totuşi fără răspuns, aceasta se datorează acţiunilor pe care singur le-ai înfăptuit în trecut. Însă nu trebuie să te simţi descurajat şi să te gândeşti că eşti o victimă a destinului ori a capriciilor unor forţe superioare nemiloase, ci continuă să depui eforturi devoţionale susţinute şi intense, astfel încât să poţi primi ceea ce îţi aparţine de drept în Spirit.

Câteva indicaţii practice

Numai o rugăciune-cerere realizată în mod ştiinţific poate produce rezultatele care sunt aşteptate de la ea. Astfel, nu trebuie pierdut din vedere faptul că ea nu va avea nici un efect atâta vreme cât trupul este ţinut în poziţii improprii. În timp ce mintea (pe deplin calmă şi senină) se concentrează în rugăciune, coloana vertebrală trebuie menţinută dreaptă, pentru că altminteri aceasta va produce agitaţie. Aşa cum un chibrit ud nu se poate aprinde, similar, o minte saturată de îndoieli şi nelinişti este incapabilă să dea

naştere focului concentrării, nici chiar atunci când depunem eforturi intense pentru a aprinde scânteia cosmică.

Flacăra inspiraţiei este ascunsă printre rândurile acestor indicaţii sacre; însă deoarece ele sunt prezentate prin intermediul tăcut al cernelii tipografice, colilor de hârtie şi semnificaţiilor raţionale, căutătorul va fi nevoit să-şi utilizeze propria intuiţie şi devoţiune pentru a beneficia de pe urma strălucirii lor edificatoare. În acest sens, lăsându-se pe deplin călăuzit de percepţia intuitivă a conştiinţei cristice lăuntrice, el va fi capabil să diferenţieze între substanţa, esenţa cuvintelor şi învelişul lor intelectual.

Aceeaşi rugăciune este interpretată şi înţeleasă diferit de minţi diferite. Vastul ocean al adevărului poate fi măsurat şi perceput direct proporţional cu capacitatea intelectuală a fiecăruia. Similar, inspiraţia care stă la baza acestor cereri-rugăciuni este simţită şi experimentată potrivit gradului intuitiv al fiecăruia.

Pentru a beneficia în totalitate de pe urma iubirii şi căldurii din lăuntrul acestor rugăciuni-cereri, căutătorul trebuie să reflecteze pe rând asupra fiecărui paragraf în parte, să vizualizeze mental semnificaţia şi figura de stil folosită şi să mediteze profund asupra lui, până când realizează clar esenţa acestuia, substanţa sa, complet diferită de carcasa gramatico-literară în care este ascunsă.

Chiar şi în urma unei lecturări nu foarte profunde a paragrafelor, căutătorul îşi poate forma o imagine sumară a semnificaţiei acestora. Însă numai în momentul în care se opreşte asupra fiecărei cereri-rugăciuni în parte şi o va reciti cu atenţie de mai multe ori, încercând în acelaşi timp să simtă lăuntric inspiraţia acesteia, va putea spiritualiza respectiva rugăciune şi va trezi în sufletul său inspiraţia divină care se ascunde în spatele cuvintelor ce o compun.

Ţinând ochii închişi, relaxaţi şi îndreptaţi către punctul de concentrare aflat între sprâncene, devotul trebuie să mediteze cu devoţiune asupra semnificaţiei rugăciunii alese, până când aceasta devine parte integrantă din fiinţa sa. Astfel, pe măsură ce meditaţia îi devine din ce în ce mai profundă, el trebuie totodată să-şi amplifice devoţiunea şi să-şi transmită mental solicitarea, să o ofere Divinului din toată inima şi să fie pe deplin convins sufleteşte, mental şi trupeşte că Dumnezeu îi ascultă cerinţa. Apoi, îndeplinindu-şi cu conştiinciozitate activităţile zilnice, nu va încerca să vadă dacă Dumnezeu îi îndeplineşte sau nu cerinţa, ci va trăi cu convingerea absolută că deţine ceea ce deţine şi Dumnezeu. Iar în cele din urmă, după ce ajunge să-L simtă şi să-L cunoască, va căpăta şi dreptul definitiv asupra moştenirii, ca fiu divin cu drepturi depline.

Florile oferite de planta veşnică a rugăciunilor spirituale

Aceste rugăciuni-cereri mi-au fost transmise de Tatăl Universal; nu sunt ale mele. Eu doar le-am conştientizat şi, pentru a le împărtăşi tuturor, o dată cu binecuvântările mele, le-am dat expresie prin fluxul de cuvinte aşternut în paginile de faţă. Fie ca ele să atingă acea coardă sensibilă din inima căutătorilor şi să-i ajute să le simtă, să le trăiască la fel de intens cum le-am experimentat şi eu.

O solicitare spirituală este asemeni unei plante care înfloreşte tot timpul anului. Dacă este udată cu apa sfântă a meditaţiei, o plantă-rugăciune are ca frunze şi ramuri aceleaşi buchete de cuvinte, însă ea oferă zilnic noi trandafiri de inspiraţie şi dăruire divină. Însă trebuie totodată să fie protejată de ravagiile pe care le provoacă îndoiala, lenea mentală, delăsarea sau neglijenţa, distragerea atenţiei, imaginaţia greşită - paraziţi mentali care pot fi anihilaţi prin încredere, devoţiune faţă de Dumnezeu, autocontrol, determinare şi loialitate faţă de învăţătura spirituală. Trandafirii inspiraţiei nemuritoare pot fi atunci culeşi zi de zi din plantele veşnice ale acestor rugăciuni-cereri.

O devotule aflat în căutarea trezirii sufleteşti, rămâi tăcut, relaxează-ţi trupul şi permite-i Divinului să-ţi răspundă şi să-şi facă manifestată prezenţa în armonia şi bucuria sufletului tău. Învaţă să-L cunoşti prin cunoaşterea propriului tău Sine.

4. CALEA ÎNŢELEAPTĂ DE A BIRUI KARMA

Templul Asociaţiei Realizării-Sinelui, Hollywood, California, 6 iunie 1943

Foto: Anul 1942 - Hollywood

Multe s-au scris referitor la legea universală karmică. Dar, din nefericire, teoriile explicate atât de inteligent de înţelepţii Indiei au fost distorsionate de minţile confuze ale occidentalilor, care şi-au format o idee complet greşită în privinţa măreţului principiu cosmic al cauzei şi efectului. Ei au degradat înţelesul real al cuvântului "karma", a cărui semnificaţie au mărginit-o la a face referire numai la trecut. Karma, în general, înseamnă acţiune, nu doar efecte ale acţiunilor trecute. El poate face referire la o faptă întreprinsă, una care are loc în prezent, sau la o acţiune ce urmează a fi înfăptuită în viitor. Când spunem "apă", ne referim la apă în general, însă prin acelaşi cuvânt ne putem referi la apa oceanului, la apa unui lac, la apa tulbure a unei mlaştini şi aşa mai departe. Similar, semnificaţia corectă a termenului "karma" este de acţiune înfăptuită, dar şi de sumă a tuturor faptelor şi gândurilor, fie ele bune sau rele, trecute sau prezente.

În acest punct poate apărea întrebarea: "Dar cine ne motivează să acţionăm? Care sunt influenţele care ne îndeamnă să ne comportăm într-un fel sau altul?"

Pentru a avea un răspuns clar la aceste nedumeriri trebuie să pătrundem mai în profunzime în inima problemei. Fiecare om acţionează stimulat atât de propria voinţă, dar şi impulsionat de influenţele din afara lui. În jurul său sunt atât de multe influenţe subtile care interacţionează în continuu cu deciziile sale, încât îi este extrem de dificil să judece care acţiuni îi sunt dictate de propria voinţă şi care sunt îndeplinite sub impulsurile karmice sau sub alte influenţe.

Foarte rar putem vedea o fiinţă umană cu adevărat "liberă". Majoritatea oamenilor se amăgesc cu ideea că sunt liberi, în vreme ce mintea lor de-abia mai respiră sub povara înăbuşitoare a tarelor sau capriciilor psihologice. Acestea sunt mult mai greu de biruit decât încătuşările fizice obişnuite, deoarece sunt atât de subtile încât de-abia pot fi recunoscute, darămite distruse! Pentru a scăpa de aceste constrângeri psihologice este necesar un foarte bun autocontrol şi o cunoaştere deplină a modului de funcţionare a legilor cosmice.

Un om poate avea în spate chiar şi un milion de ani de acţiuni trecute. Acesta e motivul datorită căruia un individ obişnuit se consideră total neputincios în distrugerea efectelor karmei sale. Pentru a fi biruite, mai întâi este necesară recunoaşterea lor; iar diagnosticarea influenţelor karmice nu este deloc un proces simplu. În funcţie de preponderenţa trăsăturilor, înclinaţiilor şi stărilor sale caracteristice pozitive, el poate fi capabil să detecteze acele slăbiciuni care îl urmăresc şi, totodată, poate vedea cât de puternic îi influenţează acestea viaţa prezentă.

Influenţele exercitate asupra libertăţii de acţiune a omului

Pe lângă recunoaşterea karmei rezultate în urma acţiunilor din trecut, la fel de importantă este identificarea influenţelor din timpurile moderne. În acest sens, civilizaţia joacă un rol foarte important. Omul este influenţat în mare măsură de epoca în care trăieşte. De pildă, astăzi ne îmbrăcăm cu toţii conform tendinţei care predomină în deceniul actual şi, spre deosebire de secolele trecute, avem la dispoziţie mult mai multe tipuri de materiale textile. Mâncarea, şi ea s-a diversificat foarte mult şi, spre deosebire de secolul şaisprezece, în prezent suntem interesaţi ca din meniul zilnic să nu lipsească vitaminele, mineralele şi alte elemente hrănitoare. Aşadar, conştiinţa prezentă şi comportamentul general al oamenilor este influenţat în mare măsură de societatea actuală.

Un alt factor de influenţă este naţionalitatea. Sufletul se identifică cu trupul şi spune "eu sunt american", sau "eu sunt hindus" şi aşa mai departe. Nu este deloc uşor să scăpăm de această influenţă, sau identificare. De unde această tendinţă de a gândi atât de limitat şi de a susţine că suntem americani, sau francezi, sau indieni? Cu mult timp în urmă, şi eu mă încadram în această categorie şi visam că sunt hindus, dar acum ştiu că sunt unul cu întreaga umanitate. Autocorectându-mă în permanenţă, am învăţat cum să nu mă las condiţionat de prejudecăţile de rasă, naţionalitate şi orice altă constrângere care limitează universalitatea sufletului. Prin această învăţătură subtilă omul îşi poate birui foarte uşor karma şi poate trăi cu adevărat liber - tot ce trebuie să facă este să adopte conştient o atitudine universală şi să nu se lase controlat sau manevrat de obiceiurile şi tradiţionalismul societăţii.

Sufletul poartă multe ornamente în decursul întrupărilor: astăzi el este american, în viaţa următoare poate fi chinez, indian şi aşa mai departe. De aceea este total neînţelept să ne urâm între noi. În plus, ura ne va obliga, mai devreme sau mai târziu, să ne confruntăm cu obiectul urât. Aceasta este legea universală a creaţiei. De pildă, un om care detestă persoanele de culoare, inevitabil, va renaşte în viaţa următoare într-una din rasele pe care le-a urât. Şi, cu cât ura-i este mai intensă, cu atât mai puternică va fi atracţia karmică faţă de obiectul urii sale. Răspunzătoare pentru diferenţele de pigment epidermic nu sunt altele decât schimbările condiţiilor climaterice. Climatul însă nu va rămâne mereu acelaşi şi, peste multe secole în viitor, situaţia se va inversa: popoarele din Orient vor fi de culoare albă şi cele din Occident vor constitui rasa închisă la culoare.

De asemenea, comunitatea din care face parte îşi pune şi ea foarte mult amprenta asupra omului. De exemplu, cineva care trăieşte într-un cartier aristocratic va avea tendinţa să se comporte într-un mod aristocratic; dacă trăieşte într-un mediu populat în mare măsură numai de oameni de afaceri, se va comporta la fel ca aceştia. Tipuri diferite de oameni exercită influenţe diferite. Stai numai în preajma artiştilor şi, încet-încet, vei începe să gândeşti că arta este totul. (Eu nu-i condamn pe artişti, dar ei au nevoie să fie puţin mai practici; pentru că numai idealismul şi visele nu sunt suficiente. "Am dormit şi am visat că viaţa-i Frumuseţe şi Satisfacţie; m-am trezit şi am văzut că nu-i decât Tristeţe şi Obligaţie." [1] Nu, omul trebuie să vadă frumuseţea inerentă îndatoririlor sale.) Similar, când cineva stă în preajma persoanelor spirituale, îi vor apărea în minte numai gânduri spirituale. Mediul înconjurător este mult mai puternic decât voinţa individuală. Astfel, cine doreşte progresul spiritual va trebui să caute compania persoanelor care fac parte din această categorie şi să nu se alăture acelora ale căror obiceiuri greşite îl pot influenţa negativ.

[1] Din "Frumuseţe şi îndatorire", de Ellen Sturgis Hooper (1816-1841).

Familia îşi pune şi ea din plin amprenta asupra fiinţei umane, condiţionând-o pe aceasta cu ideea că aparţine unui grup restrâns de persoane. Influenţa exercitată de familie este evidentă în obiceiurile şi comportamentul pe care omul le adoptă mai târziu în viaţă.

Ultimele, dar nu şi cele din urmă, sunt obsesiile care predomină în rândul oamenilor şi care, adeseori, sunt urmate ca exemple pozitive de către majoritatea populaţiei - astfel, unii ajungând să fie obsedaţi după bani, alţii după putere, faimă şi aşa mai departe. Aceasta este reţeaua hipnotică a karmei, o capcană din care nu pot scăpa decât cei care-şi dedica viaţa Sursei din care au luat naştere.

Redobândirea libertăţii dăruite de Dumnezeu

Aşadar, unde este libertatea omului? Unde este acea libertate pe care Dumnezeu i-a oferit-o şi prin care i-a dat posibilitatea să se înalţe şi să cunoască cei mai îndepărtaţi aştri ai Căii Lactee? Unde este libertatea sa divină de a-şi recunoaşte prezenţa în frumuseţea florilor şi minunăţia în strălucirea stelelor? Această libertate pare să fi dispărut definitiv datorită atâtor de multe influenţe care-l asaltează neîncetat.

Foarte mulţi oameni nu sunt decât nişte antichităţi psihologice, relicve încrustate cu idei fixe şi îngrădite de tot felul de influenţe nefaste; rămăşiţe care, la cea mai mică adiere a vântului, se pot transforma pe loc într-o pulbere de nisip. Acesta este motivul datorită căruia astrologii indieni spun că omul nu este altceva decât o marionetă. Eu nu cred aşa ceva, ci sunt pe deplin convins de faptul că fiinţa umană poate birui forţele karmice, indiferent cât de puternice ar fi acestea. Întunericul nu poate domni decât în camera în care luminii i se interzice accesul. Chiar şi o împărăţie veche de mii de ani a întunericului ia sfârşit instantaneu în momentul apariţiei luminii. Ar putea cineva susţine că luminii îi va lua zeci sau sute de ani pentru a dizolva un întuneric care a dăinuit de milenii?

Într-adevăr, karma vieţilor trecute şi influenţele generate de civilizaţie, naţionalitate, comunitate şi familie îşi pun toate amprenta asupra noastră, dar dacă realizăm că suntem identici lui Dumnezeu, că suntem creaţi după chipul şi asemănarea Sa, cum ne-ar mai putea afecta karma? Dumnezeu, ca Stăpân Suprem al universului, nu fiinţează constrâns de legea cauzei şi efectului; dacă şi noi înţelegem că suntem una cu Dumnezeu, karma nu va mai avea nici o putere asupra noastră.

Un şarpe veninos nu este afectat de veninul din corpul său. Dar, pe de altă parte, la fel de adevărat este faptul că ***maya***, sau iluzia cosmică a creaţiei, deşi pe El nu-l influenţează în nici un mod, pe noi ne afectează totuşi foarte mult. Pare o nedreptate, nu-i aşa? însă tocmai din acest motiv El ne-a dăruit posibilitatea de a ne salva de sub încătuşarea acestei forţe a manifestării; dar eliberarea nu va apărea niciodată atâta timp cât nu o dorim şi nu o solicităm cu toată fiinţa noastră.

Fiind identici lui Dumnezeu, ne putem salva de sub influenţa dominatoare a karmei, însă numai atunci când primim în suflet moştenirea divină. Din nefericire, omul s-a autoconvins să creadă exact opusul. A crede în puterea karmei înseamnă a-i da şi mai multă putere. De ce să crezi că eşti efemer şi mărginit? Mai bine libertate. Nu aceasta este libertatea reală. A fi cu adevărat liber înseamnă a înfăptui ceea ce trebuie, exact atunci când trebuie. Altminteri, acţiunile întreprinse fără discernământ te vor cufunda din ce în ce mai adânc în vâltoarea karmei, unde te vei zbate neputincios zeci şi sute de întrupări.

O persoană pe deplin devotată adevărului şi binelui nu va încerca niciodată să-şi impună cu forţa convingerile şi cunoaşterea. Împărtăşeşte-ţi adevărul doar atunci când ţi se cere şi când simţi că este binevenit. Altminteri, învaţă să rămâi tăcut şi fii propriul tău sfătuitor. Iar când vocea lăuntrică îţi cere să vorbeşti, vorbeşte şi - dacă este necesar - ai curajul să înfrunţi întreaga lume. Galileo Galilei a spus că Pământul se învârte în jurul Soarelui, şi nu invers; afirmaţie pentru care a fost condamnat de biserică. Astăzi însă ştim cu toţii că el a avut perfectă dreptate. Dar nu acţiona niciodată din mândrie sau vanitate, deoarece acestea conduc la decădere.

Armonizarea acţiunilor cu înţelepciunea unui Guru adevărat

Fiecare acţiune trebuie călăuzită de înţelepciune şi niciodată de dorinţa de a face rău. Însă chiar de se-ntâmplă ca unele persoane să se simtă rănite de acţiunile tale corecte, nu ai de ce să-ţi faci griji, deoarece nu trebuie să răspunzi în faţa nimănui. Nici măcar Dumnezeu nu te poate judeca; eşti singurul răspunzător pentru faptele comise. Dacă acţionezi greşit, nimeni altul nu va plăti în locul tău; dacă acţionezi numai în slujba adevărului, te vei elibera. Aceasta este echitatea, justeţea legii karmice, a acţiunii şi reacţiunii, a cauzei şi efectului. Nimeni nu va putea culege altceva decât a semănat. De aceea, ori de câte ori te confrunţi cu necazuri şi probleme, nu da vina pe Dumnezeu sau pe ceilalţi din jurul tău. Responsabilitatea este a ta şi numai a ta.

Pentru a deschide în totalitate canalele înţelepciunii şi pentru a putea discerne binele de rău este necesară armonizarea acţiunilor cu înţelepciunea unui Guru real. Adeseori oamenii confundă înţelepciunea cu dorinţele şi înclinaţiile lor karmice. Acesta este motivul pentru care majoritatea au nevoie de un Guru. Gurul este fiinţa trimisă de Dumnezeu pentru a ne elibera din încătuşarea capriciilor karmice. Când mi-am întâlnit pentru prima dată Gurul, Swami Sri Yukteswar, el mi-a spus că am o voinţă puternică, dar care este guvernată numai de instincte; şi mi-a cerut s-o armonizez, s-o acordez pe frecvenţa voinţei sale. Şi, imediat ce i-am pus în aplicare sfatul, am trăit călăuzit numai de înţelepciune. De atunci, nimeni şi nimic nu mă poate obliga să acţionez greşit, să fac ceva ce nu ar trebui să fac. Eu sunt pe deplin responsabil pentru faptele şi consecinţele acţiunilor mele. Aceasta este libertatea pe care mi-a dăruit-o Maestrul meu şi de care nu m-am despărţit niciodată.

"Înţelege aceasta! Prin abandonarea totală (faţă de guru), prin întrebări (adresate gurului şi percepţiei intuitive lăuntrice), şi prin slujirea sa, înţelepţii care au realizat adevărul vor împărtăşi acea înţelepciunea cu tine. Înţelege şi acceptă această înţelepciune şi nu vei mai cădea vreodată în oceanul iluziei." [2] Este foarte dificil să înaintezi singur pe calea spirituală; progresul cel mai facil este realizat atunci când te dăruieşti în totalitate unui învăţător, unui guru al cărui unic interes este evoluţia ta spirituală. Eu m-am abandonat total Maestrului meu şi prin acest abandon am descoperit că el mi-a dăruit absolut totul. Prin abandonarea definitivă şi completă a micului eu, egoul, am ajuns să cunosc libertatea - acea libertate după care tânjeşte fiecare suflet.

[2] Bhagavad Gita IV:34-35.

Un guru autentic nu este interesat decât de progresul spiritual al devotului. Dacă învăţătorul doreşte altceva de la discipol, acela nu este un maestru în adevăratul sens al cuvântului. Un Maestru nu ştie decât să dăruiască, niciodată să ia. Când discipolul are iniţiativa să-şi ajute Maestrul, acesta este meritul său. Învăţătorul nu-şi va asuma niciodată creditul pentru acel ajutor, ci va şti că este un sprijin venit în susţinerea cauzei lui Dumnezeu.

Maeştrii nu sunt interesaţi de mulţimi, ci de suflete însetate după adevăr - suflete pregătite să urmeze disciplina spirituală şi instrucţiunile înţelepte ale învăţătorului. Deşi sunt discipoli care doresc cu sinceritate să-şi ajute Maeştrii şi să le continue munca, din nefericire, unii căutători sunt interesaţi mai degrabă să devină ei învăţători!

În Occident, după cum am observat, membrii congregaţiilor bisericeşti aşteaptă de la preoţi tot felul de ajutoare; preoţi care, de cele mai multe ori, ajung să devină adevăraţi sclavi ai enoriaşilor. Eu nu am cerut niciodată nimic pentru mine. Deşi uneori am sugerat devoţilor să dea o mână de ajutor cauzei noastre, întotdeauna am căutat ca prin aceasta să nu ne înrobim reciproc! Chiar şi atunci când ne-am confruntat cu serioase dificultăţi financiare, nu m-am aplecat în faţa nimănui şi nu mi-am compromis o clipă idealurile şi libertatea. Dacă se întâmplă cumva să-mi fie luat Muntele Washington [3] nu voi avea nimic împotrivă şi nu-mi vor apărea în inimă nici un fel de regrete; iar dacă Dumnezeu doreşte să-mi lase în continuare această sarcină, voi căuta să o îndeplinesc cât pot eu de bine. Acesta este principiul după care trăiesc. Oriunde mă trimite Dumnezeu şi orice îmi trasează, cuvântul Său este lege - pentru că voinţa Tatălui este şi voinţa mea.

[3] Referire la Sediul Central Internaţional al Asociaţiei Realizării Sinelui, clădire situată pe vârful Washington în Los Angeles.

Gurul ne descătuşează de capricii şi obiceiuri greşite

Egoul şi capriciile individuale îl transformă pe om într-un sclav. Şi afirm aceasta din proprie experienţă. Îmi amintesc că în adolescenţă nu puteam mânca orice fel de mâncare, dar imediat ce am ajuns lângă Gurul meu, el mi-a dizolvat toate acele gânduri înrobitoare. Prima oară m-a întrebat ce anume îmi displace să mănânc şi mi-a spus: "Aşa deci, nu-ţi place asta, nu-ţi place aia..." Şapte zile mai târziu m-a întrebat cum mi se pare mâncarea din ashram. I-am răspuns că este minunată. Atunci mi-a zis că în tot acest scurt timp am mâncat preparate din exact acele alimente pe care credeam că nu le suport! Prin disciplina şi înţelepciunea sa, el m-a ajutat să-mi înfrâng definitiv toate capriciile.

Majoritatea occidentalilor se gândesc numai la confort. Maestrul meu, de pildă, nu acorda nici o importanţă locului în care dormeam; iar dacă încercam să-mi fac mai confortabil patul, dojanele gurului loveau fără milă. Dar criticismul său constructiv şi instrucţiunile sale înţelepte m-au ajutat să descopăr libertatea totală şi să mă detaşez complet de conştiinţa limitată a trupului. Am fost atât de fericit când am văzut că, de fapt, am fost întotdeauna liber şi tocmai prin această libertate îmi construisem singur zidurile închisorii în spatele cărora mă ascundeam, trăind ca un sclav al propriilor mele obiceiuri şi capricii.

Nu-i permite voinţei să devină o prizonieră a obiceiurilor şi prejudecăţilor, ci foloseşte-o cu discernământ şi ajut-o să se dezvolte, comparând-o neîncetat cu înţelepciunea gurului; pentru că numai aşa poţi fi sigur că nu deviezi de pe calea binelui şi corectitudinii. Însă, din păcate, oamenii sunt prea ataşaţi de gândurile lor şi, oricât de puerile sau nesemnificative ar fi acestea, ei sunt în stare să aducă în sprijinul lor toate scripturile lumii. Dar un căutător adevărat, comparându-şi necontenit voinţa cu voinţa Maestrului, va şti dacă urmează calea înţelepciunii sau este în continuare sclavul instinctelor şi a karmei din trecut.

Scripturile spun că trebuie să avem un guru în carne şi oase. Singura modalitate prin care putem fi siguri că acţiunile ne conduc spre eliberarea de karmă este acceptarea şi urmarea cu sârguinţă a sfaturilor şi instrucţiunilor unui învăţător autentic. Un înţelept nu are nici o dorinţă personală şi nici nu caută să-şi atragă alături adepţi care să i se supună ca unui stăpân. El îşi dezvăluie învăţătura tuturor acelora care-i acceptă călăuzirea; şi, indiferent dacă va fi criticat sau chiar părăsit, el le va spune întotdeauna adevărul şi le va dori binele. Aşa era Maestrul meu. El nu ezita o clipă să-mi dezvăluie ce greşeli am făcut şi adeseori spunea: "Uşa este acolo; oricând doreşti, eşti liber să pleci." Mulţi au plecat. Eu însă am continuat să-i rămân alături, deoarece ştiam că nu doreşte absolut nimic de la mine; dimpotrivă, eu eram cel care doream Ceva ce el deţinea. Maestrul mi-a spus încă de la început că disciplina sa va fi uneori puţin mai aspră; însă dacă i-am promis că o voi urma, atunci am datoria să-mi onorez legământul. Şi nu mi-am încălcat cuvântul. El mi-a spus: "Metodele tale vor fi mult mai moderate decât ale mele. Însă calea mea este aceasta; eşti liber să o accepţi, sau poţi pleca chiar în acest moment." Şi am acceptat-o cu toată inima! Aceasta m-a transformat într-o persoană cu adevărat liberă.

Însă nimeni nu ne poate elibera atâta timp cât nu depunem un efort în acest sens. Dumnezeu vrea să fim liberi. El ne-a oferit libertatea de a alege pe ce cale să mergem: pe cea a înţelepciunii sau pe cea a karmei şi încătuşărilor. Înfăptuieşte fiecare acţiune cu înţelepciune şi, noaptea, examinează-te cu atenţie, pentru a vedea dacă ai reuşit în ceea ce ţi-ai propus. Autocontrolul este foarte important. Prin atenţie continuă asupra propriei fiinţe şi prin urmarea fermă a învăţăturilor spirituale dăruite de guru vei cunoaşte şi vei trăi clipă de clipă în libertate.

Înţelepciunea distruge rădăcinile tuturor suferinţelor

Imaginează-ţi cât de măreaţă este acea libertate în care nu se mai abat asupra ta nici un fel de influenţe, fie ele din partea comunităţii sau familiei, vecinilor sau trecutului, obiceiurilor sau societăţii. Atunci realizezi că eşti Spirit pur! Nu aparţii nici unui grup, nici unei naţionalităţi, nici unei familii, nici unor prejudecăţi, nici unei karme. Gândeşte clipă de clipă: "Eu şi Tatăl suntem Unui - veşnic liber şi neîntinat de karmă sau de nimic altceva."

"O Arjuna, aşa cum vâlvătaia transformă lemnul în cenuşă, la fel şi focul înţelepciunii prefac în scrum toată karma. Într-adevăr, nimic în această lume nu este la fel de purificator ca focul înţelepciunii. În decursul timpului, devotul care practică cu succes yoga va realiza spontan acest adevăr înăuntrul Sinelui său."[4] Imediat ce vei distruge cauzele karmei, vei fi dizolvat şi rădăcinile sau seminţele suferinţelor viitoare. Atunci, indiferent ce se va întâmpla cu acest trup din carne şi oase, vei fiinţa ca adevărat copil al lui Dumnezeu. Aceia care se îmbăiază neîncetat în izvorul înţelepciunii ştiu că nimic nu-i poate răni sau distruge. Isus, deşi a ştiut că va fi crucificat, nu s-a lăsat doborât sufleteşte şi mental de acest trist eveniment. Reconstruindu-şi templul corpului după moarte, a demonstrat că a fost o fiinţă pe deplin eliberată de legea karmei.

[4] Bhagavad Gita IV:37-38.

A accepta karma înseamnă a anchiesa ideii că suntem fiinţe efemere şi limitate. Nu păstra în suflet asemenea idei greşite, ci afirmă neîncetat: "Eu sunt un copil al Divinului. Eu sunt veşnic al Său". Acesta este adevărul. De ce să nu proclamăm necontenit adevărul? Cu toţii suntem fii şi fiice ale lui Dumnezeu. Cum ne-ar putea influenţa karma? Refuză încătuşarea karmică; ideea că destinul nu poate fi schimbat este o superstiţie a persoanelor ignorante.

Şi nu gândi niciodată că eşti păcătos. Cum ai putea fi? Dumnezeu este Tatăl tău. Iar dacă El a creat această lume în care răul potenţial poate lua multe forme, atunci am putea spune că şi El este un păcătos. Iată modul în care eu vorbesc zilnic cu Dumnezeu şi El nu se supără niciodată, deoarece argumentele mele sunt întemeiate în adevăr şi sinceritate. Din moment ce Dumnezeu fiinţează în permanenţă detaşat de răul din creaţia Sa, la fel putem şi noi să ne separăm de tot ce-i necurat. Libertatea Sa este şi libertatea noastră. De aceea, nu te identifica niciodată cu răul. Chiar dacă uneori ai greşit, imediat ce ţi-ai conştientizat greşeala şi te-ai debarasat de ea, nu va mai avea nici un efect asupra ta. Distruge karma prin înţelepciune şi trăieşte clipă de clipă în conştiinţa Spiritului.

Unii oameni se lasă însă pradă deznădejdii. Astăzi îşi spun "eu sunt Spirit" şi mâine, imediat ce au greşit, vor să renunţe la tot. Nu accepta şi nu alimenta slăbiciunile egoului. Isus a fost crucificat şi nu şi-a abandonat o clipă idealul! Chiar şi aflat în mijlocul celor mai aprige torturi sau ispite, dacă-ţi poţi menţine atenţia asupra înţelepciunii intuitive a sufletului, în acel moment vei cunoaşte libertatea. Înţelepţii îşi păstrează libertatea chiar şi în faţa morţii.

+ + + + +

Religia trebuie să fie în principal o cale de realizare a Sinelui sau comuniune cu Conştiinţa Divină, atât lăuntric cât şi exterior, şi, de-abia în al doilea rând, un sistem de credinţe, doctrine şi dogme. Atunci, strict vorbind, în lume nu poate exista decât o singură religie, pentru că există un Singur Dumnezeu... Când religia este privită şi înţeleasă în acest mod, atunci şi numai atunci îi vom putea menţine neştirbită universalitatea, deoarece obiceiurile, tradiţiile şi credinţele particulare nu vor putea fi niciodată universalizate." .

Isus spune: "Acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în numele meu, sunt şi eu în mijlocul lor."[5] Ţelul primar şi fundamental al bisericii nu trebuie să fie acela de a ridica din ce în ce mai multe lăcaşe sfinte şi de a aduna cât mai mulţi credincioşi, ci de a împărtăşi realizarea spirituală. Stupii lipsiţi de mierea comuniunii cu Divinul nu au nici o valoare, Isus ne-a avertizat că "orbii nu-i pot conduce pe orbi". Cine nu-L cunoaşte pe Dumnezeu, nu-i poate învăţa nici pe ceilalţi. Eu i-am spus Maestrului meu că nu voi vorbi niciodată unei congregaţii despre Dumnezeu, atâta timp cât eu nu am ajuns la Realizare, la cunoaşterea Divinului.

[5] Matei 18:20.

Dumnezeu ne-a dăruit mijloacele prin care putem anihila karma: permite-le acţiunilor să-ţi fie călăuzite de înţelepciunea lăuntrică, nu de influenţele exterioare; autocorectează-te neîncetat, acceptă şi urmează instrucţiunile spirituale şi luminatoare ale unui învăţător autentic; crede cu fermitate în adevărul că eşti un copil al lui Dumnezeu, creat după chipul şi asemănarea Sa; asociază-te întotdeauna cu persoanele

care au aceleaşi ţeluri ca şi tine; şi pune în practică tehnicile spirituale care te pot conduce la realizarea, la experimentarea şi cunoaşterea reală a Divinului. "O Arjuna, ascultă înţelepciunea Yoga, prin cunoaşterea căreia vei spulbera încătuşările karmei." [6]

[6] Bhagavad Gita 11:39.

Aici, toţi căutătorii învaţă ce să facă în tăcerea meditaţiei şi, în special, pătrund în tainele practicii Kriya Yoga, astfel încât să experimenteze cu adevărat comuniunea cu Divinul. Iată de ce Asociaţia Realizării Sinelui ia amploare şi se dezvoltă în întreaga lume. Această cale spirituală a fost creată de marii Maeştrii ai Indiei, pentru a creştiniza bisericile şi pentru a le arăta oamenilor că unicul ţel al religiei este comuniunea şi realizarea lui Dumnezeu. Fie ca noi toţi, prin exemplul propriei vieţi, să devenim un mesager al Luminii Eterne.

5. REALIZAREA NEMURIRII-CRISTICE

Scris la mijlocul anilor '30

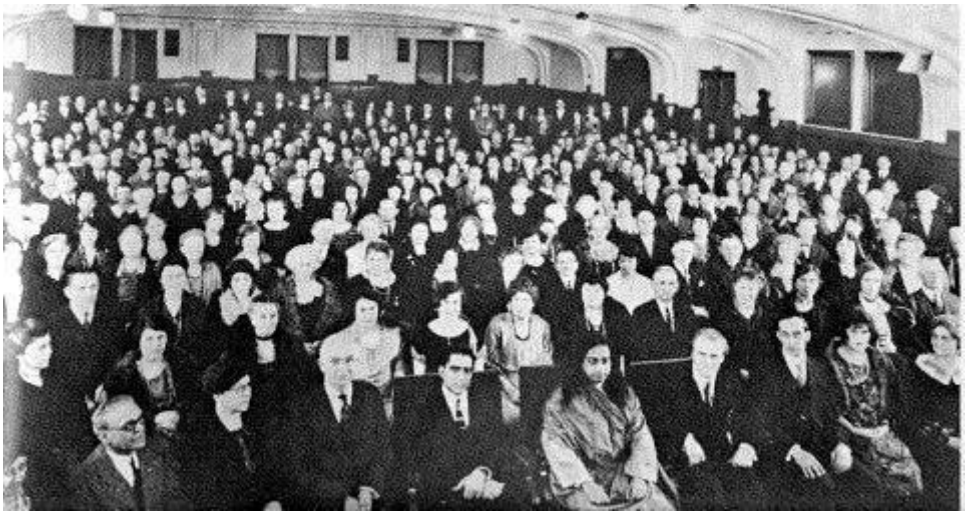

Foto: Anul 1924 - San Francisco

Drama vieţii se derulează necontenit pe ecranul timpului din cinematograful creaţiei. Regizorul Filmului Cosmic este cel care a proiectat pe ecran multitudinea variată de imagini ale perioadelor antice, medievale şi moderne. Pentru a-şi întreţine audienţa de-a lungul eternităţii, El a filmat imagini ale războaielor, foametei, sărăciei, luxului, comediei şi a tot ce este bine şi rău în această viaţă. Datorită apetitului enorm al minţilor din manifestare, Regizorul Cosmic filmează şi proiectează neîncetat o mulţime de imagini antologice.

Această planetă este un loc de încântare, un cămin temporar în care sufletele nemuritoare să poată experimenta toate plăcerile, însă omul, identificându-se cu corpul şi efemeritatea, uită acest adevăr şi suferă. El are datoria să-şi amintească faptul că templul său real este Nemurirea imuabilă, omniprezentă, veşnic nouă şi etern beatifică.

Sufletele care nu-şi ascultă vocea înţelepciunii lăuntrice se lasă amăgite de toate dorinţele şi iluziile vieţii şi caută să rămână cât mai mult timp în acest cinematograf al vieţii, experimentând neîncetat plăcerea şi suferinţa, sănătatea şi boala, viaţa şi moartea.

Creaţia a apărut în existenţă printr-o dorinţă non-voită a Spiritului. Dumnezeu era unic şi, nemaiexistând nimeni care să-I împărtăşească bucuria, a dorit să-Şi exprime beatitudinea în multitudine. El a trimis pe pământ fiinţe nemuritoare, imagini individualizate ale Sale, care să observe scurtele şi variabilele drame ale vieţii şi morţii. Contrar oricăror aşteptări, imediat ce sufletele se bucurau de individualitatea lor, ele au căzut deîndată în capcana dualităţii şi, prin identificarea cu toate caracterele şi personajele din filmul cosmic, au sucombat bolii fatale a iluziei: conştiinţa muritoare a inconstanţei. [1]

[1] Referire la conceptul hindus "maya", iluzia cosmică, şi "avidya", ignoranţa. În *Autobiografia unui Yoghin*, Paramahamsaji scrie: "Aceia care se agaţă de iluzia cosmică trebuie să-i accepte acesteia legea esenţială a polarităţii: fluxul şi refluxul, înălţarea şi decăderea, ziua şi noaptea, plăcerea şi durerea, binele şi răul, naşterea şi moartea... Cuvântul iluzie, *maya*, se manifestă în oameni ca *avidya*, termen care, tradus literar, înseamnă non-cunoaştere, ignoranţă sau amăgire. *Maya* sau *avidya* nu pot fi niciodată distruse prin convingere intelectuală sau raţionament, ori analize filosofice, ci numai prin cunoaşterea şi trăirea stării lăuntrice de *nirvikalpa samadhi*".

"Sufletul a descins din universalitatea Spiritului" - a spus Paramahamsaji cu altă ocazie - "şi acesta se identifică cu limitările trupului şi cu conştiinţa senzorială... În mod esenţial, sufletul este imuabil şi nu este cu nimic influenţat de îngrădirea sa în trup. Dar, prin *maya* sau *avidya*, el începe să se considere o entitate limitată şi efemeră, până când conştiinţa evoluează şi, prin realizare spirituală, se retrezeşte la natura sa reală: nemurirea." (De asemenea, vezi *maya*, în Glosar.)

Aşa cum un prinţ, prins în mrejele visului sau ameţit de aburii alcoolului, se poate considera un biet cerşetor, la fel şi sufletele nemuritoare, intoxicate de spectacolul efemer al creaţiei, îşi imaginează că sunt bolnave sau sănătoase, vii sau moarte, fericite sau suferinde. Eu aş prefera mai degrabă să fac faţă plictiselii eternităţii mele, decât să trec prin coşmarul lumesc al bolilor şi suferinţelor.

Sufletele, amăgite de intensitatea şi rapiditatea cu care se desfăşoară filmul cosmic, încep să se identifice cu rolurile temporare care li se atribuie şi, luându-şi prea în serios partitura, cad pradă deznădejdii şi suferinţei atunci când sunt nevoite să joace rolul unui personaj care se zbate în sărăcie. Hipnotizate de diversitatea propriei lor creaţii, ele îşi impun atât de multe torturi mentale ridicole.

Mulţi oameni bogaţi, care mor în urma infarcturilor sau congestiilor cerebrale, se tânguiesc: "Sunt gata să renunţ la toţi banii din lume, numai să am un corp sănătos." Astfel, în viaţa următoare, renasc în trupuri vitale şi sănătoase, dar fără să aibă nici un ban. Evident, în această nouă viaţă ei încep din nou goana după bani şi, la capătul unei vieţi îndelungate, când ajung să moară tot săraci, spun: "Cât de fericit aş fi fost dacă aş fi avut şi bani, şi sănătate." Aşa că, deşi în întruparea viitoare nu vor duce lipsă nici de bani şi nici de sănătate, acestea tot nu-i vor mulţumi şi, aflaţi pe patul de moarte, vor gândi: "Fericirea este totul! Nu vrem nici bogăţii, nici sănătate, nici faimă, ci doar să ducem o viaţă plină de fericire." Apoi, vor renaşte şi vor avea o viaţă cu adevărat fericită, însă lipsa banilor şi a sănătăţii îi va face să-şi schimbe din nou părerea - şi aşa ciclul continuă la infinit.

Iată procesul prin care sufletul, deşi nemuritor şi imuabil, se pedepseşte singur de nenumărate ori, fiindcă nimic de pe acest pământ nu-i poate aduce satisfacţie şi împlinire totală. Iar a muri neîmpăcat şi cu inima plină de dorinţe nu înseamnă altceva decât continuarea ciclului vieţii şi morţii, a naşterii şi renaşterii.

Unii mor tânjind după iubirea umană perfectă; alţii mor visând la fericirea pe care le-ar fi oferit-o banii, ori visează la putere sau faimă - însă ei nu fac decât să se amăgească singuri, deoarece chiar dacă ajung să deţină bogăţiile întregii lumi şi să fie adoraţi de toţi oamenii, din toate timpurile, aceasta nu înseamnă absolut nimic comparativ cu ceea ce pierd prin faptul că se limitează la a fi biete fiinţe muritoare. A intra în contact cu Omniprezenţa înseamnă a deţine întregul cosmos, întreaga creaţie în toate manifestările ei etern înnoitoare.

Lucrurile materiale nu aparţin nimănui pe vecie, deoarece în clipa morţii intră în posesia altora. Fiecăruia dintre noi i se permite să le utilizeze o scurtă perioadă de timp. De aceea, este stupid să ne lăsăm posedaţi de obiectele din acest univers. Cel mai bine este să ne rugăm să ni se dăruiască ceea ce avem nevoie pentru un trai decent şi să deţinem puterea de a crea acele lucruri la voinţă.

Din moment ce moartea ne obligă să renunţăm la absolut tot, până şi milionarii ajung să moară complet săraci. Să urmăm exemplul dat de Isus: el a fost sărac din punct de vedere material, dar totodată a fost şi cel mai bogat om din univers, deoarece comoara sa a fost Dumnezeu, atât în viaţă cât şi după moartea trupului. Persoanele orbite de bogăţiile efemere ale acestei lumi deţin totul în această scurtă viaţă şi pierd totul în clipa în care ea a luat sfârşit.

În această viaţă nu este nici o diferenţă între un milionar şi un cerşetor, între o persoană renumită şi una necunoscută, între un om sănătos şi unul bolnav - toate sunt simple roluri care trebuie interpretate fără să ne identificăm cu ele. Înţelege clar acest adevăr şi nimic nu te va mai putea face să suferi. Dar în timp ce-ţi joci rolul, fie el plăcut sau dezagreabil, nu-ţi dori rolul altcuiva, ci caută să-ţi duci la bun sfârşit propria partitură - altminteri, vei fi nevoit să treci prin zeci, sute şi chiar mii de întrupări, în funcţie de dorinţele pe care le întreţii. Însă această capcană poate fi evitată foarte uşor dacă nu păstrezi în inimă nici un fel de resentiment atunci când nu primeşti ceea ce crezi că doreşti. Desigur, mulţi ar putea argumenta: "Dar dorinţele noastre sunt condiţionate de necesităţile pe care ni le impune viaţa. Cine ar mai dori să mănânce dacă nu i- ar fi foame?". Admit veridicitatea unei asemenea argumentaţii, însă eu vorbesc despre o libertate mult mai măreaţă, o libertate a minţii şi sufletului, o libertate care nu va produce în interior o iotă de nefericire, o libertate care nu poate fi afectată nici de sărăcie, nici de foamete, nici de chinuri şi nici chiar de moarte.

În conştiinţa atotpătrunzătoare şi atotputernică a lui Dumnezeu - chiar dacă nu deţii nimic în acest vis material - ai absolut totul. În momentul în care intri în contact cu Dumnezeu nu te vei simţi niciodată sărac sau părăsit; şi nici nu-i vei privi pe cei care sunt bogaţi ca fiind mai norocoşi decât tine. În schimb, un suflet îmbătat cu fericirea şi bucuria Divinului îi va compătimi pe toţi cei care nu cunosc această beatitudine.

Când Isus a spus "vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde-şi odihni capul"[2], el nu-şi deplângea sărăcia. Dimpotrivă, prin această afirmaţie a arătat că este stăpânul universului - unul cu Omniprezenţa Imuabilă - şi că nu poate fi constrâns sau mărginit, nu poate fi obligat să rămână într-un singur loc, aşa cum se întâmplă cu creaturile pământului.

[2] Luca 9:58.

Isus nu a deţinut conturi bancare şi nici nu i-a îndemnat pe oameni să urmărească mai întâi obţinerea prosperităţii, aşa cum fac unele organizaţii religioase moderne - care-şi învaţă membrii să se roage la Dumnezeu sau să mediteze având fixată atenţia asupra îndeplinirii dorinţelor materiale. Isus ne-a avertizat: "Oamenii (materialişti şi înguşti la minte) caută pâinea care să le întreţină trupul; dar celor care caută mai întâi împărăţia lui Dumnezeu, lor li se va dărui toate aceste lucruri (înţelepciune, prosperitate, fericire, bunăstare)" - şi fără să se roage pentru acestea.

Sufletul care îl cunoaşte pe Dumnezeu deţine întregul cosmos şi tot ce există în creaţie. Isus şi-a realizat unitatea cu Spiritul Suprem şi tocmai din acest motiv a fost capabil să înfăptuiască toate acele miracole pe care muritorii - suflete identificate cu efemeritatea corpului şi materiei - nu le pot face. El a readus la viaţă morţii; a redat vederea orbilor; şi-a reclădit trupul schingiuit şi mutilat de torţionarii săi. Cum l-am putea compara pe Isus - care a devenit stăpânul împărăţiei Omniprezenţei - cu persoanele care se lasă copleşite de tot felul de dorinţe materiale şi care, în momentul morţii, pierd tot ce au agonisit, mai puţin suferinţele şi chinurile în care se vor zbate în întrupările viitoare? Nici chiar cei mai mari regi şi împăraţi ai lumii nu se pot compara cu măreţia lui Isus. De aceea, în timpul acestui scurt sejur pe pământ, îndreaptă-ţi atenţia către meditaţie, pentru realizarea comuniunii cu Dumnezeu şi, de asemenea, nu uita o clipă că ai datoria să-ţi îndeplineşti cât poţi de bine rolul atribuit în acest film al creaţiei, astfel încât să-I poţi spune Tatălui: "Doamne, mi-am dus la bun sfârşit partitura şi, chiar dacă în spectacolul Tău cosmic am cunoscut o mulţime de satisfacţii şi bucurii, acum nu am mai creat nici un fel de dorinţe pentru a începe o nouă serie de roluri." Atunci Dumnezeu îţi va putea răspunde: "Foarte bine, poţi părăsi oricând dimensiunea onirică a creaţiei. Revino în Templul Eternităţii Mele, în Căminul Veşnicei Mele Beatitudini."

De fapt, Dumnezeu îi vorbeşte fiecărui suflet rătăcit: "Fiul Meu, indiferent că eşti bun sau rău, virtuos sau păcătos, vei rămâne pentru eternitate copilul Meu - atât pe pământ, cât şi în ceruri. Dar atâta vreme cât uiţi care-ţi este adevăratul Cămin şi te identifici cu umbrele creaţiei Mele, singur te cufunzi în mizerie şi suferinţă. Realizează că eşti spirit nemuritor, creat după chipul şi asemănarea Mea şi vei vedea că eşti liber să faci absolut tot ce doreşti: poţi continua să fiinţezi pe pământ şi să te laşi desfătat de filmul vieţii, dar rămânând pe deplin conştient de esenţa ta nemuritoare; sau poţi reveni Acasă, unde vei exista pentru vecie în Natura Mea Beatifică veşnic înnoitoare."

Debarasează-te chiar în acest moment de toate dorinţele, dar continuă totodată să-ţi îndeplineşti îndatoririle conştiincios şi caută în permanenţă ca prin fiecare faptă să-i faci pe ceilalţi fericiţi şi să-L mulţumeşti pe Dumnezeu. Astfel încât, în momentul în care ţi se va deschide poarta morţii, sufletul să-ţi cânte, să râdă şi să strige: "Acum, prin această portiţă mă voi întoarce în Templul Beatitudinii Eterne." Dizolvă toate încătuşările şi ataşamentele pentru această lume, pentru că numai aşa vei putea reveni în Căminul lui Dumnezeu.

Oricine se plictiseşte foarte repede de toate lucrurile materiale o dată ce le-a obţinut, dar de un singur lucru nu se va plictisi nimeni, acum şi de-a lungul eternităţii, şi anume: Bucuria eternă a comuniunii cu Divinul. O bucurie care este neschimbătoare provoacă plictiseală şi chiar dezgust, însă Bucuria lui

Dumnezeu, veşnic nouă şi continuă, te va încânta pentru eternitate. Iar această Bucurie Supremă poate fi găsită numai în meditaţie profundă.

Sufletele, nemuritoare în esenţă, amăgite de spectacolul cosmic rătăcesc pe coridoarele nenumăratelor întrupări - înălţându-se şi decăzând, bucurându-se şi suferind, râzând şi plângând. Natura menţine entităţile iubitoare de divertisment într-un joc în care durerea şi plăcerea, tristeţea şi bucuria se întrepătrund şi se amestecă neîncetat. Sufletele trezite în conştiinţa lor cristică sunt însă interesate numai de Beatitudinea permanentă şi imuabilă a Divinului.

Cristos, fiind unul cu Conştiinţa Omniprezentă a lui Dumnezeu, susură în pârâuri, adie în răcoarea brizei, străluceşte în stele, roşeşte în apusul soarelui şi zâmbeşte cu căldură în frumuseţea şi parfumul florilor. Cristos dansează în oceanul emoţiilor şi gândurilor umane. El este bucuria şi încântarea inimii. Aceia care-şi ţin închişi ochii înţelepciunii percep numai atributele negative din creaţie: suferinţa, moartea, boala, durerea şi plăcerile efemere. Cristos fiinţează în lumină, bucurie, frumuseţe şi încântare, precum şi în toate celelalte calităţi divine pe care le doreşte manifestate în sufletele şi inimile noastre, rugându-se necontenit ca fiecare suflet să-şi deschidă ochii înţelepciunii şi să se retrezească în nemurirea sa beatifică.

6. AMPLIFICAREA MAGNETISMULUI UMAN

Primul templu al Asociaţiei Realizării-Sinelui, Encinitas, California, 28 iulie 1940

Foto: Anul 1938, de Paşte - Encinitas

Gândul este nelimitat. Indiferent de obiectul de studiu ales, o dată ce ne îndreptăm atenţia în acea direcţie, gândul poate analiza la infinit respectivul subiect. Nu există o limită a informaţiilor sau cunoaşterii pe care o putem acumula. Totuşi, fiecare dintre noi interpretează într-un mod personal şi unic informaţiile obţinute, deoarece fiecare proces mental este diferit. Dar ce este un proces mental?

Să presupunem, de exemplu, că cineva mă ciupeşte de mână. În acel moment, primul lucru pe care-l voi simţi este senzaţia fizică, stimul care dă naştere percepţiei în urma căreia mintea formează gândul, conceptul "am fost ciupit". Acest proces - de la senzaţie şi până la ideea formată - este un răspuns individual. Datorită faptului că interioritatea şi funcţionarea fiecărui om sunt unice, suma totală a reacţiilor sale faţă de o experienţă anume va fi complet diferită de a celorlalte persoane. Totalitatea acestor trăiri lăuntrice - gânduri, sentimente, răspunsuri, motivaţii - determină calitatea magnetismului, sau puterii de atracţie a respectivei persoane.

Magnetismul este forţa prin care putem atrage atenţia asupra noastră şi prin care ne putem face prieteni. Nimeni nu vrea să fie ignorat sau uitat. Tuturor ne place să ni se transmită gânduri bune şi să fim întotdeauna priviţi cu admiraţie. Dar câţi dintre noi arătăm celorlalţi înţelegerea şi consideraţia pe care credem că le meritãm? Faţă de propriile slăbiciuni arătăm cea mai mare înţelegere şi capacitate de iertare, în timp ce pe alţii suntem gata să-i criticăm şi condamnăm pentru cele mai mici greşeli. Câţi

oameni sunt capabili să-şi recunoască sincer defectele? Cu siguranţă nu prea mulţi. Însă atâta vreme cât nu învăţăm cum să ne comportăm, nu avem dreptul să le spunem celorlalţi cum să se comporte şi nici să fim intoleranţi faţă de greşelile sau defectele lor. Lumea este plină de învăţători şi reformatori care tună şi fulgeră în stânga şi-n dreapta şi care faţă de propria lor persoană nu scot un cuvinţel. Criticismul constructiv şi autocritica sunt absolut necesare. Exemplul propriu vorbeşte de la sine şi el face mai mult decât o mie de cuvinte.

Bunătate faţă de toţi

Cum putem cuceri inimile celorlalţi şi ce trebuie să facem pentru a fi iubiţi şi apreciaţi? În primul rând este esenţial să manifestăm bunătate faţă de toţi. Răutatea este o boală spirituală. Prin fapte rele şi sentimente negative nu facem decât să abatem asupra noastră suferinţa şi să ne distrugem sistemul nervos. Iar faptul că alţii din jurul nostru se comportă cu răutate trebuie să devină un imbold care să ne întărească şi mai mult voinţa de a fi buni. Eu pun în practică ceea ce spun. Oricât de urât s-ar comporta cineva faţă de mine, eu nu voi reacţiona vreodată cu răutate. Cu cât oamenii îmi arată mai multă răutate, cu atât le dăruiesc mai multă înţelegere şi compasiune. Uneori, pentru a evidenţia importanţa unei lecţii, le vorbesc pe un ton mai aspru acelora care vin la mine pentru învăţătura spirituală - dar în interior nu simt nici un fel de răutate sau furie. Cei care mi-au primit în inimi învăţătura au văzut că în toiul mustrărilor, în acele momente în care par foarte iritat şi nemulţumit, vorbele nu-mi sunt niciodată incandescente sau înfierătoare, ci ele transmit numai căldură şi bunătate. Autocontrolul este o forţă imensă. Asemenea unei flori, deschide-ţi petalele bunătăţii atunci când eşti atacat sau tulburat de răutatea celorlalţi. Prin autocontrol şi comportament corect, fiecare dintre noi poate realiza adevărul şi poate vedea că face parte din Binele Suprem şi Etern. Nici o fiinţă nu aparţine căilor necurate ale lumii.

Cultivarea sinelui lăuntric

Pentru a fi atractiv în adevăratul sens al cuvântului trebuie să atragi atât din punct de vedere fizic, cât şi mental şi spiritual. Generaţia actuală consideră că atractivitatea este obţinută în saloanele de înfrumuseţare şi cumpărată în magazinele cu haine croite după ultima modă. Frumuseţea însă este mult mai mult decât externă. Chiar şi cel mai frumos om din lume poate ascunde în spatele înfăţişării sale plăcute o urâţenie respingătoare. Asemenea persoane sunt similare sarcofagelor descoperite în piramidele egiptene: cât de frumoase şi perfecte sunt imaginile sculptate sau gravate pe exteriorul acestora! Însă imediat ce vei fi ridicat capacul, înăuntru te va întâmpina umbra morţii. Când calităţile spirituale ale naturii noastre sufleteşti sunt adormite, corpul fizic, oricât este de atractiv, nu va fi cu nimic diferit de un cadavru.

Este o binecuvântare faptul că înfăţişarea fizică acoperă urâţenia oaselor, ligamentelor şi organelor interne - dar de ce să fim preocupaţi o viaţă întreagă numai de înfrumuseţarea şi împodobirea formei noastre exterioare? America este o ţară în care aspectul fizic ocupă un loc important în preocupările oamenilor. Aici am văzut persoane care arătau de patruzeci de ani şi, în realitate, ele trecuseră de şaizeci. Acesta este un lucru bun, deoarece trupul este templul sufletului şi nu trebuie deloc neglijat. Unii îşi disproporţionează trupurile prin supraalimentare şi sedentarism; alţii se intoxică de bună voie cu tot felul de substanţe nocive. Nu aceasta este calea către sănătate, vitalitate şi bună dispoziţie. Exerciţiile fizice în aer liber sunt foarte importante, precum şi alimentaţia corectă, echilibrată în vitamine, minerale şi proteine.

Dar nenumăratele posibilităţi pe care ni le oferă viaţa şi faptul că avem mereu câte ceva de făcut şi de învăţat îşi pun atât de profund amprenta asupra noastră încât, dacă pornim iniţial cu imboldul de a ne îmbunătăţi aspectul fizic al vieţii, nu mai avem timp să facem nimic altceva. Împodobirea şi înfrumuseţarea corpului, într-adevăr, ne ajută să fim remarcaţi în societate. Însă numai prin atât nu ne îmbunătăţim personalitatea interioară - sinele nostru lăuntric are şi el nevoie de atenţie, în egală măsură.

În Orient, majoritatea oamenilor sunt interesaţi numai de atractivitatea lăuntrică; în Occident accentul se pune pe atractivitatea fizică. Un om întreg este o combinaţie a ambelor aspecte. Eu aş prefera mai

degrabă să fiu atractiv doar din punct de vedere mental, decât să beneficiez de un fizic fermecător care nu este susţinut de nici un fel de calităţi lăuntrice. Însă dacă pot beneficia de ambele aspecte, atunci ar fi şi mai bine. De aceea este necesar ca fiecare om să înveţe să-şi simplifice dimensiunea exterioară a vieţii şi să-şi facă timp pentru înfrumuseţarea şi împodobirea fiinţei lăuntrice, pentru că numai aşa îşi poate dezvolta şi amplifica magnetismul.

Unele persoane, deşi nu beneficiază de o înfăţişare atrăgătoare, au totuşi o personalitate lăuntrică foarte puternică. Din această categorie au făcut parte Socrate, Lincoln. Calităţile lor interioare minunate i-au ajutat să manifeste un magnetism divin, o atractivifate spirituală care a detronat importanţa trăsăturilor fizice.

Înfăţişarea fizică, în special ochii, arată caracterul avut de respectiva persoană în vieţile anterioare - iată cât de mult influenţează interiorul forma exterioară. Ochii reprezintă cele mai semnificative trăsături fizice; de aceea trebuie să învăţăm să-i înfrumuseţăm. Cum? Deoarece ei ne reflectă interioritatea, singura modalitate este cultivarea gândurilor şi sentimentelor bune, pozitive.

Indiferent cât de bune sau de amabile sunt acţiunile şi vorbele oamenilor, prin expresia reflectată de ochi putem vedea imediat cum sunt ei în realitate. Nimeni nu se poate ascunde în spatele acestor ferestre deschise. Aşadar, ca fiinţe privilegiate, create după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, nu avem nici un drept să ne desfigurăm viaţa lăuntrică, ci avem datoria să creăm şi să răspândim în permanenţă numai gânduri pozitive şi constructive. Cultivând calităţile inerente fiinţei noastre, manifestate printr-o privire calmă şi senină, ne putem dezvolta foarte uşor acea atractivitate divină care transcende limitările înfăţişării fizice.

Transformarea necazurilor în triumfuri

Nu este niciodată prea târziu să-ţi îmbunătăţeşti viaţa. Observă-ţi cu atenţie gândurile, sentimentele şi acţiunile şi călăuzeşte-le cu înţelepciune, iar la sfârşitul fiecărei zile analizează-te sincer: cum ai trăit în acea zi? A fi cu adevărat viu înseamnă a căuta necontenit să-ţi îmbunătăţeşti fiinţa, spiritual, mental şi fizic. Magnetismul, atractivitatea se dezvoltă numai atunci când, zi după zi, lună de lună, an de an, depui eforturi susţinute pentru a te schimba în bine.

De asemenea, nu te lăsa doborât de problemele şi necazurile vieţii, ci foloseşte-te de acestea ca de oportunităţi care-ţi facilitează dezvoltarea. Însă, în general, când oamenii sunt asaltaţi de dificultăţi şi sunt puşi la tot felul de încercări, ei se plâng: "De ce trebuia să ni se întâmple tocmai nouă?" Aceasta nu este o atitudine corectă. Cel mai bine este să priveşti fiecare încercare ca pe o lopată, ca pe un târnăcop cu care poţi săpa în solul propriei conştiinţe, până când descoperi fântâna puterii spirituale ascunsă acolo. Testele şi încercările la care suntem supuşi nu au menirea de a ne distruge, ci de a ne îmboldi să scoatem la lumină puterea divină pe care o avem ca fiinţe create după chipul şi asemănarea Tatălui Ceresc. Aceia care sunt laşi şi nu vor să-şi recunoască realitatea se revoltă şi în cele din urmă sucombă în faţa acestor teste, considerându-le forţe distructive de nebiruit. Este o mare nedreptate făcută potenţialului uman dacă privim în acest mod încercările şi testele cu care ne confruntăm. Atitudinea corectă este să ne folosim de fiecare necaz sau problemă ca de un impuls prin care să ne fortificăm fiinţa lăuntrică. Un luptător care nu se înfruntă şi cu adversari mai puternici decât el nu va deveni niciodată mai puternic. Similar, necazurile şi problemele vieţii au rolul de a ne întări, de a ne face mai puternici şi de a reînvia în sufletul noastru adevărul că suntem unul cu Spiritul Tatălui.

Puterea companiei bune şi atenţiei profunde

Un alt factor important în dezvoltarea magnetismului este atenţia profundă. Învaţă să fii pe deplin atent în tot ce faci şi, ori de câte ori întreţii o discuţie cu cineva, fii un bun ascultător. Alătură-te cu sinceritate acelor persoane care deţin calităţile pe care doreşti să le dezvolţi în fiinţa ta. Cine vrea să-şi dezvolte puterea, trebuie să se alăture persoanelor puternice; cine urmăreşte şă-şi dezvolte simţul pentru frumos, se va alătura artiştilor, pictorilor; iar cine tânjeşte din toată inima să-şi dezvolte magnetismul divin

atotputernic, va sta numai lângă fiinţele care-L iubesc pe Dumnezeu. În acest mod, progresul este mult mai rapid decât dacă ne limităm numai la cărţi şi tratate despre aceste subiecte.

Sfinţii şi Maeştrii spirituali şi-au dezvoltat o capacitate de atracţie foarte mare. Dacă ne concentrăm profund asupra lor, le vom putea capta vibraţiile. În mod normal, omul îşi primeşte informaţiile prin intermediul văzului şi auzului: citind cărţi sau ascultând discursuri. Însă mult mai influentă decât acestea este comuniunea subtilă cu o persoană înţeleaptă - contact prin care progresul este şi mai facil decât prin asociere. Chiar dacă înţeleptul trăieşte la mii de kilometri depărtare, în momentul în care îţi îndrepţi atenţia către el, cu sinceritate şi receptivitate totală, vibraţiile sale se vor revărsa asupra fiinţei tale şi vei beneficia de ceva mult mai măreţ decât ceea ce ai fi primit prin cuvinte.

Krishna, Buddha, Isus au manifestat calitatea supremă a magnetismului. De fiecare dată când văd un portret al acestor fiinţe măreţe, sau când mă gândesc la ele, le percep deîndată vibraţiile. Când intru în comuniune cu Isus simt Conştiinţa lui Dumnezeu ca Tată. Când mă gândesc la Ramprasad [1] simt vibraţiile Divinului ca Mamă. Însă această armonizare şi empatie cu fiinţele divine nu se produce printr-o gândire superficială. Vibraţiile spirituale ale sfinţilor sunt recepţionate doar în urma meditaţiei foarte profunde, a concentrării intense asupra lor.

[1] Sfânt din Bengal (1718-1775), care a compus multe cântece pentru glorificarea zeiţei Kali, unul din aspectele Mamei Divine.

De asemenea, vizitarea locurilor sacre îşi aduce şi ea contribuţia la amplificarea magnetismului. În lume sunt multe locuri impregnate cu vibraţiile sufletelor divine care au păşit sau au trăit în acele ţinuturi: Assisi, orăşelul în care s-a născut Sfântul Francisc; Bodh Gaya, locul în care Buddha a cunoscut iluminarea; Ierusalim, oraşul în care a predicat Isus. Pelerinajul în aceste locuri sfinte, unde sufletele măreţe au intrat în comuniune cu Dumnezeu, a contribuit la transformarea radicală a vieţii multor oameni.

Asocierea directă cu o fiinţă realizată se poate face ori prin contact personal, ori prin meditaţie profundă. Ceea ce are însă importanţă este armonizarea propriei conştiinţe cu vibraţiile acelui sfânt. Când te afli în comuniune directă cu un suflet dăruit în totalitate lui Dumnezeu, atunci întreaga ta fiinţă - începând de la simţuri şi terminând cu înflorirea conştiinţei - evoluează şi se extinde în neţărmurirea existenţei sale. Iată diferenţa între asocierea cu persoanele egotice şi comuniunea cu un guru autentic. Magnetismul sufletului realizat te armonizează cu magnetismul Divinului.

Dumnezeu este Forţa Magnetică Supremă

Isus a spus: "Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu... şi toate celelalte vi se vor dărui." Dumnezeu este Puterea Supremă; Sursa din care izvorăsc toate forţele; Iubirea din spatele tuturor iubirilor; Artistul Suprem din întreaga artă. Focalizează-ţi atenţia asupra lui Dumnezeu - Forţa Magnetică Supremă - şi permite-I să te încarce cu magnetismul Său divin. Când meditezi profund asupra Tatălui Ceresc, îl iubeşti cu toată inima şi te simţi complet liniştit şi împăcat în Prezenţa Sa, fără să doreşti nimic altceva, magnetismul Său îţi va aduce tot ce ai visat, şi mult mai mult. Eu am demonstrat acest adevăr în fiecare dimensiune a vieţii: dacă-L iubeşti pe Dumnezeu doar pentru Sinele Său şi nu pentru ce ţi-ar putea dărui, lăsându-te în voia magnetismului Său atotputernic, încet-încet, acea Putere inimaginabilă va începe să ţi se manifeste în inimă şi minte şi, în momentul apariţiei unei dorinţe oricât de mici, întreaga existenţă se va pune în mişcare pentru a o îndeplini. Iubirea necondiţionată transmisă neîncetat Tatălui Ceresc este vehiculul prin care El îi impulsionează pe ceilalţi oameni să acţioneze pentru îndeplinirea tuturor dorinţelor pe care le ai.

Dar, pentru a-ţi dezvolta magnetismul divin, acea atractivitate spirituală prin care-ţi poţi împlini tot ce doreşti, este necesar să nu întreţii în inimă şi minte decât dorinţe bune, nobile şi pure. Meditează profund şi trimite-I lui Dumnezeu chemarea sufletului tău: "Doamne, coboară în templul corpului meu. Chiar dacă este bătrân, bolnav şi suferă de pe urma atâtor imperfecţiuni, ştiu că Tu vei descinde în el imediat ce vei vedea că iubirea-mi pentru Tine este totală şi necondiţionată."

Imediat ce realizezi că trupul - care odată îţi era atât de drag - nu este decât un vehicul prin care se manifestă strălucirea eternă a sufletului, vei începe să acorzi din ce în ce mai multă importanţă vieţii lăuntrice şi nu vei mai căuta să-ţi îndeplineşti tot felul de dorinţe materiale deşarte. Fiinţa divină care-L iubeşte pe Dumnezeu mai mult decât pe ea însăşi va vedea că atractivitatea, magnetismul manifestat prin instrumentalitatea corpului este însuşi Dumnezeu; atunci îşi va pierde definitiv ataşamentul faţă de trupul grosier: "O Doamne, indiferent că trupu-mi păşeşte pe pământ preamărind neostoit numele Tău, ori că se cufundă în oceanul morţii, eu sunt veşnic lângă Tine. Viaţa şi moartea îşi pot fredona la nesfârşit cântecele - însă eu sunt unul cu Simfonia Eternităţii. Moartea nu mă poate atinge, pentru că eu sunt însăşi Suflul, Respiraţia Vieţii Veşnice."

Să ne rugăm împreună: "Tată Ceresc, am înlăturat din inimă şi minte toate gândurile rele şi negative. Orbit fiind de plăcerile trupeşti şi ferecat în lanţurile materialismului, nu Ţi-am recunoscut Infinitatea; dar acum prezenţa Ta magnetică m-a transformat în întregime şi m-a ajutat să realizez că sunt creat după chipul şi asemănarea Ta. Curenţii Tăi magnetici îmi curg neîncetat prin braţe; magnetismul înţelepciunii Tale îmi alimentează necontenit creierul; magnetismul iubirii Tale îmi înalţă inima; magnetismul divin al Bucuriei Tale îmi fericeşte sufletul. Aum, Pace, Amin".

7. PREGĂTIRI PENTRU ÎNTRUPAREA VIITOARE

Templul Asociaţiei Realizării-Sinelui, San Diego, California, 11 iunie 1944

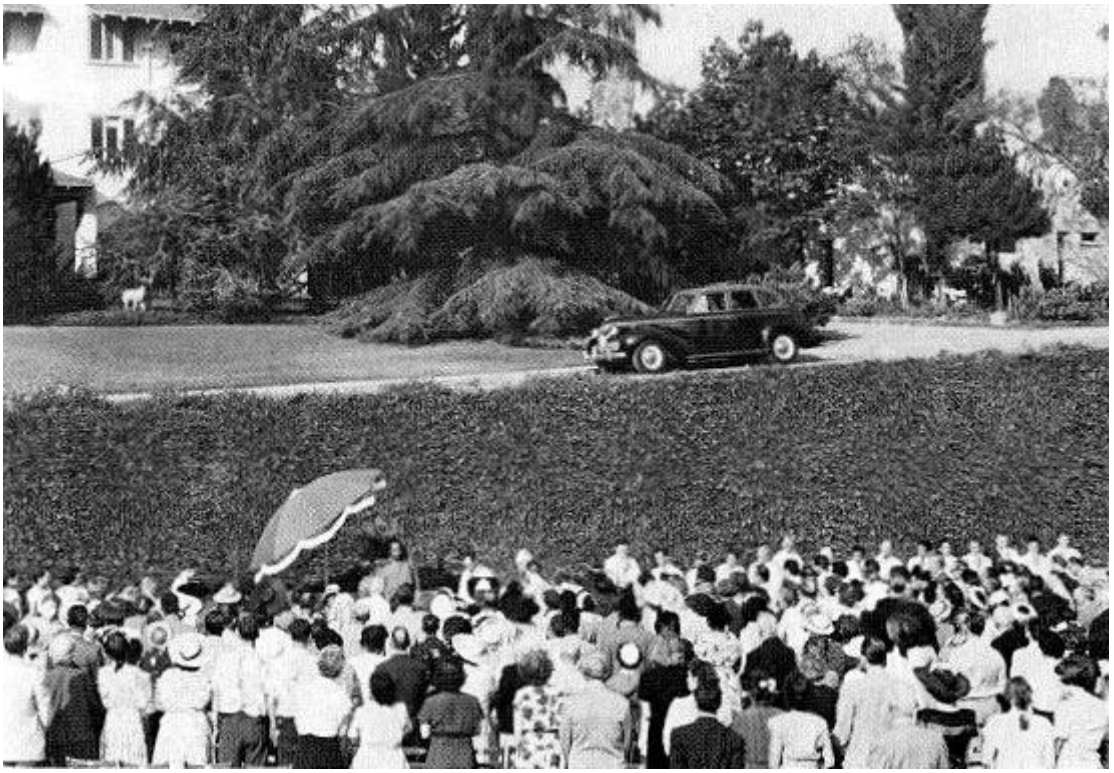

Foto: Anul 1950 - Mount Washington, Los Angeles
Prima convocare generală a Self Realization Fellowship (Asociaţia Realizării Sinelui)

Subiectul pe care-l vom aborda astăzi ne va ajuta să înţelegem de ce ne aflăm pe acest pământ şi ce trebuie să facem pentru a ne elibera din ciclul întrupărilor viitoare. Reincarnarea nu este coercitivă, atât timp cât noi nu o facem să devină obligatorie.

Viaţa este o şcoală în care fiecare dintre noi are de învăţat o lecţie. Dar aşa cum elevii neastâmpăraţi şi puşi pe rele ajung să repete clasa la sfârşitul anului şcolar, la fel există în şcoala vieţii "elevi răi" care nu doresc să acorde atenţie învăţătorului şi, în plus, caută să le distragă şi celorlalţi atenţia. Viaţa ne învaţă neîncetat exact ceea ce avem nevoie; însă dacă nu vrem să acordăm atenţie acestor lecţii, atunci vina nu este a nimănui altcuiva decât a noastră.

"Elevii răi", deoarece nu au fost atenţi la ore şi nu au reuşit să treacă examenele, spre ruşinea lor, sunt nevoiţi să repete mereu aceleaşi lecţii. Elevii buni, cum au fost Krishna, Cristos, Buddha, deoarece au fost silitori şi atenţi, îşi încheie cu bine educaţia, primesc laurii şi onorurile pe care le merită şi se reîntorc în Căminul lor Etern. Ei nu mai sunt nevoiţi să revină în această şcoală a vieţii - doar dacă nu aleg singuri să se reîntoarcă, să se reîntrupeze ca învăţători, ca "salvatori" ai umanităţii.

Cauzele reîncarnării

Dar care este motivul datorită căruia, pentru majoritatea oamenilor, reîncarnarea a devenit o condiţie obligatorie? În primul rând este necesar să înţelegem de ce ne aflăm aici. Cei mai mulţi cred că viaţa este o înşiruire de evenimente independente de voinţa lor, în timpul cărora nu urmăresc decât să-şi satisfacă plăcerile trupeşti şi necesităţile fiziologice. Fiecare fiinţă umană începe viaţa programată de un set de tendinţe şi dorinţe neîmplinite în trecut. Apoi, cu puţina libertate care le-a mai rămas, încep să imite acţiunile şi dorinţele celor în preajma cărora se află: dacă stau lângă artişti, vor dori să fie ca aceştia; dacă cercul în care se învârt este format din oameni de afaceri, evident, vor urma exemplul

acestora. Dumnezeu doreşte să fim practici şi să ne bucurăm de tot ce ne poate oferi viaţa, dar a alerga numai după bani şi posesiuni, numai după hrană şi confort înseamnă a uita complet de Sursa Fericirii. Este imperativ ca, simultan cu satisfacerea nevoilor trupeşti şi îndeplinirea ţelurilor virtuoase, să-I acordăm în primul rând atenţie lui Dumnezeu, pentru că numai aşa vom putea intra sub tutela Sa iubitoare şi plină de înţelepciune.

Dorinţele neîmplinite reprezintă cauza principală a reîntrupării. Fericirea şi mulţumirea reală nu apar nici prin renunţare la lume şi nici prin acumulare de bogăţii. Fiecare om şi-a creat singur destinul, calea pe care să meargă şi lecţiile pe care să le înveţe. De aceea, toţi avem datoria să ne jucăm cât putem de bine rolurile pe care ni le-am asumat. Dacă toţi ar fi regi şi regine, filmul cosmic nu şi-ar mai avea rostul. Un singur actor, al cărui rol pare total lipsit de importanţă, dacă-şi interpretează defectuos partitura poate ruina întreaga producţie. Fiecare rol îşi are importanţa sa şi, pentru reuşita spectacolului, cu toţii trebuie să interacţionăm în deplină armonie şi înţelegere. Dumnezeu doreşte ca Filmul Său Cosmic să fie unul de succes, dar nu acelaşi lucru se poate spune despre mulţi dintre actorii care-l pun în scenă.

Ideal este să acţionezi cât poţi de bine, dar să rămâi obiectiv şi neataşat, acordând mare atenţie lecţiilor pe care viaţa ţi le aşterne în faţă. Nu acţiona la întâmplare şi nu-i permite minţii să creeze dorinţe la întâmplare. În scripturile hinduse scrie că în decursul evoluţiei, sufletului îi sunt necesare opt milioane de întrupări până să ajungă manifestat în formă umană. Iar acum, după o existenţă materială atât de îndelungată, de ce să-ţi iroseşti această nepreţuită întrupare cu tot felul de lucruri inutile? Timpul este scurt. Forma umană este vehiculul prin care sufletul îşi poate exprima pe deplin esenţa divină, îşi poate manifesta "chipul Divinului" după care a fost creat.

Întreabă-te în fiecare dimineaţă: "Ce doresc cu adevărat? Ce mă face într-adevăr fericit şi împlinit?" "Nimic, absolut nimic în afară de Tine, Doamne. Dacă Tu doreşti să mă iei din această lume eu sunt pregătit." Iată atitudinea corectă pe care trebuie să o aibă fiecare fiinţă umană. Însă ştiu că este dificil să o menţii permanent în atenţie, deoarece o mie şi una de ispite te vor asalta şi-ţi vor bloca înaintarea, pentru a dovedi dacă mai ai sau nu dorinţe neîmplinite.

Mai demult, în timpul unei discuţii cu Amelita Galli-Curci, renumita primadonă a cărei voce angelică a încântat mii şi mii de oameni, am întrebat: "Stimată doamnă, aţi terminat definitiv cu dorinţele?"

"Bineînţeles" - mi-a răspuns ea.

Am continuat să discutăm despre alte lucruri şi, brusc, am întrebat-o ce simte faţă de muzică. Ea mi-a răspuns: "Muzica este iubirea mea. Aş vrea să pot cânta la fel şi în paradis!" Atunci i-am spus: "Înseamnă că veţi fi nevoită să reveniţi pe pământ, pentru că această dorinţă încă vă gravitează în inimă." Şi ea mi-a înţeles imediat mesajul.

Când am hotărât să pornesc pe calea spirituală, familia a încercat să-mi distragă atenţia către tot felul de lucruri; ei oferindu- mi chiar şi un post important într-o firmă. Eu însă I-am cerut sfatul lui Dumnezeu şi El mi-a răspuns: "Tu ce doreşti, plăcerile efemere sau fericirea supremă?" Astfel, vărul meu [Prabhas Chandra Ghosh] a obţinut atât slujba respectivă, cât şi soţia care-mi era menită. Prin graţia Domnului am rămas liber!

Libertate totală prin atenţie îndreptată asupra Divinului

De fiecare dată când îţi apare în minte o dorinţă, lasă-te călăuzit de înţelepciune, nu de capricii sau încăpăţânare. Libertatea totală este obţinută prin disciplinarea simţurilor şi prin menţinerea atenţiei asupra Divinului. Dar dacă până în ultima zi vei întreţine în inimă dorinţe pentru lucrurile de care te-ai bucurat în viaţă, atunci când va fi sosit momentul să părăseşti această lume, îngerii îţi vor spune: "Nu poţi intra în templul Tatălui atâta timp cât dorinţele materiale nu-ţi dau pace."

Un om divin se bucură şi apreciază obiectele creaţiei, însă nu se lasă încătuşat şi nu se ataşează de nici unul dintre acestea. El trăieşte în lume complet detaşat şi nu urmăreşte decât să-I îndeplinească voinţa lui Dumnezeu, spunându-I: "Tată Ceresc, eu nu am cerut să am acest corp; dar dacă Tu mi l-ai dăruit, îl voi îngriji cât pot de bine şi-l voi folosi ca pe un instrument, ca pe un vehicul al vrerii Tale." Comuniunea cu Dumnezeu se realizează prin detaşarea totală faţă de corp şi prin cufundarea din ce în ce mai profundă în meditaţie. Noaptea trecută nu cred să fi dormit mai mult de câteva minute; imediat ce mi-am ridicat ochii în punctul *Kutastha* am pătruns deîndată în starea de *samadhi* şi am văzut cum lumea, asemeni unui ocean neţărmurit, se unduia în mine. Am simţit cum întregul univers vibra şi pulsa înăuntrul fiinţei mele.

Una din lecţiile importante pe care omul trebuie să o înveţe este aceea că nimeni nu este bărbat sau femeie, ci toţi suntem scântei divine, suflete create după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu! Cei care continuă să se identifice cu învelişul material şi consideră că natura lor este masculină sau feminină, vor fi trimişi de Dumnezeu în această lume până când îşi vor dizolva ignoranţa şi-şi vor realiza adevăratul lor Sine. Dumnezeu este Unica Realitate. Însă la această realizare nu se poate ajunge decât prin meditaţie susţinută.

Când am pornit în căutarea lui Dumnezeu mi-am îndepărtat din minte orice gând care mi-ar fi putut distrage atenţia de la El şi, o bună bucată de timp, am evitat orice contact cu persoanele care nu-mi împărtăşeau ţelul, deoarece nu am vrut ca ele să mă influenţeze în vreun fel. Laptele nu pluteşte deasupra apei, ci este diluat de aceasta; dar când laptele este transformat în unt, atunci nu va mai putea fi subţiat de apă. Similar, un căutător sincer şi serios îşi îndreaptă atenţia numai către Dumnezeu şi, în funcţie de eforturile depuse, mai devreme sau mai târziu, obţine eliberarea. Atunci, nimeni şi nimic nu va mai putea exercita influenţe negative asupra sa; dimpotrivă, el îi va influenţa şi transforma pe ceilalţi în bine şi îi va îndemna, urmând propriul său exemplu, să pornească pe calea spirituală şi să cunoască beatitudinea comuniunii cu Dumnezeu.

Dumnezeu este accesibil tuturor, dar El Se revelează numai acelora care-L caută cu sinceritate şi dăruire totală. În acest sens, este necesar să nu omiţi nici o noapte în care să nu meditezi şi să nu comunici cu Dumnezeu. De asemenea, în timpul activităţilor zilnice, aminteşte-ţi necontenit de El şi dăruieşte-I toate faptele şi gândurile tale. Un om cu adevărat divin trăieşte clipă de clipă în extazul divin. Şi eu cunosc aceasta din proprie experienţă. Indiferent de solicitările din starea de veghe, conştiinţa îmi stă în permanenţă în comuniune totală cu Dumnezeu - ce bucurie! În ultimele zile nu am dormit aproape deloc, pentru că încântarea şi binecuvântarea trăite în compania Lui sunt atât de minunate, atât de beatifice, încât pur şi simplu trupu-mi nu mai are nevoie de somn. A trăi întru Dumnezeu şi a-I urma voinţa este tot ceea ce-mi doresc.

Îndeplinirea îndatoririlor faţă de Dumnezeu şi om

Chiar şi o persoană materialistă, dacă este preocupată de activităţi creative şi constructive, se află într-o poziţie mai bună decât un om leneş "spiritual". Indolenţa, lenea şi dezinteresul sunt boli care ne fac să fim uitaţi atât de Dumnezeu, cât şi de oameni. Aceia care-şi îndeplinesc doar obligaţiile pe care le au faţă de societate sunt asemeni catârilor care, deşi poartă în spinare desagi plini cu aur, nu cunosc decât povara acestora, nu şi valoarea lor. Activităţile împovărătoare şi încătuşante sunt acelea în care Dumnezeu lipseşte cu desăvârşire; faptele întreprinse în lumina Divinului sunt eliberatoare. Nici renunţarea la îndatoririle lumeşti pentru slujirea lui Dumnezeu nu este împovărătoare, deoarece Lui trebuie să-l arătăm în primul rând credinţă şi loialitate; fără Puterea împrumutată de la Stăpânul Suprem nimic nu poate fi înfăptuit. Acelora care renunţă la totul pentru El, li se iartă orice păcat acumulat în urma neînfăptuirii îndatoririlor lumeşti.[1] A renunţa cu adevărat - indiferent că mergi pe calea monahală sau pe cea lumească - înseamnă a-L pune întotdeauna pe Dumnezeu pe primul loc.

[1] "Lepădând orice îndatorire (*dharma*), menţine-ţi atenţia doar asupra Mea şi" Eu te voi elibera de toate păcatele (rezultate în urma neînfăptuirii micilor îndatoriri)"-Bhagavad Gita XVIII:66.

Fratele meu mi-a spus: "Mai întâi banii şi apoi Dumnezeu". El a murit înainte să apuce să-L cunoască pe Dumnezeu sau să-şi folosească banii strânşi cu atât de multe sacrificii. Să nu uităm vorbele lui Isus: "Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra."[2] Într-adevăr, imediat ce-L vei descoperi pe Dumnezeu, vei vedea că deţii totul. Ce ai putea dori mai mult? Atunci păcatele îţi vor fi îndreptate şi greşelile îţi vor fi transformate în înţelepciune. Aceasta este realizarea pe care Dumnezeu o doreşte pentru noi.

[2] Matei 6:33

Atitudinea corectă faţă de suferinţă

Există două tipuri de căutători: unii sunt asemenea unor pui de maimuţă; alţii sunt la fel ca nişte pisoiaşi. Puiul de maimuţă stă în permanenţă agăţat de mamă şi, din acest motiv, exista posibilitatea ca el să cadă, atunci când mama sare dintr-un copac într-altul. Pisoii, pe de altă parte, au încredere deplină în mama lor şi sunt mulţumiţi oriunde i-ar pune aceasta. La fel sunt şi eu: acord responsabilitate totală Mamei Divine. Însă pentru o asemenea atitudine este necesară o voinţă foarte puternică. Indiferent de circumstanţe - în boală sau sănătate, sărăcie sau bogăţie, bucurie sau tristeţe - sentimentele trebuie să-ţi rămână netulburate. Chiar şi în toiul celor mai aprige dureri, încrederea în Mama Divină nu-ţi va fi deloc zdruncinată, deoarece ştii că Ea îţi doreşte numai binele. Şi, adeseori, dezastrele se dovedesc în cele din urmă adevărate binecuvântări.

Când s-a prăbuşit Templul Lotusului de Aur [3] am crezut că aceea este o catastrofă groaznică, dar în cele din urmă tot răul a fost spre bine, pentru că aşa am ajuns să ridic alte temple şi ashram-uri.

[3] Primul Templu al Asociaţiei Realizării Sinelui, ridicat în 1938 în Encinitas, pe ţărmul înalt şi abrupt al Oceanului Pacific. Acest templu a fost pierdut ca urmare a eroziunii solului, fiind înlocuit ulterior cu alt templu în Encinitas.

Perioadele de crepuscul, posomorârea, tristeţea sunt umbre ale Mamei Divine, umbre ale mâinii care se întinde către noi cu iubire. Nu uita aceasta şi nu te gândi că atunci când te asaltează necazurile eşti pedepsit de Mama Divină. În spatele umbrelor provocate de mâna Ei se ascund nenumărate binecuvântări, care ţi se vor dezvălui în toată splendoarea lor imediat ce te vei lăsa atras către Ea.

Suferinţa este un bun profesor pentru aceia care sunt receptivi şi pregătiţi să înveţe din ea. Însă aceasta se transformă într-un adevărat tiran pentru aceia care-i rezistă şi care se simt răniţi de ea. Suferinţa ne poate învăţa aproape totul. Lecţii oferite de aceasta ne învaţă să ne dezvoltăm discernământul, autocontrolul, nonataşamentul, dăruirea, astfel încât să ajungem să cunoaştem conştiinţa spirituală transcendentă. De exemplu, o durere de stomac ne arată că trebuie să fim mai atenţi la ceea ce mâncăm şi cât mâncăm. Tristeţea şi tulburarea pricinuite de pierderea cuiva drag sau a bunurilor ne reaminteşte de natura efemeră a tuturor lucrurilor din această lume iluzorie. Consecinţele acţiunilor greşite ne impulsionează să folosim discernământul. De ce să nu învăţăm prin înţelepciune? Astfel, nu vom mai fi obligaţi să repetăm cursurile severe ţinute de despotul numit "suferinţă".

Descoperirea iubirii divine din spatele iubirii umane

Suferinţa este inerentă chiar şi în satisfacţia care derivă din iubirea umană. Lipsită de calitatea iubirii divine, afecţiunea sau dragostea umană este asemeni unui labirint în care rătăcim orbeşte şi din care nu mai putem ieşi. Eu am realizat acest adevăr la moartea preaiubitei mele mame. Milioane de oameni se amăgesc cu ideea că iubirea umană este singurul lucru care le oferă fericire şi pentru care merită să trăiască. Ei îşi fac singuri o mare nedreptate. Unde sunt toţi cei care şi-au jurat iubire veşnică şi şi-au promis că nu se vor despărţi vreodată? Dragostea, afecţiunea este o lecţie din care trebuie să învăţăm să iubim Iubirea din spatele iubirii umane.

Părintele Divin este Acela care îşi asumă formă umană şi ne transmite iubirea Sa prin intermediul părinţilor noştri fizici. Deşi Divinul se manifestă prin dragostea necondiţionată a mamei, totuşi, iubirea

acesteia este oarbă, câtă vreme nu e impregnată de conştiinţa divină. Iubirea tatălui este temperată de raţiune şi judecată.

Biblia ne învaţă să ne cinstim părinţii [4], dar în continuare ne spune: "Şi iubeşte-L pe Domnul Dumnezeul tău cu toata inima, din tot sufletul şi cu toată puterea ta."[5] Astăzi, când spun "mamă" sau "tată", aceste cuvinte au pentru mine o semnificaţie complet diferită, deoarece am realizat că în spatele afecţiunii şi dragostei părinteşti se află Iubirea Eternă a Părintelui Divin.

[4] Exodul 20:12.

[5] Deuteronomul 6:5.

Dacă am putea să ne amintim toţi părinţii pe care i-am avut în decursul nenumăratelor întrupări anterioare, nu am şti pe care dintre aceştia să-i iubim ca pe proprii noştri părinţi. Fiecare om crede că familia pe care o cunoaşte în prezent este cea careia îi aparţine şi care-l iubeşte. Însă gândeşte-te că eşti copilul familiei vecinilor - crezi că familia din care acum faci parte ar mai avea pentru tine aceeaşi dragoste? Cu toţii ne iubim copiii şi părinţii, dar nimeni nu poate iubi mai mult ca Dumnezeu. De aceea, pe El trebuie să-L căutăm mai întâi - Părintele Suprem, Creatorul tuturor părinţilor, Prietenul din spatele tuturor prietenilor.

Prietenia - forma cea mai pură a iubirii

Prietenia este cea mai pură formă a iubirii Divinului, deoarece aceasta ia naştere prin libera noastră alegere, nu este impusă de instinctele familiale. Prietenii adevăraţi nu se despart niciodată; nimic nu le poate fisura sau zdruncina comuniunea lor frăţească. Eu nu am pierdut niciodată un prieten adevărat. Chiar şi acelor două persoane cărora le-am dăruit iubirea mea sinceră şi care acum mă privesc cu ostilitate, eu continui să le fiu prieten. Pentru a fi prieten în adevăratul sens al cuvântului este necesar ca iubirea să-ţi fie ferm înrădăcinată în iubirea Divinului. Printr-o viaţă trăită permanent în spiritul şi lumina lui Dumnezeu ia naştere inspiraţia care se află la baza prieteniei divine. Prietenii adevăraţi se ajută reciproc să progreseze.

Relaţia guru-discipol este expresia supremă a prieteniei, deoarece ea este fundamentată în iubire divină necondiţionată şi înţelepciune. Este cea mai elevată şi sacră relaţie. Cristos şi discipolii săi au fiinţat ca unul în spirit, aşa cum Maestrul meu, Swami Sri Yukteswar, şi cu mine, precum şi cu toţi aceia care urmează această cale spirituală, suntem veşnic uniţi în iubirea divină a lui Dumnezeu. Continuitatea şi unitatea sacră a prieteniei este asigurată prin sorbirea necontenită a iubirii Sale din pocalul sincerităţii inimilor.

În prietenia umană familiaritatea trebuie evitată, pentru că altfel, mai devreme sau mai târziu, există pericolul ca prietenii să încerce să profite unii de ceilalţi. Însă în prietenia divină respectul, consideraţia creşte neîncetat; fiecare gândindu-se numai la binele celuilalt. Aceasta este natura prieteniei divine dintre guru şi discipol. Toţi cei care se bucură de o asemenea relaţie au pornit deja pe calea înţelepciunii şi eliberării.

De fiecare dată când vorbesc cuiva, în faţa ochilor îmi apare o singură formă: aceea a Gurului meu. El exercită o influenţă extraordinară asupra vieţii mele. Chiar şi acum, când nu se mai află în această dimensiune materială, el este întotdeauna cu mine.

Idealurile spirituale în viaţa conjugală

Cei aflaţi în căutarea Prietenului Etern îi permit prieteniei adevărate să le impregneze toate relaţiile - familiale, frăţeşti, maritale şi spirituale.

Prietenia este vitală în viaţa conjugală. Sexualitatea singură nu-i va conduce niciodată pe iubiţi la intimitate şi comuniune sufletească; dimpotrivă, când iubirea adevărată şi prietenia nu sunt

predominante, iar sexul este considerat cel mai important lucru în căsnicie, imediat ce satisfacţia senzuală slăbeşte în intensitate, soţii îşi vor pierde repede interesul unul faţă de celălalt. Lipsa discernământului, incapacitatea de a distinge între iubirea reală şi atracţia fizică, îi fac pe oameni să trăiască dezamăgiri după dezamăgiri în viaţa maritală.

Toţi cei care doresc să se căsătorească au mai întâi datoria să înveţe să-şi controleze emoţiile. Două persoane care intră în arena vieţii conjugale, fără să fi învăţat iniţial cum să se autocontroleze, vor sfârşi în a se înfrunta mai aprig decât oponenţii dintr-un război! Războaiele, cel puţin, sfârşesc relativ repede; în schimb, în relaţiile conjugale, mulţi soţi întreţin conflictul o viaţă întreagă. Deşi societatea în care trăim este una civilizată, totuşi, foarte puţini cunosc arta de a trăi în armonie şi înţelegere unii cu ceilalţi. Mariajele nu se pot transforma în uniuni în care să predomine fericirea şi respectul, progresul şi înţelegerea, atâta vreme cât nu sunt hrănite, alimentate cu idealuri spirituale şi cu inspiraţie divină.

Mai demult, în Boston, am fost invitat să vorbesc la nunta de argint a unui cuplu privit de toţi cu admiraţie şi considerat un model, un exemplu de căsnicie fericită. Imediat ce am intrat în casă am simţit că ceva este în neregulă. Fiind însoţit de doi studenţi de încredere, i-am rugat pe aceştia să le observe cu atenţie pe gazde. Mai târziu, ei mi-au spus că soţii, deşi în faţa oaspeţilor îşi adresau numai vorbe mieroase, "Da, iubitule", "Bineînţeles, iubito", când se aflau singuri în bucătărie se certau ca doi duşmani care se urau de moarte.

I-am tras deoparte şi i-am întrebat direct: "De ce vă comportaţi atât de urât unul cu celălalt? Simt multă dizarmonie în căminul vostru, iar această aniversare este doar poleită cu argint - o faţadă în spatele căreia este numai fier ruginit." Desigur, la început s-au simţit puţin jigniţi, însă au fost totuşi receptivi la mustrările mele, pentru că mai târziu au venit la mine şi mi-au cerut să-i iert. Le-am spus: "Nu eu trebuie să vă iert, ci voi aveţi datoria să vă iertaţi reciproc şi să trăiţi ca un cuplu cu adevărat ideal. Până acum aţi stat împreună numai pentru a vă păstra reputaţia câştigată în ochii celorlalţi. Eu însă doresc să vă deschideţi ochii şi să fiţi într-adevăr fericiţi."

Idealurile spirituale trebuie puse în practică şi trăite în gând, fapte şi sentimente. Dacă două persoane hotărăsc să trăiască împreună şi stările lor interioare le transmit cu totul altceva, atunci ele vor deveni nesincere una faţă de cealaltă. Iar în clipa în care în căsnicie se instalează minciuna, mariajul începe să se clatine. De ce această ipocrizie? Asemenea greşeli trebuie evitate încă de la început.

Echilibrarea calităţilor feminine şi masculine

Se pare că între bărbaţi şi femei a existat dintotdeauna o rivalitate. Dar în realitate ei sunt egali; nici unul nu este superior. Fiecare om este un suflet care a trăit în întrupările anterioare atât în corp de femeie, cât şi în trup de bărbat. O femeie care acum îi invidiază pe bărbaţi sau care se simte inferioară acestora, în incarnarea următoare se va naşte într-un corp masculin. Similar, bărbaţii care se cred superiori femeilor vor fi nevoiţi să renască în trupuri feminine. Bărbaţii argumentează că femeile sunt prea emotive şi nu pot raţiona; femeile se plâng mereu că bărbaţii sunt insensibili. Nici una dintre aceste idei nu este corectă. Femeia poate raţiona, dar în natura ei predomină sentimentul; bărbatul cunoaşte şi el stările emotive, însă acestea sunt controlate de raţiune şi logică. Idealul este ca fiecare om să-şi menţină un echilibru între acestea, astfel încât emotivitatea să fie temperată de raţiune şi raţionamentul să devină mai puţin rigid prin sentimente.

Libertatea sufletului este cunoscută numai în momentul în care ambele calităţi sunt dezvoltate armonios şi când învăţăm unii de la ceilalţi prin prietenie şi înţelegere, în aşa fel încât să ducem la bun sfârşit examenele principale pentru care am fost trimişi aici. În marii sfinţi şi înţelepţi, aşa cum a fost Isus şi mulţi alţi profeţi, putem vedea cât de armonios sunt combinate calităţile feminine şi masculine ale fiinţei.

Menirea vieţii este una singură: Realizarea Sinelui. Iar pentru aceasta tot ce trebuie să facem este să trăim cât mai conştient, să ne autocontrolăm şi autocorectăm în permanenţă, să ne stăpânim simţurile şi să acţionăm cu înţelepciune. Durata medie de viaţă este de şaptezeci de ani. În toată această perioadă de

educare avem datoria să ne învăţăm cât mai bine lecţiile, pentru că altfel vom fi obligaţi să revenim mereu pe băncile şcolii vieţii, până când îl vom cunoaşte pe Dumnezeu, vom căpăta toată înţelepciunea Lui şi vom manifesta în propria viaţă binecuvântările Sale.

Sinceritatea este absolut necesară pe calea spirituală, dar la fel de important este să ne îmbibăm mintea şi inima cu Dumnezeu şi să-L iubim mai mult decât îi iubim darurile. El ne-a creat şi, deşi deţine întreaga creaţie, nu doreşte nimic altceva decât iubirea noastră. Unicul motiv pentru care suntem aici este să-L cunoaştem pe Dumnezeu şi să ne reîntoarcem la El. Iubeşte-L în primul rând pe Dumnezeu şi transformă-ţi corpul într-un templu al Divinului. În tot ce faci acţionează numai cu gândul la El şi caută Fericirea Supremă, acea Beatitudine pe care să o poţi împărtăşi tuturor fiinţelor. A-i ajuta pe ceilalţi să-L cunoască pe Dumnezeu este cel mai preţios cadou pe care-l poţi face.

Perfecţionează-ţi iubirea în Iubirea Divinului şi nu uita o clipă că datoria principală o ai faţă de Dumnezeu. Începe chiar în această clipă; nu amâna. "Iar dacă mâna ta te-a făcut să cazi în păcat, taie-o..."[6] Este nevoie de o voinţă puternică şi de o îndrumare corectă, pentru că numai aşa poţi reuşi. Întăreşte-ţi voinţa prin înţelepciunea primită de la învăţătorul spiritual şi astfel vei depăşi cu bine orice obstacol pe cale.

[6] Marcu 9:43.

Eliberarea din şcoala suferinţelor

Dar nu te aştepta să cunoşti perfecţiunea sau fericirea permanentă aici, pentru că această lume va fi întotdeauna plină de suferinţe. De aceea, învaţă-ţi bine lecţiile, astfel încât să nu mai fii mereu trimis aici împotriva voinţa tale. Trăieşte pentru Dumnezeu, munceşte, gândeşte şi acţionează pentru Dumnezeu. Corpul, mintea, sufletul, voinţa, simţurile - toate trebuie să fie focalizate numai asupra Divinului şi vei fi liber să-ţi continui drumul către Căminul tău Etern, fără să mai fii obligat să retrăieşti durerile, problemele şi războaiele acestui vis, astfel încât, atunci când perioada de şcolarizare va lua sfârşit şi ceilalţi vor plânge şi suspina la dispariţia ta, să te poţi bucura şi să poţi spune: "Preaiubitul meu, Stăpânul Morţii a deschis pentru mine porţile libertăţii. Acum am învăţat tot ce ai dorit să învăţ şi sunt capabil să devin un pilastru al templului Tău [7] din care nu voi mai pleca vreodată, câtă vreme Tu nu doreşti aceasta. Dacă vrerea îţi este să vin din nou aici, aşa voi face."

[7] Revelaţii 3:12

Întruparea mea este una voluntară. Eu mi-am învăţat lecţiile, mi-am terminat "şcolarizarea"; însă nu pot să mă întorc definitiv la Dumnezeu atâta timp cât ceilalţi nu sunt liberi. Câtă vreme va exista o soră sau un frate care plânge şi suspină pe marginea drumului, eu îi voi sta alături, îi voi şterge lacrimile şi îl voi lua cu mine la Tatăl nostru.

Prin ignoranţă şi dorinţe greşite foarte mulţi oameni se distrug şi îşi fac singuri rău. Menirea mea este să-i ajut şi să-i călăuzesc către Tărâmul Suprem şi Infinit, acolo de unde nimeni nu-i mai poate izgoni. Este minunat să ne învăţăm lecţiile şi apoi să-i ajutăm şi pe ceilalţi să le termine cu bine, astfel încât, atunci când va sosi clipa finală, să nu le mai existe în inimă nici teamă şi nici regrete. După cum a spus şi tânărul sfânt muribund: "Nu plângeţi pentru mine, voi care rămâneţi pe acest ţărm al dezolării; eu sunt cel care vă compătimesc. Preaiubitul meu Tată mă conduce cu strălucitorul car al morţii în împărăţia Nemuririi, în Palatul Beatitudinii. O, dragii mei, bucuraţi-vă pentru mine; fiţi fericiţi de fericirea mea!"[8]

[8] Din "Răspunsul tânărului sfânt muribund" în *Cântece ale sufletului*, de Paramahamsa Yogananda

8. INDICI Al PROGRESULUI MEDITAŢIEI

1930

Foto: Anul 1924 - Denver

Pe măsură ce căutătorul progresează pe calea spirituală şi existenţa îşi dezvăluie din ce în ce mai mult realitatea, el înţelege din ce în ce mai clar că întrebarea fundamentală la care trebuie să- şi răspundă este: "Cine sunt eu? De ce mă aflu aici?" Animalul nu deţine puterea de a-şi analiza condiţia sau mediul în care trăieşte; numai omul are această capacitate raţională introspectivă şi discursivă. Fiinţa umană, prin inteligenţa superioară care i-a fost oferită, nu trebuie să se limiteze doar la a mânca, a munci, a se căsători şi a procrea, ci are datoria să-şi îmbunătăţească viaţa, să înţeleagă menirea acestei creaţii şi să descopere libertatea sufletului.

Mai presus de toate cărţile care au fost scrise şi care se vor mai scrie, Cartea Supremă a Naturii rămâne cea mai greu de descifrat şi de pătruns. Însă întreaga creaţie, inclusiv capitolul existenţei umane, pot fi citite foarte uşor atunci când Dumnezeu ne devine învăţător. India ne-a arătat calea de comuniune divină cu El, prin metodele corecte de meditaţie. Contactul cu Dumnezeu este posibil prin meditaţie şi liniştirea totală a minţii. Nimeni nu poate medita dacă gândurile îi aleargă în toate direcţiile. Iar o minte necontrolată şi aflată sub influenţa simţurilor nu are cum să-L realizeze pe Dumnezeu. Unde îţi este inima, acolo îţi va fi şi mintea. Aşadar, dacă îţi controlezi sentimentele şi senzaţiile, atunci îţi va fi foarte uşor să-ţi focalizezi atenţia asupra Divinului [1] şi să obţii tot ce-ţi aparţine de drept. Exact acelaşi lucru l-a spus şi Isus: "Caută mai întâi împărăţia Tatălui, virtutea şi neprihănirea Sa, şi toate celelalte lucruri ţi se vor da pe deasupra."[2]

[1] Calea *Kriya Yoga*, aşa cum a fost învăţată de Paramahamsa Yogananda, include tehnici ştiinţifice de interiorizare şi de eliberare a minţii de sub influenţa simţurilor şi a distragerilor senzoriale, astfel încât căutătorul să poată fi absorbit pe deplin în comuniunea divină lăuntrică.

[2] Matei 6:33.

Meditaţia profundă şi comuniunea totală cu Dumnezeu conduc la trezirea în Fiinţa Sa Supremă. Numai Spiritul Său este capabil să îndrepte toate relele din lume şi din oameni. Dar pentru aceasta, căutătorul trebuie să depună un efort susţinut de realizare a Conştiinţei Divine şi de a manifesta bunătatea infinită a Tatălui în lăuntrul fiinţei sale. Căutătorul sincer şi devotat ştie că virtutea este mult mai încântătoare şi mulţumitoare decât viciul; el ştie că faptele călăuzite de influenţa obiceiurilor bune sunt mult mai plăcute decât acţiunile aflate sub influenţa amăgitoare a obiceiurilor rele. Obiceiurile bune dau naştere

bucuriei şi fericirii; obiceiurile greşite atrag după ele numai suferinţă şi durere. Comportamentul mecanic, trăirea în rutină a vieţii au drept rezultat monotonie, indiferenţă, nelinişte, griji, frică, dezgust, deziluzie. Obiceiul de a urma cursuri spirituale, de a merge la biserică şi citi cărţi sacre dau naştere inspiraţiei şi dorinţei pentru Dumnezeu. Însă numai concentrarea şi meditaţia devoţională sfârşesc prin a produce realizarea.

Meditaţia pare a fi unul dintre cele mai dificile obiceiuri pe care şi-l poate forma omul, deoarece începătorii, novicii sunt asaltaţi de tot felul de gânduri amăgitoare, care le sugerează ideea că trebuie să se aştepte la rezultate imediate. Efectele meditaţiei apar încet, dar sigur. Mulţi începători sunt atraşi de spiritualitate ca de o formă de "distracţie" non-conformistă. Alţii se aşteaptă ca eforturile să le fie pe loc încununate de succes, prin manifestarea luminilor celeste, a zeităţilor şi sfinţilor. Asemenea aşteptări sunt premature. Viziunile reale apar în urma unui progres spiritual îndelungat şi stabil. În general, experienţele sau trăirile aşa-zis supranaturale aie novicilor nu sunt decât simple halucinaţii. Pentru a evita invazia acestor imagini false născute de mintea subconştientă, de mare ajutor este ca în timpul meditaţiei ochii să fie ţinuţi pe jumătate deschişi şi ferm focalizaţi în punctul dintre sprâncene - sălaşul concentrării şi al percepţiei supraconştiente. Şi, ceea ce este cel mai important, nu iubi sau dori viziunile mai mult decât pe Dumnezeu.

Indiciile reale de progres în meditaţie sunt următoarele:

- Amplificarea păcii şi liniştii lăuntrice.

- Trăirea conştientă a calmului interior care, în meditaţie, se metamorfozează într-o beatitudine din ce în ce mai profundă.

- Intensificarea capacităţii de înţelegere şi obţinerea răspunsurilor la întrebări prin starea intuitivă a percepţiei lăuntrice.

- Sporirea eficienţei mentale şi fizice în activităţile zilnice.

- Iubirea pentru meditaţie şi dorinţa de a menţine pacea şi bucuria stării meditative, preferându-le pe acestea atracţiei faţă de lucrurile materiale.

- Expansiunea conştiinţei şi iubirea necondiţionată faţă de tot ce există.

- Contactul real cu Dumnezeu şi venerarea Sa ca Beatitudine permanent înnoitoare trăită în meditaţie şi în manifestările Sale omniprezente dinăuntrul şi dincolo de întreaga creaţie.

9. FOCALIZAREA ATENŢIEI PENTRU DOBÂNDIREA SUCCESULUI ÎN VIAŢĂ

Sediul central internaţional al Asociaţiei Realizării-Sinelui, LosAngeles, California, 11 iulie 1940

Foto: Yogananda, citindu-le discipolilor

Succesul, reuşita în viaţă este proporţională cu satisfacţia sufletească, cu mulţumirea manifestată de suflet în contextul mediului în care trăieşte; este rezultatul acţiunilor fundamentate în idealurile nobile ale adevărului şi include fericirea şi bunăstarea tuturor fiinţelor ca părţi integrante aie propriei noastre realizări. Toţi cei care aplică această lege vieţii lor materiale, morale, mentale şi spirituale vor descoperi în ea definiţia completă şi comprehensivă a succesului real.

Oamenii, în funcţie de ţelurile pe care le au, privesc în moduri diferite succesul. Uneori, chiar şi profesiile mai puţin cinstite sunt considerate onorabile: "Chiar dacă a mai şi furat, totuşi a ştiut s-o facă în aşa fel încât să nu fie prins!". Prosperitatea şi bunăstarea nu trebuie niciodată să fie create prin rănirea sau vătămarea celorlalţi. O altă cerinţă care să ne asigure succesul o reprezintă împărtăşirea rezultatelor benefice şi armonioase la care ajungem. Să presupunem că o soţie face legământul spiritual de a trăi perioade îndelungate în tăcere şi, pentru a nu-şi încălca promisiunea, refuză să le vorbească soţului şi copiilor. Chiar dacă reuşeşte să-şi respecte jurământul şi obţine calmul şi pacea lăuntrică mult visate, comportamentul ei rămâne unul egoist şi total în detrimentul fericirii familiei sale. Astfel, ea nu va cunoaşte un progres real şi stabil atâta timp cât de rezultatele la care a ajuns nu beneficiază şi aceia faţă de care şi-a asumat o responsabilitate.

Similar, reuşita sau succesul în dimensiunea materială a vieţii înseamnă mult mai mult decât bunăstarea şi prosperitatea individuală. O prosperitate reală atrage după sine obligaţia morală de a-i ajuta şi pe ceilalţi şi de a crea o lume mai bună. Oricine este cât de cât isteţ poate câştiga foarte uşor bani. Însă dacă inima îi pulsează de iubire, el nu va fi niciodată capabil să-şi folosească banii în mod egoist, ci îi va împărtăşi semenilor săi. Banii sunt un adevărat blestem pentru cei avari; dar se transformă într-o adevărată binecuvântare pentru cei altruişti şi inimoşi.

Henry Ford, de exemplu, deşi a câştigat o mulţime de bani, nu crede în acele acte de caritate care încurajează şi promovează lenea şi cerşetoria. Dimpotrivă, el urmăreşte să le asigure slujbe decente semenilor săi şi salarii din care aceştia să poată duce un trai mai mult decât decent. Dacă Henry Ford îşi foloseşte banii şi pentru a ajuta la promovarea prosperităţii oamenilor, atunci putem afirma că este într-adevăr un om care a reuşit în viaţă. El i-a ajutat enorm pe americani şi civilizaţia americană îi datorează foarte mult.

Nici chiar cel mai măreţ sfânt nu este pe deplin eliberat, atâta timp cât nu-şi împărtăşeşte cunoaşterea, experienţa divină şi nu-i ajută şi pe ceilalţi să o atingă. Acesta este motivul pentru care mulţi înţelepţi şi oameni realizaţi îşi dedică viaţa împărtăşirii, dăruirii cunoaşterii şi înţelegerii celor care trăiesc în întuneric, pentru că adevărata fericire şi împlinire nu constă doar în propria dezvoltare şi cultivare a minţii.

Standardele diferite de succes

Deşi Orientul şi Occidentul au standarde diferite de succes, în ultima vreme, Orientul a început să imite stilul de viaţă prezentat în filmele occidentale. Idealul de fericire prezentat atât de frumos în filme aduce linişte în inimile oamenilor, dar când ei privesc şi se confruntă cu probleme reale, văd că viaţa nu este atât de simplă. Adeseori, viaţa este chiar crudă. Fiecare om trebuie să lupte pentru a supravieţui. Gândeşte-te cât de multe trebuie să faci pentru a-ţi hrăni corpul şi pentru a-l menţine sănătos şi puternic. Şi chiar dacă reuşeşti, reuşita este una temporară, deoarece în cele din urmă el va sfârşi tot în pământ. Pentru o existenţă cu adevărat prosperă suntem nevoiţi să luptăm cu o mulţime de forţe, lăuntrice şi exterioare, care încearcă neîncetat să ne priveze de realizările la care dorim să ajungem.

Occidentul se concentrează mai mult pe succesul în dimensiunea materială a vieţii. Orientul este interesat de reuşita totală în dimensiunea eternităţii. Aceia care au cunoscut această realizare sunt numiţi ***siddha*** [1] într-o traducere literară însemnând "cel care a trecut cu bine prin judecata făcută de Stăpânul Universului". O asemenea fiinţă este completă şi desăvârşită, trupeşte, mental şi spiritual. El poate să nu deţină absolut nimic în această lume şi, totuşi, posedă cea mai mare comoară - satisfacţia mentală şi înţelegerea spirituală a legăturii infailibile şi perene dintre suflet şi Spirit precum şi dintre trup şi Viaţa Cosmică. Acesta este succesul real. În Orient, noi suntem învăţaţi încă din copilărie să tindem mereu spre acest ţel. În Occident, copiilor li se dau câte un cont bancar şi apoi sunt învăţaţi cum să-şi multiplice banii pentru a-şi asigura fericirea. Îmbunătăţirea permanentă a traiului material este necesară, însă, pe lângă acest ţel, copiilor trebuie să li se insufle şi dorinţa pentru desăvârşirea sufletească, pentru împlinirea spirituală - comori care dăinuiesc în banca eternităţii şi care le vor oferi permanent numai fericire şi bucurie divină.

[1] În sanscrită, "cel care a reuşit', respectiv, fiinţa care a atins realizarea Sinelui, uniunea cu Divinul.

Dar chiar şi reuşita spirituală poate fi unilaterală, dacă avem responsabilităţi materiale pe care nu le putem îndeplini sau care ne copleşesc ca număr. Numai un yoghin care s-a eliberat de sub influenţa legilor naturii poate ignora complet toate grijile materiale. În Orient s-a acordat interes numai dezvoltării spirituale, în vreme ce progresul material a fost neglijat, în mai mare sau mai mică măsură. În Occident, oamenii şi-au îmbunătăţit condiţiile fizice de trai, în detrimentul fericirii şi liniştii mentale. Este necesar un echilibru între aceste două atitudini, pentru că altfel, indiferent că adoptăm calea spirituală sau doar pe cea materială, rezultatul la care vom ajunge va fi unul mărginit. De exemplu, un artist se poate concentra numai asupra artei sale, excluzând din vedere orice altceva. Acest dezechilibru îl va conduce negreşit către nervozitate şi nefericire. Arta şi Dumnezeu, împreună, reprezintă o combinaţie magnifică! Afacerile şi Dumnezeu, ştiinţa şi Dumnezeu, munca şi Dumnezeu - numai prin acest gen de combinaţii ne putem asigura succesul real şi fericirea adevărată.

Bunăstarea, pe de-o parte, şi bolilele şi suferinţele, pe de altă parte, au numeroase aspecte. Frumuseţea Occidentului constă în curăţenia şi ordinea care predomină aici. În Occident ţânţarii, ploşniţele şi alte insecte iritante nu mai au şanse de supravieţuire; în schimb, în Orient acestea există din belşug. Dar

occidentalii încă nu au de ce se felicita, pentru că acum au ajuns să se confrunte cu alte lucruri - cum ar fi taxele, ratele, grijile financiare - care le răpesc pacea şi bucuria lăuntrică.

Viaţa înseamnă mai mult decât simplă existenţă

Dumnezeu nu a creat această lume ca pe un loc în care noi doar să mâncăm, să dormim şi să aşteptăm moartea, ci El doreşte să-i descoperim menirea reală. Aceia care sunt înţelepţi percep foarte uşor schema divină a existenţei; dar majoritatea trăiesc în întuneric, în totală ignoranţă faţă de planul lui Dumnezeu şi, pentru ei, această lume este un loc de chinuri şi suferinţe. Dar când ne folosim de experienţele pe care ni le aşterne în faţă viaţa şi învăţăm prin intermediul lor care este natura reală a lumii şi înţelegem bine rolul pe care-l avem de jucat aici, atunci experienţele noastre se vor transforma în călăuzele care să ne îndrume spre împlinirea eternă şi fericirea supremă.

Într-adevăr, ispitele şi amăgirile create de Dumnezeu sunt atât de puternice! Cu toţii trăim în această lume ca într-un spital de nebuni! Mulţi cred că banii le vor aduce fericire, dar când îi obţin tot nu sunt fericiţi. Unii au bani şi îşi pierd sănătatea; alţii îşi păstrează sănătatea, dar îşi pierd banii; iar unii, deşi se bucură şi de bani şi de sănătate, au parte numai de probleme şi conflicte. Faci un bine cuiva şi primeşti în schimb numai ură şi condamnare. În afară de Dumnezeu, nimic din această lume nu ne va putea satisface vreodată.

Ispitele cu care ne amăgeşte Dumnezeu sunt pentru a vedea dacă-L preferăm pe El sau pe cadourile Sale. Dacă Dumnezeu ar fi dorit ca noi să cunoaştem doar conştiinţa senzorială, atunci multitudinea de lucruri existente în lume ne-ar fi mulţumit pe deplin. Din nefericire, majoritatea oamenilor se limitează în a utiliza doar această faţetă a conştiinţei şi au ajuns, asemeni unei turme de oi, să-şi imite reciproc acţiunile şi stilul de viaţă. Cineva stabileşte un set de reguli şi toţi ceilalţi le urmează orbeşte. Astfel, de-a lungul secolelor, fiecare naţiune şi-a format anumite tradiţii şi obiceiuri, despre care nu întotdeauna putem spune că sunt înţelepte. În baza cărui criteriu putem judeca dacă un obicei este ridicol sau nu? În primul rând nu trebuie să uităm că, la origine, fiecare tradiţie sau obicei a avut o logică. Dacă - în urma unei analize profunde - vedem că punerea sa în practică este întemeiată, atunci înseamnă că el încă îşi mai păstrează utilitatea; în nici un caz nu trebuie să-l urmăm orbeşte. Datoria noastră principală este să descoperim adevărul şi ceea ce ne oferă fericire, şi să le urmăm fără abatere pe acestea.

Viaţa trebuie simplificată

Oricine analizează cu obiectivitate idiosincrasiile comportamentului uman, va putea observa foarte uşor cât de amuzante şi chiar ridicole sunt unele din obiceiurile şi tradiţiile oamenilor. Aici, în America, oamenii urmează atât de multe reguli! Este suficient să amintim de şabloanele cărora trebuie să se conformeze în privinţa ţinutei: există haine de seară, haine de sport, haine de gală, haine de serviciu, haine pentru cină - şi am citit de curând un anunţ în care se făcea reclamă la hainele pentru fumători! Şi soţiile tot nu reuşesc să înţeleagă de ce bărbaţii lor doresc atât de mult să-şi petreacă vacanţele sau concediile la ţară, unde nu mai sunt nevoiţi să se îmbrace în veşminte atât de rigide cum sunt sacourile, costumele, smochingurile. Din când în când, este foarte bine să schimbăm conformismul cu programele mai puţin monotone. Eficienţa şi simţul organizării sunt lăudabile şi necesare pentru îmbunătăţirea vieţii, însă tendinţa de a exagera în acest domeniu înseamnă a acţiona în detrimentul fericirii şi păcii lăuntrice.

În India căminele sunt simple, la fel şi veşmintele. În America, viaţa este atât de complicată încât nimeni nu mai ajunge să se bucure pentru ceea ce face. De ce să ne complicăm viaţa cu tot felul de amănunte care sunt complet nesemnificative? În India, când invităm pe cineva în vizită, atât oaspeţii cât şi gazdele vibrează de fericire, pentru că întâlnirea lor este cea care contează. Când o familie de americani îşi invită prietenii la cină, aceasta pierde ore în şir cu pregătirile, pentru a se asigura că totul iese aşa cum trebuie. Apoi, în momentul întâlnirii, gazdele vor aştepta cu sufletul la gură să le plece oaspeţii, pentru a rearanja lucrurile aşa cum au fost!

Viaţa trebuie să fie cât mai simplă; veşmintele trebuie să fie cât mai lejere şi mai simple; la fel şi alimentaţia. Mai demult credeam că nu este deloc economic să mănânci la restaurant, dar acum am realizat că, din când în când, este mult mai avantajos să te foloseşti de serviciile pe care ţi le oferă restaurantele. Când timpul nu-ţi permite să acorzi atenţie decât lucrurilor foarte importante, atunci cum ai putea să-ţi iroseşti vremea în bucătărie? Pe vremea când călătoream prin ţară şi ţineam discursuri spirituale, am înţeles că este neapărat necesar să-mi simplific dieta şi, astfel, zilnic ajunseseră să-mi fie suficiente o sticlă cu lapte, nişte salată şi puţină brânză. Şi mi-a fost foarte uşor!

Paradisul este în interior, nu în lucrurile materiale

Antrenamentul spiritual primit în ashram-ul din India a fost foarte sever, dar acolo am învăţat cum să-mi controlez dorinţele şi să nu mă las controlat de capricii. Spre deosebire de oamenii obişnuiţi, care nu sunt satisfăcuţi de nimic din ce le oferă viaţa, pot afirma că noi eram chiar încântaţi de orice ni s-ar fi oferit. Dorinţele oamenilor sunt fără de sfârşit. Dimineaţa, după ce soţul se bărbiereşte şi se îmbracă pentru a pleca la serviciu, doreşte să mănânce micul dejun. Dar, la masă, indiferent cât de multe bunătăţi i se pun în faţă, el şi-ar fi dorit cu totul altceva; în timp ce soţia visează să aibă farfurii numai din porţelan şi tacâmuri din argint. Zi după zi, ei îşi doresc câte-n lună şi-n stele şi nimic nu-i mulţumeşte. Nimeni nu este fericit. Şi datorită acestei insatisfacţii care mocneşte în interior, toţi încep să-şi descarce nervii unii pe alţii: soţia îl cicăleşte pe soţ, soţul ţipă la copii, copiii se revoltă şi intră într-o mulţime de probleme cu prietenii. Eu însă nu spun că este greşit să deţii unele lucruri, ci vreau să arăt că este total greşit să te laşi posedat de avuţie. Omul are datoria să se elibereze din ghearele ataşamentului.

Paradisul este înăuntrul meu; de aceea, ori de câte ori mă bucur de frumuseţea locului pe care-l avem în Encinitas, paradisul lăuntric îl face să arate şi mai minunat. În lipsa acestei mulţumiri interioare, până şi paradisul se transformă într-un iad. [2] Dacă nu aş fi fost ferm stabilit în această fericire lăuntrică, problemele şi copleşitoarele responsabilităţi cărora a trebuit să le fac faţă cu siguranţă m-ar fi făcut să renunţ de mult la totul. În America, inamicul numărul unu al fericirii nu este altul decât facturile! Eu îi iubesc mult pe americani, dar ideea lor că nu pot fi fericiţi decât dacă aleargă după tot felul de lucruri este o amăgire. Chiar şi după ce vor obţine tot ce doresc, fericiţi tot nu vor fi! Şi acest adevăr este valabil pentru întreaga umanitate. Bunăstarea materială nu ne poate dărui singură fericire. Viaţa trebuie trăită cât mai simplu. Nu trebuie să ne împovărăm singuri traiul, adunând în jurul nostru o multitudine de lucruri de care să avem grijă. Într-adevăr, când cumperi ceva nou, pentru o perioadă te simţi satisfăcut; însă imediat ce respectivul obiect îşi va pierde caracterul de nou, vei uita complet de el şi vei dori cu totul altceva. Dar facturile nu te vor uita!

[2] "Pentru cel care nu-i unit cu Sinele nu există înţelepciune şi nici meditaţie. Cel care nu meditează nu cunoaşte pacea. Şi de unde să vină fericirea pentru cel fără pace?" (Bhagavad Gita II:66)

Controlează-ţi viaţa şi fă-o cât se poate de simplă. Este bine să păstrezi în bancă nişte bani pentru nevoi urgente şi probleme de strictă necesitate. Decât să cumperi lucruri care-ţi sunt complet nefolositoare, mai bine economiseşte acei bani. Şi, ceea ce este cel mai important, include întotdeauna pe cineva în fericirea ta şi dorinţele te vor părăsi definitiv. Eu ştiu că dacă acum aş pleca din acest loc, nu aş regreta o clipă şi nu mi-aş face nici o grijă în privinţa mâncării sau adăpostului. Aceasta nu-i o laudă; eu nu fac decât să afirm un fapt, pentru că am văzut cum acţionează în viaţă forţa supremă a Tatălui Ceresc. Indiferent că mă aflu pe valurile vieţii sau mă cufund în adâncurile oceanului, ştiu că sunt alături de Dumnezeu şi nimic nu mă poate atinge. Această realizare îmi oferă o fericire extraordinară. Însă fără înţelegerea şi experienţa spirituală căpătate în India, astăzi poate aş fi fost cel mai suferind om din lume. Deşi am reuşit să câştig o mulţime de bani, am refuzat să devin un sclav al acestora şi i-am dăruit pe toţi muncii Divinului şi într-ajutorării semenilor mei. Fericirea lăuntrică este averea mea cea mai preţioasă, bogăţie nepreţuită şi mai măreaţă decât toate comorile lumii.

Succesul este determinat de realizarea interioară

Când îi vezi pe cei de lângă tine că sunt nefericiţi şi suferinzi, nu te gândi că aşa trebuie să fie viaţa. Fiecare are parte de traiul pe care şi l-a dorit. Succesul real este determinat de realizările lăuntrice. Dacă

inima-ţi este goală, nu ai cum să fii fericit. Chiar, dacă nu deţii nimic în lumea materială, dar eşti fericit în sufletul tău, atunci poţi fi considerat cel mai de succes om de pe pământ. De aceea, nu-i putem judeca pe oameni după aparenţe, după ceea ce deţin, după circumstanţele exterioare în care se află. Reuşita adevărată nu are nimic de-a face cu bogăţia materială. Succesul real înseamnă acea fericire psihologică ce nu poate fi tulburată de nici cele mai aspre condiţii materiale. Pacea şi fericirea se află în minte, nu în lucrurile lumeşti. Iar această pace nu poate fi cunoscută atâta timp cât nu-ţi disciplinezi mintea şi nu-ţi controlezi dorinţele. însă disciplina de care vorbesc nu este un proces de tortură, dimpotrivă: este o perfecţionare a conştiinţei, o instruire prin care ea învaţă să cultive doar acele gânduri şi acţiuni care conduc la fericire.

Fericirea lăuntrică este sămânţa succesului şi împlinirii. Protejeaz-o ca pe bunul tău cel mai de preţ şi nu-i permite nimănui să încerce să te întristeze. În tinereţe mă înfuriam foarte uşor când auzeam pe cineva rostind un neadevăr despre mine; dar ulterior am văzut că, decât să-mi risipesc energia pentru a obţine confirmarea şi aprobarea celorlalţi, este mult mai încântător să-mi menţin în pace şi mulţumire propria conştiinţă. Conştiinţa este raţionamentul intuitiv care ne şopteşte neîncetat numai adevărul şi care ne îndeamnă să acţionăm întotdeauna în spiritul binelui şi corectitudinii. Când conştiinţa îţi este limpede şi ştii că faptele îţi sunt corecte, nu te poţi teme de absolut nimic. O conştiinţă clară oglindeşte numai acele acţiuni merituoase insuflate de Dumnezeu însuşi. Păstrează-te neprihănit în faţa tribunalului propriei conştiinţe şi vei fi fericit şi binecuvântat de Dumnezeu.

Dacă o persoană se plânge că nu are bani, aceasta se datorează faptului că ea nu se concentrează cu adevărat în această direcţie. Acelaşi lucru este valabil şi pentru cei care se plâng că sunt nefericiţi. Un catâr poate purta întreaga viaţă în spinare saci plini cu aur şi nu va cunoaşte niciodată valoarea poverii sale. Similar, omul este atât de absorbit de responsabilităţile pe care i le impune viaţa, încât singurul lucru care-l mai consolează este speranţa că, într-un final, va avea totuşi parte măcar de-o fărâmă de fericire - şi astfel nu mai realizează faptul că beatitudinea supremă şi veşnică a sufletului există chiar înăuntrul fiinţei sale. Deoarece el caută fericirea în "lucruri", nu mai este capabil să vadă că fericirea, bucuria şi împlinirea reală nu pot izvorî decât din el însuşi.

Rânduirea corectă a îndatoririlor

Învăţătura yoga nu îndeamnă pe nimeni să-şi ignore sau să renunţe la îndatoririle pe care le are de îndeplinit în lume. Yoga ne spune că, în timp ce ne desfăşurăm activităţile pentru care am fost trimişi aici, trebuie să ne îmbibăm întreaga fiinţă cu Dumnezeu. Cine consideră că sihăstria i se potriveşte mai bine şi crede că prin eliberarea de îndatoririle lumeşti îl poate descoperi mai uşor pe Dumnezeu, acela trebuie să aibă o voinţă suficient de puternică, astfel încât să fie capabil să-şi petreacă tot timpul în meditaţie, zi de zi, lună de lună, an de an. Desigur, un asemenea efort merită toate laudele. Însă mult mai benefic este să rămânem în lume, fără să facem parte din ea - îndeplinindu-ne cât mai bine obligaţiile, în vreme ce atenţia ne este îndreptată în totalitate asupra Divinului. "Nimeni nu atinge perfecţiunea renunţând la muncă... O Arjuna, absorbit pe deplin în yoga, săvârşeşte-ţi faptele şi părăseşte ataşamentul (faţă de fructele acestora)." [3]

[3] Bhagavad Gita III:4 şi II:48.

Un căutător adevărat îşi va rândui îndatoririle în funcţie de importanţa lor şi nu-i va permite nici uneia dintre acestea să intre în contradicţie cu celelalte. În scripturile sanscrite există o lege divină, una dintre cele mai minunate şi mai înţelepte legi date omenirii: "Când o îndatorire contravine alteia, aceea nu-i o îndatorire reală". De exemplu, dacă pentru succesul financiar îţi sacrifici sănătatea, atunci nu-ţi îndeplineşti obligaţia sacră pe care o ai faţă de trup. Dar, la fel de bine, şi obsesia pentru religie poate fi atât de intensă încât să te facă să-ţi neglijezi responsabilităţile lumeşti şi să-ţi dezechilibrezi fiinţa, fizic, emoţional, mental şi spiritual.

Mulţi mă întreabă: "Ar trebui mai întâi să căutăm succesul material care să ne ajute la îndeplinirea obligaţiilor lumeşti şi apoi să-L căutăm pe Dumnezeu? Sau este imperativ să-L dorim în primul rând pe Dumnezeu?" Bineînţeles, pe primul loc trebuie să fie întotdeauna Dumnezeu. Nu trebuie niciodată să-ţi

începi sau să-ţi sfârşeşti ziua fără să petreci măcar o oră în comuniune sau meditaţie profundă cu El. Şi nu uita o clipă faptul că, fără puterea împrumutată de la Dumnezeu, nu ai fi capabil să mişti nici măcar un grăunte de nisip. Aşadar, prima obligaţie o avem faţă de Tatăl Ceresc. Lui Dumnezeu nu-I place deloc să ne vadă că îndeplinim îndatoririle pe care ni Le-a atribuit, dar Lui nu-I acordăm nici o atenţie. Ideal este să ne ducem la bun sfârşit obligaţiile trasate, păstrând în minte şi inimă unica dorinţă de a-L mulţumi pe El.

Într-adevăr, sună minunat când vorbim despre realizarea în mod egal atât a îndatoririlor pe care le avem faţă de Dumnezeu, cât şi a celor materiale; însă atâta vreme cât nu meditǎm profund şi constant, astfel încât conştiinţa să ni se înrădăcineze ferm - în primul rând - în Dumnezeu, fascinaţia exercitată de lumea materială ne va distrage atenţia şi nu vom mai găsi timp pentru El. O conştiinţă în care Dumnezeu nu ocupă primul loc, va privi îndatoririle lumeşti ca pe adevărate chinuri, metode de tortură cărora trebuie să li se supună şi de care nu poate scăpa. Însă o persoană care ştie că Dumnezeu este clipă de clipă lângă ea îşi va îndeplini obligaţiile materiale în conştiinţa divină şi va fi o fiinţă cu adevărat fericită. "Având gândurile îndreptate în totalitate asupra Mea, dăruindu-Mi-se cu toată fiinţa lor, luminându-se necontenit unul pe celălalt şi venerându-Mi neîncetat numele, devoţii Mei sunt permanent mulţumiţi şi fericiţi."[4] Dacă nu aş fi beneficiat de disciplina spirituală oferită de gurul meu, Swami Sri Yukteswar, care m-a ajutat să realizez conştiinţa divină, cu siguranţă nu aş fi putut face faţă dificilei sarcini de a-i ajuta pe oameni şi de a ridica acest lăcaş sfânt, pentru construirea căruia nu am primit întotdeauna cooperarea necesară.

[4] Bhagavad Gita X:9.

De multe ori îi spuneam lui Guruji că organizaţiile spirituale sunt asemeni unor cuiburi de viespi, unde fiecare aşteaptă să i se facă pe plac şi să i se îndeplinească aşteptările. Dar am descoperit că, în momentul în care Divinul se află pe primul loc, organizaţia spirituală se transformă într-un stup şi Dumnezeu devine nectarul care ne hrăneşte neîncetat cu iubire divină şi pace. Însă când învăţătorul spiritual adoptă o atitudine de genul "Aici eu sunt stăpânul", atunci toţi vor căuta să-l detroneze; când va reuşi să-i călăuzească pe devoţi cu sinceritate şi iubire, ca un prieten adevărat, atunci le va cuceri inimile şi va ajuta la instaurarea armoniei şi înţelegerii. Desigur, iubirea învăţătorului este reflectată cu mai mare intensitate de inimile sincere şi receptive; iar când iubirea îi este perfect imparţială, îi va recunoaşte cu mult mai mare uşurinţă pe aceia care-i răspund chemării şi iubirii sufletului. Isus a făcut referire la această calitate atunci când a lăudat devoţiunea femeii care i-a turnat pe creştet mir foarte scump [5] şi când a vorbit de "partea cea bună" [6] aleasă de Maria, care a preferat să se aşeze la picioarele sale şi să-i asculte învăţătura, decât să-şi ajute sora, pe Martha, la servirea celorlalţi oaspeţi.

[5] Matei 26:7-13.

[6] Luca 10:39-42.

Supremaţia Iubirii Divine

Nici o altă experienţă nu poate egala iubirea, romanţa, încântarea, extazul trăit de unii devoţi aflaţi în comuniune cu Dumnezeu! Mai demult, am cunoscut un asemenea sfânt care era atât de absorbit în Dumnezeu, încât chipul îi radia de beatitudine divină. Când l-am întrebat despre familia sa, el mi-a răspuns: "Acele vremuri au trecut. Acum nu cunosc altă viaţă decât aceasta pe care o trăiesc în Dumnezeu." După ce i-am povestit despre tatăl meu şi i-am spus cât de multe a făcut pentru mine, el m-a apostrofat: "Eşti nerecunoscător şi L-ai uitat complet pe Tatăl Ceresc, pe Acela care ţi-a dăruit un părinte lumesc. În ziua în care am simţit chemarea către Dumnezeu, am raţionat: «Dar dacă mor, cine va avea grijă de familia la care acum mă gândesc atât de mult? Bineînţeles, Acela care mi-a dat viaţă va avea grijă de ei.» Şi am fost pe deplin convins că aşa va fi." Şi Dumnezeu l-a ajutat într-adevăr, deoarece el şi-a dăruit în totalitate viaţa Divinului. [7]

[7] Devotului care şi-a eliberat sufletul de dorinţele lumeşti şi de ataşamente şi fiinţează ferm înrădăcinat în iubirea pentru Dumnezeu, Tatăl Ceresc îi spune: "Lepădând toate îndatoririle (dharma), aminteşte-ţi

doar de Mine; şi Eu te voi mântui de toate păcatele (acumulate ca urmare a neîndeplinirii obligaţiilor minore)". (Bhagavad Gita XVIII:66)

"Acela care Mă priveşte numai pe Mine, către el îmi aţintesc şi Eu privirea; nu îl pierd vreodată din vedere pe cel care Mă vede numai pe Mine."[8] În fiecare colţişor al naturii, ascuns în flori şi în strălucirea lunii, Preaiubitul meu Tată se joacă neîncetat de-a v-aţi ascunselea cu mine. El mă priveşte din spatele ecranului naturii, al vălului iluziei.

[8] Parafrazând din Bhagavad Gita (VI:30), text căruia Paramahamsaji i-a dat următoarea traducere literară: "Cel care Mă percepe pretutindeni şi vede totul ca existând în Mine, acela nu Mă uită niciodată şi nici Eu nu-l uit vreodată."

Nu-L ignora niciodată pe Iubitul din spatele tuturor iubirilor şi nu-i permite inimii să se-nfioare sau să tresalte în faţa emoţiilor lumeşti, ci permite-i să se umple cu iubire divină. În momentul în care iubirea divină îţi cucereşte inima, corpul îţi devine liniştit şi beatific: "Când Stăpânul Universului mi-a pătruns în templul trupului, inima a uitat să mai bată şi toate celulele s-au oprit din funcţionare. Ele au rămas pironite la auzul vocii Vieţii Eterne - Iubitul întregii vieţi, Viaţa tuturor vieţilor. Inima, creierul şi toate organele şi celulele fiinţei mele au rămas electrizate, imortalizate în Prezenţa Sa." Iubirea Divinului este Supremă.

Durerea produsă de ură şi războaie demonstrează faptul că spiritualitatea şi bunătatea sunt forţe superioare. Ura este distructivă; iubirea este putere constructivă, creativă. În loc să ne lăsăm conduşi de stupiditatea urii şi nebunia războiului, mai bine să învăţăm să-L iubim pe Dumnezeu, pentru că numai în Iubirea Sa vom găsi alinare, încântare, bucurie şi acel succes magnific pe care nici toate bogăţiile lumii nu ni-l poate asigura. Dacă toate naţiunile s-ar iubi reciproc şi s-ar ajuta una pe cealaltă, prin bunătate şi dăruire şi înţelegere, atunci acest Pământ s-ar transforma într-un paradis şi pretutindeni în lume ar predomina bunăstarea şi fericirea.

Din nefericire, oamenii doresc mai degrabă să se ucidă unii pe ceilalţi - şi cheltuiesc pentru aceasta miliarde de dolari! Ruşine umanităţii! Această cale nu conduce decât către suferinţă şi distrugeri. Unicul instrument prin care putem pune capăt suferinţei este iubirea. Atâta vreme cât o naţiune îşi construieşte arme din ce în ce mai devastatoare, celelalte naţiuni vor căuta să descopere arme şi mai puternice - şi omenirea trăieşte astfel într-o teroare continuă. De ce să nu cultivăm iubirea şi respectul, înţelegerea şi dăruirea, în locul urii şi a războaielor, a violenţei şi distrugerilor?

La această întrebare nu există decât un singur răspuns: apariţia şi răspândirea religiei universale a iubirii! Iubirea ne ajută să fim cu adevărat victorioşi - împăraţi ai întregii existenţe, aşa cum a fost şi Isus. Hristos a demonstrat că a fost unul dintre cei mai mari cuceritori ai omenirii. Prin iubirea sa, el ne-a cucerit inimile pentru vecie.

Puterea din spatele tuturor puterilor

În primul rând, pentru a cunoaşte succesul adevărat, este necesar să trăim în deplină armoriie cu Stăpânul Universului.

Oamenii însă devin atât de absorbiţi în activităţile materiale încât se scuză mereu că nu au timp şi pentru Dumnezeu. Dar, presupune că şi Dumnezeu ar spune că nu are timp să-ţi pulseze în inimă, să-ţi gândească în creier! Ce vei mai face atunci? El este Iubirea din spatele tuturor iubirilor; Raţiunea din spatele tuturor proceselor mentale; Voinţa din spatele tuturor voinţelor; Bunăstarea Supremă; Puterea din spatele tuturor puterilor; sângele din vene; suflul din spatele cuvintelor. În afara Prezenţei Sale nu am putea face absolut nimic. De aceea, nu trebuie să uităm o clipă că datoria noastră cea mai importantă este faţă de Dumnezeu.

Caracterul practic al căutării lui Dumnezeu

Deşi toate scripturile ne învaţă să căutăm mai întâi împărăţia lui Dumnezeu [9] oamenii fac o mare diferenţă între învăţăturile spirituale şi activităţile zilnice. Dar imediat ce punem în practică principiile adevărului, vom realiza caracterul practic pe care-l au toate legile existenţei, spirituale, mentale şi fizice. Când citim cu superficialitate scripturile sau cărţile sfinte, bineînţeles, nu vom înţelege nimic din ele. Însă în clipa în care căutăm să înţelegem adevărul şi credem cu convingere în ceea ce citim, acele adevăruri vor acţiona instantaneu în viaţa noastră. Unii doar vor să creadă; alţii chiar se conving că au credinţă; însă rezultatele reale nu apar decât acelora care într-adevăr cred. Credinţa reală este convingere intuitivă, o cunoaştere care izvorăşte direct din suflet şi care nu poate fi zdruncinată nici de cele mai tulburătoare contradicţii.

[9] Matei 6:33.

Ţelul practic aflat în spatele îndemnului de a-L căuta mai întâi pe Dumnezeu este că, o dată ce L-am descoperit, putem să ne folosim de puterea Sa pentru a obţine acele lucruri pe care bunul simţ şi judecata corectă ne spun că avem dreptul să le deţinem. Este însă absolut necesar să avem încredere deplină în legile Sale şi, trăind în armonie cu Divinul, vom găsi calea către succes, care nu este altceva decât echilibrul perfect între realizările materiale, morale, mentale şi spirituale.

Un căutător adevărat îşi va menţine în permanenţă o parte a atenţiei îndreptată către Divin şi se va îmbiba cu gândul: "Trebuie să-L descopăr pe Dumnezeu." El nu-şi va irosi timpul şi energia cu tot felul de interese superficiale. De câte ori stau în preajma studenţilor mei, caut să le îndrept atenţia către Dumnezeu şi, imediat ce mintea le este distrasă de frumuseţile naturii şi exclamă "Cât de fascinant este oceanul", sau "Ce privelişte minunată" [10], le spun: "Mai bine rămâneţi tăcuţi. Nu verbalizaţi fiecare gând sau sentiment, ci pătrundeţi în interior şi veţi găsi acolo Iubirea, Frumuseţea, Minunăţia tuturor minunăţiilor."

[10] Ashram-ul din Encinitas al Asociaţiei Realizării Sinelui se află pe faleza înaltă a Oceanului Pacific. Terenurile din Encinitas şi cele ale centrului din Los Angeles sunt foarte frumos îngrijite, astfel încât să exprime reflecţia lui Dumnezeu în natură.

Majoritatea oamenilor sunt asemeni unor fluturi care zboară fără ţintă şi care nu ajung niciodată nicăieri. Ei se opresc câteva clipe pentru a-şi trage răsuflarea şi apoi îşi reiau imediat zborul haotic. Spre deosebire de fluturi, albinele muncesc şi se pregătesc cu sârguinţă pentru vremurile grele care ştiu că le aşteaptă. Astfel, la venirea iernii, în timp ce fluturii vor fi dispărut de mult, albinele huzuresc la căldură şi se desfată cu mierea pe care au strâns-o pe timpul verii.

Similar, persoanele atrase numai de obiectele lumii materiale pendulează în permanenţă între filme, distracţii şi alte activităţi inutile, ignorând complet viaţa lăuntrică. Desigur, cei care L-au descoperit pe Dumnezeu, pot viziona şi filme din când în când; dar în general un asemenea obicei este pur şi simplu o pierdere de timp. În special la începutul călătoriei spirituale, este benefic să cauţi locuri solitare, unde să te detaşezi de tot ce-ţi poate distrage atenţia şi unde să meditezi şi să cauţi comuniunea cu Dumnezeu. De exemplu, eu foarte rar permit să fiu deranjat dimineaţa - în perioada mea de solitudine. Când te afli în societate, acordă-le celorlalţi atenţia şi respectul tău, însă nu permite nimănui să-ţi influenţeze negativ hotărârea de a duce la bun sfârşit progresul spiritual. Şi, bineînţeles, fii foarte selectiv în alegerea companiei; nu pierde prea multă vreme în preajma aşa-numitelor persoane "sociale", "mondene". Alege-ţi un înţelept sau câţiva prieteni sinceri care să-ţi împărtăşească idealurile spirituale şi fii preocupat numai de Dumnezeu.

Meditaţia înlătură limitările mentale

Este mult mai bine să citeşti o carte cu învăţături spirituale decât să-ţi iroseşti timpul cu tot felul de activităţi stupide. Însă mai benefică decât lecturarea scripturilor sau cărţilor sfinte este meditaţia. Focalizează-ţi întreaga atenţie în interior şi vei simţi cum corpul, mintea şi spiritul îţi sunt însufleţite de pace, putere şi energie. Problema cu care se confruntă majoritatea căutătorilor este că nu meditează suficient de mult pentru a ajunge la rezultate palpabile şi astfel nu ajung să cunoască puterea

extraordinară pe care o are o minte concentrată. Prin grabă nu se rezolvă niciodată nimic. Într-o mlaştină care rămâne netulburată o perioadă îndelungată, noroiul se lasă la fund şi apa devine cristalină. Similar, în meditaţie, imediat ce noroiul gândurilor tulburătoare şi agitate începe să se aşeze, puterea Divinului este reflectată din ce în ce mai clar în apele limpezi ale oceanului conştiinţei.

Mulţi sunt contrariaţi de faptul că, indiferent cât de multe eforturi depun, nu sunt niciodată capabili să obţină ceea ce doresc. De ce? În primul rând, majoritatea oamenilor fac totul cu jumătate de inimă. Foarte rar poţi găsi o persoană care să fie în stare să-şi utilizeze mai mult de zece la sută din puterea de concentrare. Iar intensitatea focalizării atenţiei este esenţială pentru obţinerea succesului, material şi spiritual. De asemenea, ca o completare, efectele acţiunilor greşite din trecut îşi aduc şi ele contribuţia la crearea condiţiei cronice de eşec. Nu accepta niciodată limitările karmice şi nu considera că eşti incapabil să reuşeşti în ceea ce ţi-ai propus. De cele mai multe ori, insuccesele sunt datorate tocmai prejudecăţii, ideii că nu poţi face un anumit lucru. Elimină din minte o asemenea atitudine şi fii convins că mintea îţi este suficient de puternică pentru a îndeplini absolut orice! Prin comuniune deplină cu Dumnezeu îţi poţi schimba pe loc statutul de entitate muritoare cu acela de fiinţă nemuritoare. Ţine bine minte această lege măreaţă. Atunci, toate încătuşările şi lanţurile care te limitează se vor dizolva şi, imediat ce atenţia-ţi este focalizată în totalitate, Puterea tuturor puterilor va descinde asupra ta şi vei obţine împlinirea spirituală, mentală şi materială. Eu am folosit de nenumărate ori această putere; şi, la fel ca mine, o poate folosi oricine. Puterea Divinului nu dă niciodată greş şi dăinuie pentru eternitate. Din Puterea Sublimă şi Supremă izvorăsc toate celelalte mici forţe care, într-adevăr, ne pot oferi mici bucurii şi succese efemere. Dar în momentul în care atenţia îţi este focalizată şi centrată în suflet, ea va străluci ca o lumină magnifică în care Dumnezeu Se dezvăluie în toată splendoarea Sa.

De fiecare dată când te confrunţi cu o problemă căreia nu-i poţi găsi soluţia, pătrunde în meditaţie şi rămâi tăcut. Meditează şi răspunsul va apărea negreşit. Eu am testat de sute de ori ceea ce afirm acum şi ştiu din proprie experienţă că focalizarea lăuntrică nu conduce niciodată la eşec. Acesta este secretul succesului. Concentrează-te intens şi nu te opri până când concentrarea nu-ţi este perfectă - şi, apoi, eşti liber să faci tot ce doreşti. Atenţia este totul. Mai întâi focalizează-ţi atenţia în interior, armonizează-ţi fiinţa şi învaţă să trăieşti prin puterea lui Dumnezeu. În acest fel vei fi capabil să duci la îndeplinire tot ce-ţi propui. Dacă, de exemplu, urmăreşti să-ţi îmbunătăţeşti sănătatea, mai întâi îndreaptă-te spre Dumnezeu, conectează-te la Sursa întregii vieţi şi pune în aplicare legile universale ale sănătăţii. Acest proces este mult mai eficient decât dacă te bazezi exclusiv pe doctori. Trăieşte în comuniune deplină cu Tatăl Ceresc şi nu-ţi va lipsi absolut nimic.

Pentru a obţine un răspuns din partea lui Dumnezeu este necesar să meditezi profund. Zi de zi, meditaţia trebuie să-ţi fie din ce în ce mai profundă şi, la un moment dat, când atenţia îţi va fi atât de focalizată încât va arde toate deficienţele minţii, Puterea Supremă a Divinului va descinde în fiinţa ta şi va distruge definitiv seminţele eşecului.

Menţinerea concentrării

Când am pornit pe calea spirituală, meditaţia îmi era adeseori întreruptă de tot felul de gânduri şi sentimente răzleţe; însă, ca urmare a dăruirii şi sârguinţei, am ajuns la un moment dat să meditez 48 de ore fără întrerupere, complet absorbit în extazul Divinului. Ce bucurie! Concentrează-te asupra acelei puteri lăuntrice.

Rânduieşte-ţi cu mare atenţie timpul şi nu-l irosi, nu te lăsa distras de lucruri care nu au de-a face cu disciplina spirituală. La finalul zilei observă de câte ori ţi-a fost risipită atenţia, de câte ori ţi- ai pierdut puterea de concentrare. Mintea este asemănătoare unei pungi pline cu seminţe de muştar. Dacă risipeşti pe podea seminţele, îţi va fi foarte dificil să le aduni. Concentrarea trebuie să acţioneze asemeni unui aspirator care absoarbe şi strânge la un loc toate gândurile împrăştiate.

După ce ţi-ai terminat îndatoririle zilnice, păstrează o perioadă de tăcere şi detaşează-te de tumultul vieţii sociale. Apoi citeşte cu atenţie o carte cu învăţături spirituale, după care meditează profund şi îndelung asupra a ceea ce-ai citit. Menţine-ţi acest program şi el îţi va aduce cu adevărat fericire şi pace.

Fă o comparaţie între agitaţia şi tulburarea pe care le simţi după ce ieşi prin oraş cu prietenii, sau mergi la un picnic, ori vizionezi un film la cinematograf şi liniştea şi încântarea de care te bucuri în meditaţie. Învaţă să-ţi concentrezi atenţia asupra lui Dumnezeu şi El te va binecuvânta cu puterea Sa supremă - putere care nu te va mai părăsi niciodată. Solitudinea este preţul măreţiei.

Un om într-adevăr măreţ acţionează întotdeauna prin puterea nemărginită a atenţiei. Forţa deplină a atenţiei poate fi însă obţinută numai prin meditaţie. Prin focalizarea atenţiei asupra puterii Divinului îţi asiguri succesul în orice iniţiativă. Foloseşte-o pentru a-ţi dezvolta trupul, mintea şi sufletul, pentru că nu există cale mai sigură şi mai rapidă de uniune cu Dumnezeu. Când focalizarea atenţiei este combinată cu tehnici ştiinţifice de concentrare şi meditaţie, atunci ea devine instrumentul perfect, vehiculul prin care ne realizăm natura divină şi ne redobândim identitatea cu Tatăl Ceresc.

10. ACCELERAREA EVOLUŢIEI UMANE

Buffalo, New York, 29 mai 1927

Extrase din articolele publicate de Paramahamsaji în revista Asociaţiei Realizării Sinelui. Textele au fost revizuite de Paramahamsaji şi republicate în diferite periodice ale Asociaţiei, inclusiv în numerele ulterioare ale revistei şi în "Lecţiile Societăţii Yogoda Satsang", şi sunt transcrise aici în întregime, aşa cum au fost prezentate şi ~ înregistrate în discursul ţinut la această dată.

Foto: Anul 1927 - Minneapolis

Foarte puţini oameni realizează cât de multe lucruri minunate le poate oferi viaţa, dacă o folosesc aşa cum trebuie, cu înţelepciune şi cumpătare. În primul rând, este necesar să ne drămuim cu atenţie timpul, pentru că viaţa este scurtă şi poate lua sfârşit înainte să apucăm să realizăm importanţa extraordinară a timpului pe care ni l-a dăruit Dumnezeu. Majoritatea oamenilor însă preferă să alerge în stânga şi-n dreapta, fără să ajungă de fapt nicăieri; ei nu reflectează niciodată, nu analizează în profunzime ce este această minune pe care o numim "viaţă" - ci doar mănâncă, dorm, muncesc şi mor.

Deşi media de vârstă a ajuns în prezent la 60 de ani, cât din această perioadă trăim cu adevărat? În general, oamenii dorm între şase şi zece ore zilnic - ceea ce înseamnă că 20-25 de ani, o treime din viaţă este irosită în inconştienţă. Dacă adunăm şi anii pe care şi-i risipeşte în discuţii sterile şi distracţii, omului nu-i mai rămân decât 30-35 de ani de viaţă. Cum îşi mai petrece el timpul? Mâncând, alergând după cumpărături şi, bineînţeles, muncind. Munca este necesară pentru întreţinerea corpului fizic; activitate care îi răpeşte fiinţei umane aproape încă o treime din viaţă şi care nu îi mai lasă decât cel mult zece ani de libertate!

Dimineaţa, în conştiinţa celor mai mulţi oameni nu gravitează decât un singur gând: cafeaua, ouăle şi şunca prăjită! Apoi, fără să-l acorde nici cea mai mică atenţie lui Dumnezeu, Stăpânului Suprem care le poate revitaliza şi reîmprospăta spiritul, toţi se grăbesc spre serviciu, unde îşi petrec restul zilei în agitaţie, nervi, griji; iar la pauza de prânz, din nou cafea, carne, prăjituri şi ţigări - nici măcar nu se hrănesc corect! Seara este dedicată dansului, distracţiilor şi filmelor. Iar noaptea târziu se aruncă extenuaţi în pat şi a doua zi reiau de la început acelaşi ciclu.

Menirea vieţii este de a ne dezvolta cunoaşterea şi înţelepciunea

În cei şaizeci de ani de viaţă multe lucruri sunt necesare doar pentru întreţinerea vehiculului trupesc; dar acesta nu este unicul ţel al vieţii. Şi nu trebuie să ne gândim că este necesar să devenim miliardari şi să ducem o viaţă foarte sofisticată pentru a ne îngriji corpul fizic. Viaţa înseamnă mult mai mult. Existenţa este o şcoală vastă în care avem obligaţia să ne îmbunătăţim constant cunoaşterea şi înţelepciunea.

Fiecare om ar trebui să se întrebe periodic: "Câte cărţi bune am citit până astăzi?" De exemplu, în America, se tipăresc zilnic mai mult de două duzini de titluri despre muzică, literatură, etică, botanică, logică, ştiinţă, spiritualitate, adevăruri nemuritoare - cum pot oamenii să acumuleze aceste cunoştinţe în cei zece ani în care sunt liberi să-şi petreacă timpul aşa cum vor? Şi nu trebuie să uităm faptul că nu toţi trăiesc până la şaizeci de ani. Nimeni nu are certitudinea unei vieţi îndelungate. Şi cu toate acestea, oamenii îşi pierd ore întregi cu jocuri de cărţi şi partide de golf! Eu nu am nimic împotriva acestor activităţi, deoarece unele dintre ele - mai ales acelea desfăşurate în aer liber - sunt chiar recreative, însă este într-adevăr stupid să-ţi pierzi timpul plimbându-te prin faţa vitrinelor şi privind la tot felul de lucruri de care nu ai nevoie, dar pe care doreşti să le cumperi.

În multe inimi există setea de a învăţa, de a cunoaşte toate acele lucruri virtuoase care se desfăşoară în lume. Dar cum poate o fiinţă umană obişnuită să acumuleze toată această înţelepciune în scurta sa viaţă? Cum îşi poate ea face timp să citească despre toate faptele lui Isus, despre înţelepciunea lui Socrate, despre geniul lui Aristotel, despre muzica şi poezia tuturor compozitorilor şi poeţilor? Când gândim în acest mod, viaţa ni se pare extraordinar de scurtă. Unii se mulţumesc să răsfoiască două-trei romane şi apoi cred că au ajuns să cunoască totul. În America există biblioteci cum nu se află decât în foarte puţine locuri în lume, dar aici extrem de puţini oameni calcă pragul unor asemenea instituţii. Dacă ne gândim la toată cunoaşterea şi înţelepciunea acumulate de fiinţele umane în şcoala vieţii şi transpuse cu atâta minuţiozitate în paginile cărţilor, nu ne putem imagina capabili să înmagazinăm în creier toate acele cunoştinţe şi adevăruri. Oare este posibil? Atâta timp cât trăim pe acest pământ şi câtă vreme ochii au puterea să se bucure de strălucirea stelelor, cât timp suntem încântaţi de căldura soarelui şi respirăm aerul Divinului, setea pentru cunoaştere nu va dispărea niciodată din inimile noastre.

Majoritatea oamenilor trăiesc într-o ignoranţă totală şi se mulţumesc cu ideea că au un creier - doar cred că gândesc; şi, în realitate, duc o viaţă complet searbădă şi goală. "Ah, desigur, biblioteca mea este una foarte bogată." Minunată, dar neatinsă! Muzică, poezie, ştiinţă, filosofie, spiritualitate - totul este la îndemâna noastră. Tot ce trebuie să facem este să dorim cu adevărat să cunoaştem şi să nu ne mai irosim timpul. Omul trăieşte însă complet nefericit, deoarece el nu ştie cum să-şi menţină mintea activă şi îndreptată spre acele lucruri într-adevăr merituoase. Gândeşte-te la Platon, Shakespeare, Maeterlinck, Swami Shankara şi operele acestora - ce privilegiu rarisim! Prin cărţile lor extraordinare oricine poate conversa cu ei oricând doreşte. Din nefericire, oamenii nu dau atenţie decât spectacolelor de divertisment, întrebându-se mereu ce-or să vadă data viitoare! [1]

[1] În discursurile sale viitoare, după ce emisiunile televizate au intrat în căminele tuturor oamenilor, Paramahamsaji a criticat potenţialul acestui mediu de a uzurpa timpul şi interesul telespectatorilor.

Desigur, din când în când, recreerea şi divertismentul sunt necesare; însă dacă ajungi să-ţi iroseşti întreaga viaţă în asemenea obiceiuri şi eşti interesat numai să critici şi să bârfeşti, fără să-ţi recunoşti niciodată propriile greşeli, atunci singurul care va pierde vei fi tu. Este necesară mai întâi curăţirea propriei ograde şi extinderea sferei limitate în interiorul căreia te învârteşti, pentru că altfel vei ajunge la fel ca acel bătrân croitor care, deşi se afla în rai şi nu avea nevoie de haine, continua totuşi să-şi caute

vechea maşină de cusut Singer. Similar, oamenii îşi irosesc vremea cu tot felul de lucruri neimportante şi ignoră comorile lui Dumnezeu aflate pretutindeni în jurul lor.

Înţelepciunea bate la uşa fiecăruia dintre noi şi cere cu respect şi umilinţă să fie primită înăuntru, dar nimeni nu-i răspunde, nimeni nu-i deschide. În schimb, când auzim strigătul vulgar al nuvelelor ieftine, ne repezim la uşă şi le primim cu braţele deschise în gândurile şi mintea noastră. Omul şi-a dezvoltat o pasiune pentru lucrurile inferioare. Când cineva mănâncă tot timpul brânză acră, mai devreme sau mai târziu, el va ajunge să considere că gustul acesteia este cel corect şi nu cel al brânzei proaspete. Astfel, pe măsură ce devii obişnuit cu trivialitatea, puterea obiceiurilor greşite te vor convinge din ce în ce mai mult că nu există ceva mai bun în afara ei. Cultivă obiceiul corect de a-ţi folosi timpul pe care-l ai la dispoziţie pentru a cunoaşte şi învăţa tot ceea ce este virtuos în viaţă.

Planifică-ţi cu rigurozitate timpul, acţionează călăuzit de discernământ şi citeşte numai cărţile care sunt cu adevărat bune: cărţi de medicină, de astronomie, de ştiinţă, scripturi. Însă ceea ce e cel mai important este să-ţi găseşti vocaţia. Prin menţinerea contactului cu Vibraţia Cosmică în meditaţie [2] vei fi capabil să descoperi calea pe care trebuie să mergi şi munca pe care o ai de îndeplinit în această scurtă existenţă umană. Apoi, concentrează-te în acel sens şi caută să devii cât se poate de eficient. Mulţi încearcă să alerge în zece direcţii deodată şi, în final, nu ajung nicăieri. Un începător pe calea spirituală, nu va putea niciodată să absoarbă totul despre mai multe lucruri; este mai bine să înveţe câte puţin din toate şi să cunoască totul despre un singur lucru.

[2] Referire la tehnica de meditaţie asupra lui Dumnezeu ca AUM (vezi Glosar). Imanentă în vibraţia AUM este Conştiinţa Cristică sau Inteligenţa Universală; astfel, comuniunea cu AUM îi asigură devotului contactul cu Sursa Infinită a înţelepciunii şi călăuzirii divine.

Accelerarea evoluţiei

Cunoaşterea şi înţelepciunea pe care le putem acumula sunt atât de vaste! Deşi, în comparaţie cu imensitatea universului, planeta pe care trăim pare mai degrabă un grăunte de nisip, pentru noi Pământul este uriaş. Totuşi, datorită progresului tehnologic al civilizaţiei, lumea noastră devine pe zi ce trece din ce în ce mai mică; facilităţile de transport evoluând atât de rapid, încât nu peste mult timp vom ajunge să călătorim spre alte planete. Electricitatea, care luminează astăzi în tot mai multe cămine, ajunge pretutindeni într-o fracţiune de secundă - de ce nu ar putea face acest lucru şi omul, al cărui corp este în esenţă constituit din unde electromagnetice? Noi însă progresăm în multe alte dimensiuni şi, cu ajutorul tehnicii moderne, a îmbunătăţirii mediului de afaceri, a dezvoltării producţiei ne-am accelerat semnificativ evoluţia. Să ne gândim Ia cât de mult timp pierdeau oamenii în trecut, când erau nevoiţi să-şi ţeasă singuri hainele, să semene şi să cultive pământul manual, să-şi ridice casele singuri şi aşa mai departe. Maşinăriile moderne ne-au uşurat foarte mult munca. Aşadar, de ce nu am încerca să ne accelerăm şi evoluţia psihologică, astfel încât, să devenim capabili să acumulăm în această scurtă viaţă toată cunoaşterea şi înţelepciunea care ne-au fost transmise de-a lungul istoriei?

Când l-am întâlnit prima dată pe Luther Burbank, el mi-a arătat un nuc pe ale cărui crengi erau o mulţime de fructe şi mi-a spus: "Am reuşit să aduc acest pom la maturitate în mai puţin de 12 ani, accelerându-i evoluţia cu mai mult de o sută de ani."

Dacă un copac poate fi adus la maturitate în zece-doisprezece ani, în loc de o sută, atunci există o şansă şi în privinţa fiinţelor umane. În cei şaizeci de ani de viaţă, omul deţine potenţialul de a-şi dezvolta mintea şi de a deveni un adevărat centru de cunoaştere. Acesta este ţelul spre care trebuie să tindem. După cum vedem cu toţii, maşinăriile şi tehnica ne-au accelerat semnificativ evoluţia - dar de unde au apărut aceste minuni ştiinţifice dacă nu din uzina magnifică a minţii umane? Aşa cum omul este capabil să-şi grăbească evoluţia în dimensiunea socială şi economică a vieţii, la fel de uşor îşi poate dezvolta şi facultăţile lăuntrice ale fiinţei.

Burbank a creat de asemenea nucile cu coajă moale, a obţinut un nou soi de tomate, a creat crizantemele de Shasta şi a reuşit să cultive chiar şi cactuşi fără spini. Când o formă de viaţă devine o ameninţare

pentru o altă formă de viaţă, aceasta din urmă îşi dezvoltă arme de apărare. Exact acelaşi lucru s-a petrecut în cazul cactuşilor care, pentru a nu dispărea ca specie, s-au văzut nevoiţi să-şi dezvolte spini care să-i protejeze de animalele ce îi serveau ca hrană. Burbank îmi povestea cum, în timpul experimentelor sale, zilnic se ducea în grădină şi le vorbea plantelor sale: "Dragii mei cactuşi, eu sunt prietenul vostru, Luther Burbank, şi nu am de gând să vă fac nici un rău. Vă rog, renunţaţi să mai creşteţi cu spini." Astfel, prin atenţie, iubire şi folosirea corectă a legilor naturii, putem imprima în protoplasmă acele vibraţii pozitive şi creative care să ne ajute să controlăm conştient şi să grăbim procesul evolutiv.

Dezvoltarea receptivităţii creierului

Profesorul James, de la Universitatea Harvard, spunea că majoritatea obiceiurilor noastre sunt ereditare. Foarte mulţi oameni de ştiinţă susţin că slăbiciunile mentale nu pot fi tratate sau eliminate; însă concluziile lor sunt datorate în principal faptului că ei se bazează şi cred prea mult în ereditate. La dezvoltarea fiinţei umane, în întregul ei, îşi aduc aportul o mulţime de factori; ereditatea fiind doar unul dintre aceştia. Oamenii de ştiinţă vor ajunge să recunoască acest adevăr şi, în viitor, vor descoperi modalităţile prin care să trezească la viaţă toate celulele creierului uman, cărora le vor amplifica puterea de receptivitate astfel încât omul, în decursul a numai câţiva ani, să fie capabil să absoarbă toată cunoaşterea pe care o doreşte.

În sistemul de învăţământ există o mare diferenţă între metodele utilizate în India şi cele folosite în Occident, unde se pune accent pe implementarea informaţiilor din exterior. Un proaspăt absolvent al unei facultăţi din ramura industriei prelucrării zahărului extras din fructe, întrebat fiind dacă se poate obţine zahăr din fructul de guava, după o îndelungată reflecţie, a răspuns: "Nu ştiu, pentru că nu am avut în programa universitară acest subiect." Judecata proprie îi lipsea cu desăvârşire.

Înţelepciunea nu apare niciodată prin "pomparea" din exterior a informaţiilor; dezvoltarea receptivităţii lăuntrice determină rapiditatea şi gradul în care vom absorbi cunoaşterea adevărată. O persoană care şi-a dezvoltat capacitatea receptivă este capabilă să înţeleagă totul foarte repede. Nu acelaşi lucru îl putem spune despre cei cărora le lipseşte receptivitatea şi care, puşi în faţa aceloraşi experienţe sau informaţii, nu vor putea înţelege nimic. Un om inteligent îşi menţine deschise în permanenţă canalele receptivităţii şi învaţă din fiecare experienţă prin care trece.

Concentrarea dezvoltă receptivitatea faţă de înţelepciune

Dar cum ne putem dezvolta receptivitatea şi grăbi evoluţia? Prin condensarea conştientă a tuturor experienţelor şi informaţiilor prin puterea concentrării. Concentrarea înseamnă focalizarea atenţiei către un singur punct; condensarea este folosirea atenţiei, a concentrării pentru a realiza ceva într-o perioadă scurtă de timp. Concentrarea ne ajută să condensăm fiecare experienţă şi să extragem din ea învăţăturile esenţiale. Astfel, prin condensarea tuturor experienţelor pe care le are un individ şi a înţelepciunii conţinute de acestea, viaţa nu mai e trăită la întâmplare, ci într-un mod cât se poate de ştiinţific.

Îmi amintesc de o experienţă care este un exemplu în acest sens. Mai demult, un prieten mi-a spus că, deşi îmi apreciază şi admiră calităţile spirituale, totuşi nu mă vede reuşind în domeniul afacerilor. I-am răspuns: "În două săptămâni îţi voi obţine prin propriile mele eforturi un profit de cinci mii de dolari." El mi-a zis: "Ştii că «eu sunt din Missouri»; aşa că, până la proba contrarie, afirmaţia mea rămâne în picioare."

Aşadar, fără să mă grăbesc să investesc deîndată în primele afaceri profitabile care-mi veneau în minte, mi-am eliberat conştiinţa de orice alt gând şi, spre deosebire de obiceiul oamenilor de a-şi îndrepta atenţia numai către exterior, m-am concentrat cu intensitate înăuntrul propriei mele fiinţe. Lumina călăuzitoare a atenţiei ne revelează Sursa Divină numai în momentul în care o interiorizăm. (Deşi trăim cu toţii la circumferinţa universului, dimensiunea lăuntrică a existenţei este mult mai reală şi mai tangibilă, pentru că de acolo operează toate legile subtile ale creaţiei şi tot de acolo iau naştere

fenomenele fizice cu care suntem atât de obişnuiţi. Fiecare modificare planetară, cosmică, economică, trupească - absolut totul este înregistrat acolo.) În general, oamenii nu se concentrează, ci îi permit minţii să funcţioneze într-o permanentă stare de agitaţie, să sară haotic de la o concluzie la alta şi să alerge spre tot felul de lucruri complet nefolositoare. Este necesar să fiinţăm în deplină armonie cu legea divină şi să nu uităm o clipă că Puterea Supremă ne poate acorda ajutorul numai dacă ne concentrăm asupra Ei.

Astfel, imediat ce am intrat în contact cu Sursa, mi-au apărut în viziunea lăuntrică mai multe case şi atunci am înţeles clar ce aveam de făcut. Nu m-am retras în camera mea, mulţumit cu gândul "Gata, acum Tatăl Ceresc, înduioşat de rugăciunile mele, îmi va arunca în braţe cinci mii de dolari" - ci am cumpărat câteva ziare cu anunţuri publicitare, am ales câteva proprietăţi şi mi-am sfătuit prietenul să investească în ele.

Complet neîncrezător, el mi-a răspuns: "Să ştii că riscul este foarte mare". Atunci i-am spus: "Tu hotărăşti, însă dacă vrei ca îndoielile să-ţi strice reuşita, eşti liber s-o faci."

Şi, exact după două săptămâni, preţurile la imobile au crescut vertiginos, ceea ce i-a adus prietenului meu un profit de cinci mii de dolari. Aşa am reuşit să-i demonstrez că puterea lui Dumnezeu acţionează negreşit prin mintea care I se dăruieşte cu credinţă.

Concentrarea, când este călăuzită de Puterea Divină, conduce întotdeauna la succes - fie el financiar, medical, ştiinţific, artistic, literar, muzical. Eu întotdeauna manifest în exterior cunoaşterea care-mi izvorăşte din suflet - aşa am şi învăţat să cânt la multe instrumente muzicale. Probabil am fost şi prea orgolios să accept lecţiile unui profesor de muzică, deoarece am raţionat: "Primul om care a creat muzică nu a învăţat de la nimeni cum să compună; eu de ce nu aş putea face la fel?" (Desigur, nu în toate dimensiunile vieţii este aplicabilă această logică; pentru că dacă fiecare va sta şi va aştepta să reinventeze automobilul, îi va lua enorm de mult timp până să ajungă la destinaţie!)

Deoarece nu pierd o clipă contactul cu Dumnezeu, cu acea Interioritate care este Sursa întregii existenţe, Divinul îmi răspunde direct la toate întrebările şi mă călăuzeşte în tot ce fac. O persoană cu adevărat devotată şi care acţionează întotdeauna în slujba lui Dumnezeu nu va fi nevoită să citească mii de cărţi şi nici să-şi petreacă zeci de ani în biblioteci, pentru că pictura, poezia, muzica şi întreaga cunoaştere izvorăsc neîncetat din sursa nelimitată a sufletului. Cum am putea în această scurtă viaţă umană să descoperim toate secretele corpului, să aflăm răspunsurile la toate misterele universului şi să beneficiem de infinitudinea înţelepciunii divine, dacă nu ne armonizăm cu sursa lăuntrică, cu acel izvor omniscient care se află înăuntrul nostru?

Povestea devotului ignorant

A trăit mai demult un devot hindus care nu se putea hotărî ce scripturi să citească şi cărui idol să i se închine... (În India idolii sunt folosiţi pentru focalizarea minţii asupra unui anumit aspect al Divinului fără de formă; în fiecare templu ei sunt din respect ţinuţi acoperiţi, pentru ca păsările să nu-i murdărească şi vântul sau ploaia să nu-i erodeze.) Sărmanul devot se frământa mereu: "Cărui zeu să mă închin? Pe care să-l ador şi să-l venerez?" Aşa că, pentru a nu atrage asupra sa mânia celorlalţi zei, a început să cumpere din fiecare templu câte un idol şi câte o scriptură. În scurt timp, cele două coşuri pe care le purta cu el se umpluseră până la refuz - fapt care l-a făcut să realizeze că dacă va continua în acest mod va fi nevoit să cumpere un al treilea coş! Dar se gândi: "Îmi va fi imposibil să car după mine trei coşuri!" Complet deznădăjduit, se aşeză pe malul unui heleşteu şi începu să plângă: "Părinte Suprem, te rog, spune-mi ce cărţi să citesc şi cărui idol să mă închin, pentru că mi-e teamă ca prin alegerea mea să nu-i supăr pe ceilalţi zei."

Un sfânt care tocmai trecea pe acolo, văzându-l plângând, se apropie de el şi-l întrebă: "Fiule, ce te frământă? De ce eşti atât de îndurerat?"

Devotul i-a răspuns: "Mărite sfânt, nu mă pot decide ce scriptură să citesc. Şi, uite, în coşurile astea am sute de idoli! Pe care să-l venerez mai întâi?"

Sfântul i-a spus: "Fiule, închide ochii, alege la întâmplare o scriptură şi preţuieşte-o şi urmează-i învăţătura întreaga ta viaţă. Iar în privinţa idolilor este foarte simplu: acela care nu se sparge, pe el trebuie să-l venerezi."

Devotul i-a urmat sfatul şi şi-a ales o scriptură din multitudinea de cărţi pe care le adunase. Deoarece majoritatea idolilor erau din lut, aceştia s-au spart imediat ce bărbatul a răsturnat coşurile deasupra unei roci; singurul care a rămas întreg fiind unul din marmură. În acel moment sfântul reveni şi-i spuse: "Fiule, am uitat să-ţi spun ceva. Acum că ţi-ai găsit zeul, te poţi duce liniştit acasă, dar nu uita următorul lucru: dacă se întâmplă să descoperi un zeu mai puternic decât cel pe care-l ai, venerează-l pe acela, întotdeauna să te închini zeului mai puternic."

Bărbatul, odată ajuns acasă, şi-a construit un mic altar pe care şi-a aşezat idolul din marmură, venerându-l şi oferindu-i zilnic câte un fruct. Încântat de faptul că ofrandele pe care i le aducea dispăreau la scurtă vreme, devotul gândi: "Sfântul m-a ajutat într-adevăr să-mi găsesc nu doar idolul potrivit, ci - iată! - mi-a dăruit un zeu viu."

Într-o dimineaţă, mânat de curiozitate, el întredeschise ochii pentru a vedea cum se înfruptă zeul din ofrandă şi, spre surprinderea lui, văzu un şoarece care ronţăia de zor din fructul său. "Ce mai zeu! Se pare că m-am înşelat amarnic, pentru că dacă el nu poate face nimic în faţa unui biet şoricel şi-i permite acestuia să-i mănânce mâncarea, înseamnă că şoricelul este un zeu mai puternic" - gândi bărbatul, în timp ce-l prinse pe şoarece şi-l legă de altar.

Soţia devotului, văzând ce face bărbatul ei, îi spuse: "Ai înnebunit, sau ce-i cu tine?"

"Nu am înnebunit deloc, ci urmez sfatul primit de la un mare sfânt. El m-a îndemnat să venerez întotdeauna aspectul cel mai puternic al Divinului" - îi răspunse bărbatul, după care aruncă idolul din marmură şi începu să se roage în faţa şoricelului.

În dimineaţa următoare, meditaţia i-a fost brusc întreruptă de un zgomot puternic. Imediat ce deschise ochii, în faţă i se aşternu o privelişte nu tocmai plăcută: şoricelul servea drept hrană unei pisici. Bărbatul gândi: "După câte se pare, pisica este mai puternică decât şoarecele. Aşa că pe ea va trebui să o venerez." Şi imediat prinse pisica şi-i făcu un culcuş pe altar. Primind în fiecare zi câte un castron generos cu lapte, pisica nu mai era nevoită să prindă şoareci şi se mulţumea să-şi petreacă vremea dormitând şi lenevind în noul ei adăpost. Săptămânile treceau şi meditaţia devotului devenea din ce în ce mai profundă, iar pisica din ce în ce mai dolofană.

Pentru a fi asemeni idolului său, devotul obişnuia să bea şi el, după meditaţie, câte un castron cu lapte. Nu după multă vreme, apetitul pisicii luase proporţii - fapt care-l făcuse pe bietul animal să-şi concentreze atenţia şi asupra castronului stăpânului ei. Într-o bună zi, pe când bărbatul se afla adânc absorbit în meditaţie, pisica îi bău tot laptele şi apoi se întoarse tiptil în culcuş. Întâmplarea a făcut ca soţia bărbatului să intre în cameră cu treburi, dar când a văzut ambele castroane goale şi-a îndreptat imediat privirea spre pisică, a cărei inocenţă angelică nu a înduioşat-o deloc. Dimpotrivă. Femeia a ieşit ca şi cum nu ar fi observat nimic, după care s-a reîntors - dar de această dată ţinând în mână o mătură. Meditaţia profundă a soţului a luat sfârşit exact în clipa în care asupra animalului s-a prăvălit cu sete obiectul de uz casnic.

Deschizând ochii şi văzând cum femeia îi fugăreşte "zeul" prin cameră, bărbatul gândi: "Foarte interesant! Soţia mea este mai puternică decât pisica." Atunci i-a cerut imediat femeii să se aşeze pe altar, pentru a o venera ca pe un zeu cu drepturi depline. Soţia l-a ascultat, iar practica zilnică a devotului a revenit la normal - de această dată în ipostaza de idol aflându-se propria lui nevastă.

Bineînţeles, rolul de idol nu-i ocupa femeii toată ziua, aşa că ea avea timp să se ocupe şi de treburile casnice: să facă curăţenie, să gătească şi aşa mai departe. Într-o bună zi, după ce şi-a terminat meditaţia şi s-a aşezat la masă, devotul a găsit o pietricică în bolul de orez. "De ce ai pus piatra asta în mâncare? Cum de ţi-a trecut prin minte să-mi faci un asemenea lucru?" - îi strigă nervos bărbatul.

Soţia îi răspunde cu respect: "Iartă-mă, stăpânul meu, dar nu eu am pus în orez acea pietricică. Datoria şi plăcerea mea este să te slujesc cât pot de bine şi să te iubesc."

Vorbele femeii l-au făcut pe devot să realizeze deîndată adevărul: "Aşadar, tu trebuie să mă venerezi! Înseamnă că eu sunt cel mai puternic. Într-adevăr, Dumnezeu este în mine! Acum L-am descoperit! El a fost dintotdeauna înăuntrul meu."

Nimeni nu-L poate găsi pe Dumnezeu decât în propria sa interioritate. Descoperă-L acolo, în templul propriului suflet, şi-L vei vedea pretutindeni: în temple, moschei, biserici şi în altarele tuturor sufletelor.

Kriya Yoga: metoda ştiinţifică de accelerare a evoluţiei umane

Este imposibil ca în această scurtă viaţă să putem citi toate cărţile sacre şi să urmăm fiecare disciplină spirituală în parte. Din acest motiv, mulţi se vor întreba: "Atunci cum vom putea atinge ţelul final al evoluţiei?" Răspunsul este unul singur: numai prin introspecţie şi meditaţie - aşa cum a făcut şi devotul din povestea de mai înainte.

Dezvoltarea, disciplinarea spirituală, în ansamblul ei, depinde în totalitate de receptivitatea minţii, a celulelor creierului şi de centrii subtili astrali ai vieţii şi conştiinţei aflaţi în coloana vertebrală. Corpul fizic trece prin transformări radicale o dată la fiecare doisprezece ani - şi acest lucru este evidenţiat cât se poate de clar şi prin modificările anatomice apărute la vârstele de 12, 24 şi 36 de ani. Dacă nu există boli şi alte obstrucţii karmice apărute ca urmare a încălcării legilor naturale ale existenţei, care să încetinească sau chiar să ne stagneze evoluţia, atunci, o dată cu trecerea timpului, mintea se va dezvolta armonios şi va fi capabilă să absoarbă şi să manifeste într-un mod cât mai rafinat cunoaşterea şi înţelepciunea acumulate de-a lungul vieţii.

Însă, din moment ce cursul evolutiv natural se desfăşoară ciclic din 12 ani în 12 ani, iar ţesuturilor cerebrale le ia tot atâta timp pentru a putea manifesta tiparele îmbunătăţite ale proceselor mentale, înseamnă că suntem nevoiţi să aşteptăm o perioadă nedefinită până când creierul ar putea deveni receptiv la toată înţelepciunea pe care o putem acumula. Pentru a accelera procesul de evoluţie, înţelepţii şi maeştrii spirituali ai Indiei au dezvoltat o metodă de revitalizare şi recirculare a curenţilor energetici de-a lungul coloanei vertebrale şi în centrii cerebrali. Prin practicarea acestei tehnici - de revitalizare energetică a celor şase [3] (prin polaritate, doisprezece) centri cerebrospinali astrali - sfinţii şi înţelepţii ajung la o cunoaştere spirituală mult mai profundă şi mai vastă decât aceea a teologilor şi teoreticienilor. Un singur an de practică - timp de numai douăzeci de minute zilnic - este suficient pentru a-ţi accelera cu câţiva zeci de ani progresul natural. Isus Cristos nu a frecventat cursurile nici unei facultăţi, dar în privinţa cunoaşterii lui Dumnezeu şi a legilor existenţiale nu poate fi întrecut nici chiar de cei mai mari oameni de ştiinţă, nici de cei mai măreţi eruditi ai lumii. [4]

[3] În fiinţa umană există şapte centri energetici, dintre care şase sunt polari. Yogananda nu îl mai menţionează pe cel de-al şaptelea, *sahasrara*, centrul cu o mie de petale, care datorită complexităţii sale nu mai este considerat a fi un simplu centru energetic, (n. ed.)

[4] Practica la care face referire este Kriya Yoga. În "Autobiografia unui Yoghin", Paramahamsaji a scris că ea "este aceeaşi ştiinţă milenară pe care Krishna i-a dăruit-o lui Arjuna; ulterior fiind transmisă lui Patanjali şi Cristos, Sfântului Ioan şi Sfântului Pavel şi tuturor celorlalţi sfinţi şi înţelepţi ai lumii".

"Rishi, înţelepţii antici au descoperit că evoluţia naturală a fiinţei umane se desfăşoară în perioade ciclice de 12 ani, fiind permanent influenţată de mediul planetar şi celest în care trăieşte ea. Scripturile subliniază faptul că omului îi sunt necesari un milion de ani de evoluţie pentru a-şi putea perfecţiona creierul şi realiza conştiinţa cosmică... Printr-o alimentaţie corectă, plimbări în aer liber şi gânduri armonioase, aceia care se lasă în voia Mamei Naturi şi a planului Ei divin ating eliberarea în nu mai puţin

de un milion de ani! În doisprezece ani de viaţă sănătoasă şi echilibrată se produc îmbunătăţiri aproape insesizabile în structura creierului; un milion de ani solari reprezentând însă intervalul în care substanţa cerebrală se poate purifica şi rafina suficient de mult încât să fie capabilă să manifeste conştiinţa cosmică..."

"Devotul care urmează calea Kriya Yoga îşi direcţionează mental energia de-a lungul coloanei vertebrale, în jurul fiecăruia din cei şase centri spinali (din plexul medular, cervical, dorsal, lombar, sacral şi coccigian), care corespund celor douăsprezece semne astrale ale zodiacului şi simbolizează Omul Cosmic. O jumătate de minut de energizare a măduvii spinării îmbunătăţeşte şi accelerează semnificativ evoluţia spirituală a omului; aceste treizeci de secunde de Kriya echivalând cu un an de progres natural."

În mod normal, cunoaşterea este obţinută prin intermediul simţurilor; însă acestea nu sunt capabile să ne ofere decât informaţii despre fenomenele fizice - aparenţe, valuri superficiale ale substanţei reale. Prin concentrare şi practicare susţinută a metodei de revitalizare şi reenergizare a centrilor cerebrospinali, ne acordăm şi armonizăm toate celulele cu sursa cosmică şi le magnetizăm cu puterea inteligenţei divine.

Unii cercetători susţin că trăsăturile şi caracteristicile noastre comportamentale sunt întipărite încă de la naştere în celulele creierului şi, din acest motiv, nu pot fi modificate sau remodelate. Este complet fals. Din moment ce Dumnezeu ne-a creat după chipul şi asemănarea Sa, nu putem fi limitaţi de absolut nimic. Este suficient să pătrundem adânc înăuntrul fiinţei noastre şi vom vedea veridicitatea acestei afirmaţii. Puterea lui Dumnezeu este prezentă în egală măsură atât în cei "mai înceţi la minte", cât şi în cele mai mari genii ale lumii. Razele soarelui se revarsă în mod nepărtinitor atât asupra diamantelor, cât şi asupra pietrelor obişnuite; dar nu este vina soarelui că pietrele obişnuite nu-i reflectă strălucirea, aşa cum o fac diamantele. Toate limitările şi defectele congenitale apar ca urmare a încălcării legilor universale ale creaţiei - însă ele nu sunt iremediabile. Chiar şi celulele cerebrale ale unei persoane aşa-zis retardate pot fi trezite la viată prin puterea concentrării şi a focalizării atenţiei în interior; ceea ce o va face capabilă să dizolve vălul care-i eclipsa inteligenţa inerentă sufletului.

Corpul uman este alcătuit din 27.000.000.000.000 de celule şi fiecare dintre acestea este asemeni unei fiinţe inteligente.[5] Pentru a putea cunoaşte tot ceea ce există în acest univers este necesar să le trezim şi să le educăm inteligenţa latentă, însă, din nefericire, mult prea puţini aleg să-şi perfecţioneze fiinţa în întregul ei. Acesta este şi motivul pentru care majorităţii persoanelor le lipseşte capacitatea de înţelegere şi sunt copleşite de melancolie, fantezii, anxietăţi.

[5] După ce Paramahamsaji a ţinut această prelegere, câteva decenii mai târziu, biologii au identificat molecula ADN prezentă în nucleul fiecărei celule. Cercetările au demonstrat că fiecare celulă a corpului uman deţine suficiente informaţii genetice cu ajutorul cărora îşi poate dezvolta un corp uman complet nou.

Cea mai bună tehnică - şi totodată ştiinţifică - de dezvoltare mentală şi spirituală este energizarea celulelor prin transmiterea curentului vital în centrii cerebrospinali. Practicarea acestei metode timp de douăzeci-treizeci de minute zilnic conduce la rafinarea proceselor mentale, menţinerea şi îmbunătăţirea sănătăţii şi instaurarea unei vieţi armonioase. Iar o dată ce toate celulele cerebrale au fost revitalizate şi impregnate cu magnetismul divin, fiecare dintre acestea devine la rândul ei un creier plin de viaţă. Astfel, printr-o practică susţinută, în scurtă vreme căutătorul sârguincios va descoperi înăuntrul fiinţei sale miriade de celule treze, spiritualizate şi pregătite să absoarbă din cartea vastă a Naturii şi Adevărului toate informaţiile posibile.

Cunoaşterea supremă şi succesul real sunt posibile în această viaţă

Ori de câte ori doreşti să cunoşti ceva, nu porni niciodată din exterior - retrage-te înăuntrul fiinţei şi concentrează-te. Apoi, o dată ce mintea ţi-a devenit receptivă îi poţi furniza datele problemei pe care vrei să o rezolvi, ori informaţiile pe care doreşti să le recepţioneze. Şi, ceea ce este foarte important, nu te lăsa descurajat de eventualele eşecuri şi nu-ţi spune că nu poţi face ceea ce ţi-ai propus, deoarece, ca fiinţă umană, eşti reprezentantul Puterii Infinite. De aceea, ai obligaţia să manifeşti această Putere în

absolut tot ce faci. Pătrunde în interior şi caută Sursa Infinită, pentru că acolo sunt înregistrate toate succesele financiare, invenţiile, vibraţiile muzicale, gândurile pline de inspiraţie, poeziile, picturile.

Mai întâi defineşte-ţi clar ţelul la care vrei să ajungi; cere-I Divinului să-ţi arate acţiunile corecte prin care-ţi poţi îndeplini obiectivul; şi apoi meditează. După aceea, acţionează în deplină concordanţă cu "directiva" interioară şi vei fi capabil să realizezi ceea ce ţi-ai propus. Când mintea este calmă, cât de rapid şi cât de uşor poţi realiza şi percepe totul! Reuşita apare negreşit acelora care trăiesc în deplină armonie cu Puterea Cosmică.

Un om de afaceri, un om de ştiinţă sau orice altă persoană care urmăreşte succesul material va izbândi mult mai repede dacă se concentrează mai întâi asupra dezvoltării receptivităţii celulelor creierului, decât dacă se bazează numai pe informaţiile acumulate din cărţi sau primite de la profesori. În general, oamenii încep prin a absorbi informaţii şi cunoştinţe din exterior; un căutător adevărat are în vedere în primul rând dezvoltarea receptivităţii intuitive, deoarece ştie că în el se află sursa cunoaşterii infinite. Calmul, concentrarea şi condensarea experienţelor prin percepţie intuitivă îl vor transforma în stăpânul întregii cunoaşteri. Nu absorbi fără discernământ idei sau gânduri inutile şi nu împrumuta opinii pe care nu le-ai trecut prin filtrul propriei raţiuni. În tot ce faci acţionează cu deplină atenţie, niciodată la întâmplare; şi nu încerca să rezolvi prea multe lucruri deodată. Îndeplineşte-ţi cu sârguinciozitate şi entuziasm îndatoririle importante din viaţă şi meditează de fiecare dată când ai timp liber. Impregnează-ţi întreaga fiinţă cu bucuria rugăciunii, a devoţiunii şi iubirii pentru Dumnezeu şi vei realiza Eternitatea acum. Trezeşte-te!

11. DOVEZI ALE EXISTENŢEI DIVINULUI

1940

Foto: Yogananda printre discipoli

Mai demult cineva m-a întrebat: "Îmi poţi da o explicaţie care să mă ajute să cred în existenţa lui Dumnezeu?"

"Desigur" - i-am răspuns. "Cum altfel îţi poţi explica prezenţa inteligenţei inerente întregii creaţii, de la particulele cele mai infime şi până la complexitatea fiinţei umane?" Şi i-am explicat în continuare:

Aici avem o masă pe care se află două pahare cu apă; în cameră aerul ne înconjoară din toate părţile; în afara casei percepem iarba, copacii, norii, cerul, căldura şi lumina soarelui. Toate aceste lucruri par separate şi complet distincte, dar în realitate ele sunt aspecte diferite ale vibraţiei universale unice.

Cum se transformă această energie vibratorie cosmică în elemente solide, lichide şi gazoase? Prin ce proces misterios sunt ele coordonate atât de bine încât să facă posibilă viaţa umană? Este evident că în spatele întregii manifestări trebuie să se afle o Inteligenţă călăuzitoare, o Forţă care să fie cauza primordială a creaţiei. Micuţa noastră planetă orbitează la foarte mare distanţă în jurul astrului sistemului solar - dar fără căldura şi lumina acestuia nu ar fi putut apărea aici nici măcar un singur fir de iarbă. Corpul are nevoie de hrană şi Natura îi furnizează acestuia alimente care, odată ingerate, printr-o Putere necunoscută, sunt transformate în energie şi ţesuturi. Toate miracolele vieţii, pe care noi le luăm de bune, reprezintă dovezi mai mult decât suficiente în favoarea existenţei unei Inteligenţe divine care stă la baza proceselor desfăşurate în natură.

Când priveşti frumuseţile pământului şi stelele strălucitoare din infinitul cerului, cum să nu te minunezi: "Ce se află în spatele acestor minunăţii finite? Există oare o Inteligenţă Supremă care să le dea viaţă?" Frumuseţile din grădina existenţei lumeşti sunt într-adevăr încântătoare, dar undeva dincolo de ele dăinuie Sursa Bucuriei şi încântării, Izvorul Inteligenţei din care a apărut şi în care se va contopi întreaga manifestare.

Totul în univers este interconectat. Prin utilizarea corectă a inteligenţei dăruite de Dumnezeu putem vedea clar adevărul, şi anume că întreaga viaţă converge în punctul infim şi infinit, unic, etern şi imuabil al Inteligenţei Supreme. Chiar dacă uneori putem gândi că suntem simple marionete în mâna destinului,

imediat ce ne proiectăm inteligenţa dincolo de formele fizice amăgitoare şi ne analizăm conştiinţa şi capacitatea de percepţie mentală, realizăm că înăuntrul fiecăruia dintre noi scânteiază Puterea divină - Acela care creează şi susţine întreaga viaţă.

În toate scripturile scrie că Dumnezeu este atotputernic, infinit şi veşnic. Prin ferestrele deschise ale acestor cărţi sacre vedem clar că Dumnezeu, Puterea Infinită este înrădăcinată în toate lucrurile. Dar minţile noastre, condiţionate de cauzalitate şi datorită capacităţii reduse de înţelegere, nu pot cuprinde eternitatea; din acest motiv fiinţele umane trăiesc în sfera limitată a capacităţii mentale. Divinul Atotputernic se află atât în lăuntrul, cât şi în afara acestei sfere.

În Bhagavad Gita scrie: "Unii privesc sufletul ca pe un lucru minunat. Alţii îl descriu ca pe ceva uimitor. Unii vorbesc despre el ca fiind extraordinar. Şi mai există unii care, indiferent câte aud despre el, nu-l înţeleg absolut deloc." [1]

[1] II:29. Sinele este Spiritul manifestat în om, o reflecţie perfectă şi pură a Divinului. Realizarea Sinelui ce sălăşluieşte în fiecare fiinţă este prima întâlnire cu Spiritul Suprem, Divinul care este deopotrivă imanent (omniprezent în întreaga creaţie) şi transcendent (Absolutul Beatific).

Raţiunea umană ne arată - în nenumărate feluri - că Dumnezeu este cauza tuturor lucrurilor, însă dovada care să demonstreze cât se poate de clar existenţa Divinului nu poate fi obţinută numai pe cale logică, prin deducţie intelectuală. Dacă vrei să realizezi adevărul, ceea ce reprezintă ţelul real al vieţii, atunci trebuie să înveţi să treci dincolo de procesele mentale - pentru că Dumnezeu nu poate fi cuprins de mărunta raţiune umană şi nu va fi niciodată înţeles de către o minte preocupată numai de obiectele dorinţelor şi tulburată necontenit de emotivitate, de plăcere şi durere, bucurie şi tristeţe.

Pentru a atinge starea superioară de conştiinţă şi pentru a realiza percepţia divină este necesară reducerea la tăcere a minţii şi detaşarea ei de starea continuă de agitaţie; deoarece intuiţia, sau percepţia spirituală, nu poate fi trezită decât în meditaţie. Intuiţia este puterea Spiritului moştenită de suflet şi prin care adevărul este perceput nemijlocit, fără intermediul altei facultăţi. Aşa cum vastitatea oceanului nu poate fi conţinută într-un pahar, nici înţelepciunea infinită a Divinului nu poate fi cuprinsă în cupa limitată a inteligenţei umane. Oceanul infinit al adevărului este absorbit numai prin extinderea neţărmurită a conştiinţei.

Dovada existenţei Divinului este cunoscută în meditaţie

Aşa cum apa se răspândeşte în toate direcţiile imediat ce dispar zăgazurile care o împrejmuiau, la fel şi conştiinţa umană devine absolut liberă în clipa în care sunt distruse încătuşările bigotismului, egoismului şi agitaţiei. Prin practica susţinută a meditaţiei, conştiinţa se dilată şi se contopeşte în Conştiinţa beatifică şi omniprezentă a Spiritului.

Ţelul meditaţiei este de a linişti mintea, astfel încât să poată reflecta fără nici o distorsiune Omniprezenţa. Calmul în meditaţie este starea pozitivă primară a expansiunii mentale, iar beatitudinea uniunii divine cu Dumnezeu reprezintă starea finală.

Dovada de necontestat a existenţei Spiritului Suprem îţi va apărea de la sine în meditaţie şi, o dată ce îl vei fi descoperit în catedrala veşnică a tăcerii şi meditaţiei profunde, în esenţa sufletului tău, îl vei vedea pretutindeni.

12. ÎNDOIALĂ, ÎNCREDERE ŞI CREDINŢĂ

Începutul anilor '30

NEL PERIODO DI 32 ANNI IL GRANDE GURU
INIZIÒ PERSONALMENTE ALLO
YOGA 100.000 STUDENTI
Yogananda (nel *cerchietto*) in piedi nel corridoio della sala tra studenti di una classe di Yoga a Cincinnati, Ohio, nel 1926. In centinaia di città egli istruì le più numerose classi yoga del mondo.

Foto: Anul 1926 - Cincinnati

Tot ce există în creaţie are o utilitate specifică. Fiecare lucru din dimensiunea materială, oricât ar fi de nesemnificativ la prima vedere, joacă un rol bine determinat şi produce efecte specifice. Acelaşi adevăr este valabil şi în privinţa gândurilor şi sentimentelor care ne apar în conştiinţă şi apoi dispar. În general, omul nu cunoaşte efectele pe care acestea le produc în el şi nici motivul pentru care au apărut. Dacă ne gândim la o bucată de cupru îi înţelegem pe loc utilitatea, dar la ce ne ajută un gând, de exemplu? Aşa cum lumea este compusă din atomi şi molecule, la fel şi natura sau caracterul unei persoane, fiinţa noastră lăuntrică este compusă din "atomi sau molecule" ideatice. Cine doreşte să-şi înţeleagă cu adevărat calitatea luminii interioare, va trebui să-şi analizeze cu mare atenţie fiecare gând şi, prin prisma judecăţii, a raţiunii şi inteligenţei, să-i descopere acestuia utilitatea relativă.

Astăzi vom analiza în profunzime cele trei sentimente care au produs întotdeauna o mulţime de controverse în religie: îndoiala, încrederea şi credinţa. Majoritatea învăţătorilor spirituali îi îndeamnă pe oameni să creadă în Dumnezeu şi scripturi, avertizându-i totodată asupra potenţialului devastator pe care-l are îndoiala. Dar în lipsa discernământului, sfaturile lor nu vor produce nici un fel de efecte în sufletul omului.

Din moment ce tot ce există în creaţie are o anumită folosinţă, eu nu pot fi deloc de acord cu moraliştii şi predicatorii care, la cel mai mic sernn de îndoială transmis de interlocutorii lor, încep să strâmbe din nas! Este foarte important să analizăm mai întâi raţiunea existenţei îndoielii şi să vedem dacă ea este bună sau rea, deoarece, atâta timp cât nu analizăm în profunzime psihologia care stă la baza îndoielii,

încrederii şi credinţei, nu avem nici un drept să adoptăm sau să respingem aceste sentimente pentru simplele motive că sunt benefice sau distructive.

Astfel, printr-o analiză minuţioasă, putem vedea că în conceptul de îndoială există atât un element distructiv, cât şi unul constructiv, în funcţie de modul în care este aplicată aceasta. Nu voi discuta despre elementul distructiv, pentru că efectele "malefice" ale îndoielii sunt arhicunoscute. Datorită răului potenţial care există în acest sentiment aparent negativ, unii învăţători religioşi, în special aceia care se agaţă orbeşte de crezurile dogmatice, pledează în favoarea respingerii îndoielii şi acceptării necondiţionate a credinţei, însă prin eliminarea îndoielii din procesele mentale nu vom face decât să ne paralizăm capacitatea de raţiune.

Într-adevăr, o îndoială distructivă este paralizantă, deoarece ea inhibă gândirea creativă şi puterea voinţei, blochează receptivitatea atât faţă de forţele şi legile universale superioare, cât şi faţă de graţia lui Dumnezeu. Ea produce nelinişti interioare şi sufocă sufletul cu sentimentul de neputinţă; se opune progresului şi respinge orice alte idei, pe motiv că apar din ignoranţă, prejudecăţi sau sensibilitate emoţională.

Dar mai bine să luăm în considerare elementele constructive ale îndoielii.

În lipsa îndoielii, omul nu ar fi putut progresa

Ceea ce ne împiedică să percepem clar adevărul este multitudinea de obiecte şi forme materiale care ni se desfăşoară neîncetat în faţa ochilor. Conceptul de existenţă a unei forţe supreme apare imediat ce punem la îndoială superioritatea şi unicitatea materiei. Dacă materia, această conglomerare de atomi, este tot ceea ce există, atunci cum sunt capabile aceste particule invizibile să se coordoneze atât de bine încât să formeze şi să guverneze într-un mod atât de organizat universul? Este imposibil ca fiinţele inteligente - şi de-altfel întreaga viaţă - să fi apărut ca urmare a combinării la întâmplare a unor atomi. Aşadar, acceptarea lui Dumnezeu, a Conştiinţei Inteligente, a Forţei Creatoare, a luat naştere din materialism, prin utilizarea elementului constructiv şi progresiv al îndoielii. Acest element constructiv este curentul raţional, procesul intelectual prin care ne punem întrebări pentru a afla care este adevărul. În lipsa sa, dacă am fi acceptat lucrurile exact aşa cum par a fi, astăzi nu ne-am fi deosebit cu nimic de animale. Unele civilizaţii antice au considerat că soarele, luna şi alţi aştri sunt zeităţile care le guvernează viaţa. Prin raţionament constructiv, prin întrebări logice şi pertinente am descoperit că un asemenea crez este mai mult decât deficitar. Dacă omul nu s-ar fi putut îndoi, el nu ar fi putut progresa; şi lumea nu s-ar fi putut descătuşa din mrejele ignoranţei. Îndoiala - unul din puternicele instrumente ale raţiunii - este cea care ne face capabili să diferenţiem între teorie şi adevăr, între argumente lipsite de temei şi realitate.

În lumea ştiinţei, îndoiala este cea care dă naştere ipotezelor. Cercetătorii abordează teoremele şi le investighează cu minuţiozitate până când ajung la acele concluzii care să le indice clar dacă respectiva teoremă se încadrează în sfera adevărului sau nu. Ei nu acceptă nimic apriori. Când analiza efectuată este negativă, teoria ori este abandonată, ori restructurată. Dacă oamenii de ştiinţă s-ar fi mulţumit cu statu-quo-ul cunoaşterii, civilizaţia noastră nu ar fi cunoscut nici un progres. De aici avem o importantă lecţie de învăţat.

În ceea ce priveşte religia, oamenii de ştiinţă ar trebui să folosească aceeaşi deschidere şi receptivitate cu care îşi abordează cercetarea în domeniul ştiinţific. Ştiinţa a acţionat de mult prea multă vreme din spatele elementului distructiv al îndoielii, respingând din start religia şi catalogând-o drept o dogmă plină de superstiţii. Dacă toate companiile de construcţii ar avea ca unic ţel demolarea clădirilor mai şubrede, în loc să le reconsolideze şi să le îmbunătăţească structura, ori să le înlocuiască cu unele mai stabile, atunci rezultatele ar fi dezastruoase. În aceeaşi situaţie am ajunge şi în cazul în care am urma sfaturile celor care doresc exterminarea moralităţii şi religiei - fundaţii ale templului principiilor divine esenţiale pentru bunăstarea, fericirea şi împlinirea existenţei umane. Desigur, elementul distructiv al îndoielii ne poate ajuta să eliminăm opiniile şi conceptele eronate; dar dacă prin acest proces este înăbuşit şi adevărul, atunci el este dăunător umanităţii. Îndoiala constructivă ne conduce către Adevăr.

Îndoiala este o energie dinamică şi ea trebuie utilizată în aşa fel încât să ne impulsioneze să adoptăm întotdeauna numai activităţi constructive. Deşi îndoielile constructive ne pot dizolva o bună parte din acele teorii pe care le preţuim, dar care nu au nimic de-a face cu adevărul, tot este mai bine decât să urmăm orbeşte astfel de crezuri şi concepte nefondate. Comparativ cu credinţa dogmatică, îndoiala constructivă ne conduce foarte rapid către realizarea adevărului. Dogmatismul ne înceţoşează mintea şi ne paralizează abilitatea de a pătrunde în profunzimea adevărurilor rostite de Isus în Noul Testament, sau Domnul Krishna în Bhagavad Gita. Religia, asemeni ştiinţei, nu poate fi urmată cu adevărat decât în mod logic. Aşa au cunoscut realizarea toţi marii înţelepţi şi sfinţi: ei au investigat cu seriozitate, au descoperit şi şi-au demonstrat lăuntric acele principii invariabile prin care se manifestă Realitatea Eternă.

Marii învăţători spirituali ne cer credinţă, dar nu spun niciodată că nu trebuie să ne folosim capacitatea de discernământ. Să presupunem că în scripturi, datorită unor greşeli de transcriere sau de tipar, în loc de "Să nu furi" apare scris "Să furi". A accepta orbeşte un asemenea precept - în baza ideii că tot ce scrie în cărţile sfinte este literă de lege - înseamnă a nu ne folosi facultatea raţională.

Dumnezeu ne-a înzestrat cu un instrument magnific: inteligenţa, puterea de a înţelege, însă atâta vreme cât trecem ideile religioase prin filtrul prejudecăţilor şi a conceptelor eronate, nu vom fi capabili să distingem realul de fals, adevărul de minciună, frumosul de urât. Adevărul ni se revelează imediat ce ne folosim inteligenţa în deplină concordanţă cu legile divine şi supreme dăruite de Dumnezeu. Este necesar să tratăm religia în acelaşi spirit cu care privim ştiinţa, deoarece adevărul nu poate fi cunoscut în lipsa îndoielii constructive şi a cercetării imparţiale. Examinarea raţională distruge temelia şubredă a fanatismului dogmatic şi ajută la construirea fundaţiei ferme a încrederii, pe care vom putea înălţa ulterior suprastructura credinţei.

Credinţa ia naştere din încredere constructivă

Adeseori, crezul, încrederea şi credinţa sunt folosite ca sinonime, ceea ce nu este tocmai corect, deoarece credinţa reală înseamnă mult mai mult decât simplul crez. În încredere, la fel ca şi în îndoială, există un element constructiv şi unul distructiv. Aplicată constructiv, aderenţa faţă de crezurile întemeiate în adevăr conduce la realizare. Adevărurile numenale nu pot fi înţelese de mintea senzorială. Deşi fenomenele pot fi interpretate de intelect datorită experienţelor senzoriale, totuşi acesta nu este capabil să înţeleagă şi substanţa lor, esenţa lor numenală - pentru aceasta este necesară iluminarea lăuntrică. Din acest motiv maeştrii şi învăţătorii spirituali le spun discipolilor: "Până când veţi ajunge să înţelegeţi, aveţi încredere în noi şi urmaţi-ne învăţătura." Dar asta nu înseamnă acceptare lipsită de discernământ. Încrederea constructivă este întotdeauna susţinută de raţiune. Judecata dreaptă şi percepţia, inteligenta discriminatorie şi simţirea interioară confirmă veridicitatea încrederii şi conduc la dezvoltarea spirituală a puterii de percepţie intuitivă a adevărului. Până când este atins acest stadiu, între raţionamentul devotului şi realizarea Maestrului vor exista unele contradicţii. De aceea, învăţătorii sunt nevoiţi să le ceară discipolilor să aibă încredere în ei şi să accepte unele concepte sau noţiuni, chiar dacă iniţial li se par ilogice sau absurde, însă orice proces de învăţare se bazează pe respectarea autorităţii celui care cunoaşte.

De exemplu, dacă un profesor de matematică doreşte să te înveţe cum să faci operaţii aritmetice, dar tu îţi închizi mintea pe motiv că nu ai încredere în el deoarece pe moment nu-l înţelegi, atunci profesorul nu te va putea învăţa absolut nimic. Mai întâi este necesar să-i asculţi cu atenţie instrucţiunile şi să aşterni pe hârtie tot ce-ţi spune el. Apoi, dacă nu ajungi la rezultatele pe care ţi le-a promis, vei avea tot dreptul să te îndoieşti de calităţile sale de învăţător şi de doctrina sa. Dar trebuie să fii foarte atent înainte de a-ţi pronunţa condamnarea şi să vezi dacă nu cumva tu eşti cel care greşeşte în rezolvarea problemei. Aşadar, încrederea este piatra de temelie atât pentru disciplinele spirituale, cât şi pentru cele lumeşti.

Fundamentele încrederii

Încrederea este o stare, un sentiment lăuntric, sau aş putea spune, un obicei al minţii prin care eşti convins de sinceritatea unei persoane, ori de veridicitatea unui lucru sau doctrine; aşa cum sunt, de pildă, adevărurile persuasive din religie.

Elementele constitutive ale încrederii sunt acceptarea sau consimţirea, siguranţa, nădejdea, impresia, convingerea, credinţa.

Încrederea, credinţa, impresia şi convingerea sunt prezente singular sau în combinaţie în ideea de acceptare. Deosebirea principală între primele două fiind aceea că, în vreme ce încrederea înseamnă puţin mai mult decât o simplă acceptare intelectuală, cea de-a doua reprezintă o încredere totală, o convingere fermă, cunoaşterea directă a unui adevăr sau realităţi.

O impresie este o simplă opinie, o părere neîntemeiată, dar care este acceptată şi susţinută - ori chiar transformată în încredere - sub imboldul propriilor dorinţe şi sentimente.

Siguranţa dă substanţă încrederii; numai un lucru care este vrednic de crezare poate fi considerat adevărat.

Încrederea mai depinde într-o oarecare măsură şi de nădejde, de speranţa pe care ne-o punem în realizarea sau descoperirea acelor evidenţe care să vină în sprijinul propriilor noastre opinii.

Elementele voinţei şi imaginaţiei fac şi ele parte integrantă din încredere, deoarece fără voinţă nu putem avea încredere şi, din moment ce încrederea este o aşteptare nesigură, o incertitudine, o speranţă, implicit, din ea nu va putea lipsi nici imaginaţia. John îşi imaginează că va avea succes dacă va porni o afacere în domeniul industriei textile. Speranţa sa îi alimentează încrederea şi încrederea îi hrăneşte speranţa. Elementele voinţei şi imaginaţiei transformă încrederea într-o forţă pe care o putem îndrepta deopotrivă spre ţeluri pozitive, ori spre scopuri negative.

Crezurile lipsite de discernământ ne risipesc energia

Încrederea într-o persoană vicleană, într-o afacere care nu are sorţi de izbândă, sau într-o învăţătură falsă nu va face decât să ne irosească energia. Crezurile adoptate ca urmare a lipsei de discernământ ne vor lăsa în cele din urmă un gust amar. Un prieten ipocrit ne poate amăgi să avem încredere în el, ideea unei afaceri sortite eşecului ne poate persista în minte ca o idee care merită sprijinită, dar, mai devreme sau mai târziu, faptele vor vorbi de la sine şi ele ne vor readuce cu picioarele pe pământ, ne vor face să ne schimbăm complet punctul de vedere. Datorită faptului că mintea umană are tendinţa să dea credibilitate doar rezultatelor tangibile, efectelor palpabile, încrederea acordată ţelurilor materiale greşite poate provoca daune ireparabile.

În contrast, referitor la problemele spirituale, atitudinea noastră mentală este de cele mai multe ori una confuză. Învăţătorii sau doctrinele religioase ne îndeamnă să avem credinţă, fără să ne ofere nici cele mai sumare explicaţii în privinţa naturii acestei virtuţi şi a procesului prin care poate fi ea dezvoltată. Acceptarea oarbă este regula generală adoptată de cei mai mulţi dintre noi. Acesta este şi motivul datorită căruia încrederea şi credinţa atât de necesare vieţii religioase sunt, din nefericire, atât de puţin înţelese. Puterea, forţa lor dinamică, pentru majoritatea căutătorilor spirituali, rămâne o nebuloasă, ceva nedefinit şi neinteligibil - un har al celor asupra cărora Dumnezeu a ales să-Şi trimită graţia. Pentru toţi ceilalţi, credinţa sau încrederea în adevărurile spirituale trebuie adoptată orbeşte, deoarece "facerile", "lucrurile" Tatălui Ceresc sunt considerate mistice şi dincolo de capacitatea umană de înţelegere.

Un crez greşit, dacă este acceptat fără discernământ şi fără o analiză prealabilă minuţioasă, se dezvoltă inevitabil într-un dogmatism feroce. Un crez care este contestat şi combătut se transformă din dogmatism în ateism. Pe de altă parte, încrederea pe care o acordă un căutător unei învăţături adevărate, pe care o şi urmează cu sârguinţă, îl ajută să-şi cristalizeze crezul în convingere şi credinţă. Aşadar, indiferent că este fals sau real, crezul este o simplă fază trecătoare; el este un punct de răscruce, o stare temporară care se poate metamorfoza fie în dogmatism sau ateism, fie în credinţă fermă.

Crezul rudimentar sau imatur neîntemeiat în adevăr este de trei feluri: (a) orb, (b) ferm şi puternic, (c) stârnit de curiozitate.

(a) Încrederea oarbă născută din emotivitate începe prin convingeri şi afirmaţii răsunătoare, de genul "te voi urma până la moarte". Dar în cele din urmă, când este supusă criticilor sau când îi e testată fermitatea, ori contrazisă, sfârşeşte în a fi denunţată şi condamnată violent.

(b) Adepţii care fac parte din a doua categorie sunt motivaţi în plus şi de tenacitate. Ei trăiesc şi mor cu aceleaşi convingeri sentimentale, chiar dacă acestea sunt total eronate. Aceasta este o stare existenţială nu cu mult superioară celei primitive, ea fiind controlată şi impulsionată de superstiţii.

(c) Crezurile care încep şi sfârşesc în curiozitate nu sunt atât de periculoase, deoarece ele nu capătă rădăcini foarte adânci în mintea şi inima persoanelor. Când o astfel de persoană vede că drumul pe care a apucat este greşit, ori că nu-i va împlini aşteptările, va renunţa imediat la ţelurile sale şi va porni în căutarea unor lucruri noi.

În afară de acestea trei mai există şi crezurile investigative, care sunt bazate pe acceptare logică. Ele ne menţin în permanenţă ochii deschişi şi urechile ciulite, îndemnându-ne să analizăm imediat acel lucru care ne-a trezit interesul, ori despre care suntem convinşi că merită cercetat. Totuşi, această formă de încredere se poate transforma foarte uşor în inconsecvenţă şi nestatornicie, în capricii care să ne facă să renunţăm nu doar la ceea ce este greşit, ci şi la ce este adevărat.

Geneza credinţei

Încrederea investigativă este necesar să fie pusă în practică cu sinceritate şi reverenţă, susţinută de crezuri reale şi corecte care să manifeste constant rezultate convingătoare. Prin fereastra răbdării, încet-încet, razele strălucitoare ale adevărului ne pătrund în suflet şi cristalizează încrederea în credinţă de nezdruncinat. Dar atâta vreme cât încrederea sau crezul nu este întemeiat în adevăr, el nu va putea menţine prea mult timp convingerea care produce progresul către credinţă.

Credinţa se poate manifesta în diverse arii ale încrederii înrădăcinată în adevăr şi susţinută de convingeri sincere:

- Încrederea fermă (într-o persoană, lucru, doctrină sau idee), aşa cum este, de pildă, credinţa în Dumnezeu, în medicină, în legile fizicii.

- Recunoaşterea superiorităţii şi supremaţiei deţinute de realităţile spirituale şi principiile morale.

- Credinţa istorică, cum este încrederea în veridicitatea şi autoritatea povestirilor şi învăţăturilor din scripturi şi cărţi sfinte. Sau credinţa concretă - prin acceptare intelectuală, afectivă şi volitivă - în graţia lui Dumnezeu manifestată în fiinţele umane prin emisarii şi profeţii Săi.

- Suma tuturor convingerilor: un sistem de crezuri religioase, aşa cum este credinţa creştină, islamică, vedică etc.

Rezultatele credinţei reale se manifestă prin instaurarea stărilor sau calităţilor stabile de loialitate, fidelitate, corectitudine, dăruire.

Credinţa nu trebuie zdruncinată de enigmele vieţii

Substanţa şi ţelul vieţii, existenţa în întregul ei este o enigmă, dificilă într-adevăr, dar nu şi incognoscibilă. Cu ajutorul capacităţii noastre de gândire progresivă, zi de zi îi descifrăm o parte din mistere cu ajutorul remarcabilelor instrumentele ştiinţifice moderne, care devin pe zi ce trece din ce în ce mai precise şi exacte. Proliferarea descoperirilor ştiinţifice ne oferă o viziune din ce în ce mai clară a

modurilor în care viaţa poate fi îmbunătăţită. Dar în pofida tuturor strategiilor, invenţiilor şi maşinăriilor noastre, se pare că suntem în continuare simple marionete în mâna destinului şi, după cum stau lucrurile, va mai trece multă vreme până când vom fi capabili să ne câştigăm independenţa de sub dominaţia naturii.

Faptul că suntem mereu la mila naturii ne arată clar că nu suntem liberi. Entuziasta minte umană este rapid cuprinsă de deznădejde şi neputinţă când devine victima tornadelor, cutremurelor, secetelor, potopurilor; sau când, aparent fără nici un motiv, bolile şi accidentele îi răpesc pe cei dragi din mijlocul nostru. În astfel de momente înţelegem că, totuşi, cuceririle noastre nu sunt suficiente. În pofida tuturor eforturilor pe care le depunem pentru a ne îmbunătăţi şi înfrumuseţa viaţa, întotdeauna vor exista anumite condiţii - infinite şi coordonate de o Inteligenţă necunoscută - care să ne înăbuşe iniţiativa şi să preia controlul. Tot ceea ce ni se permite este să facem doar mici ajustări. Cultivăm porumb, grâu, orez şi ne folosim de aceste cereale - dar cine a creat seminţele din care apar ele? Suntem capabili să măcinăm boabele de grâu şi să le transformăm în făină, pe care apoi o metamorfozăm în pâine - dar cine face posibilă digestia şi asimilarea acesteia?

În fiecare dimensiune a vieţii vedem, la o analiză nu foarte minuţioasă, că există o Forţă, o Putere divină de care depindem în totalitate. Cu toate certitudinile pe care am reuşit să ni le asigurăm, totuşi, existenţa noastră nu este una sigură. De exemplu, nu ştim niciodată când inima ni se poate opri din funcţionare. De aceea este absolut necesar să ne bazăm în întregime pe Sinele nostru nemuritor şi pe acea Forţă Supremă după imaginea căreia am fost creaţi - o credinţă prin care să acţionăm fără egoism şi care să ne ajute să trăim în bucurie, fără spaime, tensiuni sau constrângeri.

Abandonează-te fără teamă Puterii Supreme şi nu te impacienta dacă vezi că, în pofida legămintelor că eşti liber şi neprihănit, mâine te îmbolnăveşti şi suferi. Nu ceda în faţa acestor încercări! Controlează-ţi conştiinţa şi comandă-i să rămână fermă în credinţa ei, pentru că Sinele nu poate fi contaminat de nici o boală. Maladiile trupeşti apar datorită acţiunilor greşite înfăptuite în trecut şi ele sunt aduse în manifestare din subconştient. Dar asemenea manifestări karmice nu pot slăbi sau coroda eficacitatea, puterea dinamică a credinţei.

Menţine-ţi nezdruncinată credinţa şi nu permite acestor lovituri ale vieţii să te abată de pe cale. Fii mai furios decât furia calamităţilor, mai îndrăzneţ şi mai curajos decât toate pericolele care te pândesc la tot pasul. Cu cât credinţa reală îşi exercită din ce în ce mai intens influenţele dinamice, cu atât mai mult se va diminua şi sclavia faţă de simţuri şi slăbiciuni.

Fără porunca Stăpânului Suprem nici un singur corpuscul de sânge nu s-ar putea mişca, nici un fir de iarbă nu ar putea creşte, într-un cuvânt: totul îi datorăm Lui. Prin urmare, abandonul absolut în faţa lui Dumnezeu este criteriul unei credinţe reale. Dar acest abandon nu înseamnă a trândăvi şi a aştepta ca Dumnezeu să-ţi ofere pe tavă ceea ce doreşti. Rezultatele pe care le aşteaptă fiecare dintre noi nu pot fi realizate dacă nu depunem un efort susţinut în acea direcţie. O dăruire reală apare din iubire şi veneraţie faţă de Supremaţia Sa. De exemplu, indiferent cu cât de multe obstacole m-aş confrunta, eu înfăptuiesc absolut totul în dăruire neţărmurită pentru Divin, niciodată din laşitate sau din teamă de eşec.

Credinţa asigură percepţia directă a Adevărului

Credinţa nu produce rezultate benefice doar în domeniul sănătăţii sau al afacerilor, ci ea reprezintă forţa, instrumentul divin prin care ni se revelează funcţionarea legilor spirituale care stau la baza aşa-numitor miracole.

"Credinţa este substanţa lucrurilor dorite şi evidenţa, dovada celor nevăzute."[1] Tot ceea ce ni se pare "imposibil" este într-adevăr realizat prin puterea credinţei. Credinţa este realizarea însăşi. Spre deosebire de încredere, în ea nu există nici un element distructiv. Încrederea, crezul poate fi foarte uşor combătut sau chiar distrus prin argumente şi îndoieli; dar credinţa este veşnică şi ea ne asigură percepţia directă a Adevărului. Mai demult, întreaga lume era convinsă că pământul este plat, însă, o dată cu progresul ştiinţei, acest crez superficial a dispărut definitiv din mintea oamenilor. Credinţa însă nu poate

fi niciodată combătută sau anihiliată, deoarece ea este expresia infailibilă a intuiţiei lăuntrice - acea calitate a sufletului care ne aduce faţă în faţă cu adevăruri şi realităţi până atunci neştiute.

[1] Evrei 11:1.

Realizarea adevărului se exprimă de la sine prin intuiţie, iar rezultanta acestei cunoaşteri nu este alta decât credinţa. Intuiţia este acea scânteie în care convingerea se transformă instantaneu în percepţia directă a adevărului în care se credea. Această realizare nu necesită nici un intermediar şi nu are nevoie să fie percepută de simţuri sau dovedită, demonstrată de raţiune.

De exemplu, cum de ştii că exişti? Pur şi simplu pentru că ştii! Nu poţi avea nici un dubiu în acest sens şi nimic nu te va putea face să-ţi schimbi credinţa. Chiar şi un om aflat în comă simte sau îşi experimentează existenţa prin percepţia sufletului.

Credinţa este fructul intuiţiei: un sentiment profund prin care-ţi cunoşti realitatea. Fiecare om are presentimente care, mai devreme sau mai târziu, devin realitate. O presimţire este manifestarea unei intuiţii necontrolate sau aflate în curs de dezvoltare. Inteligenţa, când este îndreptată spre exterior, interpretează doar fenomenele lumii materiale; credinţa direcţională lăuntric interpretează totul prin contactul numenal cu intuiţia sufletului. Şi numai prin puterea credinţei pot fi înţelese perfect toate lucrurile.

În calm şi tăcere, intuiţia dă naştere credinţei

Cuvântul sanscrit pentru credinţă este de o expresivitate minunată: ***visvas***. Totuşi, traducerea literară folosită în mod uzual, "a respira cu uşurinţă, a trăi fără teamă şi cu încredere", nu-i exprimă pe deplin semnificaţia. Termenul "*svas*" face referire la mişcările respiraţiei, ceea ce înseamnă implicit viaţă şi sentimente. "Vi" are sensul de "fără, opus". Astfel, traducerea sa completă ar suna cam aşa: acela a cărui respiraţie, viaţă şi sentimente sunt calme, îşi ajută intuiţia să dea naştere credinţei şi nu va putea fi niciodată controlat de persoane emotive şi agitate. Dar, pentru cultivarea calmului intuitiv este necesară elevarea vieţii lăuntrice sau, altfel spus, meditaţia. O dată ce intuiţia s-a dezvoltat suficient, ea va produce deîndată realizarea adevărului.

Meditează cu răbdare şi sârguinţă, deoarece numai prin instaurarea tăcerii lăuntrice poţi pătrunde în dimensiunea neţărmurită a intuiţiei sufleteşti. De-a lungul timpului, iluminarea nu a fost cunoscută decât de acele fiinţe care au trăit în fiinţa lor în comuniune totală cu Dumnezeu. Isus a spus: "Când te rogi, retrage-te în cămăruţa ta, închide uşa şi roagă-te Tatălui tău care este ascuns; iar Tatăl tău care vede pretutindeni te va răsplăti făţiş."[2] Nu mai amâna: pătrunde în Sinele tău, închide uşile simţurilor, opreşte-le goana către nebunia lumii exterioare şi Dumnezeu îţi va revela toate minunile Sale.

[2] Matei 6:6.

Prin comuniunea sufletească cu Dumnezeu, intuiţia se dezvăluie de la sine. Dar, mai întâi, este necesar să fii convins că Divinul sălăşluieşte în tine şi tu eşti copilul Său, creat după chipul şi asemănarea Sa. Abandonează-I-te cu iubire şi, încet-încet, intuiţia va transforma această convingere în credinţă fermă. Dincolo de simţuri şi intelect, intuiţia se manifestă în calmul conştiinţei sub forma unor sentimente foarte subtile, percepute în general numai prin intermediul inimii. Imediat ce un asemenea sentiment îşi face apariţia în meditaţie, prin el vei primi de fiecare dată direcţia corectă spre care să te îndrepţi. Şi, pe măsură ce meditaţia se aprofundează, vei deveni din ce în ce mai capabil să recunoşti şi să urmezi vocea intuiţiei. Desigur, prin aceasta nu înseamnă că trebuie să renunţi la raţiune. Un raţionament calm şi imparţial poate conduce şi el la dezvoltarea capacităţii intuitive; spre deosebire de judecata pripită, fundamentată în aroganţă sau emotivitate, ale cărei efecte sunt prejudecăţile, opiniile eronate, speranţele deşarte.

Respinge elementul distructiv prezent în îndoială şi încredere, foloseşte-l în permanenţă numai pe cel constructiv şi mărşăluieşte cu curaj spre împărăţia credinţei. Aceasta este calea disciplinării şi

progresului spiritual. În tăcerea meditaţiei conştiinţa îţi va fi capabilă să se focalizeze asupra adevărului şi înţelegerii corecte, dezvoltându-şi deopotrivă credinţa intuitivă prin care să recepţioneze "evidenţa, dovada şi a celor nevăzute".

13. VIZIUNI ALE INDIEI: ELEVAREA SINELUI REAL

Unificarea culturală şi spirituală a Orientului şi Occidentului prin "schimbarea reciprocă a celor mai distinctive caracteristici" este idealul prin care Paramahamsa Yogananda s-a făcut remarcat pe parcursul muncii sale de-o viaţă. Următorul articol, scris în 1920, este unul din primele sale comentarii făcute la adresa Indiei şi în care descrie ce trebuie să primească şi ce poate oferi Occidentului acest ţinut sfânt. Deşi în ultimele decenii s-au produs modificări majore atât în India cât şi în restul lumii, premisele fundamentale din "viziunile Indiei" continuă să rămână valide şi preţioase în contextul unificării Orientului şi Occidentului. Tema centrală a mesajului spiritual pe care India îl transmite umanităţii o reprezintă necesitatea elevării Sinelui real, mesaj care i-a şi inspirat lui Paramahamsaji cuvintele din această a doua parte a articolului.

Foto: Conferinţă

India este un vast ţinut al diversităţii: religioase, climaterice şi geografice, artistice, economice, lingvistice, rasiale, culturale.

Civilizaţia indiană datează de mii de ani; marii profeţi, vizionari şi conducători ai Indiei lăsând suficiente mărturii care să demonstreze măreţia şi dezvoltarea la care ajunsese civilizaţia ariană. [1]

[1] Numele antic al Indiei este *Aryavarta*, literar tradus prin "tărâmul arienilor". Rădăcina sanscrită *arya* înseamnă "valoros, sfânt, nobil". Utilizarea actuală a termenului "aryan" prin care i se desemnează caracteristici nu spirituale, ci fizice, este considerată de unii etnologi, inclusiv de renumitul indolog Max Muller, ca fiind o interpretare total greşită a semnificaţiei sale originare.

Paramahamsa Yogananda spune în *Autobiografia unui Yoghin*: "Nu există în tradiţia sau literatura hindusă nici o mărturie care să confirme teoria propusă de istoricii occidentali, care susţin ideea că primii arieni au «invadat» India dintr-o zonă a Asiei, ori din Europa. Totuşi, este pardonabilă neputinţa scolasticilor de a fixa un punct de plecare pentru această migraţiune imaginară. Evidenţele aflate în cele mai vechi scripturi hinduse, *Vedele*, unde se arată că India a fost tărâmul imemorial al hinduşilor, sunt prezentate într-un mod mai puţin obişnuit, dar elocvent şi cursiv, în volumul *India Rig-Vedică* de Abinas Chandra Das, publicat în 1921 în cadrul Universităţii Calcutta."

Majoritatea occidentalilor care vizitează India, se mulţumesc cu reprezentaţiile de stradă ale fachirilor, înghiţitorilor de săbii şi îmblânzitorilor de şerpi, şi cred că asta este tot ce le poate oferi India. Adevărata viaţă şi secretul vitalităţii Indiei se află în cultura ei spirituală care, din vremuri imemoriale, a transformat-o în "patria tuturor religiilor". Deşi Occidentul o poate învăţa foarte multe în domeniul medicinei, dezvoltării economice, ştiinţifice şi tehnologice (Indiei lipsindu-i "misionarii financiari, comerciali şi inventivi" cum sunt Henry Ford şi Thomas Edison), totuşi, fie că realizează sau nu, ţinuturile occidentale sunt însetate după învăţăturile spirituale practice în care India s-a specializat şi a excelat de secole.

În oraşele occidentale, progresul ştiinţei îi ajută pe oameni să ducă un trai mai mult decât îndestulător. Dar numai confortul material nu este suficient. Ca model spiritual al tuturor religiilor, India a fost şi rămâne regina neproclamată a reformelor lăuntrice, ea reprezentând sursa de inspiraţie a minţii şi sufletului uman. Moştenirea cea mai de preţ pe care India a lăsat-o omenirii fiind tehnicile de elevare spirituală, descoperite şi propovăduite de-a lungul secolelor de sfinţii, vizionarii şi înţelepţii ei.

India este un tărâm al misterului, mister care însă se dezvăluie de la sine căutătorilor sinceri şi sârguincioşi. India este locul de reşedinţă al celui mai mare lanţ muntos de pe planetă: Himalaya. În nord, Darjeeling este Elveţia Indiei. Ruinele unice ale castelelor antice şi palatele grandioase ale prinţilor din Delhi; vastitatea Gangelui, ale cărui nesfârşite maluri au fost sacralizate de sfinţii şi iluminaţii care au meditat pe ele; piscurile himalayene aurite ce străpung cerul şi se întrezăresc la orizont; străvechile locuri de pelerinaj şi cavernele de meditaţie unde yoghinii şi swami au văzut surcelele ignoranţei transformate în cenuşă de focul înţelepciunii lui Dumnezeu; Taj Mahal-ul din Agra, o minune arhitectonică materializată în marmură, un vis devenit realitate şi care simbolizează idealul iubirii umane; pădurile întunecate, junglele dese în care regi sunt tigrii; albastrul cerului indian şi strălucirea incandescentă a soarelui; somptuozitatea şi varietatea fructelor şi legumelor; diversitatea naţiilor şi limbajelor - toate acestea şi multe altele fac din India un pământ aparte, fascinant, romantic şi de neuitat.

Un ţinut al marilor contraste

India este într-adevăr un ţinut al marilor contraste - bogăţii nebănuite şi sărăcie inimaginabilă; puritate mentală de cel mai înalt nivel şi ignoranţă crasă; Rolls-Royce-uri şi căruţe trase de tauri jugăniţi; elefanţi împodobiţi cu fast şi harabale bizare.

În nordul ţării trăiesc hinduşii cu ochi albaştri şi cu părul blond, iar în sudul canicular îi întâlnim pe cei a căror epidermă a fost intens bronzată de soare. De-a lungul şi de-a latul ei, de la început şi până la sfârşit, India este un pământ al surprizelor, contrastelor şi extremelor. Viaţa devine prozaică atunci când e înţesată de prea multe certitudini; în India, în schimb, orice nou venit priveşte viaţa ca pe o mare aventură, o experienţă a misterului şi neprevăzutului.

India îşi are lipsurile ei (aşa cum au de altfel toate naţiunile) şi nu deţine zgârie-nori şi alte asemenea realizări materiale care, uneori, moleşesc vioiciunea spiritului; dar totuşi în India sunt adăpostiţi "giganţi" spirituali nebănuiţi, Maeştri care îi pot învăţa pe fraţii şi surorile lor din Occident cum să înşface şi să stoarcă bucuria spirituală din fiecare picătură a vieţii. Nefiind mulţumiţi să urmeze orbeşte crezurile şi tradiţiile religioase fără să le verifice personal, aceşti mistici şi vizionari au cunoscut Adevărul prin propriile lor eforturi, fapt pentru care deţin autoritatea şi abilitatea să le arate şi celorlalţi calea prin care să-şi dezvolte intuiţia şi să descopere sub solul misterelor izvorul păcii şi împlinirii veşnice. Deşi am avut avantajul, sau pot spune binecuvântarea, de-a beneficia şi de educaţie occidentală, pot afirma cu mâna pe inimă că numai în India am putut găsi soluţia care să mă ajute să dezleg toate enigmele vieţii.

Filosofia însufleţitoare a Indiei

Din cele mai vechi timpuri, minţile luminate şi măreţe ale Indiei s-au specializat în descoperirea şi înţelegerea filosofiei şi semnificaţiei vieţii. Unul din cele mai dezbătute subiecte filosofice pune în discuţie întâietatea egoismului spiritual în favoarea serviciului dezinteresat. Odată, am avut pe această temă o dispută intensă cu un european care repeta şi susţinea cu încăpăţânare că serviciul altruist este ţelul suprem al vieţii. Deşi i-am cerut de câteva ori să-şi argumenteze poziţia, în loc să încerce să-mi reducă la tăcere capacitatea de discernământ, el reitera orbeşte: "Serviciul este ţelul vieţii. Este o blasfemie să te îndoieşti de acest adevăr!"

Văzându-l atât de îndoctrinat, l-am întrebat: "Susţii cumva acest lucru pentru că aşa scrie în Scripturi?"

"Da" - mi-a răspuns el vehement.

Atunci am continuat: "Aşadar, crezi absolut tot ce scrie acolo? Dacă este aşa, atunci trebuie să crezi şi în veridicitatea poveştii care spune că Iona a ieşit nevătămat din burta unei balene, după ce fusese înghiţit de aceasta cu trei zile mai înainte."

"Nu, desigur, aşa ceva e imposibil" - mi-a răspuns prietenul, înţelegându-mi clar argumentul.

Pentru a înţelege cu adevărat scripturile şi pentru a putea distinge între informaţiile eronate şi cele reale, între cele literare şi cele metaforice, este necesar să ne folosim raţiunea, discernământul şi puterea de verificare intuitivă dezvoltată în meditaţie.

Majoritatea oamenilor au impresia că tot ce este tipărit este şi corect sau adevărat. Foarte mulţi credincioşi cred că vorbele celor care îmbracă veşmintele preoţeşti sunt literă de lege şi nu pot fi puse la îndoială. Însă infailibilitatea spirituală şi autoritatea nu sunt niciodată date de haine sau însemne religioase. Autorii scripturilor au fost şi ei oameni şi, mulţi dintre aceştia, au făcut greşeli; sau, ceea ce s-a petrecut în cele mai multe dintre cazuri, au ascuns în mod deliberat adevărul sub vălul alegoriilor, metaforelor şi parabolelor. Un adevăr nu este niciodată cunoscut atâta timp cât nu este trăit, trecut prin filtrul raţiunii şi experimentat lăuntric. Dogmatismul şi crezurile religioase sunt două lucruri total diferite faţă de experienţa reală şi realizarea spirituală. Prin abolirea erorilor de judecată şi înţelegere nu vom mai ingera nici un fel de informaţii doctrinare care ne-au făcut de atâtea ori să suferim de indigestii teologice cronice.

Idealul serviciului altruist explicat de înţelepţii Indiei

Legea serviciului altruist este secundară şi corolară legii autoconservării, pe care o putem foarte bine numi "egoism". Nici un om normal nu face nimic fără un motiv anume. Doctrinele şi instrucţiunile religioase pot fi bazate ori pe superstiţii oarbe, ori pe experienţe spirituale reale. Motivul real al îndemnurilor din scripturi - gen "Slujeşte-l pe aproapele tău", sau "Iubeşte-ţi semenii ca pe tine însuţi" - este de a-i impulsiona pe căutători să se supună acelei legi universale care le permite să depăşească, să treacă dincolo de limitele egoului.

Fiecare acţiune, oricât ar fi de nesemnificativă, face referire - directă sau indirectă - la un gând mai mult sau mai puţin egoist; însăşi ideea de a fi de ajutor - moral, mental sau financiar - înseamnă a căuta, şi totodată a căpăta, automulţumire. Dacă o persoană ar fi pe deplin convinsă că altruismul o va conduce la pierderea pentru veşnicie a sufletului, va mai acţiona ea în această direcţie? Dacă Isus ar fi simţit că sacrificiul său pe altarul ignoranţei umane l-ar fi nemulţumit pe Dumnezeu, ar mai fi consimţit el să se lase răstignit? Nu! El a ştiut că, deşi trebuia să-şi piardă trupul, obţinea în schimb graţia lui Dumnezeu şi bucuria eternă a propriului său suflet. Asemenea fiinţe nemuritoare, toţi sfinţii şi martirii lui Dumnezeu - ştiind că nimic cu adevărat merituos nu se obţine fără un preţ - au ales unica investiţie "profitabilă": corpul efemer în schimbul vieţii veşnice.

Chiar şi cel mai altruist act are în umbră şi un mic impuls egotic. Aşadar, concluzia logică ne permite să afirmăm că activităţile înfăptuite pentru binele Sinelui superior - şi nu acele acţiuni în care propria fiinţă este total ignorată - reprezintă ţelul real al vieţii.

Fiecare om ştie că, pentru a beneficia de ajutorul celor din jurul său, trebuie să acţioneze în serviciul cuiva. Toate fiinţele sunt într-o mai mare sau mai mică măsură interdependente. Dacă fermierii şi-ar înceta activitatea şi micii comercianţi ar renunţa la serviciile lor de transport şi distribuţie, nici cel mai înverşunat sihastru nu ar fi capabil să supravieţuiască. Astăzi, o dată cu creşterea populaţiei şi ridicarea nivelului de trai, până şi pădurile au ajuns să fie cumpărate şi împrejmuite de proprietari cu garduri şi semne de avertizare care interzic accesul pe pământul lor. Aşadar, în zilele noastre o persoană care doreşte să se retragă din societate are foarte puţine şanse de reuşită, deoarece nu-şi va putea spune: "Nu voi munci, pentru că pot trăi foarte bine şi cu fructele sălbatice care cresc în păduri." Acest lucru nu mai este posibil. El va trebui să-şi aducă aportul într-un domeniu social, serviciu care îl va ajuta să-şi asigure întreţinerea materială. Prin urmare, serviciul oferit sau primit - aşa cum se întâmplă în cazul unui muncitor care slujeşte viaţa într-un mod material, sau un călugăr care o slujeşte divin [2] - se află în directă legătură cu egoismul, în primul caz, şi acţiunea detaşată, în cel de-al doilea.

[2] "Solitudinea este necesară pentru comuniunea şi stabilirea definitivă în Sine, dar odată realizat acest ţel, maeştrii se reîntorc în lume pentru a o servi. Chiar şi sfinţii care nu se implică în nici o muncă fizică, prin gândurile şi vibraţiile lor sacre, împărtăşesc şi aduc lumii mult mai multe beneficii decât activităţile extenuante ale oamenilor neiluminaţi." - Paramahamsa Yogananda, în *Autobiografia unui Yoghin*.

Despre egoism şi altruism

Însă este necesar să facem distincţie între cele două tipuri de acţiuni: cea egoistă (ego-centrică) şi cea detaşată (altruistă). În prima categorie intră acei oameni care nu urmăresc decât bunăstarea şi confortul personal, obţinute adeseori prin distrugerea bunăstării semenilor lor. Îmbogăţirea pe seama altora este un păcat şi este total împotriva intereselor Sinelui Suprem. Criticismul exagerat şi plăcerea de a le răni celorlalţi sentimentele fac şi ele parte din egoism. Altruismul, activitatea realizată fără a urmări fructele acţiunii, îl motivează pe om să caute confortul, bunăstarea şi fericirea, ajutându-i totodată şi pe ceilalţi să cunoască prosperitatea şi mulţumirea. Egoismul îşi ascunde colţii distrugători ai suferinţei în spatele aparentelor bucurii efemere şi te îndepărtează de restul lumii. Altruismul te ajută să te înţelegi bine cu toţi, în sfera frăţiei universale, şi are ca efecte întrajutorarea, expansiunea minţii, simpatia divină, fericirea durabilă şi realizarea de sine.

Oamenii de afaceri au datoria să pună în practică altruismul şi, prin sinceritate, onestitate, dăruire şi acţiuni constructive, să-şi întreţină familiile şi să fie întotdeauna de ajutor semenilor lor. O asemenea persoană este cu mult superioară aceleia care se gândeşte şi acţionează numai în interesul propriu, fără să acorde nici o atenţie celui în slujba căruia se află, ori acelora faţă de care are responsabilitatea să-i îngrijească. Acţiunile de acest gen, conform legii universale a cauzei şi efectului, vor avea drept consecinţă suferinţa.

Pentru a evita capcanele egoismului este necesară adoptarea şi stabilirea fermă în tiparele altruismului, pentru că numai în acesta vom fi capabili să-i privim ca pe noi înşine atât pe cei apropiaţi şi dragi, cât şi pe necunoscuţi. Ulterior acestei realizări urmează practica trezirii spirituale a sufletului, prin care percepem întregul univers ca pe noi înşine.

Sensibilitatea faţă de durerea celorlalţi şi dorinţa intensă de a-i ajuta să nu mai sufere, încântarea şi fericirea produsă de bucuria celor din jurul nostru, străduinţa constantă de a face bine, cinstea, dăruirea, sinceritatea - iată numai câteva din indiciile trezirii sufletului. O astfel de persoană nu-şi va privi niciodată eşecurile ca pe nişte drame sau catastrofe, ci le va considera sacrificii deliberate pentru bunăstarea şi bucuria celorlalţi. El trăieşte cu iubire pentru fraţii şi surorile sale, deoarece ştie că toţi sunt copiii lui Dumnezeu. Fiindcă nu-şi limitează atenţia numai la trupul său fizic şi la mărginită minte umană, atitudinea îi este într-adevăr sacră. Prin aceasta, micul său "eu" devine Sinele tuturor - umanitatea, toate creaturile şi întreaga existenţă fiinţând în Spiritul său Universal Imuabil şi Etern. [3]

[3] "Acela care vede cu adevărat îl percepe pe Stăpânul Suprem prezent în mod egal în toate fiinţele, Nepieritorul printre cei pieritori... Când devotul priveşte toate fiinţele ca existând în Unicul ce S-a multiplicat în diversitate, acela se contopeşte cu Brahman" (Bhagavad Gita XIII:27,30).

El nu este niciodată impulsionat de aşteptări şi dorinţe, ci, cu toată puterea sa de judecată intuitivă, se ajută în permanenţă pe sine, ca multiplicitate infinită, cu hrană, sănătate, bucurie, succese, împliniri şi emancipare spirituală.

Comuniunea cu Dumnezeu - care dăinuie pe altarul bunătăţii şi corectitudinii supreme - este realizată numai prin altruism şi trezirea spirituală a sufletului (realizarea-de-sine). Acela care înţelege acest adevăr acţionează necontenit şi pe deplin conştient numai pentru a-i aduce mulţumire şi satisfacţie Păcii Divine lăuntrice.

14. MIRACOLELE ŞTIINŢEI RAJA YOGA

Compilaţia unei lecturi şi articol purtând acelaşi titlu şi realizate, cu aproximaţie, între 1926 şi 1927; cu citate din "Autobiografia unui Yoghin"

***Un "miracol" este în general considerat un efect sau un eveniment ilogic, ori supranatural, însă toate fenomenele şi evenimentele din universul nostru fizic apăre ca urmare a unor legi exacte şi perfect explicabile. Aşa-numitele puteri miraculoase ale sfinţilor sau înţelepţilor sunt efectele naturale ale înţelegerii lor profunde şi precise a legilor subtile care operează înăuntrul cosmosului conştiinţei. Nu putem afirma despre nici un lucru că este "miraculos", ori putem spune că absolut totul este un miracol. Faptul că fiecare om se manifestă printr-un trup atât de complex şi că ne aflăm pe această planetă, gravitând în spaţiu printre nenumăraţi aştri şi corpuri cereşti- ce poate fi mai miraculos? Este diversitatea şi infinitatea vieţii o banalitate?* - Autobiografia unui Yoghin**

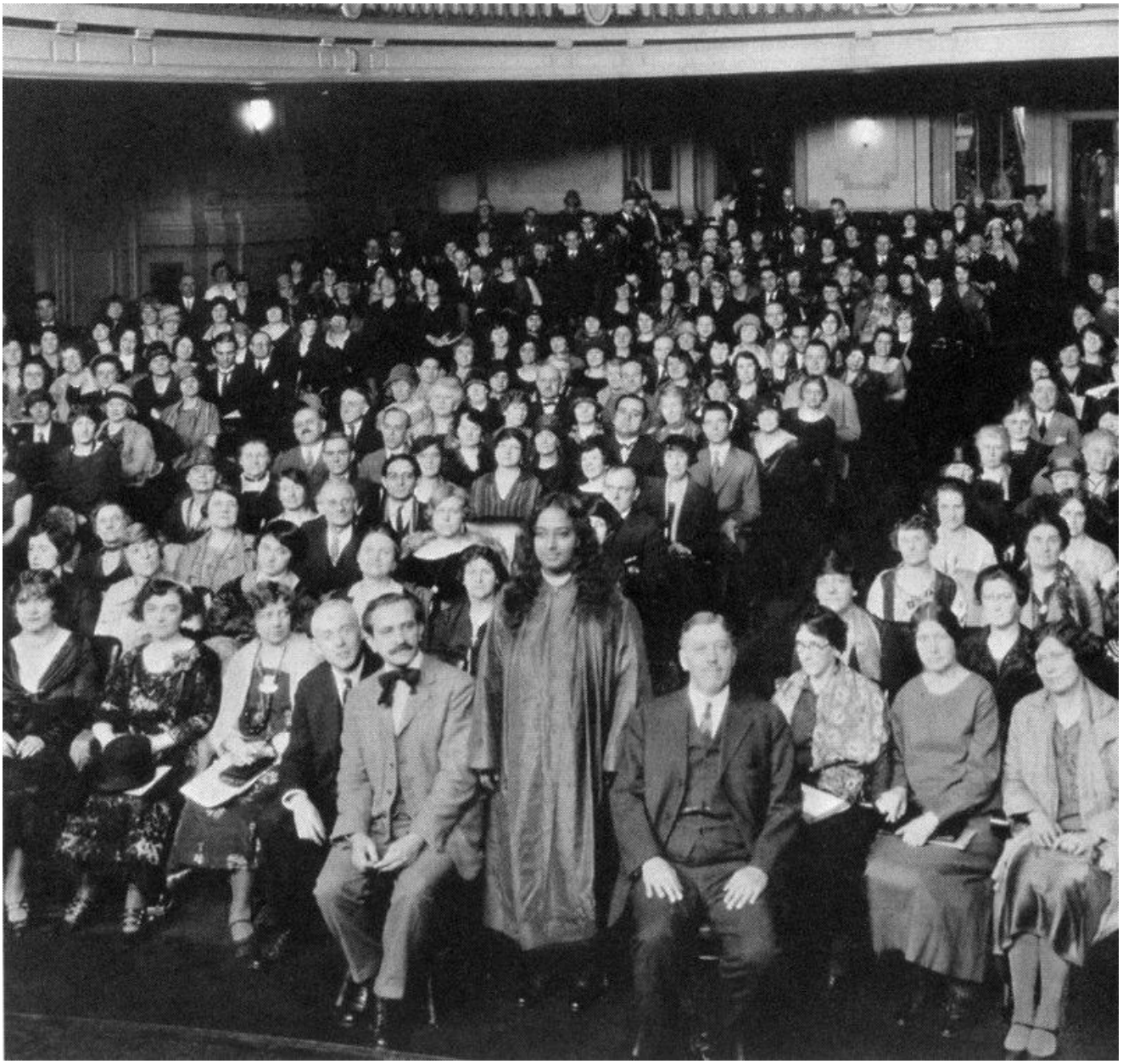

Foto: Anul 1926 - New York

Raja Yoga - sau "Yoga Regală" - este ştiinţa realizării Sinelui, a desăvârşirii; o tehnică de reunificare a sufletului cu Spiritul, a omului cu Creatorul său. Această ştiinţă, dezvoltată şi experimentată de înţelepţii Indiei antice, a fost sistematizată, structurată şi condensată de Patanjali în aforismele sale, *Yoga Sutra*. *Raja Yoga* este crema, vârful tuturor disciplinelor spirituale: devoţiune, acţiune corectă, autocontrol fizic, emoţional şi mental, şi comuniune divină prin metode ştiinţifice de concentrare şi meditaţie. Realizarea finală, emanciparea întru Dumnezeu, "face ca toate lucrurile să devină posibile", pentru că ea ne învaţă cum să transformăm efemerul în etern, mărginitul în infinit, necunoscutul în omniscient.

Occidentul excelează în ştiinţele fizice, care ne oferă cunoaşterea materială şi invenţiile tehnologice. Orientul este specializat în ştiinţa spirituală, care armonizează sufletul cu Infinitul. Observaţia mea este că, trăind de ceva vreme aici, în America, oamenii au prea puţine cunoştinţe în ceea ce priveşte ştiinţa spirituală şi adevărurile nepieritoare descoperite de Orient. Foarte mulţi trăiesc în confuzie şi se lasă controlaţi de tot felul de prejudecăţi.

Un geniu spiritual real nu este un magician sau un ghicitor

Pe când mă aflam în Seattle, am mers la centrul de imigrări pentru a primi viza de intrare în Vancouver, British Columbia. Deşi stăteam de ceva vreme în biroul funcţionarului care trebuia să-mi elibereze viza respectivă, acesta nu-mi acorda nici o atenţie; intrigat de turbanul pe care-l purtam. Pur şi simplu, se făcea că nu mă vede. Atunci am bătut uşor cu degetele în masă, gest care l-a făcut să se ridice de pe scaun fără tragere de inimă. Îndreptându-se agale spre mine şi aruncându-mi o privire zeflemitoare, fixându-şi ochii asupra turbanului, m-a întrebat: "Ştii să citeşti în globuri de cristal? Poţi ghici viitorul? Sau eşti un îmblânzitor de şerpi?"

L-am asigurat că scopul meu în America nu este de a ghici oamenilor viitorul şi nici de a da reprezentaţii magice. După ce i-am explicat că nu sunt un fachir şi că doresc o viză pentru a putea călători în Vancouver, el mi-a zis să revin în ziua următoare.

A doua zi m-am reîntors şi am adus cu mine o carte pe care o scrisesem mai demult şi câteva copii ale poemelor mele. Fără să-i spun nimic, i-am înmânat cărţile. După ce a citit câteva rânduri şi i-am văzut în ochi regretul pentru ieşirea pripită pe care o avusese în ziua anterioară, i-am zâmbit şi i-am spus: "Dragă prietene, ştiai că indienii nu au cunoscut arta producerii globurilor de cristal? Originea acestora este de provenienţă occidentală. De aceea, chiar m-a surprins să aud ieri că hinduşii ghicesc viitorul cu asemenea cristale."

"Iar în privinţa acestor ghicitori, să ştii că ei există într-un număr destul de mare şi în America, la fel ca şi în India; însă asta nu cred că te face să-ţi întrebi toţi concetăţenii îmbrăcaţi puţin mai diferit dacă sunt sau nu ghicitori."

Nu toţi hinduşii sunt fachiri, înghiţitori de săbii, sau ghicitori. Iar aceia care profesează cu adevărat această artă nu cred în supoziţii sau probabilităţi linguşitoare, prin care să le spună femeilor necăsătorite, pentru patru-cinci dolari, că vor avea bărbaţi bogaţi şi vor duce o viaţă îndestulată şi fericită. Înţelepţii hinduşi urmăresc să-i ajute pe oameni să-şi rezolve problemele vieţii şi saşi modifice în bine "viitorul". Sărăcia sau opulenţa, boala sau sănătatea, bucuria sau tristeţea sunt efecte ale propriilor noastre acţiuni trecute; iar viaţa prezentă şi acţiunile pe care le întreprindem acum ne vor determina viitorul. Geniile spirituale pot diagnostica ştiinţific modul în care poate fi aplicată în viaţa umană legea cauzei şi efectului. Ei nu cred în soartă, într-un curs predestinat apărut fără o cauză anume; şi nu-i păcălesc pe oameni cu preziceri imaginare, ambigue, frauduloase. Adevăraţii astrologi hinduşi au studiat ştiinţific cauzalitatea care le guvernează oamenilor faptele, iar ţelul urmărit de ei nu este simpla prezicere a viitorului, ci doresc să ne înveţe arta sublimă prin care să ştim cum să prevenim un eveniment neplăcut, ori să stimulăm fructificarea unui efect pozitiv şi benefic rezultat în urma unor acţiuni trecute bune. Astrologii autentici nu-şi ţin alături discipolii pentru a le astâmpăra acestora curiozitatea, ci îşi învaţă studenţii doar acele lucruri care îi pot ajuta şi de pe urma cărora pot obţine beneficii semnificative, deoarece, spun ei, nu are nici un rost să dezvălui cuiva un lucru care urmează să

i se întâmple, atâta timp cât persoana respectivă nu cunoaşte o modalitate de a-şi controla sau modifica destinul pe care singură şi l-a creat. Uneori ignoranţa este beatifică.

I-am mai spus funcţionarului de la emigrări: "Într-adevăr, fachirii şi magicienii indieni au obiceiul să dea reprezentaţii stradale, unele chiar fascinante. Însă, deşi unii dintre ei posedă puteri neobişnuite, majoritatea nu sunt decât nişte scamatori foarte pricepuţi. Magia lor nu este altceva decât o iluzie optică. În acest sens, orientalii au ajuns cu mult înaintea semenilor lor occidentali."

Apoi, într-o manieră mai deschisă, am continuat: "În America am întâlnit mulţi oameni ipocriţi îmbrăcaţi cu costume şi pălării, dar nu am asociat niciodată ipocrizia cu purtatul acestor veşminte. Dacă aş fi făcut-o, ar fi însemnat să-i cataloghez pe toţi drept ipocriţi. Similar, nu înseamnă că toţi hinduşii care poartă turbane sunt magicieni sau fachiri, înghiţitori de săbii sau îmblânzitori de cobre."

Eliminându-şi din minte prejudecăţile, funcţionarul mi-a spus pe un ton prietenesc: "Îmi pare rău. Fără îndoială că mulţi hinduşi au suferit pe nedrept de pe urma acestor raţionamente greşite, pe care opinia publică occidentală şi le-a format datorită impresiilor greşite lăsate de anumiţi conaţionali de-ai dumneavoastră."

I-am răspuns: "Aşa este. Dar acum nu înseamnă că toţi hinduşii ar trebui să renunţe să mai poarte turbane, pentru simplul fapt că viaţa unora dintre semenii noştri nu este tocmai exemplară; aşa cum nici americanii nu au de ce să înceteze să se mai îmbrace în costume, deoarece unii din confraţii lor preferă să fie ipocriţi. Influenţaţi de reprezentaţiile fachirilor de stradă şi de aspectul neîngrijit sau sărcăcios al hamalilor şi zilierilor, turiştii occidentali care vizitează India au impresia că un hindus nu poate fi civilizat dacă nu se îmbracă la costum şi cravată. Multitudinea de tradiţii şi obiceiuri prezente în întreaga lume sunt influenţate şi datorate varietăţii condiţiilor climaterice. Adevărata dezvoltare a omului constă în cultivarea şi elevarea puterii sale mentale."

Yoghinii adevăraţi ai Indiei sunt complet diferiţi de fachirii, înghiţitorii de săbii, îmblânzitorii de şerpi şi magicienii care materializează instantaneu mangotieri ce cresc până în înaltul cerului. Yoghinii reali nu sunt circari sau scamatori, ci suflete cu adevărat măreţe şi foarte dificil de recunoscut. Asemenea înţelepţi trăiesc în tăcere şi duc o viaţă cât se poate de simplă, deşi posedă cunoaştere divină şi puteri miraculoase, asemeni celor demonstrate de Cristos. Isus a spus: "Dacă nu vă pocăiţi şi nu deveniţi la fel ca nişte copilaşi, nu veţi putea intra în împărăţia Cerurilor. Însă acela care se smereşte... el va fi cel mai măreţ în împărăţia Tatălui." [1] Prin simplitate divină şi pioşenie sunt obţinute înţelepciunea infinită şi puterea supremă.

[1] Matei 18:3-4.

Miracole fizice şi mentale

"Întreaga creaţie este guvernată de legi imuabile. Principiile care operează în universul fizic - şi care pot fi descoperite de oamenii de ştiinţă - sunt numite legi fizice, sau naturale. Dar există totodată şi legi subtile care controlează planurile spirituale ascunse şi tărâmul lăuntric al conştiinţei: principii cognoscibile numai de ştiinţa yoga. Natura reală a materiei este înţeleasă clar nu de fizicieni, ci de înţelepţii realizaţi, de acei Maeştri care trăiesc întru Dumnezeu. Cu ajutorul acestei cunoaşteri supreme a fost capabil Isus Cristos să-i refacă slujitorului urechea tăiată de unul din apostolii săi." [2] - Swami Sri Yukteswar, în Autobiografia unui Yoghin

[2] "Şi unul din ei îl lovi pe slujitorul marelui preot, tăindu-i urechea dreaptă. Atunci Isus a intervenit şi-a zis: «Gata, ai suferit destul.» Şi i-a atins omului urechea, vindecându-l pe loc" (Luca 22:50-51).

Nu există nici o diferenţă între legile fizice şi supralegile sau miracolele realizate cu ajutorul cunoaşterii mecanismului minţii umane. Americanii înfăptuiesc miracole numai prin intermediul legilor fizice; yoghinii avansaţi înfăptuiesc miracole cu ajutorul minţii. Modul în care funcţionează aparatele de radio şi camerele fotografice sunt adevărate miracole pentru majoritatea hinduşilor; iar minunile etalate de

yoghinii Indiei, prin simpla utilizare a puterilor mentale, reprezintă enigme de nepătruns pentru americani. În aceste vremuri de real progres ştiinţific şi tehnologic, când zi de zi apar invenţii uimitoare, înţelept este să investigăm în profunzime şi descoperirile spirituale miraculoase ale sfinţilor şi yoghinilor, care ştiu cum să opereze cu legile intrinseci creaţiei.

Yoga uneşte puterea minţii cu forţa cosmică. Tehnicile de concentrare din *Raja Yoga* au fost practicate chiar şi de prinţii şi regii Indiei, ale căror responsabilităţi şi îndatoriri statale arareori le acordau o clipă de răgaz. Aceste metode ne redau controlul asupra propriului destin şi pot transforma eşecurile - materiale, morale, sociale sau spirituale - în succese; tehnici care se potrivesc în egală măsură şi modului agitat de viaţă al maharajahilor occidentali, milionarilor şi miliardarilor americani.

Natura umană este pretutindeni aceeaşi. Un american are nevoie de linişte interioară şi putere spirituală la fel de mult ca şi un hindus. Americanii şi-au uşurat semnificativ munca fizică, în vreme ce indienii continuă să depună mult efort fizic pentru a-şi asigura cele necesare întreţinerii trupului. Astfel, teoretic, spre deosebire de semenii săi hinduşi, un om de afaceri occidental are mai mult timp liber la dispoziţie pentru a-şi dezvolta puterea minţii.

Avantajele şi superioritatea dezvoltării puterilor mentale "miraculoase" constau în simplul fapt că nu ne impun nici un fel de limitări. Un om de afaceri poate fi foarte uşor înfrânt de o concurenţă dură şi lipsită de scrupule. În momentul în care inteligenţa sau talentul său de a face afaceri este epuizat, el va cunoaşte eşecul, însă un geniu spiritual ştie că nu trebuie să se bazeze niciodată doar pe resursele intelectuale. El este capabil saşi pună la lucru supraputerile mentale nelimitate, pentru a materializa orice dorinţă. Aşa cum Dumnezeu este atotputernic, la fel devine şi raja yoghinul, care se uneşte conştient cu Creatorul său.

Încercările de a vindeca bolile cronice, de a cunoaşte succesul în viaţă, ori de a obţine pacea minţii prin mijloace fizice sunt foarte limitate, deoarece totul este guvernat de legea cauzei şi efectului. Când un om încearcă în mod repetat să-şi trateze bolile fizice sau tulburările mentale şi nu reuşeşte, el trebuie să înceteze orice efort şi să-şi îndrepte atenţia spre interior, pentru a descoperi acolo limitările care-l împiedică să realizeze ceea ce doreşte. În acest sens este necesar să deschidem acea fereastră interioară care ne permite accesul la puterile supra-miraculoase cu ajutorul cărora să ne controlăm şi să ne elevăm viaţa. Altminteri, vom fi simple marionete ale destinului pe care singuri ni l-am creat.

Din nefericire, oamenii trăiesc haotic - şi totuşi se cred atât de înţelepţi. Cu toţii aleargă cu disperare după bani pentru a-şi satisface dorinţele; viaţa lor este asemeni unui tren ce goneşte nebuneşte spre o singură direcţie: bani, bani, bani! Ignorând, uneori cu bună ştiinţă, finalul la care îi vor conduce astfel de atitudini, ei continuă să se joace cu tot felul de ambiţii şi plăceri triviale, până când părăsesc această lume fără să ia nimic cu ei. O viaţă trăită în acest mod este searbădă şi inutilă, în total dezacord cu învăţăturile spirituale şi cu tehnicile yoga ştiinţifice prin care ne putem desăvârşi existenţa - fizic, mental şi spiritual.

Fii propriul tău stăpân şi nu te lăsa controlat de obiceiuri, ci acţionează în permanenţă călăuzit de înţelepciunea infinită a Tatălui Ceresc. Ca fii şi fiice ale lui Dumnezeu avem privilegiul şi libertatea de a ne transforma viaţa într-un paradis. Dumnezeu ne-a oferit mijloacele prin care putem face acest lucru şi ne-a înzestrat cu puterea de a-L cunoaşte. Prin ştiinţa *Raja Yoga*, Divinul ne-a dăruit tehnicile şi metodele cu ajutorul cărora să ne îndreptăm atenţia către El, astfel încât să-L putem contacta şi fiinţa în deplină comuniune cu El.

Miracole înregistrate în analele istoriei

În continuare vreau să dezvălui numai câteva din minunile autentice realizate de yoghinii Indiei, ale căror puteri "supranaturale" demonstrează faptul că ei s-au aflat cu mult înaintea vremurilor în care au trăit, înfăptuind miracole pe care ştiinţa modernă nu doar că nu le poate explica, ci de-abia le poate şi înţelege.

În urmă cu aproape şaptezeci de ani, sfântul oraş Banaras a fost martor al minunilor realizate de Trailanga Swami.[2] Pe atunci, înţeleptul ajunsese deja la venerabila vârstă de 250 de ani şi era capabil să privească în minţile oamenilor ca în nişte cărţi deschise; de asemenea, se spunea despre el că putea sta sub apa Gangelui două-trei zile fără întrerupere; se putea materializa instantaneu în orice loc dorea; putea înghiţi mari cantităţi de lichide sau alimente otrăvitoare, fără ca acestea să producă nici un efect asupra lui. Puterile sale erau într-adevăr uimitoare. Cunoaşte ştiinţa modernă un caz asemănător?

[2] "Autobiografia unui Yoghin", capitolul 31.

Un alt miracol al ştiinţei divine *Raja Yoga* a fost demonstrat în secolul trecut de Sadhu Haridas, care a fost îngropat de viu timp de şase săptămâni şi a cărui reprezentaţie incredibilă a fost confirmată de mai mulţi medici europeni şi consemnată în cărţile de istorie ale Indiei. După ce corpul i-a fost uns cu ceară şi închis într-un sac din pânză foarte rezistentă, Haridas a fost aşezat într-un sicriu din piatră şi îngropat la câţiva metri sub pământ, în curtea familiei regale a Punjabului, respectiv la palatul prinţului Ranjit Singh. Vreme de şase săptămâni, locul a fost în permanenţă păzit şi milioane de oameni au aşteptat cu sufletul la gură "dezhumarea" sfântului. La sfârşitul acestei perioade, sicriul a fost deschis şi, după îndepărtarea pânzei şi a stratului de ceară, doctorii francezi şi englezi care supravegheau experimentul au examinat corpul sfântului, declarându-l mort. Totuşi, câteva minute mai târziu, Sadhu Haridas a clipit din ochi şi a început să respire! Atunci, tunurile au bubuit de pe crenelurile fortului din Lahore (Punjab), anunţând în întregul ţinut vestea că Sfântul Haridas era viu şi nevătămat.

Chiar şi în zilele noastre există sfinţi care, din când în când, le demonstrează devoţilor avansaţi puterile lor miraculoase. Mama mea mi-a povestit că l-a văzut pe Lahiri Mahasaya (Gurul învăţătorului meu) într-o stare extatică în care îşi întrerupea la voinţă toate procesele vitale.[3] Dar marii yoghini au considerat dintotdeauna că manifestarea publică a puterilor divine, pentru satisfacerea curiozităţii căutătorilor superficiali, este o degradare spirituală şi o blasfemie la adresa legilor supreme ale Divinului. Deşi relaţia dintre noi era una foarte apropiată, mi-a trebuit totuşi destul de mult timp pentru a recunoaşte puterile miraculoase deţinute de Maestrul meu, Swami Sri Yukteswarji.

[3] "Spre uimirea tuturor acelora care veneau fie pentru a-l privi, fie pentru a căuta îndrumare, starea fiziologică obişnuită în care trăia Lahiri Mahasaya manifesta o mulţime de caracteristici supraumane: lipsa respiraţiei, veghea continuă, absenţa pulsului şi bătăilor inimii, ochi limpezi care nu clipeau ore în şir, o profundă aură de pace şi împlinire... Nici un vizitator nu pleca de lângă el fără să simtă o elevare reală a propriului suflet; toţi ştiau că au fost binecuvântaţi în tăcere de un om care fiinţează cu adevărat întru Dumnezeu." - Autobiografia unui Yoghin

Puterea infailibilă a lui Dumnezeu

Sri Yukteswar era întotdeauna foarte rezervat, iar conduita sa era cât se poate de pragmatică. Nimic din exterior nu-i trăda calităţile lăuntrice extraordinare. În vreme ce picioarele-i erau ferm aşezate pe pământ, mintea-i zburda neprihănită în infinitatea paradisului... Deoarece evita adeseori discuţiile pe tema tărâmurilor metafizice, singurul lucru cu adevărat "miraculos" ce putea fi observat la Gurul meu era simplitatea perfectă în care trăia. În nici o conversaţie nu făcea afirmaţii sau aluzii surprinzătoare, iar faptele-i erau întotdeauna de-o expresivitate şi libertate elocventă. Mulţi învăţători vorbesc despre miracole, fără să fie capabili să demonstreze practic ceea ce spun; Sri Yukteswar arareori făcea referire la legile subtile ale creaţiei, deşi le folosea la voinţă ori de câte ori dorea.

"Un om cu adevărat realizat nu va înfăptui niciodată un miracol, atâta timp cât nu primeşte în acest sens o confirmare lăuntrică clară" - explica Maestrul. "Dumnezeu nu doreşte ca secretele creaţiei Sale să fie dezvăluite oricui, la întâmplare. În plus, fiecare individ are dreptul inalienabil de a-şi folosi în mod liber voinţa. Un sfânt nu va încălca niciodată această independenţă." - Autobiografia unui Yoghin

Eu am avut privilegiul să fiu martor la foarte multe miracole manifestate de Gurul meu; dar dintre toate aceste minuni, pot dezvălui întregii lumi cum mi-am obţinut titlul universitar numai cu ajutorul puterii sale miraculoase. În anii de facultate obişnuiam sămi petrec aproape tot timpul în *ashram*-ul Maestrului, absorbit în meditaţie şi în înţelepciunea prezenţei sale. Îmi amintesc că-mi neglijasem atât de mult

învăţătura, încât nici nu mai ştiam unde-mi erau cărţile de studiu. Cu cinci zile înainte de examenul final, i-am destăinuit Maestrului că nu aveam de gând să mă prezint la examen, intenţie care l-a făcut să mi se adreseze cu gravitate: "În această situaţie, între noi va înceta orice relaţie." După care a insistat: "Totuşi, te rog măcar să fii prezent la examen." Apoi m-a asigurat că, deşi nu am studiat, voi absolvi facultatea şi-mi voi lua licenţa. Fără prea mare tragere de inimă, i-am promis că voi fi acolo, gândindu-mă că în acest fel îi voi îndeplini rugămintea şi voi avea şi prilejul să-i aştern învăţăturile pe paginile de examen.

După aceea m-a rugat, mai întâi cu blândeţe, apoi insistând cu asprime, să caut ajutorul unui eminent coleg şi prieten, Romesh Chandra Dutt. Îmi amintesc că în acea perioadă, pe toată durata examenului, în fiecare dimineaţă trebuia să-l întreb pe Romesh tot ce-mi trecea prin minte despre materiile de studiu şi să memorez răspunsurile sale. Din anumite puncte de vedere, examenul de licenţă de la universitatea din Calcutta este mult mai dificil chiar şi decât cel de la Harvard, deoarece profesorii sunt foarte exigenţi şi uneori chiar nedrepţi cu studenţii care dau acest examen. Eu am făcut tot ceea ce mi-a cerut Maestrul şi, spre marea mea surprindere, am primit la examene exact acele subiecte pe care le-am discutat cu Romesh şi la care el îmi oferise răspunsuri în orele noastre de pregătire. Chiar din prima zi, am fost atât de sigur că voi trece examenul încât am dezvăluit tuturor acest lucru; şi, într-adevăr, după ce mi-am obţinut licenţa, tatăl şi prietenii mei, care îşi pierduseră orice speranţă în ceea ce priveşte absolvirea facultăţii, mi-au spus că numai printr-un miracol a fost posibil aşa ceva. Acesta este şi motivul pentru care îmi semnez întotdeauna orice articol sau carte şi cu titlul universitar, titlu care îmi aminteşte de această experienţă unică şi de binecuvântarea primită prin puterea divină a Gurului meu.[3] Iar când l-am întrebat pe Maestru cum de-a fost posibil ceea ce s-a petrecut la examene, el mi-a răspuns că, acolo unde eforturile fizice şi cunoaşterea egotică limitată dă greş, credinţa, dăruirea şi înţelegerea modului de funcţionare a legilor supramentale fac adevărate miracole.

[3] La scurt timp după acest discurs, Paramahamsaji a renunţat să-şi mai folosească titlul universitar, simţind că acesta şi-a îndeplinit scopul pentru care Sri Yukteswar l-a ajutat să-l obţină - şi anume, să-i faciliteze autoritatea şi recunoaşterea în faţa occidentalilor sceptici. "Într-o bună zi, vei ajunge în Occident" - i-a spus Sri Yukteswar - "şi oamenii de acolo vor fi mult mai receptivi faţă de antica înţelepciune indiană dacă prezentarea acesteia este efectuată de un învăţător spiritual care deţine un titlu universitar."

Îmi amintesc că un prieten, care văzuse cât sunt de devotat Maestrului meu şi învăţăturii sale spirituale, a încercat odată să mă ridiculizeze, spunându-mi: "Îmi pare rău pentru tine, dar să ştii că Gurul şi Dumnezeu nu te pot ajuta să-ţi iei examenele." Dorind să-i ascult argumentele care l-au făcut să afirme acest lucru, însă fiind totodată convins că este perfect posibil contrariul vorbelor sale, i-am răspuns "De ce nu?". Pe atunci nici măcar nu visam că voi fi martorul viitoarei minuni despre care am vorbit.

Maestrul meu trăieşte astăzi în India şi nu-mi permite să dezvălui toate miracolele la care am asistat,[4] dar pot spune următoarele: nicăieri în lumea occidentală nu am găsit o singură persoană la fel de măreaţă ca el. Decât să mă bucur de confortul şi bunăstarea vieţii americane, aş accepta fără nici cea mai mică ezitare să trăiesc în sărăcia, foametea şi nesiguranţa care predomină în India, dar să fiu la picioarele Maestrului meu. Prin simpla atingere a mâinii sau picioarelor unei fiinţe realizate, un discipol receptiv şi devotat devine fermecat de spiritul infinit şi imuabil al Divinului.

[4] Swami Sri Yukteswar a intrat în *mahasamadhi* (vezi Glosar), părăsirea conştientă a corpului, în 9 martie 1936. În 1927, Occidentul nu era încă pregătit să primească şi să înţeleagă revelaţiile pline de inspiraţie care abundă în vieţile yoghinilor divini şi care au fost dezvăluite de Paramahamsaji douăzeci de ani mai târziu în cartea *Autobiografia unui Yoghin*.

Cunoaşterea directă a legilor Adevărului

"Progresul spiritual nu este determinat şi nici dovedit prin manifestarea în exterior a puterilor supranaturale, ci numai prin profunzimea beatitudinii în meditaţie..."

"Cât de rapid ne plictisim de plăcerile lumeşti! Dorinţele pentru tot felul de lucruri triviale continuă la nesfârşit; nefiind niciodată satisfăcut, omul aleargă în permanenţă după un ţel sau altul, însă ceea ce caută el cu adevărat, "acel altceva" este Dumnezeu, Spiritul Suprem care-i poate dărui bucuria veşnică..."

"După ce mintea a fost purificată prin Kriya Yoga *de obstacolele senzoriale, meditaţia profundă îi furnizează devotului o îndoită dovadă a existenţei Divinului. Bucuria veşnic nouă este evidenţa existenţei Sale, o încântare ce pulsează intens în fiecare atom al fiinţei fiecăruia dintre noi. De asemenea, în meditaţie primim călăuzirea, răspunsurile Sale concrete la toate problemele pe care le avem."* - Swami Sri Yukteswar, în "Autobiografia unui Yoghin"

Americanii care ştiu să asculte şi iubesc cu adevărat progresul au datoria să pătrundă mai în profunzime în învăţătura spirituală şi să nu se mulţumească doar cu simplul mesaj filosofic transmis de înţelepţii şi marii sfinţi ai Indiei. Ei trebuie să înveţe tehnicile care le permit să înţeleagă funcţionarea minţii şi modul în care pot fi controlate acele legi superioare care le pot transforma viaţa într-un paradis.

Cunoaşterea reală şi imaginaţia sunt două lucruri total diferite. Cine urmează învăţătura *Raja Yoga*, expusă mai mult decât elocvent în lecţiile Societăţii Yogoda,[5] va beneficia de ceva mai presus de orice închipuire: percepţia directă a Adevărului. Eu am ştiut încă de la început că, decât să mă îndop orbeşte cu tot felul de crezuri şi să mă mulţumesc cu asimilarea lor intelectuală, după care să sufăr de "indigestie spirituală", este mult mai bine să urmez instrucţiunile Gurului meu şi să obţin realizarea. Credinţa bazată pe dogme sau înţelegere raţională nu pot rezista prea mult în faţa realităţilor vieţii. Puterea, fermitatea convingerii ia naştere din realizarea concretă. Atunci nici măcar munţii nu-ţi vor sta în cale - adevăr pe care l-au demonstrat şi predicat Isus Cristos şi Marii Maeştri.[6] Nu te lăsa amăgit de jocurile iluziei. Caută înţelepciunea!

[5] Societatea Yogoda Satsang (vezi Glosar) este titulatura sub care este cunoscută în India Asociaţia Realizării Sinelui. În primii ani, Paramahamsaji a folosit termenul Yogoda în legătură cu munca sa începută în America.

[6] "Dacă aveţi credinţă şi nu vă îndoiţi... chiar de veţi spune acestui munte «Ridică-te şi aruncă-te în mare», aşa va fi" (Matei 21:21).

Nimeni nu poate sta degeaba, fără să facă ceva; de aceea e bine întotdeauna să căutăm să facem ceva creativ, constructiv, şi să acţionăm pentru a-I face plăcere lui Dumnezeu. Aceasta a fost una din învăţăturile cu care m-a binecuvântat Maestrul meu. Singura sa dorinţă era să-şi ajute discipolii să intre în contact cu Dumnezeu. Oamenii însă îşi trădează fericirea şi se mulţumesc cu plăcerile mărunte oferite de lucrurile materiale, uitând că Dumnezeu este Stăpânul universului şi Sursa bucuriei veşnice. Caută-L numai pe El şi, realizând Adevărul, vei fiinţa în Căminul tău etern.

Poarta lăuntrică ce conduce către Puterea Divină şi Beatitudine

Cum de-a reuşit Cristos să-şi reînvie trupu-i crucificat? Cum au putut înfăptui Lahiri Mahasaya şi Sri Yukteswar toate acele miracole? Ştiinţa modernă, deocamdată, nu deţine un răspuns la aceste enigme; dar, o dată cu începutul Erei Atomice, capacitatea de înţelegere a minţii umane a crescut semnificativ. Astăzi, cuvântul "imposibil" devine din ce în ce mai puţin proeminent în vocabularul nostru. - Autobiografia unui Yoghin

Succesele, bunăstarea, vindecarea bolilor cronice, eliminarea obiceiurilor greşite - toate acestea şi multe altele pot fi realizate prin simpla deschidere a porţii sufletului. Imediat ce-i permitem puterii spirituale să ne vitalizeze fiinţa, toate eşecurile şi slăbiciunile se vor dizolva ca prin minune. Calmul şi pacea născute din meditaţia asupra Spiritului reprezintă izvorul nesecat al puterii divine.

Dumnezeu nu este parţial - El dezvăluindu-Se tuturor acelora care-I urmează calea şi respectă legile. Eu, o dată ce L-am descoperit înăuntrul meu, L-am descoperit pretutindeni. Încă din copilărie, L-am dorit numai pe El. Odată chiar i-am trimis o scrisoare, adresată "Dumnezeului din Ceruri"! Bineînţeles,

oricine trimite o scrisoare, se aşteaptă să primească un răspuns. La scurtă vreme, înţelegând şi acceptând faptul că nu-mi va răspunde, aşteptările şi speranţele mele s-au transformat în râuri de lacrimi şi suspine. Totuşi, nu peste mult timp, răspunsul mult aşteptat a sosit - desigur, nu prin cuvinte tipărite sau scrise, ci printr-o viziune luminoasă extraordinară. Ce minunăţie!

Dumnezeu răspunde căutătorilor care-L doresc din tot sufletul, care meditează profund şi-şi deschid inima în faţa înţelepciunii Sale neţărmurite. O dată ce vălul ignoranţei este spulberat prin meditaţie, iubire şi comuniune lăuntrică, Dumnezeu ne arată deîndată poarta către Prezenţa Sa. Atunci, nu trebuie să facem altceva decât să batem insistent şi să ne rugăm cu stăruinţă: "Tată Ceresc, noi doi suntem Unul; Tu eşti în mine, eu sunt al Tău. Pacea, beatitudinea, omnipotenţa, înţelepciunea veşnică, totul domneşte în mine - în Dumnezeul Atotiubitor care-mi insuflă necontenit viaţă."

15. ÎNVIEREA: REÎNNOIRE ŞI TRANSFORMARE TRUPEASCĂ, MENTALA ŞI SPIRITUALĂ

Prelegere ţinută de Paramahamsaji studenţilor săi în Centrul din Washington, D.C., la data de 7 aprilie 1929 **[1]**

[1] Sub directa îndrumare a lui Paramahamsa Yogananda, porţiuni din acest discurs, ca de altfel şi din alte articole şi cuvântări anterioare, au fost incluse în seria de compilaţii *Lecţiile Asociaţiei Realizării Sinelui*.

Foto: Anul 1927 - Washington D.C.

Gândul este infinit! Fiecare cuvânt reprezintă un concept ideal al Infinitului, deoarece fiecare cuvânt şi gând este o manifestare a Spiritului. Miriade de valuri ideatice dansează necontenit pe suprafaţa oceanului conştiinţei; dar în spatele acesteia se află Oceanul Infinit al Adevărului. Expresiile noastre mentale nu sunt altceva decât unduiri ale acestui ocean al înţelegerii.

Care este semnificaţia învierii, a renaşterii? Revenirea la viaţă! Întoarcerea la o viaţă nouă! Ce anume poate lua naştere din nou - şi cum? Mai întâi este necesar să înţelegem clar ce înseamnă a trăi din nou. Fiecare lucru din existenţă - oricât de măreţ sau mărunt - este supus unui proces de schimbare. Aceste schimbări se produc fie în detrimentul, fie în beneficiul obiectului respectiv. De exemplu, dacă iau un pahar murdar şi-l trântesc de podea, el îşi va transforma semnificativ forma, nu-i aşa? Însă o asemenea transformare este negativă pentru pahar. Însă, dacă-l spăl şi-l şterg cu grijă, modificarea produsă va fi una pozitivă. *Învierea, renaşterea înseamnă orice transformare benefică.*

Un fotoliu învechit poate fi oricând reînnoit în atelierul unui tapiţer. Cu ajutorul arhitecţilor, o casă dărăpănată poate fi transformată într-un mic palat. Similar, şi trupul uman poate fi reînnoit printr-o serie de modificări pozitive, benefice. Deoarece în creaţie nimic nu stagnează, fiecare lucru sau fiinţă are doar două posibilităţi: ori să evolueze, ori să se degradeze. Viaţa este asemeni unei scări, pe care putem ori să urcăm, ori să coborâm.

Fiecare fiinţă umană este o expresie a Spiritului infinit şi incomensurabil. Fără o sursă vizibilă de energie, această micuţă "maşinărie" pe care o numim "om" este capabilă să facă atât de multe lucruri: se

trezeşte dimineaţa, mănâncă micul dejun, pleacă la serviciu, munceşte, îşi ia prânzul, apoi revine la slujbă, se întoarce acasă, vizionează filme - ori îşi ocupă timpul liber cu hobby-uri creative - şi apoi se duce la culcare, pentru ca în ziua următoare să ia totul de la capăt, zi de zi, lună de lună, an de an. Ca fiinţe muritoare, oamenii sunt controlaţi de o forţă inteligentă şi de o energje vitală implementate de Dumnezeu în legile creative ale Naturii.[2] Aşa cum vapoarele navighează cu ajutorul undelor radio, omul este coordonat de către legile naturale ale Spiritului infinit omniprezent.

[2] *Prakriti*: expresia activă a Spiritului în aspectul Său Creator.

Însă, ceea ce-i cel mai important, omul nu este un robot. Sufletul nostru este reflecţia perfectă a Spiritului. Aşa cum lumina unica a soarelui este reflectată de unduirile apei în miriade de scânteieri, la fel şi Sinele Suprem, strălucind în creaţia vibratorie, Se reflectă ca Spirit individual, sau suflet, în fiecare corp şi minte umană. Chiar dacă sufletul este reflecţia pură a Spiritului, el se identifică totuşi cu trupul şi mintea, îşi atribuie toate limitările acestora, iar mai apoi - în decursul procesului evolutiv universal -încearcă din răsputeri să se elibereze de sub încătuşarea în care singur a intrat. Dar, deşi eliberarea sa nu înseamnă decât simpla detaşare de conştiinţa trupească şi reunificarea, "recontopirea" cu Lumina atotprezentă şi nedistorsionată a Spiritului, de la vorbe până la fapte este cale lungă.

Teorie şi practică

Există o povestire în care un predicator charismatic,[3] ajungând în rai, îi spune lui Dumnezeu: "Nu se poate să nu-Ţi aminteşti de mine. Eu sunt cel care Ţi-a preamărit numele în faţa a mii de oameni şi am trimis în paradis sute de suflete!" Atunci, Dumnezeu i-a răspuns: "Poate că tu i-ai trimis, dar aici nu a ajuns nici unul!"

[3] Evanghelistul Billy Sunday (William Ashley Sunday, 1862-1935), în satira umoristică *Heavenly Discourse*, de Charles Erskine Scott Wood.

Nu de puţine ori, omul se roagă cu jumătate de inimă şi, totuşi, speră ca prin nişte gânduri superficiale să-i fie iertate greşelile. O astfel de rugăciune este o simplă imaginaţie. O rugăciune reală este susţinută de vorbe şi fapte pe măsură, deoarece învierea adevărată nu se poate produce teoretic, ci numai practic. Deşi o rugăciune teoretică este mai bună decât nimic, aceasta nu va putea conduce niciodată la o înţelegere practică.

Dar să studiem mai bine eliberarea, sau reînnoirea mentală. La începutul vieţii, sufletul se joacă cu vehiculul trupesc şi, încet-încet, se transformă într-un sclav al acestuia. De aceea trebuie să învăţăm să ducem o viaţă mai presus de planul fizic. Evoluţia mentală decurge simultan cu dezvoltarea corpului. Conform procesului natural de evoluţie, putem vedea că sufletul -manifestând caracteristicile unice ale fiinţelor umane - se exprimă cu preponderenţă fie în planul intelectual, fie în cel emoţional, fie în cel senzorial, unde este interesat mai mult să-şi întreţină existenţa trupească. Din acestea trei, treptat, sau direct, el trece în planul realizării spirituale, unde înţelege clar modalitatea de renaştere a corpului în Spirit: şi anume, prin spiritualizarea trupului şi minţii, astfel încât ele să devină instrumente perfecte de expresie a Divinului.

Învierea sau renaşterea înseamnă eliberarea sufletului din cuşca ignoranţei; înălţarea şi detaşarea sa din încătuşarea conştiinţei trupeşti. Viaţa umană este adeseori foarte frumoasă, însă când devenim prea ataşaţi de ea vom fi asemeni unei păsări închise într-o colivie. Chiar dacă lăsăm deschisă uşa coliviei, pasărea se va teme să iasă în neţărmurirea spaţiului, deoarece se teme de necunoscut. Similar, fiinţa umană, imediat ce simte în meditaţie că-şi părăseşte conştiinţa senzorială, sau trupească, gândeşte speriată: "Oare mă voi pierde pentru veşnicie în abisul Infinitului?" Omul se teme să se aventureze în nemărginirea conştiinţei, pentru că a trăit prea multă vreme identificat cu trupul fizic; el pur şi simplu este înspăimântat să renască în omniprezenţa, omnipotenţa şi omniscienţa sufletului.

Libertatea adevărată nu este cea trupească

Înainte de a vorbi despre renaşterea trupului, respectiv promovarea şi cultivarea transformărilor benefice pentru corp, aş dori să spun câte ceva despre oamenii aparent vii pe care-i vedem pretutindeni în jurul nostru. Foarte mulţi cred că sunt liberi deoarece pot gândi şi vorbi aşa cum doresc, se pot plimba nestingheriţi pe străzi şi aşa mai departe. Dar, în realitate, nu sunt deloc liberi, ci sunt încătuşaţi de Natură şi de obiceiurile pe care şi le-au înrădăcinat adânc în subconştient. Există multe forme de încătuşare fizică, dar una dintre cele mai periculoase este boala. Eliberarea din ghearele acestor tulburări prin adoptarea unui trai corect este imperativă. După mulţi ani de studiu minuţios, am descoperit "secretul" menţinerii şi dezvoltării sănătăţii: prin contactarea Energiei Cosmice.[4]

[4] *Prana*, energia inteligentă subtilă, ce constituie principiul vital al universului fizic. Prin practicarea tehnicilor Asociaţiei Realizării Sinelui, în special a Exerciţiilor de Energizare, ne reîncărcăm trupul cu energie cosmică, sau prana (vezi Glosar).

De asemenea, o mare atenţie trebuie acordată alimentelor. Carnea are efecte devastatoare pentru corp; legumele gătite necorespunzător sunt şi ele dăunătoare, datorită faptului că nu-i oferă corpului vitaminele de care acesta are nevoie. Vitaminele sunt esenţiale pentru funcţionarea corectă a mecanismului psihofizic; ele fiind cele care menţin în armonie metabolismul, scântei care pun în mişcare şi energizează toate elementele chimice.

Dulciurile pe care natura ni le oferă din abundenţă sunt smochinele şi stafidele netratate cu sulfaţi. Desigur, aceleaşi fructe le găsim şi în piaţă, dar majoritatea sunt tratate chimic, ceea ce le transformă în nişte produse sintetice care pot fi chiar şi lăsate moştenire generaţiilor viitoare! Smochinele uscate de soare nu trăiesc mai mult de trei luni; în schimb, cele artificiale pot rezista mai mult de un an. Este oare înţelept să conservăm fructele şi legumele prin distrugerea părţilor lor bune?

Ouăle trebuie întotdeauna foarte bine fierte, deoarece pot conţine germeni de la găini bolnave.

Cine urmează aceste reguli fundamentale - respectiv, o dietă bogată în fructe şi legume netratate chimic, alune, nuci, cereale integrate şi anumite produse lactate - nu va încălca nici o lege a naturii. [5] Eficienţa unui asemenea regim am descoperit-o după ani de zile de experimente. Natura nu acceptă nici un fel de scuze pentru încălcarea legilor după care funcţionează. De aceea, este în binele nostru să-i urmăm cu conştiinciozitate şi înţelepciune regulile privitoare la sănătate. Dar, bineînţeles, dieta singură nu este suficientă; ea trebuind completată cu practica tehnicilor Yogoda.

[5] Deşi Paramahamsaji a recomandat ca dieta zilnică să fie constituită în principal din fructe şi legume crude, totuşi ne-a avertizat: "Aceia care obişnuiesc să mănânce cu preponderenţă alimente gătite, trebuie să treacă treptat la regimul cu crudităţi. În privinţa legumelor gătite, acestea îşi păstrează proprietăţile mult mai bine dacă sunt fierte decât prăjite şi este important să fie consumată şi supa rezultată în urma preparării lor."

Alimentaţia corectă şi necesitatea postului

Recent am cunoscut un bătrân în vârstă de 79 de ani, pe nume "Unchiul" Billy Ries. Deşi a suferit de calviţie zeci de ani, acum, la această etate, a reuşit să-şi stimuleze creşterea părului şi a ajuns să deţină o podoabă capilară la fel ca a unui adolescent.

Pe când avea doar 25 de ani, confruntat cu o boală cronică, pur şi simplu a refuzat să moară, spunându-şi: "Dacă există un Dumnezeu, cu siguranţă că El nu este interesat să mă îmbolnăvească tocmai pe mine. Probabil chiar eu sunt responsabil pentru producerea bolii." Şi aşa a început să-şi analizeze cu mare atenţie conduita şi alimentaţia, descoperind că trupului îi sunt necesare şaisprezece elemente pentru a funcţiona. Astfel, şi-a modificat semnificativ dieta şi într-un răstimp destul de scurt şi-a recăpătat sănătatea. La vârsta pe care o are, energia şi forţa sa fizică sunt impresionante. Noi suntem prieteni foarte buni şi lui trebuie să-i mulţumesc pentru o bună parte din informaţiile pe care le cunosc despre sănătate.

Din moment ce suntem nevoiţi să ne hrănim, de ce să nu o facem corect? Pâinea albă, carnea, plăcintele şi zahărul, într-adevăr, pe moment poate că potolesc foamea, dar ele produc adevărate dezastre în organism. Un şarpe cu clopoţei îşi avertizează întotdeauna victima înainte să atace, dar nu şi rântaşurile, grăsimile, pâinea albă şi alte asemenea mâncăruri care par atât de apetisante şi pe care le considerăm atât de gustoase. Până să apară morile industriale, oamenii utilizau în prepararea mâncărurilor cereale integrale, miere, sucuri extrase din fructe; dar astăzi, printr-un proces complet nenatural, am început să rafinăm grânele şi să eliminăm din ele tot ce este mai bun. Pâinea albă otrăveşte colonul şi este în mare măsură responsabilă pentru tulburarea digestiei şi a organelor de excreţie.

Un alt aspect important în alimentaţie îl deţine postul. Nimeni nu moare dacă posteşte o zi pe săptămână, perioadă în care corpul poate fi hrănit numai cu suc natural de portocale, un adevărat nectar, ale cărui proprietăţi energetice purifică şi vitalizează fiecare celulă în parte. Însă teama oamenilor faţă de post este complet nejustificată şi arată clar faptul că ei nu trăiesc în Spiritul lui Dumnezeu - după cum ne-a spus Isus Cristos: "Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu fiecare cuvânt ieşit din gura lui Dumnezeu."[6] Este absolut necesară eliberarea de sub "sclavia" boltei palatine şi a papilelor gustative. Este imperativă dizolvarea obişnuinţei de supraalimentare, precum şi dezintoxicarea organismului prin post şi exerciţii fizice regulate, fiindcă numai aşa va fi transformat trupul într-un vehicul apt pentru dezvoltarea spirituală.

[6] Matei 4:4.

Detaşarea de conştiinţa de boală

Următorul aspect al renaşterii este detaşarea de conştiinţa de boală. Acest lucru este mult mai important decât folosirea meditaţiei sau a tratamentelor fizice în cazul îmbolnăvirii. Conform experimentelor făcute de cercetătorii germani, foarte mulţi oameni nu se îmbolnăvesc deoarece ei nu îşi analizează constant condiţia fizică şi nici nu se lasă demoralizaţi dacă se întâmplă să se îmbolnăvească. Legătura dintre minte şi corp este atât de strânsă încât un simplu gând este suficient să readucă în existenţă boli dispărute de mult.

În timp ce medita noaptea târziu, un sfânt vede spiritul variolei intrând în satul în care locuia şi-i strigă: "Opreşte-te şi fă cale întoarsă! Tu nu ai ce căuta în acest loc unde îl venerez pe Dumnezeu."

"Conform îndatoririi mele karmice universale, trebuie să răpesc din acest sat trei persoane" - i-a răspuns variola, obligându-l pe sfânt să-i accepte resemnat intrarea.

A doua zi, variola a răpus trei persoane, dar numărul acestora nu s-a oprit aici. În zilele următoare, au mai dispărut alţi câţiva zeci de săteni. Gândind că a fost păcălit, sfântul a intrat în meditaţie profundă şi a invocat spiritul variolei. Imediat ce variola şi-a făcut apariţia, sfântul a muştruluit-o: "De ce ai încercat să mă tragi pe sfoară şi nu mi-ai spus adevărul? Nu ai promis că vei lua cu tine doar trei oameni? De ce ai omorât câteva zeci de săteni?!"

Spiritul variolei i-a răspuns: "Dar eu nu mi-am încălcat promisiunea, ci chiar am infectat doar trei oameni - restul s-au distrus singuri, datorită fricii!"

Este absolut necesar să ne detaşăm de conştiinţa de boală -de gândul că suntem supuşi bolilor şi suferinţelor trupeşti. Noi suntem Spiritul indestructibil şi invulnerabil! Mintea trebuie să conducă trupul şi nu invers, pentru că numai aşa va putea el să nu se mai lase influenţat şi să nu mai accepte sugestiile mediului înconjurător şi ale eredităţii. Modalităţile greşite de existenţă în planul fizic i-au fost transmise omului de către strămoşii săi, care au sucombat în faţa iluziei morţii. Cele mai multe boli apar datorită faptului că ne-am modelat conştiinţa în aşa fel încât să fie predispusă lor. Însă nu trebuie să uităm că, dacă Spiritul şi-ar retrage energia inteligentă care activează şi susţine creaţia, nu am mai putea exista nici măcar o clipă - pe loc am cădea la pământ fără suflare. De aceea trebuie să-I acordăm credit lui Dumnezeu şi numai Lui, pentru că viaţa noastră este însufleţită de Puterea Lui. De asemenea, trebuie să ştim că nu Dumnezeu a creat bolile, ci ele sunt rezultatul gândirii noastre greşite ce ne-a fost transmisă

şi inoculată în conştiinţă generaţie după generaţie. Şi, într-adevăr, chiar dacă trupul fizic este efemer, nu trebuie să ne lăsăm doborâţi de dificultăţi, fiindcă suntem capabili să înfrângem şi să depăşim cele mai măreţe obstacole. Acesta este adevărul propovăduit de înţelepţii Indiei din cele mai vechi timpuri - Adevăr care ne va face liberi!

Apoi urmează detaşarea de obiceiurile mentale. Viermele de mătase îşi ţese în jurul corpului mii de fire, până când se transformă într-un cocon. După aceea, înainte ca el să-şi formeze aripi şi să se detaşeze de cocon, omul îl prinde şi viermele de mătase îşi găseşte moartea în închisoarea pe care singur şi-a creat-o. La fel şi noi, înainte să ne dezvoltăm aripile spiritualităţii, ne înfăşurăm prosteşte în iţele fricii, grijilor, ignoranţei, urii şi a altor asemenea năpaste, care nu ne conduc decât la boală şi moarte. De aceea este necesar să ne detaşăm de gândirea nediscriminativă, să eliminăm din minte toate ideile născute din egoismul material şi să ducem o viaţă armonioasă.

"Lasă morţii să-şi îngroape morţii"

Majoritatea oamenilor cred că sunt treji, dar realitatea este cu totul alta. Cei mai mulţi sunt asemenea somnambulilor - dar, bineînţeles, nu mă refer la căutătorii sinceri, la acele persoane care trăiesc în spiritul adevărului şi corectitudinii, ori la studenţii Yogoda. Isus a spus: "Lasă morţii să-şi îngroape morţii."[7] Cei care sunt deja afundaţi în solul ignoranţei se vor ocupa de treburile lumeşti ca nişte roboţi. De aceea avem datoria să-i ajutăm să iasă din întunericul în care i-a condus conduita lor eronată. Iar pentru a reuşi în această direcţie trebuie să fim capabili să ne deschidem inima şi să zâmbim din suflet, nu să arborăm zâmbete false şi protocolare sau ipocrite, de genul: "Sunt încântat că te cunosc", sau "Vai, ce bine-mi pare să te revăd". Când zâmbim cu adevărat, din suflet, Dumnezeu este cel care zâmbeşte.

[7] Luca 9:60.

Dumnezeu ştie foarte bine că suferinţele şi încercările la care suntem supuşi sunt datorate propriei noastre ignoranţe; ignoranţă care ne împiedică să percepem omniprezenţa Spiritului. El ştie cât de dificil ne este să luptăm cu toate vitregiile vieţii şi să menţinem pe linia de plutire micuţa barcă a corpului, însă El nu ne-a dat uitării şi ne cheamă neîncetat pe malul veşnicei Sale împărăţii. Dar pentru aceasta trebuie să luptăm şi să nu ne dăm bătuţi nici chiar atunci când vâslele par a se frânge sub forţa nimicitoare a valurilor oceanului vieţii, şi să ne rugăm: "Tată Ceresc, micuţa mea luntre este aruncată încoace şi-ncolo pe marea învolburată, dar eu am auzit chemarea Ta şi ştiu că mă aştepţi - Îţi promit că nu Te voi dezamăgi şi voi lupta din răsputeri să ajung la Tine." Atunci, după ce norii se vor risipi şi fericirea şi prosperitatea îşi vor face din nou apariţia, vei uita complet de grelele încercări prin care ai trecut.

Toate încercările din viaţă nu sunt pentru a te distruge, ci pentru a te ajuta să-L apreciezi şi să-L înţelegi mai bine pe Dumnezeu. În plus, ele nu sunt creaţia lui Dumnezeu - ci sunt efectele propriilor tale fapte. Responsabilitatea nu revine nimănui altcuiva, ci fiecărui individ în parte, însă aceasta nu are de ce să se transforme într-un complex de inferioritate; dimpotrivă, înţelegerea clară a faptului că tot ceea ce se petrece cu fiecare dintre noi este rezultatul direct al acţiunilor înfăptuite, ne va ajuta să ne eliberăm conştiinţa din ghearele ignoranţei spirituale şi să afirmăm: "Doamne, ştiu că Tu eşti în permanenţă lângă mine. Tu eşti Lumina care străluceşte necontenit şi străpunge norii negri ai furtunii; Steaua Polară după care-mi sunt ghidate gândurile, sentimentele şi faptele."

De ce să te temi? Tu eşti spirit nemuritor, nu bărbat sau femeie - ci suflet veşnic beatific. Nu-ţi identifica eternitatea cu obiceiurile umane, pentru că aceştia sunt duşmanii noştri cei mai periculoşi. Aşa cum Isus, atunci când a fost atât de greu încercat, şi-a putut manifesta iubirea spunând "Tată, iartă pe aceşti oameni, pentru că ei nu ştiu ce fac", la fel şi noi trebuie să fim capabili să-i iertăm pe semenii noştri şi să putem afirma cu deplină convingere: "Sufletul mi-a renăscut pentru veşnicie în iubire - puterea sa fiind mai măreaţă decât toate obstacolele sau încercările vieţii, deoarece el este creat după chipul şi asemănarea Stăpânului Suprem." Dumnezeu nu li Se revelează decât acelora care-şi dezvoltă puterile minţii prin punerea cu seriozitate în aplicare a legilor spirituale. Şi, o dată ce puterile minţii au fost

dezvoltate suficient de mult, cupa realizării devine atât de vastă încât va putea conţine Oceanul Cunoaşterii - moment în care se produce renaşterea, înălţarea şi transformarea finală.

Dăruieşte şi uită

De Paştele trecut am celebrat învierea lui Cristos, a cărui viaţă exemplară este un model pentru noi toţi. El ne-a învăţat că nu întotdeauna binele este răsplătit cu bine, iar aşteptările de recompense pentru faptele bune denotă meschinărie, josnicie. Cel mai bine este să dăruieşti şi să uiţi. Dacă, de exemplu, un seamăn îţi dă o palmă, în loc de o îmbrăţişare, spune-ţi în interior că nu este capabil de mai mult - şi iartă-l. Detaşează-te de toate acele lucruri mărunte din viaţă, de toate acele slăbiciuni care-ţi tulbură liniştea, pacea sufletească, înlătură din minte toate acele gânduri care te fac să te simţi neputincios, posomorât, lovit de soartă, descurajat. Ca şi copil al lui Dumnezeu, deţii toată puterea de care ai nevoie, pentru că nu există nimic mai măreţ decât puterea minţii. Şi, bineînţeles, zâmbeşte necontenit, atât lăuntric, cât şi exterior; manifestă acel zâmbet al bucuriei şi echilibrului sufletesc, pe care nimeni şi nimic nu ţi-l poate răpi.

Cu mai mulţi ani în urmă, pe când călătoream cu trenul spre Los Angeles, am întâlnit un bărbat a cărui înfăţişare generală mi-a atras imediat atenţia. El era foarte bine îmbrăcat, ţinută care arăta că este un prosper om de afaceri şi care indica faptul că a fost binecuvântat cu toate lucrurile bune din viaţă. Dar în pofida tuturor acestor imagini exterioare favorabile, am simţit totuşi că nu este deloc fericit - deşi nu avea nici un motiv să nu fie. Atunci mi-am zis: "Ce se întâmplă cu acest om? Se pare că a preferat să se îngroape sub zidul mâhnirii şi întristării. Trebuie să-l ajut să renască, să revină la viaţă."

Privindu-l direct în ochi, l-am întrebat brusc: "Domnule, sunteţi fericit?". El a încercat să mă descurajeze aruncându-mi o privire înfierătoare, gândind probabil că prin aceasta mă va reduce la tăcere. Eu însă am continuat să-i transmit căldură şi iubire, privindu-l netulburat. În cele din urmă, mi s-a adresat: "Este cumva treaba dumneavoastră?". "Bineînţeles" - i-am răspuns - "pentru că profesia mea este să-i readuc la viaţă pe cei morţi, să-i trezesc pe cei care dorm."

După câteva clipe, mi-a spus: "Da, sunt fericit."

"Nu cred" - i-am răspuns. "Inima şi mintea dumneavoastră îmi spun exact contrariul."

"De ce să nu fiu fericit?" - a continuat el. "Lunar depun în bancă între cincizeci şi şaizeci de mii de dolari."

"Sărmanul suflet!" - am gândit, înţelegând clar faptul că el considera că fericirea consta în depozitarea banilor în bănci. Aşa că i-am spus: "Dar poate că mâine nu veţi mai fi aici şi nu vă veţi mai putea bucura nici măcar de un singur cent. V-aţi gândit cumva să deschideţi un cont şi în «banca» Tatălui Ceresc?"

Mai târziu m-a invitat să luăm prânzul împreună, deşi în sinea lui continua să menţină o atitudine antagonistă faţă de mine. După ce am mai discutat puţin, a început să devină mai rezonabil, aşa că l-am sfătuit: "Nu te baza prea mult pe bogăţii. Moartea poate apărea în orice clipă şi ea nu-ţi va lăsa nici măcar şansa de a-ţi face un testament. Aceste lucruri materiale nu sunt ale tale. De aceea, te rog, deschide-ţi un «cont» în Banca lui Dumnezeu."

Devenit cu adevărat interesat, mi-a sugerat să ne întâlnim în Boston, dar eu i-am făcut o contrapropunere şi l-am rugat să ne vedem în Los Angeles. Dar el nu avea timp. Ulterior, pe când mă aflam în Boston, în hotelul în care-mi spusese să ne întâlnim, întrebându-l pe manager dacă proaspătul meu prieten se mai află cazat acolo, acesta mi-a spus: "Sărmanul om, în urmă cu câteva zile, întorcându-se de la un meci de hochei, a fost lovit mortal de un camion." Mi-a părut foarte rău pentru el, deoarece ştiam că-şi trezise puţin conştiinţa - dar nu suficient.

Sălaşul Nemuririi

Cine trăieşte permanent în armonie cu Infinitul, indiferent dacă natura îi va distruge sau nu corpul, va şti că fiinţează veşnic în Sălaşul Nemuririi. Dar pentru aceasta, mai întâi, este necesară detaşarea, elevarea conştiinţei din laţul obiceiurilor şi gândurilor umane, şi fiinţarea clipă de clipă în totală comuniune cu Infinitul, pentru că acesta este căminul nostru real şi etern. Din acest templu al veşniciei ne vom putea aventura oricând dorim fie în planul astral, fie în cel fizic şi vom putea spune: "Eliberat din ghearele conştiinţei morţii, în neţărmurirea spaţiului pot zbura către cei mai îndepărtaţi aştri; fie de această parte a eternităţii, fie de cealaltă, răzbind prin valurile zbuciumate ale vieţii, vibrând în fiecare atom în parte, dansând cu razele de lumină, sau pulsând în căldura inimii umane - eu sunt nemuritor!"

Renaşte, înalţă-te din micimea furiei, melancoliei, neliniştii, eşecurilor şi fii convins că poţi reuşi în absolut orice-ţi propui -fiindcă, în definitiv, eşti un copil al lui Dumnezeu. Succesul nu este limitat doar la problemele spirituale, ci el trebuie să apară în fiecare aspect al vieţii. Dar pentru aceasta este imperativă detaşarea de conştiinţa de boală, de obiceiurile mentale greşite, de slăbiciuni şi capricii, şi nu le permite circumstanţelor exterioare să-ţi tulbure pacea şi bucuria lăuntrică.

Renaşterea spirituală

Apoi urmează renaşterea spirituală, adică relaxarea metafizică, dezobişnuirea conştiinţei de a se identifica cu trupul. În meditaţie se urmăreşte detaşarea de corpul mental, prin liniştirea minţii senzoriale şi eliminarea tensiunilor din organele interne. În acea stare de relaxare totală devii liber; natura sufletească se dezvăluie de la sine şi atunci realizezi că existenţa ta reală nu este doar cea trupească. Renaşterea nu este o transformare ce se produce numai după moarte, ci ea trebuie realizată cât timp eşti în trupul fizic. Noapte de noapte, fiecare dintre noi trece prin acest proces, dar majoritatea oamenilor o fac în mod inconştient. Învaţă să o realizezi cu ajutorul meditaţiei; parcurge acest proces în mod conştient. În India au existat mulţi sfinţi care au demonstrat că este perfect posibilă reînvierea, renaşterea trupului.[8] Sfinţii Pavel, Ioan şi alţi discipoli ai lui Isus au cunoscut şi ei ştiinţa spirituală de relaxare şi retragere conştientă a forţei vitale din trup şi revitalizarea, reînsufleţirea acestuia la voinţă - Sfântul Pavel chiar afirmând: "Eu mor zilnic".[9] A putea trăi fără hrană este un alt tip de renaştere conştientă.

[8] Vezi capitolul anterior, respectiv povestea lui Sadhu Haridas.

[9] I Corinteni 15:31.

Reînvierea lui Isus Cristos este şi ea diferită şi, totodată, superioară - pentru că nu poate fi realizată decât de acele fiinţe care înţeleg creaţia în întregul ei şi care ştiu cum să elibereze sufletele din încătuşarea ignoranţei, din vălul iluziei, *maya*.

Nimeni nu are o existenţă fizică reală. Tot ceea ce există este o manifestare universală a energiei, iar corpul pe care-l percepem nu este altceva decât energie condensată, materializată. Cum ar putea energia să se îmbolnăvească? Boala este o iluzie, însă doar simpla afirmaţie a acestui lucru nu este suficientă. Dacă, de exemplu, într-un vis te loveşti de un zid, durerea pe care o percepi va fi cât se poate de reală şi va persista cât timp te vei afla în acea dimensiune onirică. Dar imediat ce te-ai trezit, realizezi că totul a fost o iluzie. Yogoda ne învaţă cum să intrăm în contact cu Dumnezeu şi ne spune că numai prin comuniunea cu El putem înţelege cum se "transformă" Dumnezeu în acest univers fizic, înţelegere în urma căreia vom realiza că totul - florile şi păsările, râurile şi munţii, corpul şi stelele, planetele şi galaxiile - este energie; iar energia este Conştiinţă Cosmică "cristalizată". Nu o putem numi minte, pentru că mintea este un aspect diferit. A spune că totul e minte este incorect. Dumnezeu, Conştiinţa Cosmică este cea care ne face să fim conştienţi, să avem o aşa-zisă conştiinţă materială şi o conştiinţă a Spiritului.

În *Scientific Healing Affirmations* [10] am explicat suficient de amănunţit de ce omul nu este capabil să vadă prezenţa Spiritului în materie. Isus Cristos a deţinut această putere. Renaşterea nu înseamnă doar

abilitatea de înălţare a trupului şi sufletului într-o altă sferă de existenţă, aşa cum a făcut Isus, ci şi capacitatea de a modifica şi combina la voinţă atomii corpului fizic (ca de altfel şi spiritualizarea acestora şi eliberarea lor o dată cu mintea). După cum am spus, totul - pielea, ochii, părul, inima - este energie în stare de suspensie, Conştiinţa "îngheţată" a Divinului. Când Sfântul Petre a tăiat urechea centurionului, printr-o singură atingere Isus a fost capabil să i-o repună acestuia la loc. Cum? Atomii i s-au supus voinţei, deoarece el ştia că totul în materie este controlat de Conştiinţa lui Dumnezeu. O minte obişnuită nu este capabilă de aceeaşi "performanţă" pentru simplul fapt că nu se află în contact, nu trăieşte în deplină armonie cu puterea supremă a Conştiinţei Cosmice, cu acea Forţă Universală care menţine structura lucrurilor şi care ne dă iluzia că materia este o realitate. Însă în meditaţie profundă putem distinge între realitatea sufletului şi iluzia corpului fizic; meditaţia ne ajută să vedem că liantul care susţine laolaltă atomii - şi care face o floare să arate ca o floare - nu este altul decât subtila conştiinţă a Spiritului. Dumnezeu, asemeni unui copil care modelează bucăţi de plastelină, aruncă în eternitate miriade de electroni şi aceştia se transformă ciclic în planete, stele, galaxii şi cosmosuri. Cât de mărunţi suntem comparativ cu El! Dar, ca suflete create după chipul şi asemănarea Sa, măreţia noastră este identică cu a Tatălui Ceresc!

[10] Publicată de Societatea Yogoda Satsang din India.

Noi credem că realizările noastre sunt extraordinare, dar în faţa lui Dumnezeu ele nu reprezintă mare lucru. De exemplu, pentru o furnică, o movilă de pământ pare gigantică, dar nu şi pentru noi. Similar, un milion de ani solari nu înseamnă decât o clipă în mintea lui Dumnezeu. De aceea trebuie neîncetat să gândim numai în termeni de măreţie: Eternitate! Infinit!

Crucificarea egoului

Iar ultimul aspect îl reprezintă detaşarea minţii de credinţa formală - de acele crezuri care, deşi pe moment ne oferă o oarecare mulţumire, nu fac decât să ne afunde şi mai mult în întuneric şi ignoranţă. Este o inconştienţă să fim convinşi de ceva ce nu cunoaştem. Înfumurarea, încăpăţânarea şi grandomania reduc la tăcere toate calităţile sufletului şi-l transformă pe acesta într-un rob al egoului. Egoul trebuie crucificat, astfel încât sufletul să poată renaşte şi să se poată elibera de sub încătuşarea, suferinţele şi limitările trupului fizic. În general, când ne gândim la durerea provocată de boală, credem că aceasta este o nedreptate din partea lui Dumnezeu; însă este mult mai benefic să realizăm că suntem nemuritori - să nu ne lăsăm zdrobiţi de lecţiile vieţii, ci să învăţăm să ne manifestăm nemurirea şi să zâmbim, spunând: "În această şcoală a vieţii am datoria să învăţ şi să-mi recâştig nemurirea. Văpăile purificatoare ale existenţei fizice nu au menirea de a mă distruge, pentru că eu sunt sufletul invincibil şi etern. Focul nu mă poate arde, apa nu mă poate îneca, vântul nu mă poate spulbera, sabia nu mă poate tăia - eu sunt însăşi veşnicia care visează şi se bucură de lecţiile Nemuririi." Sărăcia şi bogăţia, boala şi sănătatea, suferinţa şi bucuria - toate sunt simple imagini onirice. Dar, desigur, este mult mai bine să ai un vis al prosperităţii decât unul al neajunsurilor. Aşadar, dacă tot trebuie să visezi, de ce să nu visezi numai lucruri plăcute? Visele rele nu-ţi pot oferi liniştea necesară introspecţiei, ci te vor menţine tot timpul ocupat şi nu vei mai avea când să înveţi, să cunoşti că totul este un vis.

Neacceptarea înfrângerii

Datoria principală a fiinţei umane este să se trezească la realitate, să se detaşeze complet de vise şi slăbiciuni, în înţelepciunea eternă a sufletului. Cum? În acest proces sunt incluse mai multe lucruri: autocontrolul, dieta corespunzătoare, tăria de caracter, o atitudine mentală pură şi relaxarea, detaşarea conştiinţei din identificarea cu trupul prin practicarea zilnică a tehnicilor ştiinţifice de concentrare şi a principiilor de meditaţie. Nu accepta înfrângerea, pentru că prin aceasta îţi pecetluieşti singur soarta. Sufletul are putere nelimitată; cultivă această putere.

Meditaţia este cea mai bună modalitate de înălţare a sufletului din încătuşarea corpului şi opreliştilor create de viaţă. Meditează la picioarele Infinitului şi învaţă să-ţi îmbibi fiinţa cu conştiinţa Divinului. Într-adevăr, încercările prin care trecem în viaţă sunt grele, dar cel mai mare duşman al nostru suntem

chiar noi înşine. Noi suntem nemuritori; încercările sunt trecătoare. Ele sunt supuse schimbării; noi suntem imuabili. Prin puterea infinită dăruită de Tatăl Ceresc avem posibilitatea să le ducem la bun sfârşit şi să renaştem în Căminul nostru adevărat.

Două broaşte, una mai mică şi cealaltă mai mare, căzuseră într-o găleată cu lapte şi începuseră să se zbată pentru a ieşi, dar pereţii netezi şi alunecoşi ai găleţii nu le permiteau acest lucru. Aşa că, sărmanele broscuţe, nu puteau face altceva decât să înoate în cerc, cât timp le ţineau puterile. Nu după multă vreme, broscuţa mai mare, extenuată, renunţă să mai depună vreun efort şi se duse la fund. Tovarăşa ei mai mică, văzând aceasta, îşi spuse: "Viaţa este mult prea frumoasă. Nu vreau să mor. Voi continua să înot cât voi avea energie." Câteva, ore mai târziu, broscuţa, aproape de epuizare, simţi ceva solid sub picioare - laptele începuse să se transforme în unt! În acel moment, broscuţa sări şi-şi recapătă libertatea!

La fel este şi viaţa! Cine renunţă să înfrunte dificultăţile şi problemele vieţii, va sfârşi prin a fi copleşit de acestea. Însă aceia care sunt ferm hotărâţi să depăşească obstacolele care le apar în cale - asemeni broscuţei din poveste - vor primi un răspuns din partea Divinului şi vor fi liberi. Hotărârea este cuvântul cheie! Detaşează-te de slăbiciuni, obiceiuri greşite, boli, ignoranţă şi de toate acele lucruri neplăcute cu care te asaltează viaţa.

16. UNITATE ÎN CONŞTIINŢA CRISTICĂ INFINITĂ

Sediul central internaţional al Asociaţiei Realizării-Sinelui, Los Angeles, California, 25 decembrie 1934

Foto: Anul 1924 - Philadelphia

Evoluţia se desfăşoară liniar, trecând succesiv de la o etapă la alta. Astfel, sufletul individual progresează în forme din ce în ce mai complexe până când îşi găseşte expresia perfectă în fiinţa umană trezită spiritual. Influenţa cosmică asupra acestei evoluţii naturale este realizată ciclic.[1] Cursul ascendent începe cu dezvoltarea materială, apoi cea intelectuală şi sfârşeşte în desăvârşirea spirituală; după care urmează regresia, respectiv limitarea doar la planul intelectual şi apoi la cel material, grosier. Iată cum creaţia lui Dumnezeu decurge la infinit - un spectacol în care noi, actori de nenumărate rase şi credinţe, performăm constant pe scena spaţio-temporalităţii. Într-adevăr, ne aflăm aici pentru a îndeplini nişte roluri, dar, totodată, trebuie să ne cunoaştem realitatea şi să nu devenim prea ataşaţi de această existenţă trupească efemeră.

[1] Referire la ciclurile cosmice sau *yuga*.

În general, oamenii însă au o percepţie distorsionată faţă de viaţă deoarece o privesc prin ochii egoismului. Cât de minunat ar fi să privească prin ochii Divinului! Când ne deschidem ochii lăuntrici ai înţelepciunii sufletului, vom fi capabili să vedem Lumina omniprezentă a lui Dumnezeu. Înăuntrul acestei Lumini se află Conştiinţa Cristică, "Fiul" sau reflecţia pură a Divinului prezent pretutindeni în univers. *Kutastha Chaitanya* sau Conştiinţa Cristică nu este altceva decât Iubirea şi Inteligenţa lui Dumnezeu, care ne cheamă necontenit din spatele pleoapelor închise şi ne îndeamnă să privim către acea Lumină care dizolvă ignoranţa şi diversitatea. Pentru acela care şi-a deschis ochiul spiritual,[2] totul este Unul. Isus a făcut şi el referire la această conştiinţă universală atunci când a afirmat: "Eu şi Tatăl suntem unul." [3] Krishna a vorbit într-un mod asemănător despre unitatea divină: "Eu sunt Sursa a tot ce există; din Mine răsare întreaga creaţie... Priveşte cum în Trupu-Mi Cosmic stau unite toate lumile... însă tu nu Mă poţi privi cu ochii muritori. De aceea îţi dăruiesc vederea divină."[4]

[2] Numit şi ochiul înţelepciunii, sau intuiţia omniscientă a sufletului. "Când ochiul tău este unul, întregul trup îţi va fi plin de lumină" (Matei 6:22). (Vezi Ochi spiritual, în Glosar.)

[3] Ioan 10:30.

[4] Bhagavad Gita X:8, XI:7, 8.

Singura modalitate prin care putem trece dincolo de toate problemele provocate de distorsiunile iluzorii ale existenţei fizice este realizarea adevărului că Dumnezeu reprezintă Unica Realitate. Stelele, planetele, plantele, animalele şi fiinţele umane sunt cu toţii actori pe această scenă cosmică, fiecare având atribuit un anumit rol. Foarte puţini înţeleg semnificaţia acestui film universal, deoarece nu-şi fac timp să-l analizeze cu atenţie. Pentru un neiluminat, viaţa este o dramă, o înşiruire de întâmplări tragice, haotice şi, bineînţeles, nedrepte. Dar Divinul a dorit în mod special ca nu toţi să fie milionari sau cerşetori, pentru că altminteri spectacolul nu ar mai fi putut avea loc. Diversitatea este fundamentul Naturii, iar progresul, evoluţia individuală este unul din principalele instrumente prin care este menţinută în derulare creaţia. Cu ajutorul legii cauzei şi efectului, a acţiunii şi reacţiunii, fiecare dintre noi îşi modelează rolul - prezent, şi viitor. Rezultatul acestei varietăţi, create atât de om cât şi de Natură, nu este altul decât filmul cosmic la care luăm parte. Totuşi, oricât de mari ar fi deosebirile dintre noi, Dumnezeu nu doreşte să suferim datorită lor, ci vrea să ştim că - indiferent dacă jucăm rolul efemer al unui mare rege, sau pe cel al unui mărunt slujbaş - trebuie să ne îndeplinim rolul cât putem de bine, fără să uităm o clipă că suntem suflete create după chipul şi asemănarea Tatălui Ceresc.

Atâta timp cât nu înţelegem clar, cât nu realizăm faptul că rolurile din acest film cosmic sunt trecătoare, inevitabil vom suferi din cauza dualităţii inerente identificării conştiinţei cu diverse stări, situaţii şi condiţii. Un actor care joacă pe o scenă de teatru nu-şi plânge de milă dacă are un rol de cerşetor şi nici nu se va făli că interpretează personajul unui împărat, ci va căuta să-şi interpreteze cât poate de bine partitura pe care i-a atribuit-o regizorul, deoarece el ştie foarte bine că nu aceea este viaţa sa reală. Suferinţele apar datorită faptului că oamenii iau viaţa mult prea în serios.

O Viaţă Unică

Deşi putem recunoaşte intelectual relativitatea diferenţelor din viaţă, trebuie totodată să realizăm spiritual realitatea Vieţii Unice, a acelui Adevăr Suprem care este sursa întregii existenţe. Există o singură Religie a lui Dumnezeu, un Adevăr Unic prezent sub diverse nume în multitudinea de religii existente în lume. Această stare universală de conştiinţă este atinsă doar în momentul în care se produce Realizarea Sinelui, când ştim că suntem suflete ce fac parte integrantă din Dumnezeu.

Unduirile nesemnificative şi valurile uriaşe sunt conţinute de acelaşi ocean. Similar, când privim cu ochii spirituali impersonali, putem vedea că totul este Spirit. Câtă vreme nu percepem valurile creaţiei în acest mod, întotdeauna vor exista diferenţe şi divergenţe între religii şi oameni. Nici un om, profet, sfânt sau înţelept nu va fi capabil să anihileze vreodată nedreptăţile şi divizările existente în viaţă, însă imediat ce pătrundem în conştiinţa lui Dumnezeu, aceste deosebiri se vor dizolva şi vom putea spune:

O, viaţa-i dulce şi moartea-i un vis,
Când al Tău cântec răsună-n mine.
Bucuria-i dulce, durerea-i un vis,
Când al Tău cântec susură-n mine.
Sănătatea-i dulce, boala-i un vis;
Elogiile-s dulci, dojenile-s vise,
Când al Tău cântec vibrează-n mine. [5]

[5] "Când al Tău cântec răsună-n mine", din *Incantaţii Cosmice*, de Paramahamsa Yogananda.

Aceasta e filosofia supremă. Nu trebuie să avem nici o teamă. Chiar şi atunci când ne zbatem în cele mai învolburate ape, realitatea noastră este aceea a liniştii, bucuriei şi păcii adâncurilor oceanului. Cine trăieşte clipă de clipă în conştiinţa prezenţei lui Dumnezeu şi îşi păstrează calmul minţii, va putea spune: "Frica nu mă poate tulbura, pentru că esenţa mea este Dumnezeu. Eu sunt o scânteie a Focului Spiritului; un atom al Vâlvătăii Cosmice; o celulă a trupului infinit al Tatălui. «Eu şi Tatăl suntem Unul»."

Viaţa trăită în spiritul lui Cristos

Datoria fiecărui om este să realizeze extraordinara putere spirituală şi frumuseţea vieţii lui Cristos. Viaţa trăită în spiritul lui Cristos trebuie să fie ţelul nostru, al tuturor. Isus nu a aparţinut unei naţiuni. El i-a iubit pe toţi oamenii şi i-a privit ca pe copii ai lui Dumnezeu. Într-adevăr, cu toţii suntem fraţi şi surori ai Tatălui Ceresc, însă realitatea acestei frăţii universale nu poate fi cunoscută atâta timp cât nu-L primim pe Dumnezeu în inimile noastre şi nu intrăm în contact direct cu El.

A-L trăda pe Dumnezeu prin uitare înseamnă a ne ignora propria realitate: unitatea cu Divinul. Dar pentru realizarea acestui adevăr este necesară expansiunea conştiinţei în meditaţie. În tăcerea introspecţiei nu trebuie să-i permitem nici unui lucru să ne distragă atenţia de la Dumnezeu; nimic nu are ce căuta în templul nostru lăuntric. În sanctuarul inimii trebuie să fie întronată o singură putere, o singură iubire, o singură pace şi bucurie: Dumnezeu. Cine a ajuns la această realizare va vedea că Isus Cristos, Infinita Conştiinţă Cristică îi purifică şi botează conştiinţa în unitatea omniprezenţei Tatălui Ceresc.

De asemenea, viaţa exterioară este necesar să fie pură - în cuvinte, gânduri şi fapte. Un căutător care trăieşte cu adevărat în spiritul lui Cristos nu va face nimănui rău. Chiar şi celor mai mari duşmani ai săi le va arăta iubire şi-i va privi ca pe fraţii săi, ca pe copii adormiţi ai Părintelui Suprem. Îşi va distruge o dată pentru totdeauna capriciile şi slăbiciunile; nu va răni pe nimeni şi nu se va judeca decât pe sine.

Vocea lăuntrică a conştiinţei este cea care trebuie să ne călăuzească în viaţă

Maestrul meu, Swami Sri Yukteswar, obişnuia să-mi spună: "Învaţă să te comporţi corect." Acesta este unul dintre cele mai dificile lucruri. Progresul spiritual nu poate începe câtă vreme acţiunile nu ne sunt călăuzite de vocea lăuntrică a conştiinţei. Prima oară când mi-am întâlnit Gurul, mi-a cerut direct: "În primul rând trebuie să-mi permiţi să te disciplinez." Bineînţeles, prin aceasta nu înţelegea să mă transforme într-un robot, într-un discipol fanatic care să-l urmeze orbeşte. El a continuat: "Eu te voi ajuta să-ţi dezvălui percepţia divină." Şi, într-adevăr, după ce mi-am acordat voinţa cu cea a Maestrului, lumina înţelepciunii sufleteşti şi-a făcut deîndată apariţia.

Voinţa lui Dumnezeu este guvernată de înţelepciune şi dreptate. Aceia care trăiesc în armonie cu El nu vor fi sclavi ai obiceiurilor şi capriciilor egoului, ci vor trăi în libertate totală, călăuziţi clipă de clipă de iubirea, înţelepciunea, bunătatea şi echitatea Tatălui Ceresc. De aceea este extrem de important pentru novici, pentru căutătorii spirituali aflaţi la început de drum, să-şi acordeze voinţa individuală cu aceea a unui învăţător. Desigur, o asemenea armonizare nu înseamnă negarea sau anihilarea voinţei personale; deoarece este necesară dezvoltarea unei voinţe foarte puternice pentru a fi capabil să te acordezi pe frecvenţa înţelepciunii. Eu am fost nevoit să uzez de toate forţele mele pentru a asculta şi urma sfaturile Gurului meu, astfel încât să nu mai mă las influenţat de prejudecăţile şi obiceiurile în care mă complăceam. Maestrul nu le impunea discipolilor absolut nimic; fiecare dintre noi îi asimila învăţăturile proporţional cu receptivitatea şi capacitatea sa de înţelegere. Abandonându-mă în totalitate învăţătorului, am reuşit să devin propriul meu stăpân şi să trăiesc neîncetat într-o libertate la care probabil nu aş fi ajuns niciodată fără ajutorul lui.

Omul nu este influenţat nici de Dumnezeu, nici de diavol - ci numai de modul în care-şi utilizează voinţa. Cine îşi foloseşte liberul arbitru pentru a căuta adevărul, va atinge libertatea. Dar pentru aceasta este important să-şi aleagă o companie pe măsură, să stea alături de persoane care să-l inspire, să-i întărească voinţa şi să-l ajute să-şi dezvolte capacitatea de discernământ.

Muştele nu fac nici o deosebire între gunoaie şi miere; albinele însă sunt atrase numai de dulceaţa mierii. Similar, şi în rândul fiinţelor umane există persoane care sunt atrase numai de dorinţele materiale, indiferent cât de impure ar fi acestea. Unii sunt atraşi câteodată de Dumnezeu şi meditaţie, dar imediat ce-şi fac apariţia ispitele exterioare, se lasă captivaţi de viaţa materială. Un devot adevărat este asemeni unei albine: el va iubi puritatea şi frumosul, va gusta, vedea, atinge şi mirosi doar ceea ce este bun, căutând necontenit nectarul prezenţei Divinului în meditaţie.

Însă, în primul rând, trebuie să fim sinceri cu Dumnezeu şi umili. Cu ajutorul receptivităţii lăuntrice putem discerne între acele lucruri care ne sunt folositoare şi cele care nu fac decât să ne pună obstacole în cale. "Dacă mâna ta te face să cazi în păcat, taie-o."[6] Este necesar să înlăturăm de pe cale toate impedimentele care ne obstrucţionează dezvoltarea spirituală.

[6] Marcu 9:43.

Meditaţia înainte de toate!

Prieteni, sper să veţi depune acel efort suprem şi nu veţi amâna o clipă căutarea lui Dumnezeu. Meditaţia trebuie pusă întotdeauna pe primul loc. Nu-L lăsaţi pe Dumnezeu să vă aştepte, pentru că bolile şi bătrâneţea nu cruţă pe nimeni. Cât timp sunteţi în putere, meditaţi!

Vreau să vă împărtăşesc mărturia vie pe care am primit-o direct de la Isus Cristos, în timpul meditaţiei noastre de ieri.[7] Datorită faptului că a fost oriental, întotdeauna am crezut că Isus a avut ochii căprui; nu am fost niciodată de acord cu conceptul occidental prin care Isus este înfăţişat ca având ochii albaştri. Dar, destul de straniu pentru mine, ieri, ochii săi erau de-un albastru extraordinar. Nu mai văzusem niciodată până atunci asemenea ochi! Pe măsură ce mă cufundam extaziat în claritatea lor beatifică, aceştia au început să se întunece şi l-am auzit pe Isus spunându-mi: "De ce vrei să mă vezi într-o formă efemeră? Priveşte-mă ca pe Infinitul Imuabil!"

[7] Referire la ziua de dinainte de Crăciun, dedicată în întregime meditaţiei şi rugăciunii, pe care Paramahamsaji a inaugurat-o în cadrul Asociaţiei Realizării Sinelui începând cu anul 1931 şi pe care a condus-o personal timp de mulţi ani. Această tradiţiei spirituală este continuată şi astăzi de adepţii şi membrii Asociaţiei din întreaga lume.

Toţi sfinţii care au ajuns la Dumnezeu deţin puterea să-şi materializeze formele trupeşti pe care le-au avut cândva pe pământ, însă puţini îşi dau seama de prezenţa invizibilă a îngerilor, sfinţilor, înţelepţilor şi marilor maeştri spirituali. Aşa cum cântecele şi undele sonore care călătoresc prin eter pot fi recepţionate de un radio acordat pe frecvenţa lor, la fel şi noi, cu ajutorul meditaţiei, putem intra în legătură cu sfinţii care fiinţează în spatele vălului eteric al spaţiului.

Când un mare învăţător descinde pe pământ, prezenţa sa aduce multă putere, bucurie şi inspiraţie devoţilor care-i stau aproape, însă după ce acesta părăseşte tărâmul material, există posibilitatea ca discipolii să se simtă pierduţi, deznădăjduiţi, dezolaţi. Din acest motiv sunt necesare meditaţia şi armonizarea divină, astfel încât căutătorii să înveţe cum să se revitalizeze singuri cu inspiraţie şi bucurie. Toate minunile creaţiei sunt revelate în comuniunea extatică a meditaţiei profunde.

Contactul cu Dumnezeu nu înseamnă anihilarea conştiinţei. Extazul este trezirea şi expansiunea acesteia de la limitările trupului, la neţărmurirea Eternităţii, observând simultan cum micuţul val al vieţii dansează în Oceanul Infinitului.

Ştiu că, la fel ca noi toţi, şi eu sunt un mic personaj în acest grandios film cosmic. Iar într-o bună zi, când vom înceta să mai fim actori pe scena vieţii, vom realiza că formele noastre nu sunt decât umbre care se întrepătrund în raza cosmică a omniprezenţei Divinului şi că unicul lucru real în acest univers material este Lumina Conştiinţei Cristice. Fie ca aceste gânduri să ajungă la toţi semenii noştri, la toţi cei care-şi caută fericirea şi care, fără să ştie, se află de fapt în căutarea lui Dumnezeu.

Umila mea dorinţă este ca fiecare fiinţă să simtă în suflet bucuria întru Cristos; acea fericire veşnic înnoitoare care înlătură praful indiferenţei şi ignoranţei şi ne inundă conştiinţa cu Conştiinţa Eternă a Tatălui Ceresc.

"O, CE BUCURIE!"

La încheierea acestei întruniri de Crăciun, Paramahamsaji a continuat cu o rugăciune. Sri Daya Mata, care i-a stenografiat cuvintele, a notat pe transcriere: "O rugăciune devoţională foarte expresivă, care a adus lacrimi de bucurie în ochii tuturor celor prezenţi şi care a trezit în inimile celor receptivi dorinţa intensă de a-L cunoaşte pe Dumnezeu."

O Preaiubite Spirit, Iubire Divină! Cu toţii trăim în oceanul iubirii Tale, în lumina omniprezentă şi beatifică a Conştiinţei Cristice. În faţa iubirii Tale, dragostea mea este un biet firicel de praf. O, Preaiubite Cristos, extaziate şi beatifice, inimile noastre stau unite pe altarul prezenţei Tale infinite, strălucitoare şi magnifice.

Tată, Mamă, Prietene, Doamne, îmi poţi lua tot ce mi-ai dăruit, chiar şi trupul. Nimic nu are importanţă dacă Tu-mi stai alături - conştiinţa Ta, iubirea Ta, spiritul Tău. Nu mă interesează faima, renumele, organizaţia; tot ce-mi doresc este numai Prezenţa Ta. Fie ca iubirea Ta să-mi strălucească veşnic în inimă şi să-mi dea putere să o trezesc în toate inimile în care Tu pulsezi.

Tată, Ocean Divin al Bucuriei, Tu ai pus în mişcare acest micuţ val al conştiinţei, unduire care până nu demult se zbătea neputincioasă în uraganul ignoranţei. Dar acum, în spatele fiecărei particule din fiinţa mea, simt prezenţa vastului ocean al extazului şi încântării.

O, ce bucurie! Ce pace trăiesc în Fiinţa Ta! Din fântâna fericirii Tale ne izvorăşte în suflet bucuria, acea încântare supremă care anihilează mărunta conştiinţă a temporalităţii. Bucurie! Bucurie! Bucurie!

Tată Suprem, dacă voia-Ţi este să-mi iei totul în acest vis, aşa să fie! Nu mă interesează predicile şi nici cuvintele pompoase, pentru că-n suflet îmi arde neîncetat focul iubirii Tale. Eu nu doresc decât să-Ţi transmit Iubirea şi să vorbesc numai de Ea. Trimite-mi devoţi care Te iubesc cu adevărat.

O Extaz Etern, unde ia sfârşit bucuria Ta? Fericire veşnică, încântare neţărmurită ce-mi taie răsuflarea; cum de mai pot vorbi, Prezenţă binecuvântată?

O Dumnezeule sacru, Preaiubite Părinte şi Prieten, Tu eşti unica realitate. Fie ca în inimile noastre să dăinui numai Tu şi să nu ne-ndepărtăm o clipă din Templul nemuririi Tale.

Mamă Divină, nu ne părăsi şi nu ne lăsa pradă ispitelor; întăreşte-ne voinţa de a Te dori numai pe Tine. O Spirit Divin, cel mai Sfânt dintre cei Sfinţi, ce bucurie, ce minunăţie! Binecuvântează-ne neîncetat, oriunde ne-am afla. Învaţă-ne cum să sorbim din numele Tău în comuniune divină - toate cărţile şi predicile le arunc în focul Prezenţei Tale şi nu-Ţi cer decât să-mi aduci alături inimi însetate după Adevăr.

Iubirea mea parcurge cărarea pavată cu aur şi diamante care ne conduce în templul Eternităţii Tale. Părinte Suprem, Tu care eşti mai Aproape decât cel apropiat, şi mai îndepărtat decât neţărmurirea spaţiului, pe Tine Te-am căutat pretutindeni şi am ajuns să văd, spre mirarea şi bucuria mea, că Tu ai existat dintotdeauna în propria-mi inimă. Iubirea-mi Ţi-o dăruiesc acum şi pururea. O Spirit Divin, îngenunchez la picioarele Tale.

Tată, Mamă, Prieten Preaiubit, primeşte-mi ofranda inimii şi nu mă lăsa să-mi pierd timpul. Oriunde m-aş afla, oricum aş fi, dăruieşte-mi bucuria de a sorbi alături de ceilalţi din Iubirea Ta. Asta este tot ce doresc, ia-mi totul, dar nu şi iubirea mea pentru Tine. O Spirit Suprem, Bucurie a inimilor noastre, botează-ne şi mântuieşte-ne cu iubirea Ta.

O Doamne, o Cristos, o Guru Suprem - ce-aş putea să mai spun pentru a-Ţi mulţumi? Tu m-ai îmbătat cu extazul Tău infinit! Beatitudine Neţărmurită, mă închin în faţa Ta. Tu fiinţezi în fiecare gând al măruntei mele conştiinţe. Ce bucurie extatică şi veşnică! O Tată, o Cristos al încântării eterne!

Mă plec vouă, tuturor - Conştiinţei Cristice Infinite prezente în noi toţi. O Doamne, dăruieşte-ne extazul beatitudinii Tale veşnice, zi de zi, clipă de clipă. Bucurie! Bucurie! Bucurie!

17. REALITATEA CONŞTIINŢEI CRISTICE

24 decembrie 1938

Ziua de dinainte de Crăciun dedicată în întregime meditaţiei este una din ocaziile speciale care se desfăşoară anual la sediul central internaţional al Asociaţiei Realizării Sinelui. Paramahamsa Yogananda a inaugurat acest serviciu religios în anul 1931. Adeseori, în timpul acestor meditaţii colective, cuvintele sale reprezentau expresia arzătoare a iubirii divine adresată direct lui Dumnezeu; alteori, apeluri de călăuzire spirituală transmise Domnului în numele şi pentru devoţii prezenţi - inspiraţii şi îndemnuri spontane dăruite de un suflet aflat în comuniune profundă cu Dumnezeu.

Foto: Anul 1930 - de Crăciun

Chemarea vieţii şi chemarea morţii sunt imperative, dar ***chemarea lui Dumnezeu este cea mai importantă***. De aceea, prin concentrare intensă şi profundă, avem datoria să ne dăruim inima şi sufletul Tatălui Ceresc şi să uităm complet de conştiinţa temporalităţii. Astăzi trebuie să ne folosim toată puterea sufletului, pentru a-I arăta Divinului că pe El îl iubim mai mult ca pe orice în viaţă. Să I ne închinăm continuu şi El ne va binecuvânta cu revelarea Prezenţei Sale.

Îndepărtaţi din minte gândul de timp şi spaţiu, extindeţi conştiinţa propriei fiinţe şi lăsaţi-vă pătrunşi de pace şi bucurie. Bucuria pură este dovada prezenţei lui Dumnezeu. Pe măsură ce meditaţi, simţiţi cum sufletul vă este îmbibat din ce în ce mai mult cu această bucurie neprihănită. Simţiţi contopirea în spiritul lui Cristos. Noi ne aflăm aici pentru a-l venera pe Cristos, dar şi pe Isus, omul care a manifestat Conştiinţa Cristică, precum şi pe toate acele suflete măreţe care fiinţează ca unul în această conştiinţă. Dumnezeu şi Cristos sunt Unul. Toţi maeştrii eliberaţi, prin comuniune perfectă cu Fiul, sau Conştiinţa Cristică, *Kutastha Chaitanya*, sunt unul cu Dumnezeu. Acesta este şi ţelul nostru.

Diamantul pur al Conştiinţei Cristice dăinuie neîntinat dedesubtul torentului gândurilor, sub rocile împovărătoare ale grijilor, însă el poate fi descoperit foarte uşor dacă ne folosim atenţia. Fie ca această zi să ne aducă zorii glorioşi ai trezirii din lumea onirică a materiei în bucuria eternă şi libertatea veşnică a Creatorului. Uniţi în spirit, cu toată iubirea, atenţia şi puterea noastră, să ne alăturăm palmele în dreptul pieptului şi să rostim într-un glas - *Pranam*.[1] Şi acum, să ne rugăm împreună:

"Ne închinăm Divinului Suprem. Domnului nostru Isus Cristos, Bhagavan Krishna, Mahavatar Babaji, Lahiri Mahasaya, Sri Yukteswar, sfinţilor tuturor religiilor, Conştiinţei Cristice prezente în noi toţi. Aum. Aum. Aum. Tată Ceresc, revarsă-ne în trup, minte şi suflet Conştiinţa Cristică, Lumina Inteligenţei Tale. Transmitem această umilă rugăciune întregii lumi: naşterea lui Cristos în trup să fie celebrată aşa cum o facem noi, în deplină comuniune cu Conştiinţa Cristică. Oriunde vom merge, vom vorbi tuturor despre această zi măreaţă şi-i vom inspira pe oameni să adopte celebrarea spirituală a Crăciunului cu o zi înainte de Sărbătoarea socială, pe 25 decembrie. Cristos este al lui Dumnezeu, iar festivităţile aparţin lumii; astfel, prin meditaţie îl venerăm pe Cristos în spirit, iar prin tradiţiile lumeşti îl venerăm în trup. Aum. Pace. Aum"

[1] Din *pra*, "complet", şi *nam*, "salutare" sau "plecăciune". Această formă de salut devoţional, în care palmele sunt apropiate în dreptul inimii, este o expresie de reverenţă faţă de Dumnezeu sau faţă de o fiinţă în care se manifestă Divinul.

Meditaţia nu este o înşiruire haotică de gânduri, ci focalizarea conştientă şi din ce în ce mai intensă a atenţiei către Dumnezeu - o bucurie profundă născută din contactul cu Spiritul Suprem. În acea tăcere lăuntrică, devotul imploră Prezenţa Divinului să i se reveleze, să-i descindă asupră-i. Cu o dorinţă arzătoare, el I se roagă necontenit şi-I cere să i se dezvăluie: "Arată-mi-Te! Vino la mine, pentru că eu sunt copilul Tău. O Doamne, aşa cum ai descins în Issus Cristos, vino şi la mine. Nu mă da uitării, fiindcă şi eu sunt al Tău." Atenţia trebuie să fie asemeni unui fluviu care devine din ce în ce mai măreţ pe măsură ce se apropie de oceanul prezenţei Divinului.

(După aceasta a urmat o perioadă de meditaţie. Revenind, Paramahamsaji a continuat cu următoarea povestire adevărată:)

Un doctor foarte materialist a pornit odată în căutarea unui sfânt, cu scopul de a-i combate acestuia învăţătura. "Imediat ce-l voi întâlni" - gândi doctorul în drum spre coliba înţeleptului - "îl voi trage de ureche şi-i voi dovedi eu că lumea este reală, nu Dumnezeu."

Nici nu-şi termină bine doctorul ideea, că un discipol al sfântului veni alergând spre el şi-i spuse: "Maestrul meu de-abia aşteaptă să vă întâlniţi, ca să-l tragi de ureche şi să-i araţi că Dumnezeu este ireal."

Deşi a fost mai mult decât surprins de cele auzite, doctorul nu renunţă la hotărârea de a-l întâlni pe sfânt. După ce ajunse în faţa acestuia, i-a spus: "Pentru prima dată în viaţă trebuie să recunosc că am greşit, deoarece simt că Dumnezeu este cel care te-a informat despre venirea mea şi intenţiile pe care le-am avut. Dar, te rog, spune-mi, eu îl voi putea întâlni vreodată pe Dumnezeu?"

Sfântul i-a răspuns: "Da, dacă te rogi cu sinceritate zi şi noapte, îl vei întâlni de două ori."

"Dar mintea-mi hoinăreşte neîncetat, nu stă o clipă locului" - se plânse doctorul.

"Nu are importanţă de câte ori mintea îţi tulbură atenţia" - îi răspunse înţeleptul. "Dacă de fiecare dată revii asupra rugăciunii şi meditaţiei, Dumnezeu îţi va răspunde negreşit."

O lună mai târziu, soţia fratelui doctorului se îmbolnăvi foarte grav, iar tratamentul naturist pe care-l urma aceasta impunea neapărat consumul de struguri - fructe care, din nefericire, nu mai erau în sezon. Doctorul, amintindu-şi de vorbele sfântului, că Dumnezeu îi va răspunde chemării, i-a şoptit fratelui său: "Nu-ţi face griji, pentru că-i voi găsi fructele de care are nevoie."

Aşa că doctorul a început să se roage, în speranţa că Dumnezeu îi va răspunde solicitării. Ziua a trecut şi seara târziu, aproape de miezul nopţii, el auzi o ciocănitură în uşă. Când deschise, văzu în prag un bărbat cu un coş plin,cu struguri. Uimit, doctorul îl întrebă ce-i cu el şi acesta îi răspunse: "Angajatorul meu vă trimite aceste fructe."

A doua zi, angajatorul servitorului îl sună pe doctor şi-i spuse: "Noaptea trecută, într-o viziune profundă, v-am văzut că aveţi neapărată nevoie de struguri. Soţia mea şi cu mine tocmai ne întorsesem dintr-o călătorie în nordul ţării, unde aceste fructe au început deja să se coacă şi ne-am gândit să luăm câteva kilograme cu noi. După cum v-am zis, aseară mi-a apărut în fată o Lumină orbitoare şi o Voce răsunătoare mi-a spus: «Du aceşti struguri doctorului X.» Imediat m-am ridicat din pat, dar, gândindu-mă că am visat, m-am întins la loc. Nu peste multă vreme, aceeaşi Lumină a reapărut şi Vocea mi-a repetat: «Du strugurii doctorului X.» La puţin timp, soţia a intrat în cameră şi mi-a povestit că a trecut prin aceeaşi experienţă ca şi mine. De aceea am hotărât că trebuie să vă trimitem deîndată strugurii respectivi."

Aşa a realizat doctorul că Dumnezeu i-a răspuns chemării. El i-a dus strugurii soţiei fratelui său şi, cu ajutorul acestor fructe binecuvântate direct de Dumnezeu, femeia s-a însănătoşit grabnic.

Aceasta este o întâmplare reală, pe care mi-a destăinuit-o doctorul - experienţă care i-a transformat radical viaţa.

Bineînţeles, Dumnezeu nu trebuie căutat de dragul unor asemenea experienţe, fiindcă atâta vreme cât există o dorinţă pentru astfel de "miracol", El nu va veni. Fără să ştie nimeni ceea ce simţim pentru El, trebuie să-L chemăm necontenit. Şi El va veni.

În această zi sfântă trebuie să încercăm mai mult ca niciodată să-L primim în inimile noastre şi să uităm complet de trecut şi de plăcerile lumeşti. Să ne rugăm împreună din toată inima, cu tot sufletul şi cu toată puterea noastră devoţională.

Atunci când mă aşteptam cel mai puţin, Dumnezeu a venit la mine. Adeseori mi-a stat alături când mă plimbam pe malurile oceanului, aici în Encinitas. Sfântul Francisc şi mulţi alţi Sfinţi sunt chiar acum lângă noi, deoarece tărâmul astral se află în spatele vibraţiei grosiere a lumii fizice. Noaptea trecută am primit vizita scumpei noastre prietene Seva Devi [2] care, într-un trup astral perfect şi încântător, mi-a spus: "Sunt liberă. Mâine voi fi alături de tine în meditaţia de dinainte de Crăciun." Este o mare bucurie să o revăd, în adevăr şi cu mare reverenţă.

[2] Adeptă occidentală, căreia Paramahamsaji i-a acordat acest nume iniţiatic indian. Cu o lună înainte, ea şi-a părăsit definitiv trupul fizic datorită unei boli necruţătoare.

Cu toţii avem datoria să dezlegăm marile mistere ale vieţii şi morţii. Rostul acestora fiind unul singur: să ne îndemne să-L căutăm cu fervoare pe Dumnezeu.

Ştiu cât de mult ne lipseşte şi preaiubitul nostru prieten, Sfântul Lynn;[3] dar - în pofida voinţei sale - a fost nevoit să rămână în Kansas City de această dată. Însă el se află lângă noi, în spirit, chiar acum.

[3] Vezi Sri Sri Rajarsi Janakananda, în Glosar.

Mă rog neîncetat ca fiecare om să trăiască şi să se bucure zi de zi de comuniunea pe care o împărtăşim acum întru Dumnezeu. Inima-mi este atât de recunoscătoare; pur şi simplu este copleşită de bunătatea şi iubirea Tatălui nostru. El mi-a dăruit tot ce mi-am dorit în această viaţă; dar mai presus de toate, mi S-a dăruit pe Sine. Ce încântare! Cu multă vreme în urmă Se juca de-a v-aţi ascunselea în inima mea, însă acum este mai aproape ca oricând - se află chiar în spatele acestor manifestări "reale" şi ne aşteaptă.

Nu este nici o nevoie să continuăm să suferim, ci este suficient să facem un singur pas către El - pentru că preaiubitul nostru Părinte ne aşteaptă cu braţele deschise şi este gata să ne spiritualizeze şi să ne imortalizeze în Templul Eternităţii Sale.

Dragi prieteni, tigrul feroce al morţii sau bolii nu există decât în lumea imaginaţiei, în visul ignoranţei noastre. Fiţi sinceri în inimă şi suflet şi dăruiţi-vă devoţiunea doar lui Dumnezeu. Sinceritatea este esenţială. Concentrarea, focalizarea atenţiei în meditaţie nu trebuie să slăbească o clipă, pentru că Dumnezeul Atotputernic este cu noi.

"Tată, Mamă, Prietene, Preaiubite Spirit Suprem inimile noastre îţi sunt veşnic recunoscătoare pentru că, în loc să ne irosim timpul în frivolitatea materială, ne ajuţi să Te venerăm şi să-Ţi arătăm gratitudinea noastră."

(A urmat o scurtă perioadă de meditaţie.)

"Vocea inimii este Vocea Ta, O Doamne! În rugăciuni şi devoţiune îţi auzim ecoul vocii şi Te rugăm din suflet să nu ne cauţi pricină în karma trecută ori în neatenţia noastră prezentă, pentru a ne pedepsi cu absenţa Ta. Vino, revelează-Ţi prezenţa, fiindcă suntem copiii Tăi! Fie ca această zi sacră să devină o rază de lumină care să ne călăuzească pe cărările întortocheate ale vieţii şi să ne conducă la veşnica nemurire. Doamne, Tată Ceresc, încununează-ne cu gloria prezenţei Tale şi arată-ne că această zi este într-adevăr a Ta, total diferită de celelalte 364 de zile în care ne complăcem în mediocritatea materială."

"Doamne, binecuvântează-ne! şi insuflă-ne iubire în inimi, astfel încât clipă de clipă să gustăm din nectarul Beatitudinii Tale, să ne îmbibăm fiinţa cu Bucuria Ta neţărmurită şi să ne detaşăm de tumultul lumesc."

"O Spirit Divin şi Suprem! binecuvântează-ne să trăim necontenit în Conştiinţa Ta. De fiecare dată când suntem asaltaţi de conştiinţa materială, ajută-ne să Te dorim numai pe Tine. În visul lumii arareori avem o clipă de pace, dar în Templul Tău fiinţăm veşnic extatici, în beatitudinea comuniunii cu Tine, ne închinăm la picioarele Tale cu profundă reverenţă şi devoţiune. Tată, Tu eşti viaţa şi iubirea noastră. Tu eşti Stăpânul inimilor noastre - Revelează-ni-Te. Chiar dacă vezi că dăruirea noastră nu este suficient de profundă, nu Te îndepărta de noi şi preţuieşte sinceritatea şi hotărârea de care dăm dovadă."

"Fie ca iubirea Ta să strălucească veşnic pe sanctuarul devoţiunii noastre. Tată Ceresc, ajută-ne să nu devenim victime ale ispitelor, cărora le-am căzut pradă de atâtea ori prin utilizarea greşită a măreţului Tău cadou: raţiunea."

Să ne cufundăm din ce în ce mai profund în interior; să ne îmbăiem în bucuria celestă a acestui preţios moment, astfel încât întreaga viaţă să retrăim aceeaşi experienţă divină. "Preaiubite Cristos, în această sacră zi invocăm prezenţa ta. Fie ca iubirea şi conştiinţa ta să descindă pe altarul devoţiunii noastre. Tată Ceresc, luminează-ne neîncetat cu Prezenţa Ta şi, asemeni lui Isus Cristos şi toţi marii Sfinţi, să fiinţăm pentru vecie în Templul Tău. Aum. Aum. Aum"

(Meditaţie)

Măreţul Babaji, împreună cu Isus Cristos, au dăruit lumii această Asociaţie a Realizării Sinelui. Cristos a coborât printre noi pentru a ne eleva conştiinţa şi pentru a ne arăta adevărul; dar este foarte trist când vede că umanitatea nu doreşte să-l venereze în spirit. Compasiunea sa pentru toţi oamenii este reală; comuniunea cu el este reală - totuşi, aceste adevăruri înseamnă atât de puţin pentru majoritatea oamenilor, deoarece ei s-au îndepărtat de spiritul Crăciunului şi preferă să sărbătorească într-un mod profan naşterea lui Cristos. Care este rostul celebrării, dacă mai întâi nu ne trezim în Conştiinţa Cristică? Este total greşit să deviem ori să denaturăm ţelul real al Crăciunului. Cristos este cel care m-a inspirat să ţin aceste meditaţii şi sper ca în curând exemplul nostru să fie urmat de fiecare biserică şi familie.

Tăcerea este altarul Divinului. De aceea trebuie să ne reducem la tăcere gândurile şi să intrăm în comuniune profundă cu Cristos. Lumina pură a Conştiinţei Cristice este prezentă pretutindeni, atât înăuntru, cât şi în afara noastră. Pruncul Isus ia naştere numai în leagănul iubirii noastre. Să preţuim această zi şi să ne deschidem inimile Conştiinţei Cristice.

În general, oamenii îşi minimizează puterea de care dispun - suflete veşnic treze, dar care şi-au închis ochii faţă de Dumnezeu. Omniscienţa Divinului este prezentă atât în cel înţelept, cât şi în acela care preferă să-şi ţină închişi ochii. Depinde numai de noi dacă dorim să trăim în lumina Realităţii, prin iubire şi devoţiune constantă, ori dacă preferăm în schimb să-I întoarcem spatele Tatălui Atotputernic.

Un devot adevărat nu-şi va îndreptă atenţia şi iubirea decât spre Dumnezeu. O persoană a cărei minte trece necontenit de la un lucru la altul, nu va fi capabilă să simtă, să perceapă prezenţa Divinului. Dacă filmele, sexul şi plăcerile lumeşti sunt capabile să ne reţină atenţia ore-n şir, cât de beatifică trebuie să fie comuniunea cu Dumnezeu! Problema e că majoritatea nici măcar nu încearcă să-L cunoască. Eu nu-mi găsesc bucuria în nimic, indiferent ce-aş face, atâta timp cât Dumnezeu nu-i lângă mine. De fiecare dată când sunt dezgustat de lume, îmi închid ferestrele simţurilor şi fiinţez în totală comuniune cu Dumnezeu. Ce încântare! Ce minunăţie!

Pentru mine este foarte simplu, dar nu pot spune acelaşi lucru despre persoanele care cred că nu mai există nimic dincolo de întunericul din spatele ochilor închişi. Şi, totuşi, Bucuria Infinită este atât de aproape! Omul nu o vede fiindcă nu este suficient de răbdător, însă imediat ce trecem de pragul minţii subconştiente, ne aşteaptă bucuria supraconştientă care, pur şi simplu, ne va extazia trupul, mintea şi sufletul. În acea stare beatifică, ore la rând, devotul este complet detaşat de dimensiunea materială.

Foarte mulţi trăiesc într-o feerie utopică, o fericire efemeră care le este rapid spulberată dacă nu-i susţinută de zâmbetul etern al lui Dumnezeu. Eu văd foarte clar cum toate plăcerile umane sfârşesc inevitabil în suferinţă. Dumnezeu nu-Şi impune voinţa asupra nimănui. Tot ce trebuie să facem este să dorim să-L căutăm - şi s-o facem cu adevărat. El ne-a dăruit iubirea care ne înalţă sufletele şi face să ne tresalte inimile, dar noi ne folosim de aceasta pentru a ne ataşa de alţi semeni, despre care credem că ne aparţin, uitând că aceştia - părinţii, copiii, rudele, prietenii, colegii - nu vor fi mereu lângă noi. Dumnezeu iubeşte prin noi şi, într-adevăr, aceia care nu simt iubire pentru familie şi prieteni, nu-L pot iubi pe Dumnezeu; dar cei care se pierd în iubirea umană îl vor pierde pe Dumnezeu. Nu facem decât să ne pedepsim singuri dacă uităm sau ignorăm care este ţelul real al acestui film cosmic. Activităţile lumeşti sunt necesare, însă întâietate trebuie să-I acordăm lui Dumnezeu. Deşi munca depusă în cadrul Asociaţiei îmi ocupă mult timp, activitate pe care doresc s-o realizez cât pot de bine, în inimă şi-n suflet sunt pe deplin liber, ştiind că absolut totul se desfăşoară la voinţa Domnului.

Ştiu că El mă iubeşte şi eu îl iubesc mai mult decât orice. Nimic altceva nu-mi încântă inima, deoarece am văzut că Dumnezeu este infinit mai seducător decât orice altă ispită materială.

"Zi şi noapte nu-mi persistă în inimă decât o singură dorinţă, o Doamne! Ambiţiile şi dorinţele mele îţi urmează voinţa, învaţă-mă cum să fac doar ceea ce-Ţi este pe plac. Ajută-ne să transformăm această lume într-una perfectă, unde toţi copiii Tăi să conlucreze în pace şi iubire pentru Tine."

Dragii mei, meditaţi şi dimineaţa, şi seara. Nu pierdeţi timpul. Chiar dacă mintea mai aleargă într-o parte sau alta, nu-i permiteţi să se ataşeze de nimic. Ştiu că, la început, este dificil, deoarece mintea vi se va împotrivi voinţei de a o controla; însă cu ajutorul sincerităţii şi conştiinciozităţii, veţi vedea că nimic nu vă poate satisface şi împlini mai mult decât meditaţia. Când îmi închid ochii, ce libertate descopăr! Beatitudinea Divinului mă conduce în stări extatice inimaginabile. De ce miracole mai avem nevoie, când vedem minunea trupului uman şi pe a corpului cosmic al Naturii create de Divin? Fragilul corp uman nu este însufleţit de hrană, ci de fiecare cuvânt al Creatorului - valuri ale energiei universale - ce rezonează în creier, coloană şi inimă. Să nu precupeţim nici un efort pentru descoperirea Izvorului infinit şi etern al vieţii şi fericirii.

Mai demult, am întâlnit un sfânt în India care meditase timp de 18 ani până să-L găsească pe Dumnezeu. Dar cât de mult a câştigat! Dumnezeu pentru eternitate, pentru întreaga veşnicie! Similar, meditaţia nu trebuie să lipsească din programul nostru zilnic, însă cea mai bună perioadă de comuniune cu Dumnezeu este noaptea. Nu trebuie niciodată să ne ducem la culcare, fără ca mai întâi să ne rugăm: "Tată Ceresc, Tu eşti totul pentru mine. Chiar dacă mă ispiteşti neîncetat cu minunatele lucruri pe care le-ai creat, nu vreau altceva decât Beatifica Ta Prezenţă."

Devotul care se roagă cu sinceritate, negreşit va primi răspunsul lui Dumnezeu şi va realiza că nu are nici un sens să-şi irosească vremea criticând greşelile altora sau pe ale sale. Indiferent cât de mult încearcă diavolul să mă abată de pe cale (şi o face adeseori, chiar şi după atâţia ani în care nu am deviat de la măreaţa învăţătură *Kriya Yoga*), eu ştiu că Dumnezeu este veşnic în inima mea. Poate că uneori greşelile mi-au fost foarte grave, dar iubirea mea pentru Spiritul Suprem le-a spulberat pe toate. În inima mea nu mocneşte nici o dorinţă, pentru că pe El îl iubesc mai mult decât orice. Şi, dacă Tatăl Ceresc doreşte, sunt gata să spăl şi podelele pentru a-I arăta iubirea mea necondiţionată.

"Trupu-mi, inima, mintea şi sufletul sunt ale Tale, o Doamne! Nu are nici o importanţă ce i-ai hărăzit acestui trup firav, fiindcă atâta vreme cât exist în această lume sunt numai al Tău, Doamne! Fiecare muşchi îmi dansează în fericirea Ta; fiecare corpuscul şi moleculă a fiinţei mele se îmbăiază în gloria Luminii Tale. Nimic în această lume nu se compară cu nectarul pe care mi-l reverşi permanent în inimă. Ţie îţi dăruiesc viaţa, gândurile şi dorinţele mele. Fie ca toţi copiii Tăi să-Ţi cunoască prezenţa şi să se bucure de ea aşa cum mă bucur şi eu - şi chiar mai mult, pentru că Tu eşti Fericirea neţărmurită. Revelează-ni-Te!"

"Tată ceresc, nu ne aflăm aici doar pentru a cânta sau ruga şi nici pentru a celebra ca nişte roboţi ziua de naştere a Fiului Tău, ci dorim să-Ţi aşternem la picioarele omniprezenţei Tale iubirea noastră necondiţionată. Primeşte parfumul bucuriei noastre. Ştim că nu este mult, însă încântarea şi iubirea care cresc în grădina inimilor noastre sunt ale Tale. Primeşte ceea ce este al Tău. Noi suntem ai Tăi. Buni sau răi, nu poţi nega că suntem copiii Tăi. A Ta iubire Te leagă să ni Te manifeşti. Vino la noi!"

"Aurorele dansând în albastrul cerului, munţii, răcoarea vântului, vâlvătăile orbitoare ale soarelui şi aştrilor - toate sunt expresii ale Graţiei şi Omniprezenţei Tale. O Spirit Suprem, pe măsură ce inimile noastre Te doresc din ce în ce mai mult, ne grăbim sufletele întrupate în aceste forme efemere spre ţărmul eternităţii Tale. De ce să Te ascunzi de noi? Binecuvântează-ne şi ajută-ne să ne închidem porţile simţurilor şi să Te iubim, astfel încât pe altarele sufletelor noastre spălate cu lacrimi să nu mai rămână nimic altceva decât iubirea Ta. Tată, Mamă, Prietene, Preaiubite Dumnezeu!, nu privi la bunătatea sau răutatea noastră - pentru că suntem cu toţii ai Tăi. Toate slăbiciunile noastre, deznădejdile sau obiceiurile greşite nu ne mai pot intimida, fiindcă iubirea noastră pentru Tine este mult mai intensă. Distruge buruienile obiceiurilor negative care încearcă să împiedice creşterea copacului etern al vieţii. Orhideea plăcerilor umane o aşternem la picioarele Tale. Tu eşti unica bucurie pe care o căutăm în activităţile noastre lumeşti. Binecuvântează-ne cu strălucirea gloriei Tale, cu luminozitatea fiinţei Tale, cu eternitatea existenţei Tale."

"Tată Ceresc şi Suprem, Ţie îţi mulţumim. Fie ca această zi să fie o rază de lumină în vieţile noastre, un far etern al graţiei, gloriei şi veşniciei Tale, care să ne călăuzească pe cărările întunecate ale acestei întrupări. Tată, dacă voia-Ţi este să ne mai trimiţi în lume, nu ne părăsi şi luminează-ne drumul. Tată, Mamă, Prietene, Preaiubite Dumnezeu, primeşte fervoarea şi sinceritatea sufletelor noastre. Acceptă-ne iubirea şi devoţiunea inimilor. Ce putem spune mai mult, decât că Te iubim numai pe Tine? Revelează-ne conştiinţa Ta şi exprim-o în noi aşa cum ai manifestat-o şi în Cristos. Îţi suntem veşnic recunoscători pentru bucuria pe care ne-o dăruieşti clipă de clipă şi pentru Conştiinţa Cristică din sufletele noastre."

18. LEGĂMINTE SPIRITUALE LA ÎNCEPUT DE AN

Sediul central internaţional al Asociaţiei Realizării Sinelui, 31 decembrie 1934

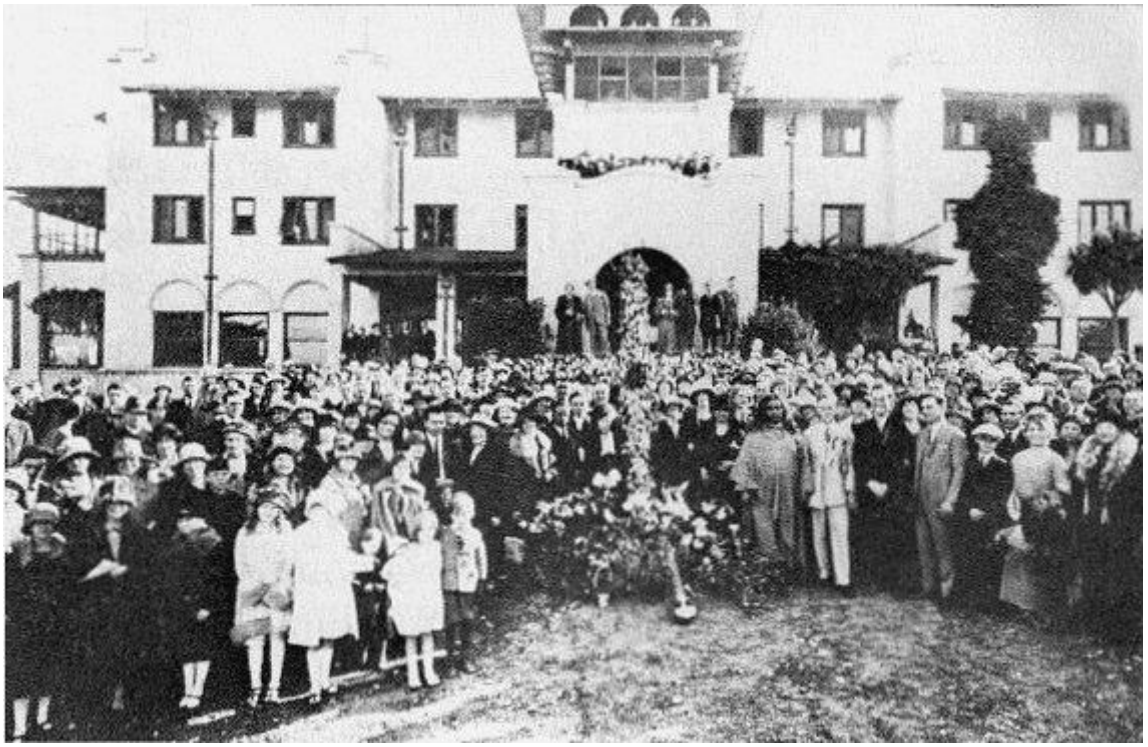

Foto: Anul 1925, de Paşte - Mount Washington, L.A.

"Tată Ceresc, la începutul acestui nou an binecuvântează-ne să privim prin ferestrele deschise gloria Ta, idealurile Tale. Pogoară asupra noastră puterea Ta, vitalitatea Ţa, înţelepciunea Ta, aşa încât să nu ne abatem de la calea binelui şi corectitudinii, şi să urmăm drumul care conduce direct către Tine."

Prieteni, fiecare trebuie să facă noi legăminte în ceea ce priveşte faptele şi conduita pe care o va avea în anul care va veni. Fericirea şi împlinirea lăuntrică sunt obţinute prin urmarea strictă a unui program, a unei discipline ferme. Neputinţa de a urma un asemenea program denotă paralizarea voinţei. Cel mai mare prieten şi cel mai de temut duşman al omului este chiar omul însuşi. Numai cine este cu adevărat prieten cu el însuşi poate descoperi realizarea.[1] Dumnezeu nu a creat nici o lege care să ne împiedice să realizăm ceea ce dorim. Nimic negativ nu ne poate afecta, atâta timp cât nu permitem acest lucru.

[1] "Prin Sine, omul îşi înalţă singur sinele (eul); el nu-şi doboară sinele (eul), pentru că acesta îi este unicul prieten, dar şi propriul său duşman (ca ego)" (Bhagavad Gita VI:5).

Puterea voinţei este cea care ne asigură succesul, nu obiceiurile trecute, nici karma şi nici horoscopurile astrologice. Prin consultarea hărţilor astrologice nu vom face decât să-i dăm mai multă forţă karmei trecute; ceea ce ne va slăbi considerabil voinţa. Dumnezeu este Voinţa Supremă. Aşadar, nu trebuie să dăm voie nici unei prejudecăţi, îndoieli sau deznădejdi să intervină între voinţa sufletului şi viaţa pe care o trăim. Îndoiala este dezastruoasă şi ea ne paralizează şi ne distruge voinţa. Prin încredere nezdruncinată în propriile forţe putem realiza absolut orice; îndoielile, pe de altă parte, ne transformă în victime.

Nimic nu trebuie să ne zdruncine convingerea că putem realiza tot ce ne propunem. Obstrucţiile sau piedicile nu pot veni decât din partea noastră. Deşi Maestrul meu, Swami Sri Yukteswarji, mi-a repetat adeseori acest adevăr, la început mi-a fost foarte greu să-l cred. Dar imediat ce mi-am folosit cu discernământ puterea voinţei - acest cadou nepreţuit oferit omului de Dumnezeu - am descoperit că, într-adevăr, ea este salvatoarea mea. Neutilizarea voinţei ne reduce la stadiul de obiecte neînsufleţite.

Puterea gândului

Mulţi oameni se complac nu doar în lenea fizică, ci şi în inactivitatea mentală. Gândirea constructivă, asemeni unui far călăuzitor, ne poate arăta drumul către succes. Nici o problemă nu rămâne nerezolvată dacă reflectăm suficient de profund şi intens asupra ei. Persoanele care dau repede bir cu fugiţii îşi diminuează puterea minţii. Pentru a ajunge cu bine la ţelul propus este necesară purificarea gândurilor, astfel încât acestea să devină suficient de luminoase şi să ne dezvăluie calea către reuşită.

Sugestia este şi ea un instrument foarte puternic. Abilitatea de a realiza ceva nu se află în altă parte decât în minte. De fapt, corpul fiecăruia dintre noi este susţinut de gând. Hrana este incidentală; adevărata forţă care ne menţine în viaţă este mintea, conştiinţa. Gândul este cel care ne insuflă energie în trup. Imediat ce gândul este neutralizat, corpul slăbeşte şi începe să decadă.

Gândul Divinului este esenţa a tot ce există. El este viu şi infinit. Din această Unitate Infinită ia naştere existenţa, creaţia. Dumnezeu manifestă un gând în Conştiinţa Sa şi acel gând devine instantaneu o fiinţă umană, spre exemplu. El exprimă un alt gând şi îi spune acestuia să devină o floare; alte gânduri devin copaci, râuri, munţi, stele.

Ca şi copil al Divinului, omul trebuie să înlăture din minte toate temerile şi gândurile negative, fără să uite totodată că este înzestrat cu aceleaşi calităţi şi potenţial ca şi cei mai extraordinari semeni de-ai săi. Nici un suflet nu este superior altuia. De aceea, fiecare dintre noi are datoria să-şi armonizeze voinţa la înţelepciunea lui Dumnezeu, aşa cum a fost ea exprimată de sfinţii şi înţelepţii tuturor veacurilor. Când voinţa ne este ferm înrădăcinată în înţelepciune, nimic nu ne va putea sta în cale. Frica inhibă progresul. Este necesar să fim pregătiţi să înfruntăm orice vitregie a sorţii şi să avem abilitatea mentală să trecem prin orice schimbare, fără să sucombăm inerţiei sau indolenţei provocate de suferinţă. Nici măcar în faţa morţii nu avem voie să cedăm, pentru că teama de moarte este ridicolă - întrucât atâta vreme cât nu suntem morţi, trăim; iar o dată ce am murit, nu mai avem pentru ce să ne facem griji! Moartea este un fenomen natural prin care trebuie să trecem cu toţii - deci, nu poate fi ceva rău. Suntem valuri pe suprafaţa oceanului conştiinţei; iar pentru un scurt răgaz, în moarte, conştiinţa individuală este absorbită în Unitatea Infinită din care a izvorât şi care a manifestat-o. Nu avem de ce regreta, fiindcă moartea este un repaus, o perioadă de odihnă, o eliberare din muncile istovitoare ale vieţii - o promovare către o libertate mult mai măreaţă.[2]

[2] Vezi lumea astrală, în Glosar.

Un devot adevărat îşi va păstra calmul minţii indiferent de situaţie. El va acţiona în permanenţă cu calm şi nu va permite nici unei deziluzii sau dezamăgiri să i se instaleze în inimă, deoarece ştie că asemenea sentimente diminuează puterea gândului. Încercările prin care trecem în viaţă nu sunt pentru a ne pedepsi; dimpotrivă, rolul lor este de a ne trezi la realitate - de a ne ajuta să realizăm că suntem parte integrantă a Spiritului şi că în spatele scânteii vieţii noastre dăinuie Flacăra Infinitului; că sursa gândurilor noastre nu este alta decât Lumina Beatifică a Divinului; că la baza raţiunii şi discernământului nostru se află omniscienţa Tatălui Ceresc; că în spatele iubirii umane se află iubirea atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu. Ce bucurie şi încântare să realizezi aceasta! Dumnezeu nu a creat nici un suflet mai privilegiat ca altul. Cu toţii suntem egali în faţa Lui; dar, desigur, din cauza obiceiurilor şi dorinţelor greşite, nu fiecare om Îi reflectă Lumina Divină. Mulţumirea şi împlinirea nu constau în obţinerea obiectelor dorinţelor noastre, ci în dezvoltarea calităţilor sufleteşti şi în promovarea şi îndeplinirea acelor activităţi care-I fac plăcere Tatălui. Nimic nu ne împiedică să cunoaştem Puterea Supremă care se află imediat în spatele vălului vieţii materiale. Problema este că majoritatea dintre noi preferă să dea ascultare obiceiurilor eronate, ignorând vocea tăcută a sufletului.

Cei mai aprigi duşmani ai omului sunt obiceiurile greşite

Obiceiurile greşite sunt cei mai de temut şi mai aprigi duşmani ai noştri. Ele ne impulsionează să punem în mişcare cauze ale căror consecinţe sunt suferinţa şi dezastrul. De aceea, în primul rând, trebuie să ne delimităm de obiceiurile greşite şi, zi de zi, să căutăm să le înlocuim cu unele pozitive.

Cea mai bună modalitate de a scăpa de tendinţele nedorite este să nu ne gândim la ele, să nu le acordăm autoritate, să nu ne considerăm neputincioşi în faţa lor. Nu accepta niciodată ideea că un obicei te-a prins în plasa lui şi nu mai poţi scăpa - "Cum este posibil să fac ceva ce nu mă reprezintă?" Un asemenea gând, întreţinut permanent în conştiinţă, te va ajuta să înaintezi şi să scapi de acele obiceiuri care doresc să te tragă înapoi. Din nefericire, mintea conştientă a omului s-a lăsat condiţionată, hipnotizată de tot felul de slăbiciuni şi, de exemplu, când simte impulsul de a fuma sau de a se hrăni peste măsură, cedează foarte uşor când e asaltată de asemenea gânduri, însă în clipa în care refuză să le recunoască, aceasta înseamnă sfârşitul lor. Obiceiurile greşite pot fi contracarate destul de uşor dacă te îndepărtezi de acele lucruri care le stimulează apariţia. Metoda promovată de unii învăţători, care-şi îndeamnă discipolii să înfrunte direct ispitele, nu este una accesibilă şi facilă.

Obiceiurile greşite ne spun că nu putem să le învingem; însă nu trebuie să le ascultăm, ci este necesar să fim absolut convinşi că putem reuşi în orice ne propunem. Mintea este totul; ea este atotputernică. Mintea deţine controlul asupra vieţii şi morţii.

Aşadar, în acest Nou An să fim mai hotărâţi şi să nu mai repetăm greşelile înfăptuite în anul ce-a trecut Noi suntem copii ai lui Dumnezeu şi păcatele trecute nu ne pot afecta, decât dacă le dăm voie s-o facă. Omul este stăpânul propriului său destin; el, spre deosebire de celelalte fiinţe, nu trăieşte condus de instincte, ci de inteligenţa, înţelepciunea şi iubirea lui Dumnezeu. Tatăl Ceresc ne-a dăruit facultatea de discernământ şi ne iubeşte la fel de mult cum îl iubeşte pe Isus şi pe toţi marii sfinţi. El este Iubire Necondiţionată, fiindcă El este în tot şi în toate. Să-I reflectăm prezenţa şi să ne dezvoltăm transparenţa receptivităţii, pentru că numai aşa va străluci în noi.

Viaţa distruge toate îndatoririle autoimpuse

Nu trebuie să ne ataşăm de acest pământ, fiindcă nu el este căminul nostru real. Un căutător adevărat nu-i va acorda o prea mare importanţă, ci-şi va echilibra îndatoririle materiale şi spirituale pe care ştie că le are de îndeplinit în viaţă şi va trăi fericit. El îl va dori pe Dumnezeu, care îl va ajuta să-şi joace rolul cât mai bine. Dumnezeu nu ne-ar fi înzestrat cu un creier dacă nu ar fi dorit ca noi să gândim şi să raţionăm. El ne-a dăruit voinţa şi aşteaptă s-o folosim cu înţelepciune.

Viaţa este într-adevăr nemiloasă şi ea distruge toate îndatoririle autoimpuse. Angajamentele şi eforturile epuizante depuse pentru satisfacerea dorinţelor, chiar şi a acelora merituoase, sunt instantaneu anihilate în momentul apariţiei morţii. Deşi nu trebuie să uităm o clipă că viaţa este un joc cosmic, totuşi avem datoria să ne jucăm cât putem de bine rolurile atribuite, păstrându-L permanent în minte pe Dumnezeu. Fuga de responsabilităţi şi de activităţile creative nu salvează pe nimeni, fiindcă nu acesta este planul Divinului. Dumnezeu însuşi este veşnic preocupat de creaţia Sa; El acţionează necontenit în univers şi o face pentru beneficiul nostru. Nimic nu poate fi creat sau realizat, atâta timp cât acel lucru nu ia mai întâi naştere în mintea Divinului. Noi suntem instrumentele Sale, dar avem libertatea să producem modificări şi transformări inovatoare care să ne îmbunătăţească viaţa. Să ne folosim cu înţelepciune capacitatea creativă cu care ne-a înzestrat Dumnezeu, pentru că numai aşa vom reuşi în tot ce vom face.

Activităţile sociale nu pot şi nici nu trebuie să fie evitate, ci este necesar să le înfăptuim cu conştiinciozitate, ştiind că în spatele vieţii noastre este viaţa Tatălui Ceresc, în spatele voinţei noastre se află voinţa Spiritului Suprem. Dumnezeu este cel care acţionează prin noi, de aceea nu avem de ce să ne facem griji. Este suficient să acceptăm cu înţelegere şi recunoştinţă rolul pe care Tatăl Ceresc ni l-a atribuit şi să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a nu-I înşela aşteptările.

Fiecare rol are importanţă în filmul cosmic al vieţii

Nu trebuie să ne deplângem soarta şi nici să ne gândim că ar fi mai bine să fim în pielea altcuiva, deoarece nu există om care să nu aibă probleme. Cel mai bine este să nu dorim nimic şi să-L rugăm pe Dumnezeu să ne lumineze calea şi să ne ofere numai acele lucruri de care avem într-adevăr nevoie. Cu toţi facem parte din creaţia Sa; El are nevoie de fiecare dintre noi pentru a continua filmul cosmic al vieţii. Din acest motiv, nu este înţelept să ne comparăm unii cu alţii, deoarece fiecare fiinţă este unică şi irepetabilă.

De asemenea, este important să nu ne lăsăm limitaţi de îngustimea şi micimea egoului, ci trebuie să ne gândim la semenii noştri şi să le dorim exact ceea ce ne dorim şi nouă înşine. Dumnezeu doreşte să trăim în deplină armonie şi unitate, însă acest lucru nu poate fi realizat atâta timp cât nu trăim conduşi de voinţa Sa, câtă vreme trupul, mintea şi sufletul nu sunt ferm înrădăcinate în conştiinţa lăuntrică a Divinului.

Compania cea mai potrivită o găsim în bucuria meditaţiei

Întotdeauna trebuie să ne alăturăm numai acelor persoane care ne inspiră şi care ne pot ajuta să progresăm; dar bucuria cea mai mare nu ne-o poate oferi decât meditaţia profundă. În general, oamenii dorm între şase şi opt ore pe noapte şi nimeni nu consideră acest lucru ca fiind unul dificil sau respingător; dimpotrivă, nu cred să existe persoană care să nu se bucure de pacea şi fericirea trăită în timpul somnului. Deşi în timpul somnului suntem parţial conştienţi de această bucurie, în meditaţia profundă suntem pe deplin conştienţi de beatitudinea sufletească. Tărâmul încântării, extazului si păcii este exact în spatele dimensiunii onirice a subconştientului. În acea stare, devotul realizează: "Eu nu sunt egoul şi nici simţurile; raţionez, dar nu sunt intelectul; am un trup prin care mă exprim şi pe care-l manifest, însă eu sunt purul Spirit."

Devoţiunea, asemeni unei greutăţi din plumb, trebuie să se cufunde din ce în ce mai adânc în oceanul percepţiei divine. Căutătorul care-şi deschide în meditaţie ochii sufletului va percepe deîndată Prezenţa Divinului, chiar în inima sa. Dar atâta vreme cât demonul neliniştii şi al dorinţelor continuă să danseze în templul trupului, Tatăl nu este accesibil. Imediat ce îl chemăm, cu dăruire şi sârguinţă, El ne va răspunde - aşa cum o mamă aleargă într-un suflet la copilul ei, atunci când îl aude pe acesta plângând. La început, El apare în templul tăcerii ca pace. Pe măsură ce pătrundem din ce în ce mai adânc în interior, în templul *samadhi*-ului, sau Unităţii, îl vom întâlni direct şi vom trăi în beatitudinea Prezenţei Sale absolute. Cât timp nu-L percepem în interior pe Dumnezeu, ne va fi extrem de greu să-L iubim, însă când Fericirea Supremă ne pătrunde şi ne îmbibă gândurile şi întreaga fiinţă, nu vom putea face altceva decât să-L iubim şi să trăim pentru El.

Viaţa este Prezenţă Divină nevăzută. Totul în această existenţă, viaţa în întregul ei este Prezenţa Divină nevăzută; însă din cauza lipsei atenţiei foarte puţini pot percepe imanenţa lui Dumnezeu. Este ca atunci când umplem o sticlă cu apă, îi punem dop şi o aruncăm în ocean; deşi sticla va exista efectiv în ocean, conţinutul ei nu va cunoaşte şi nu se va putea uni cu oceanul. Similar, pentru a putea intra în contact cu Spiritul Suprem este absolut necesar să ne înlăturăm din fiinţă dopul ignoranţei.

Infinitul este Căminul nostru. Viaţa este un sejur, un pelerinaj scurt în caravana trupului. Aceia care se lasă îmbătaţi, fermecaţi de visul material, vor devia de pe cale şi nu vor mai urma acele indicii care să-i conducă la Dumnezeu. Dar când, în meditaţie, Divinul îi struneşte pe fiii rătăcitori, nu mai există suferinţă şi nici rătăcire.

Fie ca la acest început de an să ne reînnoim legămintele spirituale şi să nu uităm o clipă că suntem copiii lui Dumnezeu. Stă în forţele noastre să devenim ceea ce dorim să fim. Pentru ce să ne temem? Suntem într-adevăr fiii şi fiicele Tatălui Ceresc. Oricât de mari ar fi greutăţile cu care ne confruntăm, să nu uităm că Dumnezeu ne trimite acele încercări, iar noi avem datoria să le depăşim cu bine. Sămânţa victoriei se află în sufletul nostru. Să-I urmăm voinţa Tatălui şi nimic nu ne va răni. Cum ar putea un părinte să-i vrea răul copilului său? Aşa cum părinţii îşi iubesc necondiţionat odraslele, Divinul ne iubeşte pentru vecie şi doreşte să ne recunoaştem realitatea, să realizăm adevărul: suntem ai Lui. Fie ca în acest nou an să medităm mai mult şi să nu ne îndepărtăm din conştiinţă gândul că Dumnezeu este

întotdeauna cu noi, indiferent de situaţie. Atunci vom vedea că vălul iluziei se dizolvă şi ne regăsim în Unitatea şi Existenţa Supremă. Această realizare a fost cel mai minunat lucru şi cea mai mare fericire din viaţa mea. Acum nu mai alerg şi nu mai caut nimic, pentru că am descoperit Totul în El. Niciodată nu mă voi mai despărţi de Acela care deţine totul şi în care dăinuie comori veşnice, acum şi pentru toate timpurile care vor veni.

Acesta este mesajul meu de Anul Nou.

19. "IUBIREA TA ESTE TOTUL"

O seară a comuniunii cu divinul

Slujbă religioasă ţinută de Paramahamsaji la sediul central internaţional al Asociaţiei Realizării Sinelui (Muntele Washington), la scurt timp după reîntoarcerea dintr-o vizită de un an în India; 6 decembrie 1936

Foto: Anul 1936 - Londra

"Preaiubite Dumnezeu şi măreţi Guru, binecuvântaţi cu graţia voastră infinită Asociaţia Realizării Sinelui (Societatea Yogoda Satsang) - fie ca aceasta să dăinuie şi să lumineze viaţa tuturor copiilor Tăi."

"Tată Ceresc, binecuvântează-l pe copilul inimii mele, Sfântul Lynn. Îţi mulţumesc că mi-ai trimis acest măreţ suflet, care mi-a răspuns chemării şi al cărui unic tel este să Te reprezinte şi să-Ţi răspândească Adevărul şi Gloria. Îţi mulţumesc pentru toate aceste suflete minunate care au venit aici şi care-şi dedică viaţa Ţie, precum şi pentru toate sufletele care vor porni în căutarea Ta. Binecuvântează-ne ca prin iubirea pe care Ţi-o purtăm să transformăm Muntele Washington într-un paradis, într-o oază de lumină, înţelepciune şi fericire. Fie ca acest loc sacru să-i aducă împreună pe cei care Te iubesc."

"O Spirit Suprem, Tată, Mamă, Prieten, Preaiubite Dumnezeu, Ţie îţi dăruim toată devoţiunea sufletelor noastre şi Te iubim pentru veşnicie, fiindcă Tu eşti Sursa existenţei, Izvorul din care se revarsă necontenit râurile, mările şi oceanele: Puterea care creează stelele, Vitalitatea care susţine întreaga creaţie şi hrăneşte viaţa, Frumuseţea care înfrumuseţează lucrurile, Iubirea care înalţă şi face să pulseze toate inimile. Tată Suprem, Tu eşti Bucuria veşnic înnoitoare care străluceşte în templul sufletelor meditative. Cu tot sufletul meu, cu toată inima, mintea, inteligenţa şi dăruirea mea, Te rog - şi-Ţi cer ca fiu cu drepturi depline - să-Ţi manifeşti prezenţa şi să ne încânţi inimile."

"O Doamne, niciodată nu am fost mai fericit ca acum, când văd atât de multe suflete care Te cheamă şi doresc numai iubirea Ta. O Spirit Suprem, în inima mea nu există loc decât pentru Tine. Ţie mă rog, dar nu prin cuvinte, ci cu toată inima, mintea, iubirea şi sufletul meu."

"Mamă Divină, seara trecută m-ai întrebat ce doresc. Nimic în afara iubirii Tale. Fie ca iubirea Ta să-mi sălăşluiască veşnic în inimă şi să-i lumineze pe toţi copiii Tăi."

"Spirit Suprem, împărăţia Ta infinită şi sacră este înăuntrul nostru. Cu toată dăruirea şi devoţiunea îţi invocăm prezenţa. Manifestă-Ţi conştiinţa în noi şi nu ne lăsa pradă ispitelor; ajută-ne să nu ne folosim în mod greşit raţiunea. Când suntem puternici, dacă voia-Ţi este să ne pui la încercare, Tată Ceresc, ispiteşte-ne oricum doreşti. În mintea mea nu există decât o singură atracţie, o singură frumuseţe, o singură minunăţie: Tu! Nimic nu se poate compara cu frumuseţea Ta. În faţa splendorii Tale, orice altceva păleşte."

"Prinţ Fermecător, revelează-ni-Te. Luminează-ne cărările vieţii şi binecuvântează-ne. Fie ca în inimile noastre să nu înflorească decât iubirea pentru Tine. Ce bucurie, ce încântare şi extaz; glorie pentru veşnicie. Unde sunt dorinţele, unde este separarea? Nimic nu poate dăinui în faţa beatitudinii şi strălucirii Tale nemuritoare."

"O Spirit, iubirea Ta este totul! Iubit al inimii mele şi al tuturor sufletelor, Stăpâne Suprem, Tată, Mamă, Prieten, Preaiubite Dumnezeu, gloria Ta este totul, în mintea mea nu păstrez nimic care să nu-mi amintească de Tine; accept numai ceea ce-Ţi reflectă prezenţa. O Spirit Divin, Tu ne-ai adunat aici şi ne arăţi că suntem într-adevăr copiii Tăi."

"Tată Ceresc, pătrunde-ne inimile cu iubirea Ta, umple-ne sufletele cu spiritul şi măreţia Ta. Ţie ne închinăm, acum şi pentru veşnicie. Prin bucuria Ta pură, Spirit Suprem, atrage-ne conştiinţa înăuntrul Tău; absoarbe în încântarea Ta cosmică toate distragerile şi amăgirile trupului. Insuflă-ne putere şi ajută-ne să nu devenim sclavii corpului, când bucuria Ta neţărmurită ne aşteaptă chiar în spatele vălului tăcerii. Doamne, ajută-ne să spulberăm acest văl. Nu ne mai pune la încercare cu iluzia Ta cosmică, ci pogoară asupra noastră iubirea Ta, astfel încât să realizăm că Tu eşti Acela - Unicul - pe care-L căutăm."

"La picioarele Tale îmi las toate ambiţiile, Spirit Atotputernic, pentru că iubirea Ta-mi e suficientă. Iubirea Ta este totul. Dacă voia-Ţi este să-mi iei trupul, aşa să fie. Nu Te doresc decât pe Tine. În inimile devoţilor şi celor care Te iubesc, eu voi fiinţa veşnic în comuniune cu Tine; clipă de clipă voi gusta din extazul numelui Tău imprimat în conştiinţa şi inimile copiilor Tăi. Asta e tot ce-mi doresc - Tu eşti Comoara eternă a cerurilor. Cum aş putea dori altceva decât Gloria Supremă a Spiritului Tău?"

"O Spirit Divin, cu toată viaţa mea, cu toată inima, mintea, înţelepciunea şi înţelegerea primite de la Tine şi preaiubitul meu Guru, îmi reafirm legământul şi îţi jur credinţă eternă şi iubire tuturor devoţilor care-şi închină vieţile Ţie. Tată Ceresc, nu ne părăsi; stai veşnic lângă noi. Ce bucurie, ce încântare; o, binecuvântare a Spiritului Tău, o, beatitudine a gloriei Tale! Despre ce-aş putea vorbi, dacă nu despre iubirea Ta? Umple-ne inimile cu iubirea Ta."

"O Dumnezeule Infinit, Tu eşti cerul neţărmurit; eu sunt o infimă particulă în infinitatea Ta. [Paramahamsaji cântă]: «Eu sunt cerul, Mamă, eu sunt cerul... Un firicel de praf pe firmamentul cerului, a spaţiului nemărginit şi îngheţat.»"[1]

[1] Din "Eu sunt Cerul", în *Incantaţii Cosmice*, de Paramahamsa Yogananda.

Spaţiul infinit nu poate fi delimitat sau distrus; noi suntem părţi inerente Infinităţii, micuţe leagăne în Spiritul omniprezent.

(În acest moment Paramahamsaji se cufundă în extazul samadhi-*ului. După o perioadă de comuniune lăuntrică, el s-a adresat devoţilor)*

Să nu luăm niciodată numele Domnului în van. Când ne rugăm Tatălui Ceresc, când îi cântăm, inima trebuie să fie cea care se roagă, care cântă. Creatorul cerului şi stelelor, Dumnezeul miriadelor de suflete, Spiritul Suprem al tuturor devoţilor - Acelui Stăpân Etern trebuie să-I jurăm credinţă şi iubire veşnică. De ce să-I vorbim prin deşertăciunea cuvintelor şi limitările gândurilor? Este imperativ să-L simţim în templul meditaţiei, acolo unde El ne aşteaptă şi de unde ne cheamă necontenit.

Aşa cum oceanul stă la baza valurilor, la fel şi Oceanul Spiritului se află chiar în spatele unduirilor trupului. În timpul somnului profund, nimeni nu-şi mai percepe trupul, ci fiinţează în eternitatea sa. Dar imediat ce ne trezim, singuri ne limităm la iluzia corpului. Când însă închidem ochii ne regăsim instantaneu în neţărmurirea conştiinţei.

Acest firav trup este o statuie din gheaţă; dar, când meditez, el devine la fel de vast ca universul, absorbit în infinitudinea Divinului. O "statuie de gheaţă" nu este altceva decât imaginaţie, vise, fantezii care se dizolvă la primele raze de soare. În timpul unui vis, fiecare dintre noi vede oameni râzând sau plângând, născându-se sau murind - dar în momentul în care se produce trezirea, totul va dispărea. Similar, acest corp fizic nu este altceva decât o condensare a vastităţii spaţiului, însă puţini recunosc această realitate. În general, în starea de conştiinţă obişnuită, corpul şi toate circumstanţele care există în jurul lui par cât se poate de reale, dar în realitate totul este un vis. Când uiţi complet de această amăgire onirică, în profunzimea şi lumina meditaţiei, realizezi instantaneu că toate experienţele lumeşti sunt simple gânduri "îngheţate" ale Divinului. Visele din timpul somnului subconştient sunt propriile noastre gânduri îngheţate, iar noi nu suntem decât vise-gânduri îngheţate ale lui Dumnezeu. Pentru a ieşi din această irealitate este necesar să ne trezim în El. Acolo trăiesc eu clipă de clipă; această Conştiinţă pură nu mă părăseşte niciodată.

Tot ce afirm acum este exact ceea ce-mi transmite Mama Divină: "Beţi din Iubirea Mea - desfătaţi-vă pentru eternitate!" Nu doresc altceva; nu mai mă interesează să ţin discursuri, deoarece cuvintele nu au puterea iubirii. Dorinţa Mamei este şi dorinţa mea, iar cei care simt că vor să vină aici, trebuie să o facă în acelaşi spirit.

Unii din marii înţelepţi ai Indiei au vorbit foarte puţin. Ei îşi învăţau discipolii să pătrundă în interior şi să simtă, apoi le cereau să explice ce-au experimentat. Astăzi, religia modernă pune mai mult accent pe emoţii, sentimente şi expuneri intelectuale. Astfel de învăţături nu-i oferă căutătorului o experienţă reală. Setea pentru Divin este atât de intensă încât nu poate fi potolită decât de Dumnezeu însuşi.

În această lume schimbătoare şi nesigură, oamenii se simt adeseori foarte singuri. Dumnezeu însă nu va dezamăgi pe nimeni, niciodată. Bucuria şi mulţumirea pe care ni le oferă lucrurile sfârşesc foarte rapid, iar omul se vede în situaţia de a căuta mereu altceva. Însă numai Dumnezeu este Acela pe care, o dată ce L-ai cunoscut, Îl vei dori din ce în ce mai mult. Divinul este Acela care îţi poate mulţumi inima şi împăca sufletul.

Unica predică este comuniunea cu Dumnezeu - cu acea putere infinită care vibrează pretutindeni la fel de puternic ca şi în această sală. Este Sacralitatea însăşi. Acesta-i şi motivul datorită căruia nu mai sunt interesat să atrag aici orice fel de persoane, curioşi care nu-L doresc pe Stăpânul lor, ci vreau să-I dăruiesc iubirea sufletelor însetate. Gloria şi măreţia înţelepţilor sunt din nou necesare în lume; ele trebuie să reînvie. Maeştrii din trecut obişnuiau să locuiască în păduri, în peşteri, în comuniune deplină cu Divinul - fără să ţină cuvântări, fără să-şi facă *ashram*-uri sau adepţi. Ei trăiau în perfectă armonie, înconjuraţi de suflete care ardeau de dorul Divinului şi se lăsau îmbătate, extaziate de magnetismul iubirii Sale. Atunci, în mijlocul holdelor, în sălbăticia pădurilor, la umbra copacilor, Maeştrii acţionau ca nişte relee prin care descindea Lumina lui Dumnezeu. Ce bucurie! Ce slavă! Ce încântare! Un loc de comuniune divină - la fel va fi şi Muntele Washington. Zi şi noapte vom bea necontenit din Fiinţa Sa. Iată cum îl vom căuta, cum îl vom simţi, cum Îl vom trăi... Clipă de clipă vom fi extaziaţi de prezenţa Sa, astfel încât toţi cei care vor veni printre noi să plece cântând, dansând şi vorbind despre Dumnezeu.

Mama Divină este lângă noi. Acum vorbesc cu Ea! "O Mamă, nu-mi doresc altceva decât comuniunea cu conştiinţa Ta, cu gloria şi puterea Ta neţărmurite. Binecuvântează-ne, pe fiecare în parte, aşa încât să Te cunoaştem direct şi să le vorbim despre Tine acelora care au căzut în capcana Satanei."

"Tată, Mamă, Prietene, Preaiubite Dumnezeu, trezeşte în sufletele noastre această iubire mai minunată decât minunăţia, această iubire mai extatică decât toate bucuriile care au existat şi vor exista. Fie ca în inimile noastre să nu persiste altă dorinţă, nici o altă ambiţie, nici un alt interes în afara celui de a Te cunoaşte direct şi de a-Ţi primi şi exprima Iubirea, Bucuria, înţelepciunea, Frumuseţea Eternă. Cu toţii

trăim în Tine, o Doamne. Acest firav trup are valoare numai dacă în solul fertil al cărnii, minţii şi sufletului sădim seminţele iubirii Tale şi culegem roadele beatitudinii Tale veşnice."

"Tată Ceresc, binecuvântează-l pe Sfântul Lynn, aşa încât să poată continua această muncă după ce eu nu voi mai fi. Nu am întâlnit persoană mai sinceră, mai umilă, mai pioasă şi mai darnică. Fie ca el să-şi amplifice aceste calităţi. Oriunde s-ar afla, el este protejat şi apărat de Tine. Fie ca el, copilul Tău, să trăiască prin iubirea Spiritului Divin. Fie ca întreaga sa viaţă să şi-o dedice slăvirii numelui Tău."

"Mamă Divină, lumina iubirii Tale este uneori eclipsată de relele acestei lumi, dar noi o vom manifesta necontenit, astfel încât strălucirea prezenţei Tale să dizolve definitiv întunericul. Îţi simt şi trăiesc prin puterea Ta neţărmurită. Cu ajutorul tunurilor încărcate cu compasiunea Ta infinită vom distruge nelegiuirile din lume. Prin iubirea Ta care ne însufleţeşte inimile vom pune capăt războaielor şi tulburărilor. Simt şi plâng pentru agonia în care se zbat oamenii, dar îţi promit că voi reveni aici până când îi voi salva pe toţi copiii Tăi."

"Binecuvântează-ne, Doamne, fiindcă suntem mesagerii Tăi, călători, pelerini care Îţi venerează numele şi îţi preamăresc gloria - nedorind recunoaştere din partea oamenilor, ci numai acceptarea Ta, o Spirite Suprem."

"Doamne, nu vreau decât să fiu alături de cei care Te iubesc. Alături de devoţii Tăi, Îţi sorbim numele ca pe cel mai extatic nectar. O Preaiubite Spirit, vino la mine, fiindcă în inima mea nu pulsează decât iubirea pentru Tine. Fie ca toţi să simtă iubirea şi gloria Ta, să uite de orice ambiţie şi vise lumeşti, îmbăindu-se pentru veşnicie în splendoarea prezenţei Tale. Doamne, nu vreau să vorbesc despre nimic altceva decât despre iubirea şi beatitudinea Ta! Insuflă-ne în suflete dorinţa de a comunica cu Tine şi învaţă-ne cum să lăsăm deoparte tot ce ne îndepărtează de templul Tău etern."

"Tu eşti unica Realitate, o Tată Ceresc. Toate lucrurile sunt vitalizate şi însufleţite de Tine. Tu îmi eşti hrana, somnul, forţa şi bucuria. O, ce libertate, ce fericire! Doamne, eliberează-i pe toţi aşa cum m-ai dezrobit pe mine. Binecuvântat eşti Tu, cel care mi-a adus această încântare."

"Doamne, Prietene, Tată Ceresc, Mamă Divină, cu toţii ne rugăm din tot sufletul şi îţi cerem să ne ierţi rătăcirile din lumea materiei. Fie ca Tu să ne fii alături acum şi pentru veşnicie, să ne bucurăm neîncetat de prezenţa Ta binecuvântată. Doamne, nu trebuie să mai privim nicăieri în altă parte, fiindcă Tu eşti lângă noi de-a lungul eternităţii. Binecuvântează-i pe toţi copiii Tăi şi ajută-i să-Ţi păstreze neprihănit numele, să-Ţi cunoască prezenţa şi să se îmbăieze pentru veşnicie în splendoarea şi gloria Ta. Aum, Aum, Amin."

20. IUBIREA NECONDIŢIONATĂ

Discuţie neprotocolară cu rezidenţii din ashram şi alţi membri la sediul central internaţional al Asociaţiei Realizării Sinelui, Los Angeles, 3 noiembrie 1938

Foto: Anul 1925 - Los Angeles

Dacă privim viaţa impersonal, nu o vom găsi decât ca fiind minunată: un spectacol necontenit, unde în fiecare zi ni se prezintă in nou film. Nimănui nu-i place să vadă acelaşi film mereu; ar fi o situaţie extrem de plictisitoare. Dacă viaţa nu ar avea suişurile şi coborâşurile ei, succesele şi eşecurile pe care le cunoaştem cu toţii, atunci ar fi complet lipsită de atracţie. Tot ce trebuie să facem este să nu o luăm prea în serios, fiindcă în acest caz ne va copleşi tristeţea şi durerea. Cine doreşte cu adevărat să atingă starea imuabilă a Spiritului Suprem îşi menţine mintea în echilibru şi tacere. "O Arjuna! Relativitatea existenţei este depăşită, chiar în viaţa trupească, de toţi aceia care îşi menţin mintea egală. Ei sunt întronaţi în Spirit-în puritatea şi imuabilitatea Spiritului."[1]

[1] Bhagavad Gita V:19.

Dorinţele personale sunt asemeni unui acid care ne corodează pacea sufletului. Uneori, când toate merg bine, simţim că locul nostru este în această lume; dar alteori, când întâmpinăm dificultăţi sau greutăţi, ne simţim foarte revoltaţi şi avem impresia că totul este împotriva noastră. Aceste lecţii au rolul de a ne întări şi de a scoate la iveală puterile ascunse înăuntrul fiinţei. Când dorinţele sunt contradictorii şi ne lăsăm cuprinşi de paroxismul furiei, mintea devine înceţoşată şi ne pierdem discernământul, ceea ce ne va conduce inevitabil la erori de judecată şi de acţiune, la suferinţă şi nefericire.[2] Dacă nu ne înfuriem niciodată pe vitregiile vieţii, ori pe fraţii noştri instigatori, vom putea vedea mult mai limpede tot ceea ce se petrece în jurul nostru.

[2] "Ataşamentul faţă de obiectele lumeşti ia naştere în acela care priveşte numai către lucrurile materiale. Ataşamentul provoacă dorinţe, iar dorinţele furie. Din furie rezultă amăgirea şi neliniştea minţii, iar acestea din urmă provoacă pierderea atenţiei (faţă de Sine). Lipsa atenţiei are drept rezultat dispariţia facultăţii de discernământ, iar apoi anihilarea (vieţii spirituale)" (Bhagavad Gita II:62-63).

Din acest motiv, avem datoria să ne protejăm pacea cât putem de bine. Prin menţinerea liniştii lăuntrice atingem victoria supremă. Indiferent cât de sus ori cât de jos ne situăm în viaţă, nimic nu trebuie să ne facă să ne pierdem pacea sufletului, pentru că numai cu ajutorul acesteia putem înfrunta cu claritate şi discernământ toate problemele în care ne pune viaţa. Nu are de ce să ne fie frică; dacă este să ne temem

de ceva, atunci să ne fie frică de noi înşine. Însă dacă acţionăm întotdeauna cu sinceritate şi iubire în inimă, teama nu are ce să ne caute în suflete.

Acela care îl iubeşte pe Dumnezeu, trăieşte în Sinele său adevărat. El face totul pentru Dumnezeu, nimic pentru el însuşi. El îi iubeşte pe toţi, fiindcă vede lumea ca pe un magnific şi miraculos spectacol al Divinului. El nu se lasă provocat şi nu va rosti niciodată cuvinte la mânie ori din egoism, ci numai din dorinţa reală de a-i ajuta pe fraţii şi surorile sale. Iată atitudinea pe care trebuie să o avem cu toţii. Făţărnicia nu-şi are loc în viaţa devoţilor şi a celor care-l caută pe Dumnezeu.

Faţă de fiecare dintre voi simt aceeaşi legătură şi apropiere pe care le trăiţi cu familiile voastre. Întreaga umanitate este familia mea - este un sentiment pe care nu-l pot descrie prin cuvinte, însă când el îşi găseşte loc în inima şi sufletul vostru, atunci veţi înţelege pentru prima dată semnificaţia şi frumuseţea vieţii.

Iubeşte-i pe oameni şi iartă-le greşelile

Iubirea de Dumnezeu implică iubirea întregii existenţe, a tuturor oamenilor, dar asta nu înseamnă că trebuie să iubim şi greşelile lor. Iubirea de Dumnezeu ne înrădăcinează ferm în principiile Sale. Când am realizat pentru prima dată că lucrez numai pentru Dumnezeu, în acel moment sentimentul că pot greşi în acţiunile şi convingerile pe care le nutresc a dispărut definitiv. Acum sunt întotdeauna receptiv la sfaturi şi sunt gata să mă corectez dacă greşesc; însă când acţionez corect, adevărul lăuntric îmi arată clar că trăiesc în spiritul său.

Fericirea nezdruncinată în Dumnezeu reprezintă fundaţia corectă pentru toate activităţile. Acela care doreşte să beneficieze de lumina şi înţelepciunea lui Dumnezeu trebuie să fie capabil să-şi plece capul la picioarele tuturor; dar totodată să rămână ferm în adevăr, ancorat în fericirea Divinului şi încredinţându-se în totalitate Tatălui Ceresc.

În templul sufletului poate fi cunoscută prezenţa perfectă şi plină de glorie a lui Dumnezeu. Aceia care îl iubesc numai pe Dumnezeu Îi pot vedea prezenţa magnifică în toate câte există; dar în acelaşi timp sunt capabili să vadă şi întunericul în care bâjbâie cei ai căror ochi sunt închişi de ignoranţă şi prejudecăţi. De exemplu, dacă închidem ochii nu vom mai putea percepe realitatea acestui minunat templu pe care I l-am ridicat lui Dumnezeu; însă imediat ce ne-am deschis ochii, frumuseţea lui ne va încânta inima. Iată cum toate sufletele măreţe sunt capabile să vadă deopotrivă lumina şi prezenţa glorioasă a Divinului, dar şi întunericul în care suferă fraţii şi surorile lor.

Eu nu am vrut niciodată să fiu un învăţător. Am observat că un astfel de statut îţi poate da adeseori impresia că ştii foarte multe, când în realitate cunoşti foarte puţin. Însă m-am hotărât să-mi dedic viaţa îndrumării spirituale atunci când Maestrul [Swami Sri Yukteswar] mi-a spus: "Nu ai fi primit niciodată această înţelepciune dacă nu ţi-aş fi dăruit-o eu." În clipa în care Maestrul mi-a dezvăluit acest adevăr, am înţeles că nu făcea altceva decât să mă încurajeze să împărtăşesc mai departe nepreţuita sa comoară.

Un învăţător spiritual trebuie să fie întotdeauna sincer. Fiecare cuvânt pe care-l rosteşte nu deviază de la principiile lui Dumnezeu şi în tot ce face nu se lasă niciodată condus de mânie sau egoism. Bunătatea, dăruirea, sinceritatea şi înţelegerea - iată calităţile pe care trebuie să le cultive fiecare om în parte, indiferent că se află pe calea spirituală, ori trăieşte în lumea mondenă. Oriunde te-ai afla şi în orice situaţie te-ar pune viaţa, fii sincer şi fără teamă, pentru că Dumnezeu nu te părăseşte niciodată. Nu este nici o nevoie să acţionezi cu viclenie sau brutalitate. Fii sincer şi iubitor şi, vei vedea, atunci foarte rar vei fi înţeles greşit. Dumnezeu însă îi ajută pe cei care rătăcesc în labirintul înţelegerilor greşite şi prejudecăţilor, deoarece prin acţiunile pe care le înfăptuiesc se pun singuri în tot felul de situaţii neplăcute.

Acela care îl iubeşte cu adevărat pe Dumnezeu nu îndrăzneşte să întreţină în minte gânduri de răzbunare sau ură, deoarece ştie că altminteri se va îndepărta la milioane de kilometri de Tatăl Ceresc. Desigur, sprijinul acordat fără discernământ este la fel de greşit ca şi respingerea bazată pe ideea că orice opinie

care diferă de cea personală trebuie contracarată din start. Un filosof a spus cândva: "Răzbunarea cea mai bună este de a nu urma exemplul persoanei care ţi-a făcut un rău." Este necesar să respectăm opiniile celorlalţi, aşa cum şi nouă ne place să ni se respecte punctele de vedere.

Analizează-te în faţa lui Dumnezeu şi a propriei conştiinţe

Este uşor să fii un orator, un maestru într-ale cuvintelor, dar pentru a fi un învăţător al sufletelor este necesară o tărie lăuntrică foarte mare, deoarece fiecare te judecă şi te vede conform propriei sale minţi. Cu mulţi ani în urmă, în timpul turneului început din nordul Coastei de Est până în Los Angeles, grupului nostru i se alăturase un tânăr care avea obiceiul să critice totul. Ori de câte ori îmi pieptănam părul, înainte de începerea lecturii, el mă studia pe furiş, crezând că eu nu îl observ. Două săptămâni mai târziu, i-am spus: "Aş dori să te întreb, ce ai scris despre mine în notiţele tale?" Rămas surprins, mi-a zis: "Cineva mi-a citit însemnările." Atunci am continuat: "Nimeni nu ţi-a umblat prin lucruri, însă văd că recunoşti singur: ceea ce-ai scris acolo nu este tocmai frumos, nu? Dar află că, din moment ce ştiam foarte bine ce urmăreai, am vrut să te ajut în criticile tale - aşa că a trebuit să mă chinui şi să petrec mai mult timp în faţa oglinzii şi să exagerez cu pieptănatul." Auzind acestea, băiatul s-a ruşinat şi a realizat că a greşit.

Ceea ce eşti în faţa lui Dumnezeu şi a propriei conştiinţe - acela eşti tu. Chiar dacă întreaga lume te critică sau te condamnă; chiar dacă nimeni nu te înţelege - vei continua să fii ceea ce eşti. Capacitatea de a asculta criticile este una dintre cele mai eficiente căi de a deveni o persoană mai bună. Deşi este mult mai uşor să critici decât să-ţi recunoşti propriile defecte, ceea ce primează este autocorectarea şi autodisciplinarea. Eu am învăţat de la Maestrul meu cum să-mi menţin autocontrolul atunci când sunt criticat, însă când criticile sunt corecte, atunci nu amân o clipă eliminarea acelor elemente negative care încearcă să se cuibărească în inima mea; iar când văd că sunt condamnat pe nedrept, nu fac altceva decât să zâmbesc.

Înrădăcinarea şi credinţa fermă în adevăr este factorul principal al dezvoltării fiinţei umane. Sufletul nu se poate mulţumi cu mai puţin; de aceea, nu renunţa şi nu fă compromisuri în privinţa adevărului. Când cineva critică sau contrazice doar de dragul dorinţei de a părea superior, ori pentru a-şi satisface egoul, el se îndepărtează de la principiile lui Dumnezeu. Persoanele inteligente găsesc întotdeauna o cale de a se înţelege, de a fi în acord unii cu ceilalţi. Înţelepciunea Maestrului meu era atât de profundă şi atât de molipsitoare încât nu mă puteam abţine să nu intru în discuţii controversate cu el. De fiecare dată când înţelegerea mea era greşită, el nu făcea nici un compromis şi îşi menţinea ferm punctul de vedere. Mai târziu, când rămâneam singur, reanalizând discuţia, îmi dădeam seama unde greşeam şi astfel înţelegeam că eu eram cel care greşea. Când viziunea îţi este călăuzită de Puterea Divină, nu poţi şovăi. Atunci te vei simţi în permanenţă călăuzit de Spiritul Suprem. Prin curaj, sinceritate şi iubire îi vei putea privi cu capul sus pe toţi - prieteni sau duşmani, apropiaţi sau străini. Iar dacă doreşti să demonstrezi cuiva cât de sincer eşti, lasă faptele să vorbească în numele tău.

Dumnezeu le oferă tuturor exact experienţele de care au nevoie - de ce să nu profităm de pe urma lor? Dacă fugim de
aceste lecţii, mai devreme sau mai târziu tot va trebui să le învăţăm - de ce să nu o facem acum? Fiecare experienţă este o lecţie bună, dacă învăţăm ceva din ea; dar dacă le luăm în derâdere, ori le privim cu resentimente şi nu le înţelegem, atunci chiar şi cele mai frumoase trăiri se transformă în adevăraţi demoni. Viaţa este foarte simplă şi frumoasă dacă o abordăm printr-o atitudine corectă.

Doar legăturile spirituale pot dăinui

Conferinţele acestea nu sunt ale mele. Eu m-am abandonat în totalitate lui Dumnezeu; vocea Lui este cea care se face auzită acum. Ştiu că tot ce mi-a oferit El are o valoare practică pentru toţi cei care-mi sunt apropiaţi şi dragi. După cum am mai spus, rudele şi prietenii mei nu sunt alţii decât aceia care îl iubesc pe Dumnezeu. Umanitatea este o mare familie care trebuie să trăiască armonios în căminul etern al lui Dumnezeu. Instinctele şi tendinţele naturale prin care oamenii îşi privesc cu înţelegere şi dragoste

doar membrii familiei din care fac parte sunt amăgitoare; doar legăturile spirituale pot dăinui, fiindcă Dumnezeu este Tatăl nostru, iar noi suntem odraslele Lui preaiubite. De exemplu, este normal ca o mamă să-şi iubească fiul sau fiica, însă dacă îi moare copilul şi sufletul acestuia se reîntrupează în pruncul vecinilor, ea nu-l va mai recunoaşte; nu va simţi pentru el aceeaşi iubire. Numai relaţiile spirituale au continuitate de la o viaţă la alta, de la o întrupare la alta.

În sens absolut, tot ceea ce există aparţine lui Dumnezeu. Cu toţii suntem copiii Lui; de aceea avem obligaţia să învăţăm să ne iubim necondiţionat şi total. Îmi amintesc că, mai demult, Maestrul m-a întrebat: "Tu îi iubeşti pe toţi în mod egal?" Eu i-am răspuns: "Bineînţeles." Iar el mi-a spus: "Încă nu; încă nu." Apoi, când fratele meu cel mai mic a venit să studieze la Ranchi [3], am înţeles de ce Maestrul mi-a dat acel răspuns. De atunci, la scurt timp, ideea că familia reprezintă pentru mine ceva diferit, ceva aparte, s-a dizolvat definitiv şi am realizat că existenţa este una singură. La o privire superficială, această atitudine pare una insensibilă, inumană; însă nu este deloc aşa. Fiecare suflet trebuie să-şi iubească atât semenii, cât şi toate fiinţele în mod egal, aşa cum face şi Dumnezeu, fiindcă numai aşa va învăţa că nu trebuie să-i facă niciodată altuia ceea ce lui nu-i place să i se facă. Nu peste multă vreme, Maestrul m-a întrebat din nou: "Iubeşti cu adevărat întreaga lume?" Când i-am răspuns: "Iubesc" - el mi-a zâmbit şi mi-a spus: "Căutarea ta a luat sfârşit."

[3] Yogoda Satsang Vidyalaya, întemeiată de Paramahamsa Yogananda în anul 1918 (Vezi Şcoala Ranchi, în Glosar).

Una din cele mai mari bucurii cu care m-a binecuvântat Dumnezeu am trăit-o în 1935-1936, în timpul vizitei în India, când am realizat că iubirea pe care o simţeam pentru ţara mea natală nu era cu nimic superioară iubirii pe care o nutream pentru toate naţiunile. Cu mulţi ani în urmă, când hotărâsem că ţelul vieţii mele nu poate fi altul decât Dumnezeu, tata mi-a spus: "Dacă tu pleci, cine va avea grijă de fraţii şi surorile tale după ce eu nu voi mai fi?" I-am răspuns: "Tată, ştii că te iubesc mai mult decât orice pe lume, dar pe El - Acela care mi te-a dăruit - îl iubesc cel mai mult. Fără El, cine ar mai putea iubi? Într-o bună zi, când voi reveni la tine vibrându-mi în fiinţă conştiinţa Tatălui Ceresc, vei şti că a meritat să-mi binecuvântezi plecarea."

Iubirea lui Dumnezeu este supremă. Nu există nimic superior ei. Dragostea născută din impulsurile instinctuale are multe defecte, deoarece este condiţionată. De aceea, adeseori, îl preamăresc pe Dumnezeu ca Mamă Divină: "În această lume, o Mamă, nimeni nu mă poate iubi; în lumea Ta, nimeni nu ştie cum să mă iubească."[4] Iubirea tuturor înţelepţilor izvorăşte din înţelepciune - o iubire mult mai profundă, infinit mai măreaţă decât orice sentiment parental sau formă de iubire umană. Isus ne-a demonstrat forţa acestei iubiri divine - când şi-a dat viaţa pentru semenii săi.

[4] Din *Cântece Cosmice*; poemul "Unde-i Iubirea?", de Paramahamsa Yogananda: "În această lume, o Mamă, nimeni nu mă poate iubi. În lumea Ta nimeni nu ştie cum să mă iubească. Unde-i iubirea pură şi veşnică? Unde-i iubirea care izvorăşte necontenit? Acolo sufletu-mi tânjeşte să trăiască."

În afara lui Dumnezeu şi a Maestrului, nimănui nu-i pasă de sufletul meu. Maestrul meu preaiubit mi-a stat întotdeauna alături şi m-a păzit de ignoranţă şi orbire - însă a făcut-o prin a-mi insufla în inimă iubire. Din iubirea Sa neţărmurită mi-a dăruit înţelepciunea de care mă bucur astăzi. Şi acum pot vedea acei ochi minunaţi în care nu strălucea nimic altceva decât Iubirea Supremă.

Dumnezeu ne iubeşte prin toţi cei care ne iubesc; de aceea, cu atât mai mult, trebuie să-I fim recunoscători Tatălui că ne-a dăruit o mamă şi un tată, prieteni buni, o familie, şi învăţători care să ne arate calea către Templul Celest. Iubirea mamei se apropie cei mai mult de perfecţiunea iubirii Divinului, deoarece ea ne iartă toate greşelile şi ne iubeşte chiar şi atunci când toţi ne dispreţuiesc. Dar Iubirea Supremă îşi găseşte expresie perfectă în iubirea unui guru adevărat. El ne iubeşte absolut necondiţionat; iar din a sa iubire sublimă ne instruieşte şi ne disciplinează întru bunăstarea veşnică a sufletelor noastre. Deşi îmi voi iubi mereu părinţii, iubirea pentru Gurul meu este supremă.

Iubire adevărată sau iubire egotică?

Fiecare acţiune trebuie înfăptuită prin iubire - prin iubire de Dumnezeu şi iubire pentru tot ce există. Pentru o persoană obişnuită este dificil să diferenţieze între o dorinţă pentru binele celorlalţi şi o dorinţă pentru binele personal. Adeseori, mulţi dintre cei care sunt bine intenţionaţi şi care au impulsul să-şi ajute şi să aibă grijă de semenii lor, fără să-şi dea seama, ajung să se lase derutaţi şi controlaţi de iubirea egotică. Când dorinţa pentru binele personal a dispărut definitiv din conştiinţă, iar în suflet vibrează doar imboldul de a-i ajuta pe toţi, atunci îşi face apariţia înţelepciunea - moment în care vei gusta pentru prima dată din nectarul iubirii divine.

Iubirea adevărată se manifestă printr-un interes autentic de a observa şi a le ajuta pe celelalte suflete să progreseze spiritual. Simpla intenţie de a dărui bunuri sau bani, ori de a-i feri pe cei apropiaţi de rele, nu este suficientă. Prin aceasta nu-i vei ajuta decât pentru o scurtă perioadă de timp. Oricât de neplăcut ar fi să-i spui unui prieten că greşeşte, dacă o faci cu iubire şi sinceritate, mai devreme sau mai târziu el va înţelege şi te va respecta pentru ajutorul pe care i l-ai dat. Niciodată nu trebuie să fii de acord cu cei care greşesc, fie ei rude, prieteni sau necunoscuţi. A trece cu vederea peste fărădelegi înseamnă a-ţi încătuşa sufletul şi a atrage asupra-ţi rezultate dezastruoase. De asemenea, nu încerca să lupţi împotriva celor care greşesc, pentru că nu aceasta-i modalitatea prin care îi poţi convinge. Singura cale este iubirea. Spune ceea ce ai de spus, o dată, de două ori, şi apoi înlătură-ţi acel gând din minte. Fii umil şi eliberează-ţi inima de furie sau mânie, de ură sau resentimente. Tot ce trebuie să spui este: "Să aşteptăm şi vom vedea. Timpul ne va arăta." Într-adevăr, timpul le rezolvă pe toate; iar dacă între prieteni s-a înfiripat o înţelegere profundă, nu va apărea nici un reproş, nici o atitudine de genul: "Vezi, eu am avut dreptate şi tu ai greşit."

Aceasta este unica mea dorinţă: ca toţi oamenii să înveţe să iubească şi să trăiască numai în spiritul prieteniei şi dăruirii. Iată atitudinea pe care o doreşte Dumnezeu de la noi. Nimic nu ne poate împlini şi mulţumi mai mult decât iubirea divină. Este sublimă - şi este realitatea noastră. Puţini o cunosc în toată splendoarea ei, însă nu există suflet care să nu fi avut o străfulgerare, o licărire a ei, atunci când este foarte, foarte fericit şi simte unitate şi frăţie cu tot ce-l înconjoară - când oamenii, indiferent de relaţiile de sânge, se iubesc necondiţionat în templul Tatălui lor.

Ataşamentul nu poate forma legăturii spirituale

Cu toţii ne-am adunat aici pentru a călători împreună o scurtă vreme. Apoi, fiecare porneşte în direcţia sa; însă dacă în sufletele noastre a încolţit iubirea divină, indiferent cât de mult ne vom înstrăina, ne vom întâlni negreşit în împărăţia lui Dumnezeu. Nu putem să rămânem prea mult timp despărţiţi, deoarece legătura noastră s-a format prin iubire. Ataşamentul nu poate forma legături spirituale. Natura dansează necontenit acest *danse macabre*, dansul morţii. Iubirea însă dăinuie morţii şi învinge ravagiile timpului. Pe toţi aceia pe care i-am iubit în trecut, în viaţa prezentă sau în cele trecute îi iubesc şi acum la fel de intens.

Ataşamentul produce rezultate catastrofale, fiindcă este foarte restrictiv şi coercitiv. Imediat după naştere, o mamă începe să simtă din ce în ce mai multă iubire pentru pruncul ei, dar acest sentiment îi este impus de natură, fiindcă altminteri nu ar simţi imboldul să-şi îngrijească bebeluşul. Constrângerea de a ne iubi familia este o primă lecţie din care trebuie să învăţăm să ne dezvoltăm iubirea şi să o împărtăşim tuturor, necondiţionat. Pe de altă parte, ataşamentul distruge iubirea familială şi toate formele de relaţii interumane, deoarece este exclusivist şi posesiv. Iubirea adevărată este impersonală şi neţărmurită; ea ne insuflă în inimi unitate, dăruire şi înţelepciune. Arareori, iubirea autentică este resimţită şi în viaţa obişnuită, dar de fiecare dată este mutilată foarte rapid de familiarism şi lipsa respectului.

Este necesar ca fiecare suflet să înveţe să-şi iubească necondiţionat familia, prietenii, colegii, naţiunea şi pe toate celelalte popoare. Patriotismul e minunat, însă dacă el conduce la agresivitate şi agresiune este total greşit. Naţiunile Pământului trebuie să fie foarte atente la naţionalismul izvorât din egoism. Cât de multe naţiuni au fost distruse de asemenea sentimente false. De pildă, India - una din cele mai mari naţiuni ale lumii. Din punct de vedere karmic, bogăţiile şi puterea ei au fost anihilate de dominaţia străină, apărută în perioada când egoismul clasei conducătoare a început să susţină puritatea rasei, cu

ideea "noi suntem arieni", divizându-i şi înjosindu-i pe oameni în caste inferioare şi superioare. Din fericire, cu ajutorul spiritualităţii, India îşi va recăpăta statutul de care s-a bucurat cu multă vreme în urmă.

Iubirea perfectă pentru familie, pentru prieteni, pentru naţiuni şi pentru întreaga umanitate - iată ce înseamnă iubirea lui Dumnezeu: o trăire imparţială prin care simţi că eşti gata chiar şi să mori pentru semenii tăi.

Acum, în timp ce mă bucur întru Dumnezeu, aici în Encinitas, El mi-a arătat că v-am cam neglijat.[5] Acest simţ al îndatoririi spirituale, născut din iubire de Dumnezeu şi din iubire pentru tot ce există, m-a readus printre voi. Eu nu am altă dorinţă decât să muncesc pentru Dumnezeu; unica mea ambiţie este munca întru gloria Tatălui Ceresc, fiindcă Dumnezeu este cel care ne-a adus aici.

[5] De la reîntoarcerea sa din India, în 1936, Paramahamsaji şi-a petrecut majoritatea timpului în sihăstrie, în centrul de meditaţie din Encinitas, unde a lucrat la scrierile sale.

Aceasta este cea mai măreaţă oportunitate pe care o poate avea un om - de a i se oferi ocazia să muncească pentru Stăpânul Suprem. După ce noi nu vom mai fi pe acest minunat pământ, multe suflete vor vizita Encinitas-ul şi vor simţi vibraţiile noastre. Fiecare undă vibratorie bună este un semn al vieţilor noastre eterne, o bornă pentru posteritate. Shakespeare nu mai este, Lincoln la fel, dar ei ne-au dăruit o mică parte din vieţile lor nemuritoare - aşa cum au făcut-o Maestrul meu şi toţi Paramguru ramurei *Kriya Yoga*. Cât timp va exista această planetă, vibraţiile sufletelor măreţe vor dăinui şi-i vor ajuta pe oameni; iar când Pământul îşi va încheia existenţa, toate aceste "urme pe nisipul timpului" se vor odihni în templul Tatălui.

Cooperare şi întrajutorare pentru bunăstarea tuturor

În orice instituţie socială, libertatea omului este restrânsă de lege şi reguli. Într-o comunitate, fie ea o familie, un centru de meditaţie, o mănăstire, toţi au datoria să-şi sacrifice interesele şi dorinţele personale pentru binele tuturor. De asemenea, acolo nu trebuie să primeze idei sau concepte de superioritate şi inferioritate - ideal este să cooperăm unii cu ceilalţi şi să ne ajutăm reciproc, pentru că numai aşa vom da naştere armoniei, echilibrului şi forţei unitare.

Dorinţa lui Dumnezeu este scrisă pe firmamentul eternităţii - şi aşa va rămâne pentru toate timpurile care vor veni. Ce doreşte El de la noi? În primul rând să-L mulţumim pe El şi de-abia apoi să ne îndreptăm atenţia asupra oamenilor. Bineînţeles, prin satisfacerea fiinţei umane este mulţumit şi Dumnezeu, dar acest efort nu poate fi făcut la întâmplare, ci cu înţelepciune şi discernământ.

Este atât de încântător să fii bun şi umil. Egoismul este respingător; pioşenia şi modestia stârnesc admiraţie şi respect în inimile celorlalţi. Un om cu adevărat modest şi umil exercită o influenţă spirituală foarte profundă asupra semenilor săi; el resimţind în suflet satisfacţie, mulţumire şi împlinire. O fiinţă atât de rară va şti că a făcut tot ce-a putut mai bine pe acest Pământ. După cum a afirmat şi măreţul avatar Rama: "Eu sunt Rama, cei al cărui tron se află în inimile tuturor." Adevăraţii regi şi împăraţi sunt acele persoane care sunt suverani în inimile lor. Nimeni nu se poate lăsa condus de egoism dacă în inimă-i este întronat Dumnezeu.

Dezvoltarea Asociaţiei [Realizării-Sinelui / Yogoda Satsang] îmi confirmă speranţa că toţi resimţiţi în inimi ceea ce-am cântat şi eu: "Unde-i iubirea care izvorăşte necontenit?" Puterea iubirii este supremă; nimic nu poate învinge iubirea. Iubirea este cuceritoarea inimilor şi sufletelor noastre. Mă bucur imens când văd că ne îmbăiem cu toţii în acest ocean infinit de iubire şi înţelegere. Sora Gyanamata[6] şi Sfântul Lynn dau dovadă de o înţelegere cum nu am crezut că voi vedea vreodată. De câte ori vin oaspeţi în ashram, sora, fără să-i spun nimic, îşi părăseşte camera şi îşi stabileşte reşedinţa provizorie în spălătorie. Ce suflet rar şi minunat! Dacă îl păstrăm mereu pe Dumnezeu în inimă, nu peste mult timp vom ajunge în acel tărâm unde nu vor exista absolut nici un fel de neînţelegeri - atunci sufletele şi minţile noastre vor fi limpezi şi pure ca un diamant.

[6] Sri Gyanamata ("Mama înţelepciunii") a fost printre primele *sannyasine* iniţiate de Paramahamsa Yogananda. Paramahamsaji i-a lăudat şi preamărit adeseori sfinţenia şi spiritualitatea. Viaţa acestei sfinte şi învăţăturile ei spirituale sunt prezentate pe larg în *Dumnezeu Unicul: viaţa şi scrierile unei sfinte* (publicată de Societatea Yogoda Satsang din India).

Cu toţii ne aflăm aici pentru a ne desăvârşi iubirea întru Dumnezeu şi pentru a ne elibera de dorinţele egotice. Dumnezeu este iubire şi Iubirea este Dumnezeu. De aceea, orice ar spune ceilalţi şi oricum am fi priviţi, nu trebuie să luăm lucrurile prea în serios. Când cineva nu te înţelege, sau nu vrea să te înţeleagă, priveşte-l cu iubire şi respectiva persoană se va transforma pe loc.

"Tot ce-am spus, am spus din inimă"

Ceea ce afirm nu sunt vorbe goale, ci este exact ceea ce simt în fiecare fibră şi celulă a fiinţei mele. Poate că mi-ar fi fost mai uşor să păstrez tăcerea, ori să trăiesc în solitudine împreună doar cu Dumnezeu, însă Tatăl Ceresc mi-a cerut să-i ajut pe copiii Săi. De aceea, dacă v-am greşit vreodată ignorându-vă, vă rog să mă iertaţi. Conştiinţa îmi este curată şi nu am pentru ce mă teme, fiindcă tot ce-am spus, am spus din inimă, având în suflet unica dorinţă de a-L mulţumi pe Dumnezeu.

Să ne rugăm împreună: "Tată Ceresc, dă-ne nouă iubire pentru toate fiinţele şi ajută-ne să punem în practică iubirea Ta, cu sinceritate şi deplină dăruire unii faţă de ceilalţi. Fie ca toţi copiii Tăi să se bucure pentru eternitate de veşnicia sufletelor lor, întru slava şi gloria Ta, o Doamne, Tu care eşti Iubirea iubirilor."

Dumnezeu mi-a dăruit o minunată viziune asupra întregii lumi, chiar acum, în timp ce vorbesc. El a spus: "Eu vă iubesc pe toţi şi v-am oferit libertatea de a Mă iubi, ori de a-Mi ignora prezenţa. Dar indiferent că Mă iubiţi, ori mă ponegriţi, iubirea Mea pentru voi rămâne nealterată. Deşi îmi dăruiesc lumii iubirea, oamenii continuă să se distrugă unii pe alţii, preferând să se urască şi să se ucidă reciproc - dar Eu tot îi iubesc. Ei îmi pot simţi iubirea foarte uşor: este îndeajuns să privească în templele inimilor lor. Această iubire o simt pentru toate naţiunile şi civilizaţiile, indiferent de greşelile sau păcatele lor. Aceasta este iubirea pe care vreau să o cultivaţi - astfel încât să puteţi simţi şi înţelege Iubirea Mea pentru voi.

Prieteni, iată ce vrea Dumnezeu de la noi. Acesta este mesajul Său. El ne iubeşte indiferent de faptele noastre - deşi răul pe care ni-l facem singuri prin acţiuni greşite îl întristează foarte mult. Noi suntem copiii Săi şi, cât timp trăim în aceste firave trupuri, avem datoria să-I împărtăşim adevărul şi iubirea. Este necesar să fim asemeni copiilor: buni, netemători, simpli şi deschişi. Fie ca noi toţi să ne umplem inimile şi sufletele cu iubire pentru Dumnezeu şi pentru întreaga Sa creaţie.

21. STIMULAREA PROGRESULUI SPIRITUAL

Centrul de meditaţie al Asociaţiei Realizării Sinelui, Encinitas, California, 22 august 1943

Foto: Anul 1949, de Paşte

Calea către Dumnezeu a fost adeseori descrisă ca fiind mai subţire şi mai ascuţită decât muchia unei lame. Dacă devotul parcurge această cale cu fermitate şi fără ezitare, negreşit va ajunge la Dumnezeu. Deşi mulţi susţin că este un proces dificil, eu îmi menţin afirmaţia şi spun că drumul este foarte uşor de parcurs, dacă există hotărâre şi iubire de Dumnezeu. Într-adevăr, acela care-L iubeşte pe Dumnezeu nu se poate gândi să renunţe la căutare. Însă, chiar dacă această atitudine ne facilitează foarte mult progresul pe cale, nu înseamnă că pe drum nu vom întâlni obstacole şi piedici. Dar acestea nu vor reprezenta o problemă pentru devotul sârguincios.

Printre cele mai dificile încercări la care este supus un căutător, îndoiala reprezintă un obstacol destul de greu de depăşit. Mulţi se lasă prinşi în plasa indeciziei, a speculaţiilor şi întrebărilor: "Oare sunt capabil să-L cunosc pe Dumnezeu? Este posibilă realizarea pe care o tot preamăresc şi slăvesc înţelepţii?" Asemenea gânduri şi sentimente nu fac decât să înceţoşeze claritatea minţii şi intuiţia inimii. Nehotărârea poate prinde rădăcini atât de adânci, încât îl poate amăgi pe căutător vieţi la rând.

Am întâlnit mulţi căutători care au renunţat la calea spirituală, deoarece îndoielile le-au fost mai puternice decât hotărârea. Privind la karma lor trecută, deşi sunt puţin întristat, totuşi le înţeleg comportamentul. Acesta-i şi motivul din cauza căruia nu sunt niciodată prea entuziasmat când văd noi prieteni care ni se alătură pe cale, şi nu mă simt nici descurajat când văd că unii preferă să o apuce pe alt drum. Karma individuală a fiecărui devot îmi arată clar încotro se îndreaptă el. Însă făgaşul karmic nu este de neschimbat. Un devot care-şi ascultă învăţătorul are posibilitatea să-şi ardă karma negativă, să-şi anihileze tendinţele latente pe care singur şi le-a creat într-o viaţă trecută, ori în cea prezentă.

Chiar dacă o persoană are dubii în privinţa unei diete corecte, ea nu va renunţa să mai mănânce. Nu acelaşi lucru se petrece în lumea spiritualităţii, unde, în momentul când cineva se confruntă cu îndoieli

în privinţa lui Dumnezeu, căutarea este abandonată adeseori fără prea multe tergiversări. Astfel de hotărâri greşite produc suferinţă. Îndoielile pot fi anihilate prin credinţă şi voinţa fermă de a sta în prezenţa unui guru. Iată calea care conduce negreşit la succesul spiritual.

Orbul nu-i poate conduce pe orbi

Sunt multe persoane care se autonumesc învăţători spirituali, fără să aibă o autoritate în acest domeniu. Un orb nu va putea niciodată să-i conducă pe orbi. Către Dumnezeu nu te poate călăuzi decât o fiinţă care L-a cunoscut pe Dumnezeu. Societăţile se construiesc şi se dezvoltă în jurul personalităţilor carismatice, însă o dată cu dispariţia acestora se sting şi ele. Un guru autentic nu îşi doreşte faimă şi nu are nici un fel de ambiţie personală; unicul său interes este să-i ajute pe ceilalţi să atingă realizarea.

Eu am căutat în întreaga Indie până să-mi găsesc Gurul. Am căutat în cărţi; am călătorit în toate locurile sfinte, în temple - însă îndoielile nu m-au părăsit o clipă. Dar imediat ce l-am întâlnit pe Sri Yukteswarji şi i-am văzut în ochi spiritul divin, toate îndoielile s-au risipit pe loc. Prin binecuvântările sale, viaţa mea s-a transformat în totalitate. Iată motivul pentru care pun atât de mult accent pe abandonarea la picioarele unui guru adevărat şi urmarea fără ezitare a învăţăturilor sale. I-am promis Maestrului meu că nu voi spune nimănui nimic despre Dumnezeu, câtă vreme nu îl voi fi cunoscut direct. Şi, prin graţia nemărginită a Gurului, ascultându-i fără nici cea mai mică îndoială învăţătura, am fost binecuvântat să-L cunosc şi să trăiesc necontenit în Dumnezeu.

Progresul spiritual devine foarte uşor dacă discipolul nu se abate de la principiile pe care i le transmite gurul. Indiferent de obstacolele care se ivesc, Maestrul va şti întotdeauna cum să te ajute să le eviţi. Însă pentru a putea beneficia de sfaturile sale pline de înţelepciune, este necesar să te armonizezi cu fiinţa sa. Chiar dacă între voi există o distanţă de mii de kilometri, călăuzirea şi sfaturile gurului îşi vor face apariţia ori de câte ori este nevoie. Deşi Maestrul meu nu mai fiinţează în trup, eu îi simt întotdeauna prezenţa lângă mine.

Dumnezeu este aici şi este al nostru

Dumnezeu s-a aflat şi se va afla întotdeauna lângă noi. El este aici; este deja al nostru. Tot ce trebuie să facem este să-I realizăm prezenţa. De multe ori îi spun: "Doamne, de ce te ascunzi de noi? Nu ai acest drept, fiindcă toţi sunt ai Tăi şi Tu eşti al tuturor - veşnic şi permanent. De ce această separare?" Căutătorii leneşi îşi motivează letargia spirituală cu raţionamente de genul "mintea mea este prea agitată", ori "impulsul sexual nu-mi dă pace", ori "este ceva peste puterile mele". În călătoria spirituală este foarte important să nu te identifici cu greşelile sau defectele pe care le ai. Înţelepciunea este inerentă fiecăruia dintre noi; însă omul e cel care îşi acoperă ochii cu vălul iluziei şi amăgirilor. Suntem ceea ce gândim.

În timpul zilei, fiecare om este limitat şi condiţionat de faptul că-şi cunoaşte slăbiciunile, dar noapte de noapte uită complet de lume şi de mărginirile acesteia. În somnul profund eşti Spiritul pur, unul cu Sinele Infinit. De ce să nu cauţi să realizezi acest adevăr şi să-l recunoşti în starea de veghe? Dumnezeu ne arată natura noastră reală; de ce să ne îndoim? Carnea şi oasele care ne formează trupurile nu suntem noi. Conştient sau inconştient, suntem unul cu Dumnezeu. Dincolo de starea onirică, Sinele adevărat se manifestă în toată splendoarea Sa. "Dincolo de avântul imaginaţiei, Eu sunt Spiritul fără-de-formă."[1] Conştiinţa individuală se extinde în Spiritul omniprezent. Este esenţial să nu uităm că, în fiecare noapte, suntem unul cu Spiritul Suprem; această unitate imuabilă pare temporar voalată în starea de veghe.

[1] Extras dintr-un poem sanscrit, de Adi Shankaracharya. O parte din acest poem a fost inclusă de Paramahamsaji în *Incantaţii Cosmice*, sub titlul "Fără naştere, fără moarte".

Din toate lucrurile pe care Dumnezeu i le-a dăruit omului, unul dintre cele mai de preţ este somnul profund - deoarece în această stare ne detaşăm de conştiinţa senzorială, de ideea că suntem muritori şi efemeri. Cu toţii ne reîmprospătăm şi ne revitalizăm spiritual în timpul *samadhi*-ului inconştient pe care ni-l oferă somnul. Totuşi, în contrast cu *samadhi*-ul conştient, somnul este un fel de narcotic natural. Eu

am experimentat mult în acest sens şi, ori de câte ori doresc, îmi pot păstra luciditatea şi atenţia în timpul somnului profund; pur şi simplu mă observ dormind. Corpul intră într-o stare vegetativă, letargică, dar eu nu-mi pierd deloc conştientizarea; indiferent că-mi menţin trează atenţia în starea intermediară dintre somn şi veghe, ori pe parcursul somnului fără vise, conştiinţa mea rămâne aceeaşi. Prin controlul asupra acestor stări de conştiinţă, am reuşit să înţeleg variatele moduri în care funcţionează sufletul şi egoul în fiinţa umană.

În fiecare noapte, când ne lăsăm cuprinşi de acest aparent banal fenomen, uităm complet de toate slăbiciunile acumulate de-a lungul nenumăratelor întrupări şi fiinţăm în templul eternităţii; ne aflăm în braţele Spiritului. Este necesar să învăţăm să readucem calmul şi liniştea somnului profund în timpul stării de veghe, pentru că numai aşa îl putem cunoaşte pe Dumnezeu. În calmul şi tăcerea meditaţiei suntem una cu Infinitul.

Redobândirea Naturii Divine

Însă eu nu pun accentul numai pe meditaţie. Pe lângă aceasta, la fel de necesară este menţinerea în permanenţă a atenţiei asupra lui Dumnezeu. Jumătate din luptă este cucerită prin meditaţie, deoarece forţa sufletească dobândită prin meditaţie îţi vor influenţa gândurile şi comportamentul în timpul activităţilor zilnice. Meditaţia profundă dă substanţă gândurilor şi aspiraţiilor spirituale. Cu cât meditezi mai mult şi mai profund, regulat şi disciplinat, cu atât vei realiza mai uşor faptul că nu există nici o diferenţă între meditaţie şi munca obişnuită. Altfel spus, fie că lucrezi, fie că meditezi, vei rămâne permanent cufundat în conştiinţa divină a Spiritului beatific. Atunci nu te vei mai identifica şi nu te vei mai ataşa de treburile sau lucrurile lumeşti, nu vei mai fi deranjat sau tulburat de afecţiunile ori durerile trupului fizic, deoarece vei realiza că eşti Spirit pur.

Corpul material este o încrengătură de iluzii. El ne amăgeşte cu ideea că această lume finită este unica realitate, însă când ne abandonăm lui Dumnezeu, aparenta realitate a materiei se dizolvă ca prin minune. Este foarte simplu, în *samadhi*-ul meditaţiei ne putem bucura conştient de Conştiinţa Beatifică a Divinului, ca Unică şi Imuabilă Realitate.

Totuşi, rămâne o întrebare: de ce îşi ignoră fiinţa umană natura divină? Pentru ce se împovărează cu tot felul de emoţii şi stări, cu tot felul de capricii şi dorinţe puerile care nu fac altceva decât să-i distorsioneze expresia realităţii sale? Răspunsuri pot fi multe. Importantă este însă cultivarea calmului, pe tot parcursul zilei. Devino un stăpân absolut al tărâmului mental, acolo unde nu trebuie să predomine altceva decât liniştea, tăcerea, seninătatea. Când eşti calm, mintea se eliberează de orice agitaţie emoţională şi, în acel moment, Dumnezeu nu mai este obstrucţionat, revelându-Se în toată gloria şi măreţia Sa. Aşadar, nu permite pentru nimic în lume să-ţi fie tulburată împărăţia calmului lăuntric. Zi şi noapte, clipă de clipă, păstrează în inimă bucuria "păcii Domnului, care întrece toate înţelegerile".[2]

[2] Filipeni 4:7.

Toanele şi capriciile sunt printre cei mai mari duşmani ai omului. Nu trebuie să te complaci în ele; distruge-le deîndată, fiindcă acestea sunt barierele care blochează progresul spiritual. Prin forţa neîndoielii şi a atenţiei neprihănite şi imparţiale te poţi apăra foarte uşor împotriva lor. Eu, indiferent cu ce mă confrunt, nu permit niciodată toanelor sau capriciilor să mi se cuibărească în conştiinţă. Şi, de asemenea, prefer să nu mă alătur persoanelor schimbătoare; nu le acord nici o atenţie stărilor negative, deoarece - la fel ca şi stările pozitive - sunt extrem de molipsitoare. Dacă doreşti să stai în compania cuiva, este mult mai bine să cauţi prezenţa celor care sunt veseli, deschişi, binevoitori, optimişti. Nu da niciodată curs furiei şi răzbunării; nu căuta să critici şi să condamni greşelile celorlalţi, ci corectează-ţi întotdeauna propriul comportament.

Nu accepta influenţele limitative

Toate problemele nu sunt altceva decât particule de praf pe oglinda imaculată a conştiinţei. Ele nu aparţin sufletului - aşadar de ce să le accepţi influenţele distorsionante, disonante şi limitative? De ce să te temi? Pentru ce să te îndoieşti? De ce să-ţi spui că agitaţia minţii nu-ţi permite să meditezi? Astfel de afirmaţii sunt false, pentru că ele contrazic realitatea Sinelui tău. Mai degrabă spune-ţi în interior: "Eu sunt un copil al Domnului; eu sunt cu El şi EI este cu mine." De zeci de ani, încă din copilărie, chiar dacă uneori mintea a mai cunoscut stări slabe de agitaţie, nu îmi amintesc să fi trăit o săptămână, o zi, o clipă, o milionime de secundă, fără Dumnezeu. Iată cum îşi trăieşte viaţa un devot adevărat. Desigur, la început - poate chiar şi timp de câţiva ani - va trebui să depui eforturi constante, până când efectul acestora devine parte integrantă din fiinţa ta. Un pianist în devenire exersează zilnic, până când muzica pe care o interpretează devine asemeni respiraţiei. Aşa cum scriitorii se gândesc mereu la operele pe care le scriu; aşa cum inginerii mecanici reflectă în profunzime asupra motoarelor - la fel şi persoana divină trăieşte clipă de clipă meditând la Dumnezeu. Fericirea adevărată este cunoscută numai atunci când îţi aminteşti constant de Dumnezeu. Nici cele mai elevate cuvinte nu pot descrie această încântare divină.

Ieri, datorită faptului că am avut multe treburi şi mi-am petrecut întreaga zi alături de căutători, de-abia seara târziu am putut să-mi găsesc timp pentru meditaţie. Însă, imediat ce am pătruns în tăcere, mintea s-a focalizat instantaneu asupra lui Dumnezeu. M-am rugat: "Doamne, Tu şi cu mine suntem unul." În acel moment, lumea s-a volatilizat din conştiinţă şi întreaga-mi fiinţă s-a contopit în extazul divin.

Dumnezeu i Se dăruieşte omului clipă de clipă, dar el nu vrea să-L accepte, nu depune suficient de multe eforturi pentru a afla că sursa tuturor problemelor şi suferinţelor nu este alta decât Dumnezeu. Însă, din nefericire, oamenii se lamentează şi îşi plâng de milă, spunând: "Doamne, deşi Tu ai dorit să fim prinţii şi prinţesele Tale, noi am preferat în schimb să părăsim împărăţia Ta şi, asemeni fiilor rătăcitori, am ales să ne transformăm în cerşetori."

Şi eu îi cer câteodată socoteală lui Dumnezeu, fiindcă - datorită faptului că ne-a creat - El este în primul rând responsabil pentru problemele pe care le avem. Îi spun: "Doamne, nu consideri că ai acumulat suficient de multă karmă negativă prin crearea acestei lumi problematice?" Desigur, ştiu foarte bine că El nu poate avea o karmă, aşa cum nu au nici cei care îşi realizează unitatea cu El, care înţeleg clar că sunt creaţi după chipul şi asemănarea Domnului. Acesta este şi motivul pentru care nu pun prea mult accent pe teoria karmei, deoarece cu cât te agăţi mai mult de concepte limitative, cu atât te încătuşezi mai mult. Isus a spus: "Nu stă scris în legea voastră, după cum v-am zis, că sunteţi dumnezei?"[3] O atitudine corectă este aceea prin care nu dai deloc atenţie ideii de păcat, pentru că păcatul este o minciună. Când un prinţ adoarme şi visează că a devenit un cerşetor, slujitorii săi nu-i vor striga "Cerşetorule, trezeşte-te", ci "Preamărite, prinţ, treziţi-vă!". Similar, nici noi nu avem pentru ce să ne socotim păcătoşi şi să ne etichetăm unii pe alţii cu astfel de noţiuni. Indiferent de greşelile înfăptuite, menţine-ţi constant în minte gândul "Doamne, eu sunt creat după chipul şi asemănarea Ta", pentru că deţii capacitatea şi forţa de a fi bun.

[3] Ioan 10:34.

Dorinţa unică pentru Dumnezeu

Fii ferm hotărât si spune-ţi că-L vei descoperi pe Dumnezeu chiar în viaţa actuală. În templul Său trebuie să ajungi, fiindcă acolo este căminul tău real. Câtă vreme stai departe de Dumnezeu, problemele şi suferinţele - fizice, morale, mentale şi spirituale - nu vor conteni. Deschide-ţi sufletul şi inima, limpezeşte-ţi mintea şi recunoaşte-ţi Sinele, realizează-ţi realitatea.

Iubirea pentru Dumnezeu trebuie să fie atât de intensă încât să nu doreşti nimic altceva. Unica mea dorinţă este pentru Dumnezeu. Uneori îi cer să mă ajute în munca pe care o înfăptuiesc pentru El şi, adeseori, ajutorul Său apare instantaneu, însă niciodată nu-I cer ceva pentru mine, ci îi spun: "Doamne, fii mereu lângă mine. Indiferent de încercările la care mă supui, dă-mi puterea să trec peste ele şi să le dizolv în conştiinţa Ta. Dar, o Doamne, nu mă încerca niciodată cu absenţa Ta."

Adeseori Îi spun Tatălui: "Acum Ţi-am înţeles trucurile, o Doamne. Tu ai creat această lume ispititoare pentru a vedea dacă Te iubim pe Tine ori îţi iubim mai mult creaţia Ta. Doamne, eu nu te vreau decât pe Tine. Nimeni şi nimic nu-mi poate mulţumi şi bucura inima - doar Tu o poţi face."

Aşa vorbeşte cu Dumnezeu un devot care trăieşte şi respiră pentru Dumnezeu. De multe ori, chiar El îţi va insufla ideea că nu vei primi răspuns, dar atunci când te aştepţi mai puţin, dacă ai încredere deplină şi iubire, răspunsul Său va apărea fără întârziere. El îţi stă permanent alături. Nu uita acest lucru. El îţi cunoaşte fiecare gând, îţi trăieşte fiecare sentiment. De aceea este stupid să păstrezi în minte tot felul de gunoaie. Umple-ţi mintea numai cu gânduri pentru Dumnezeu şi, în tot ce faci, aminteşte-ţi neîncetat de El. "Cel care Mă vede pretutindeni şi vede totul existând în Mine, acela nu-i pierdut pentru Mine şi nici Eu nu-s pierdut pentru el."[4]

[4] Bhagavad Gita VI:30.

Nu uita o clipă adevărul că Dumnezeu este şi trebuie să rămână cel mai important în viaţa ta. Câtă vreme te agăţi de dragostea umană, de viaţă, de frumuseţe, de renume şi bogăţii, sau de orice altceva, El nu va veni la tine.

Cu toţii am fost trimişi aici pentru a ne bucura de spectacolul cosmic creat de Dumnezeu, după care trebuie să ne reîntoarcem în căminul nostru real. Pentru mine, această lume nu mai reprezintă decât un popas pe drumul către templul Tatălui. Deşi pare foarte stranie pentru un om obişnuit, aceasta este cea mai minunată stare de conştiinţă. Ce altceva ai mai putea dori, o dată ce sorbi neîncetat din extazul nesfârşit al Divinului? O dată ce ai cunoscut fericirea veşnic nouă, cum ai mai putea să te laşi cotropit de sentimente de ură sau furie, de lăcomie sau răzbunare? Realizarea nu-ţi va mai da timp să te încurci în astfel de complicaţii lumeşti. Desigur, vei continua să trăieşti în lume, dar nu vei mai fi interesat de nimic altceva decât de unitatea cu Dumnezeu.

Singurul meu interes este Dumnezeu şi devoţii care trăiesc în spiritul Său. Ideea de a crea congregaţii religioase pentru a dobândi faimă şi bogăţii, putere şi renume, este un nonsens. Astfel de gânduri şi intenţii nu au ce căuta în mintea unui căutător adevărat. Sănătatea, bineînţeles, este preferabilă bolii, iar succesul este de preferat eşecului - însă ţelul religiei este de a te conduce la Dumnezeu. Iar singura modalitate prin care poţi ajunge la El este renunţarea la dorinţe, chiar şi la dorinţele pentru sănătate, pentru fericire, pentru dumnezeire. În interior trebuie să fii un renunţător perfect. Ai grijă de necesităţile corpului şi îndeplineşte-ţi cât poţi de bine îndatoririle pe care ţi le-a dat Dumnezeu, dar fă-o cu deplină detaşare. Nu este deloc necesară retragerea din lume, evadarea din societate; dar nici ataşarea de viaţa socială. Aceia care, din lene, îşi ignoră îndatoririle sub pretextul că îl caută pe Dumnezeu, nu fac decât să-şi multiplice problemele. Capriciile, patimile, toanele şi slăbiciunile îi vor acompania oriunde vor merge. Modalitatea cea mai sigură prin care poate fi învins egoul este meditaţia combinată cu acţiuni corecte.

Dumnezeu nu vrea să ne amuze cu miracole şi cu manifestarea puterilor Sale supranaturale

O altă greşeală comună întâlnită în rândurile căutătorilor superficiali este cea prin care-şi pierd repede interesul faţă de spiritualitate dacă văd că Dumnezeu nu le răspunde chemării prin manifestarea puterilor Sale supranaturale. Dumnezeu însă nu vrea să ne amuze cu miracole şi cu manifestarea unor fenomene extraordinare. Cine doreşte astfel de exhibiţii nu îl caută cu adevărat pe Dumnezeu. În plus, atingerea abilităţii de a demonstra puteri supranaturale nu este neapărat un indiciu că respectiva persoană a ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu. Un om divin nu are asemenea interese; el venerează clipă de clipă Puterea Unică: Divinul. Realizarea nu implică în mod obligatoriu şi obţinerea puterilor supranaturale. Un om divin, chiar dacă nu deţine astfel de puteri miraculoase, are la picioare toate forţele universului. Dumnezeu mi-a dăruit multe puteri în această viaţă, dar I le-am oferit înapoi, spunându-I că le voi folosi doar atunci când îmi va cere El.

Există o povestire foarte frumoasă despre întâlnirea dintre misticul Madhusudan şi Gorakhnath, sfântul din Gorakhpur, regiunea în care a luat naştere trupul meu. După ce am auzit această minunata poveste, m-am vindecat pe loc de dorinţa pentru puterile miraculoase. Gorakhnath obţinuse toate cele opt *aiswarya*, puteri supranaturale pe care le poate deţine un yoghin pe deplin iluminat[5]. Înainte de dispariţia sa din corp, el hotărâse să-şi transmită puterile unui suflet care să le merite cu adevărat. Mulţi mistici aleg să-şi dăruiască puterile, aşa cum puterea miraculoasă a mantiei lui Elijah i-a fost transmisă lui Elisha.[6] Gorakhnath, prin claritatea viziunii sale, a văzut pe malurile Gangelui, în Benares, un tânăr cu adevărat spiritual. Materializându-se instantaneu în acel loc, Gorakhnath a fost surprins să-l vadă pe tânăr privind spre el şi spunându-i: "Te rog, nu sta în faţa mea, pentru că-mi iei soarele."

[5] *Siddhi* sau *aiswarya* sunt puteri divine care se manifestă în yoghin, pe măsură ce acesta cunoaşte stări spirituale din ce în ce mai înalte. Despre aceste puteri a vorbit Patanjali în a sa *Yoga Sutra*, capitolul III, şi Swami Sri Yukteswar în *Ştiinţa Sfântă*, capitolul 4.

[6] II Regi 2:9-14 (Biblie).

Sfântul i-a spus: "Tu ştii cine sunt eu?"

Madhusudan i-a răspuns: "Bineînţeles că ştiu. Eşti Gorakhnath. Dar acum sunt ocupat cu oblaţiile şi devoţiunile mele." Câteva minute mai târziu, devotul şi-a deschis ochii şi l-a întrebat pe Gorakhnath: "Spune-mi, ce doreşti de la mine?"

Sfântul i-a explicat: "În acest *chintamani* [giuvaer mistic care îi poate îndeplini purtătorului orice îşi doreşte] sunt conţinute opt puteri miraculoase. Dorinţa mea este ca tu să intri în posesia acestui rar şi preţios nestemat."

Tânărul i-a spus: "Bine, îl accept." Şi imediat, spre şi mai marea surprindere a lui Gorakhnath, Madhusudan a aruncat giuvaerul în apa Gangelui.

"Pentru ce-ai făcut un asemenea gest?" - îi ceru socoteală Gorakhnath.

Tânărul i-a răspuns: "Iluzia şi amăgirea nu fac parte din interesele mele. Şi, în plus, mi-ai dăruit aceste puteri pentru a face orice doresc cu ele, nu-i aşa? Ei bine, acum, fiindcă tot au fost ale mele, aceasta a fost unica folosinţă pe care le-am găsit-o. Iar dacă este să le compar cu Acela care-mi dăruieşte veşnic bucurie, împlinire şi beatitudine, ele nu înseamnă absolut nimic."

Atunci, măreţul Gorakhnath s-a aplecat la picioarele tânărului şi i-a zis: "Îţi mulţumesc. Tu m-ai scăpat de ultima iluzie care mă ţinea departe de Dumnezeu."

Chiar şi celor mai măreţe suflete le poate fi distrasă atenţia de la Dumnezeu. Gorakhnath fusese atât de înamorat de puterile sale încât acestea i-au blocat accesul către Dumnezeu. Înţelegând deîndată care era ultimul obstacol în calea realizării depline, Gorakhnath a atins în acel moment uniunea cu Dumnezeu.

Iluzia capătă forme nebănuite; însă devoţiunea autentică se manifestă întotdeauna exact ca în cazul lui Madhusudan. Când îl iubeşti cu adevărat pe Dumnezeu, nu mai poţi dori nimic altceva, fiindcă El este cel mai de preţ Giuvaer. Un devot autentic nu va accepta nici un substitut pentru Dumnezeu. El ştie că Dumnezeu este în tot ceea ce există, veşnic prezent, conştient şi beatific.

Trăind în Realitatea Imuabilă

Cu multă vreme în urmă, şi eu consideram că această lume este cât se poate de reală, dar acum o văd exact ca pe un vis, ca pe un film în care joacă milioane şi milioane de actori: îmi văd clar perioada copilăriei, când preaiubita mea mamă îmi curăţa mango, în casa noastră din Gorakhpur, pot viziona perioada în care am pornit pe calea spirituală - scene care constituie capitolul vieţii mele, unul din miriadele de capitole ce formează eternul film al vieţii. Similar, segmentul pe care-l creăm astăzi aici,

într-o bună zi, va lua sfârşit şi va fi înlocuit de noi scene, cu noi actori - dar el va rămâne veşnic în arhivele cinematecii cosmice.

Deşi trăiesc în această lume şi o privesc ca pe un spectacol care se derulează la nesfârşit, totuşi în majoritatea timpului nu păstrez în conştiinţă această dimensiune onirică, ci pătrund în interior, în Realitatea mea Imuabilă. Iată modalitatea prin care poate fi cunoscut Dumnezeu: trăind permanent în conştiinţa eternă. Dumnezeu nu poate fi descoperit dacă alergi după tot felul de obiecte lumeşti. Discuţiile filosofice şi intelectuale despre Creator nu te vor ajuta să atingi realizarea divină. Elevarea spirituală nu se realizează prin intelect, ci prin intuiţie. Gradul de spiritualitate al unui devot este măsurat prin experienţele intuitive rezultate în timpul comuniunii sufletului său cu Dumnezeu. Este foarte simplu dacă în interior te gândeşti mereu la El şi îi spui: "Doamne, vino la mine." Vorbeşte-I neîncetat şi înţelege că El este mereu alături de tine. Astfel vei realiza mult mai mult decât dacă îţi petreci ore în şir într-o presupusă meditaţie, unde mintea va alerga în toate părţile, mai puţin spre Dumnezeu.

Păstrează în permanenţă contactul cu Stăpânul Suprem, pentru că, în definitiv, eşti în totalitate dependent de El. Fără puterea lui Dumnezeu nu ai putea rosti nici măcar un singur cuvânt. El îţi pulsează în inimă; El îţi gândeşte prin minte; El îţi cunoaşte fiecare gând şi faptă, cu mult înainte de a le da curs. De ce să te îndoieşti de existenţa Sa? Vorbeşte-I direct şi sincer şi, vei vedea, nu te va dezamăgi.

Conversaţia cu Dumnezeu necesită tăcere

Discuţiile pe care le purtăm între noi implică folosirea sunetelor articulate. Conversaţia cu Dumnezeu necesită tăcere. Atât şi nimic mai mult. Persoanele care vorbesc prea mult nu mai au timp să reflecteze asupra lui Dumnezeu, deoarece gândurile nu le dau pace. Aceia care-şi au atenţia lăuntrică îndreptată spre Dumnezeu, şi pentru că au foarte multe să-I spună Divinului, sunt mai tăcuţi şi mai reţinuţi în lumea exterioară; iar când se adresează semenilor lor, o fac cu deplină înţelepciune şi înţelegere.

Imediat ce în devot ia naştere percepţia divină, lui nu-i va mai rămâne timp să alerge după lucruri inutile. Atunci nu va dori să piardă o clipă fără să comunice cu Dumnezeu. Chiar şi în mijlocul celor mai extenuante activităţi, iubirea sa pentru Dumnezeu nu se va diminua absolut deloc. Conversaţiile searbede conduc la dispariţia devoţiunii şi iubirii pentru Dumnezeu.

Deşi ieri mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în mijlocul invitaţilor noştri, pe malurile frumosului iaz din Encinitas, discutând şi dezbătând atât subiecte spirituale, cât şi probleme lumeşti, nu a existat o clipă în care să nu fiu absorbit în Lumina Infinită - acolo unde vastitatea spaţiului şi neţărmurirea existenţei se contopesc în splendoarea Divinului. Tăcerea lăuntrică nu mi-a fost absolut deloc tulburată. Aceasta însă nu este o stare onirică, sau autoindusă, ci reprezintă liniştea şi pacea naturii noastre reale.

A trăi în iubirea divină este de milioane de ori mai încântător, mai beatific şi mai vitalizant decât relaxarea experimentată temporar în timpul somnului. De aceea, cel mai important lucru e menţinerea atenţiei asupra lui Dumnezeu, fiindcă El este realitatea noastră. Recunoaşte-I prezenţa şi-ţi vei recunoaşte realitatea. Omul este suflet pur, nu corp efemer.

Fiecare om este un suflet al Spiritului individualizat; cu toţii suntem scântei ale Spiritului Divin. Aşadar, avem obligaţia să ne privim ca fiind suflete pure, nu trupuri efemere. Acum, când îmi amintesc de tatăl şi mama mea, nu pot crede că ei au fost creatorii mei, fiindcă ştiu că şi preaiubiţii mei părinţi au fost tot creaţia Tatălui Ceresc. Creatorul Suprem modelează lutul şi îi dă miriade de forme; eu nefiind altceva decât un vlăstar al acestora. Cum aş putea afirma că părinţii m-au creat? Tatăl Ceresc este unic responsabil pentru apariţia mea aici. Aşa cum a spus şi Swami Shankara: "Naşterea, moartea, casta - nu-mi aparţin. Eu nu am nici tată şi nici mamă, pentru că am fost, sunt şi voi fi al Tău, o Doamne; Spirit veşnic binecuvântat." Acum sufletele întrupate care mi-au dat acest trup fizic nu mai sunt printre noi, dar în conştiinţa şi în amintirea sufletului meu, preaiubita mea mamă şi al meu părinte trupesc fac parte pentru eternitate din Dumnezeu. Cum aş putea să le limitez realitatea, numindu-i părinţii mei?

Devoţiunea faţă de părinţi urmează imediat după devoţiunea faţă de Dumnezeu, fiindcă Părintele nostru Suprem i-a numit pe aceştia să ne îngrijească şi să ne iubească. Însă datoria principală o avem faţă de Tatăl Ceresc - Acela care le-a insuflat viaţă părinţilor noştri fizici. El este Tatăl nostru; El este Mama noastră; El este iubirea Supremă. Dacă trăim întru Dumnezeu, legăturile familiale şi sociale sunt minunate şi îşi găsesc împlinire; dar fără Dumnezeu, acestea nu sunt altceva decât jocuri karmice care sfârşesc prin a ne încătuşa în spectacolul cosmic al Divinului. Iar dacă Dumnezeu nu ne-ar fi sădit iubire şi dăruire în inimi, aceste relaţii efemere nu ar însemna absolut nimic; de fapt, ele nici nu ar fi putut apărea.

Frumuseţea şi măreţia sufletului întrec orice închipuire; dar oamenii umbresc splendoarea sufletului şi împiedică manifestarea conştiinţei divine prin acţiuni şi gânduri greşite. Foarte mulţi consideră că viaţa este foarte atrăgătoare, dar totuşi, până la final, ajung să se plictisească de ea şi, în momentul morţii, se îndreaptă inconştienţi către suflet. Eu - dacă pot spune aşa - "acţionez" exact invers: clipă de clipă trăiesc în suflet şi, totuşi, continui să-mi îndeplinesc munca pe care o am de efectuat în această lume, fără să mă ataşez de nimic. Chiar dacă nu ignor nedreptăţile vieţii, efemeritatea şi cruzimile care se produc la tot pasul (prădătorii sfâşiindu-şi vânatul, lupta pentru supravieţuire, ororile războiului, sărăciei şi bolilor), privesc totul cu seninătate şi detaşare, spunând: "Doamne, acesta este spectacolul Tău, Facă-Se voia Ta. Eu nu vreau să rămân aici decât pentru a-Ţi îndeplini munca, pentru a duce la bun sfârşit sarcinile pe care mi le-ai trasat. Până când Tu nu îmi vei cere, voi continua să-mi joc rolul pe care mi l-ai atribuit; dar să ştii că în tot acest timp voi căuta să-i ajut şi pe ceilalţi să scape din această dramă amăgitoare, din acest film în care abundă comedia şi tragedia, deopotrivă."

Nu avem de ce să privim viaţa cu prea multă seriozitate. Ea se va sfârşi într-o clipită. În perioada copilăriei, viaţa părea atât de minunată: atât de multe lucruri de care te puteai bucura şi atât de puţine responsabilităţi... Dar la maturitate, unde sunt toate acele bucurii şi vise? Fiecare episod al vieţii se încheie foarte rapid, însă cât timp trăim respectivul rol - fie el de persoană adultă, de soţ sau soţie, de copil sau bătrân - nu trebuie să păstrăm în minte decât un singur gând: Dumnezeu. Doreşte-L cu sinceritate şi iubire - cât timp crezi că-ţi va rezista iubirii şi dăruirii? Clipă de clipă, înăuntrul inimii, vorbeşte cu El şi cere-I să ţi Se dezvăluie.

"O strig din suflet pe Mama mea; multă vreme departe Ea numi poate sta."[7]

[7] Din "Te chem din tot sufletul meu", de Paramahamsa Yogananda, în *Incantaţii Cosmice.*

Să închidem ochii, gândindu-ne la Tatăl nostru, şi să-L chemăm din inimă pe Dumnezeu. Indiferent de activităţile pe care ni le-a trasat Dumnezeu, avem obligaţia şi măreţul privilegiu de a conversa permanent cu Spiritul Divin: "O Tată, Doamne, numai pe Tine Te caut. Unica mea dorinţă este să-Ţi stau alături. Tu m-ai creat după chipul şi asemănarea Ta; iar căminul meu etern se află în împărăţia Ta. Nu ai nici un drept să mă ţii la distanţă. Chiar de Ţi-am greşit, ispitit de iluziile jocului Tău cosmic, trebuie să mă ierţi, pentru că Tu eşti unicul meu Părinte. Ştiu că mă vei ierta şi mă vei primi în braţele Tale. Tu eşti Templul sufletului meu."

22. REALIZAREA DIVINĂ ÎN VIAŢA DE ZI CU ZI

Templul Asociaţiei Realizării Sinelui, Hollywood, California, 4 octombrie 1942

Foto: Grup mare

Devoţiunea profundă, dăruirea şi iubirea pentru Dumnezeu îi permit devotului să pună orice întrebare doreşte. Eu, de pildă, zilnic Îi adresez Tatălui o mulţime de întrebări - şi El îmi răspunde la toate. Uneori chiar îl dojenesc pentru toată această creaţie: "Cine crezi că suferă de pe urma relelor şi fărădelegilor petrecute în drama Ta? Tu, Creatorul Suprem, eşti liber de karmă. Însă pe noi ne-ai supus acestor suferinţe teribile, de ce?"[1] Ştiu foarte bine că El suferă pentru durerea noastră şi doreşte să revenim la El, dar nu vom ajunge niciodată în Templul Său dacă nu dorim intens acest lucru şi nu depunem un efort considerabil.

[1] Sentimentele exprimate aici de Paramahamsaji sunt datorate situaţiei mondiale tragice, rezultată ca urmare a devastatorului război ce cuprinsese întreaga planetă.

Deşi Îl învinovăţesc pe Dumnezeu pentru crearea acestei iluzii, starea de fapt nu se va schimba. Aşadar, mai bine decât să aruncăm responsabilitatea pe umerii lui Dumnezeu, este mai bine să ne învinovăţim pe noi pentru că preferăm să rămânem în continuare aici. Prin înţelepciune, acest vis poate fi dizolvat foarte uşor. Tot ce trebuie să facem este să-I primim în suflete înţelegerea Sa; şi cu cât vom depune eforturi mai intense, cu atât vom deveni mai receptivi la răspunsurile Sale. Un devot autentic, chiar şi atunci când este copleşit de îndoieli şi temeri, nu-şi pierde niciodată determinarea şi devoţiunea.

Mulţi căutători, uneori chiar şi cei foarte avansaţi pe cale, au impresia că Dumnezeu nu le răspunde chemării. Dumnezeu răspunde tuturor, în tăcere, prin efectele legilor Sale. Cât timp nu este absolut convins de dăruirea devotului, El nu va răspunde deschis. Stăpânul Universului este atât de umil încât

nu le poate adresa căutătorilor nici un cuvânt, pentru ca nu cumva prin aceasta să le influenţeze libertatea de decizie. El nu poate impune nimănui nimic - nici chiar indirect, însă o dată ce devotul a ajuns să-L cunoască, nu va putea să nu-L iubească. Cine poate rezista Irezistibilului? Dar această cunoaştere sublimă nu e posibilă decât prin iubire necondiţionată şi credinţă, prin înţelegerea faptului că El ne ascultă chiar şi cele mai neînsemnate rugăciuni.

Relaţia noastră cu Dumnezeu nu poate fi una rece, impersonală, asemeni celor dintre angajaţi şi angajatori. Noi suntem copiii Săi. El trebuie să ne asculte! Acesta este un fapt de necontestat. Noi nu suntem simple creaturi ale Sale, ci facem parte integrantă din El. Tatăl Ceresc ne-a dat fiinţă şi a dorit să fim adevăraţi prinţi şi prinţese, însă noi am ales să devenim sclavi şi cerşetori. Cu toţii suntem creaţi după chipul şi asemănarea Tatălui, dar pentru că am renunţat la moştenirea noastră divină, nu o vom putea redobândi fără să depunem un efort consistent şi susţinut. Iată ce doreşte Dumnezeu de la noi: să ne ridicăm vălul iluziei şi să nu ne mai amăgim cu ideea că suntem fiinţe muritoare.

Acordarea unei realităţi acestui spectacol al vieţii denotă lipsa înţelepciunii; însă Dumnezeu ne-a vrăjit atât de puternic cu *maya* (iluzia cosmică prin care acest joc de lumini şi umbre este perceput ca fiind real) încât ne este foarte dificil să nu ne lăsăm influenţaţi de ea. De exemplu, atunci când îţi este foame, *maya* este cea care-ţi sugerează gândul că vei muri dacă nu mănânci. Totuşi, au existat destul de multe persoane care nu au mâncat chiar şi vreme de şaptezeci de zile, şi nu au murit. Eu am trecut prin posturi îndelungate şi pot spune din proprie experienţă că, după cel mult treizeci de zile, senzaţia de foame nu mai este resimţită. Însă dacă mintea este ferm convinsă că nu poate trăi fără mâncare, atunci poţi muri chiar şi după numai două-trei zile. Datorită prea puţinelor cazuri care să fie studiate, oamenii de ştiinţă consideră că trei-patru excepţii nu pot crea o regulă. Ceea ce nu cunosc ei este că au existat sute de persoane care au putut trăi fără să mănânce absolut deloc: Therese Neumann din Bavaria, Giri Bala din Bengal - şi aceştia sunt numai doi din sfinţii secolului douăzeci, fiinţe luminate care trăiesc fără să mănânce.[2]

[2] Vezi cap. 39 şi 40 din *Autobiografia unui Yoghin*.

În general, oamenii cred că nu pot trăi fără să respire. Totuşi, în meditaţia profundă acest lucru, aparent imposibil, devine o certitudine - fapt demonstrat de mulţi sfinţi din Orient şi Occident. Viaţa trupească este un conglomerat de sugestii, adeseori autoimpuse, care ne fac să credem că trebuie să ne conformăm automatismului de a mânca, de a dormi, de a respira şi aşa mai departe. Dar imediat ce-i permiţi conştiinţei să se întoarcă în sursa ei, realizezi deîndată că nu eşti supus acestor limitări. Atunci vei şti că focul nu te poate arde, că apa nu te poate îneca, că atât sănătatea, cât şi boala sunt simple vise. Din cauza febrilităţii provocată de dorinţe şi capricii ne-am format faţă de realitate o concepţie total falsă. Adevărul este întrupat în înţelepciunea Maeştrilor şi sfinţilor care ne revelează lumea exact aşa cum este.

Dacă nu aş fi beneficiat de această sublimă înţelepciune, nu cred că mi-ar fi plăcut să rămân prea multă vreme în această lume.

"Părăseşte oceanul suferinţei"

Adevărul este foarte simplu: tot ce trebuie să facem este să ne deschidem ochii şi să nu ne ataşăm de lumea materială. Ignoranţa este asemeni unei eczeme: cu cât încercăm să ne uşurăm mai mult durerea prin scărpinare, cu atât ne va ustura mai mult; însă dacă nu ne atingem de rană, nici măcar nu o vom mai simţi. Tocmai de aceea Krishna i-a spus lui Arjuna în *Bhagavad Gita*: "Părăseşte acest ocean al suferinţei."[3]

[3] Parafrazând din XII:7.

Ataşamentul de obiectele dimensiunii fizice nu poate conduce decât către sclavie. Aceia care trăiesc numai în planul sexualităţii cred că nu pot exista fără sex. Însă devotul care-şi canalizează energia şi o transmută nu mai poate deveni sclavul instinctelor sexuale. Fumatul, de asemenea, le induce oamenilor

o dependenţă similară. Dar aceia care nu au fumat niciodată, ori care au renunţat la acest obicei nociv, nu simt absolut nici un disconfort.

Dumnezeu este necesitatea fundamentală

Pentru a descoperi fericirea veşnică este necesar să încetăm să ne mai gândim că suntem fiinţe muritoare. Această realizare însă nu este posibilă fără o practică susţinută. Este o luptă pe care fiecare om o are de înfruntat în viaţa prezentă şi în cele care vor urma - de aceea este mai bine să fie începută chiar acum! Un devot autentic nu amână şi nu-şi spune niciodată că va începe să mediteze mâine. Ziua de mâine nu vine niciodată. Cu multă vreme în urmă şi eu adoptasem aceeaşi atitudine, timp de un an de zile! Apoi, înţelegând cât de mult greşeam, am hotărât să încep chiar din acel moment - şi de atunci nu a trecut o zi în care să nu mă cufund în extazul meditaţiei.

În primul rând este necesară stabilirea clară în minte a faptului că Dumnezeu reprezintă necesitatea fundamentală. Apoi, la fel de importantă este realizarea prezenţei Sale în viaţa de zi cu zi, prin meditaţie profundă. Meditaţia profundă, chiar dacă durează puţin, este de mult mai mare ajutor decât o meditaţie îndelungată, dar superficială. Aceasta, de fapt, nici nu poate fi numită meditaţie - este mai degrabă o concentrare, o stare de relaxare în care minţii i se permite să hoinărască pe unde vrea.

A doua etapă o reprezintă extinderea perioadei de meditaţie, pentru că atâta timp cât nu meditezi profund şi îndelungat, Dumnezeu nu ţi Se va revela. Gandhi obişnuia să-şi petreacă o zi pe săptămână pe deplin cufundat în meditaţie şi tăcere. Toţi marii sfinţi şi devoţi ai lui Dumnezeu au căutat şi dorit această tăcere mai mult decât orice altceva. Eu Îi ofer Stăpânului Suprem nopţile şi dimineţile. Deşi sunt conştient de faptul că un asemenea program nu este potrivit şi nici accesibil fiecărui om, totuşi, dacă există voinţă şi dăruire, căutătorii autentici vor fi surprinşi să vadă cât de mult timp Îi pot dărui lui Dumnezeu.

Prin întreţinerea gândurilor pesimiste, ori acelor idei prin care nu facem decât să amânăm întâlnirea cu Tatăl Ceresc, ne încărcăm karmic şi ne pecetluim singuri soarta. Totuşi, tendinţa de a amâna este distrusă în compania sfinţilor şi a sufletelor care se află în comuniune cu Dumnezeu. Chiar şi simplul gând menţinut asupra mesagerilor lui Dumnezeu este suficient pentru a dizolva vălul iluziei. Aşadar, nu contează atât de mult asocierea cu un guru, cât armonizarea psihică, mentală şi sufletească cu fiinţa sa. Un guru adevărat nu are niciodată intenţia să cucerească inimile discipolilor, ci unicul său interes este să Le trezească în conştiinţă Conştiinţa Divinului. Maestrul meu, Swami Sri Yukteswar, nu ne-a arătat niciodată un semn al măreţiei sale - faţă de toţi se comporta egal, nepărtinitor. Dacă un discipol dorea să i se recunoască meritele, ori tânjea după un post care să-i confere autoritate, Maestrul îi îndeplinea imediat dorinţa, însă eu nu am dorit decât inima Sa, conştiinţa divină manifestată în fiinţa Sa; şi, drept rezultat, începând de atunci El nu mi-a mai părăsit inima. Aceasta este armonizarea spirituală spre care trebuie să tindă fiecare căutător.

Prima îndatorire o avem faţă de Dumnezeu

În paralel cu programul de meditaţie, trebuie să ne gândim clipă de clipă la Dumnezeu, fiindcă prima îndatorire o avem faţă de El. "Poarta inimii mele se deschide larg pentru Tine... Zi şi noapte, noapte şi zi, pe Tine Te caut orice-ar fi."[4] Este necesar să ne elevăm conştiinţa, astfel încât îndatoririle zilnice să le înfăptuim cu Dumnezeu în suflet, minte şi corp. Există două tipuri de îndatoriri: cele înfăptuite pentru propria persoană (care totodată ne şi înlănţuiesc) şi cele înfăptuite pentru Dumnezeu. Îndatoririle înfăptuite ca ofrande aduse Divinului sunt la fel de benefice ca şi meditaţia profundă. Dumnezeu iubeşte acea devoţiune care-i atribuie acţiunii aceleaşi calităţi ca şi tăcerea dăruită Lui. Însă Tatăl Ceresc nu poate fi descoperit numai prin fapte corecte. El doreşte de la noi iubire necondiţionată şi dăruire totală: trupească, mentală şi sufletească. Pentru a fi sigur de iubirea noastră, Tatăl Divin vrea să-L căutăm atât prin meditaţie, cât şi prin activităţile zilnice. Când - zi de zi - îndeplinim cu conştiinciozitate îndatoririle pe care le avem în societate, menţinându-ne atenţia asupra Tatălui, El ne va iubi şi mai mult. Krishna spune: "Acela care nu Mă scapă o clipă din vedere, pe el îl voi ţine întotdeauna în inima Mea." [5]

[4] Din "Poarta Inimii Mele", de Paramahamsa Yogananda, în *Incantaţii Cosmice*.

[5] Parafrazând din Bhagavad Gita VI:30.

Meditaţia trebuie practicată zilnic, începând chiar de astăzi! Nu privi spre viitor şi nu păstra în minte decât un singur gând: Dumnezeu. Nu da niciodată curs toanelor, capriciilor şi obiceiurilor greşite, pentru că acestea îţi blochează capacitatea de viziune şi introspecţie. Menţine-ţi fermă voinţa, astfel încât să nu abandonezi practica meditaţiei după numai câteva zile. Chiar dacă se întâmpla ca unele obiceiuri greşite să revină pe uşa din dos, nu renunţa şi continuă să le combaţi, fiindcă numai aşa - prin hotărâre şi sârguinţă - vei putea deveni cu adevărat spiritual.

Dumnezeu ne răspunde dacă depunem eforturi susţinute

Dumnezeu nu este un mit; El este tot ceea ce există. Dumnezeu răspunde tuturor acelora care depun eforturi susţinute. Desigur, la început, va continua să se joace de-a v-aţi ascunselea cu noi, dar în cele din urmă Tatăl Ceresc ni se va revela în toată gloria şi splendoarea Sa. Greşelile şi păcatele trecutului nu au nici o importanţă atâta timp cât nu continuăm să le înfăptuim. Numai de noi depinde dacă ne transformăm într-un ocean de fericire şi încântare, ori dacă le permitem termitelor ignoranţei să ne macine sufletul. Câtă vreme nu suntem ferm convinşi că dorim să fim fericiţi, nimeni nu ne poate face fericiţi. Nu avem de ce să-L învinuim pe Dumnezeu pentru aceasta! Iar dacă am ales fericirea, atunci nimeni nu ne poate face nefericiţi. Într-adevăr, dacă Dumnezeu nu ne-ar fi dat liberul arbitru, am fi avut tot dreptul să-L condamnăm pentru nefericirea noastră; însă El ne-a oferit libertate absolută. Numai de noi depinde cum o folosim şi cum ne transformăm viaţa.

Aici ar putea apărea întrebarea: "Dacă tot avem libertate deplină de mişcare, de ce lucrurile nu sunt aşa cum dorim să fie?" Fiindcă ne-am slăbit voinţa, conştiinţa divină dinăuntrul sufletului nostru. Însă prin autocontrol şi practicarea regulată a meditaţiei, voinţa poate redeveni liberă şi elastică, moment în care vom fi cu adevărat singurii stăpâni ai destinului nostru. Atunci nu vom mai trăi haotic, ci vom face numai acele lucruri care sunt pentru bunăstarea sufletului nostru.

Puterea dinamică a "şoaptelor mentale"

Unul din cele mai puternice ajutoare în dezvoltarea spirituală este obiceiul de a vorbi mereu cu Dumnezeu. Indiferent ce faci, Dumnezeu trebuie să-ţi fie permanent în minte - la fel ca atunci când, dorind cu intensitate să cumperi o maşină, ori un costum, ori vrei să vezi un spectacol, mintea nu-ţi va da pace până când nu obţine ceea ce doreşte. Câtă vreme nu-i îndeplineşti dorinţele, mintea se va concentra permanent asupra lor. Similar, pentru bucuria şi fericirea sufletului, trebuie să transmuţi, să dizolvi toate aceste dorinţe mărunte într-o singură dorinţă: Dumnezeu. În minte nu trebuie să persiste decât un gând unic: "Doamne, noapte şi zi, zi şi noapte, pe Tine Te caut zi de zi, noapte de noapte."

Şoaptele mentale îţi dezvoltă acea putere a minţii prin care poţi remodela materia aşa cum doreşti. Foarte puţini realizează forţa magnifică a minţii. Când mintea şi voinţa îţi sunt armonizate cu Voinţa Divină nu vei mai fi nevoit să mişti un singur deget pentru a obţine transformările pe care le doreşti. Legea divină va munci pentru tine. Şi spun aceasta din proprie experienţă, pentru că tot ce-am realizat în viaţă a apărut prin puterea Minţii şi Voinţei lui Dumnezeu. Când dinamul divin începe să funcţioneze, orice îmi doresc se înfăptuieşte. De pildă, acest nou templu în care ne aflăm astăzi. Când mi-a apărut prima dată ideea de a-l construi, ştiam că în spatele acestei idei se află o forţă de neoprit. Atunci am văzut încă o dată la lucru Voinţa lui Dumnezeu. Lucruri pe care mintea umană nici nu-şi poate închipui că vor fi realizate, ele sunt deja ca şi manifestate.[6]

[6] Referire la Templul Asociaţiei Realizării Sinelui din Hollywood, dat în folosinţă la data de 30 august 1942. Construcţia s-a desfăşurat în timpul celui de-al doilea război mondial, perioadă în care restricţiile erau foarte aspre, iar materialele de construcţie aproape că nu mai existau. Dar toate aceste obstacole, unul câte unul, au fost depăşite cu ajutorul voinţei lui Dumnezeu.

Mintea are capacitatea, dăruită de Dumnezeu, de a materializa absolut orice. Tot ce este necesar din partea ta este voinţă şi convingere fermă. Isus le-a vorbit apostolilor: "Adevărat vă spun că, dacă va spune cineva acestui munte, «Ridică-te şi aruncă-te în mare», şi zice aceasta fără să se îndoiască în inimă; crezând cu fermitate în vorbele sale, atunci va obţine lucrul cerut."[7] Nu te descuraja şi nu te gândi că Dumnezeu nu va veni niciodată la tine pentru că ai păcătuit. O astfel de gândire nu va face decât să-ţi paralizeze voinţa. Păcatul este o iluzie, la fel ca toate celelalte; iar ceea ce a trecut, este bun trecut. Chiar de-ai greşit, învaţă din greşeli şi nu le mai repeta.

[7] Marcu 11:23.

Neacceptarea karmei negative

Foarte mulţi căutători, în loc să nege influenţa karmică, interpretează greşit semnificaţia acesteia şi adoptă o atitudine pesimistă, chiar fatalistă. Dacă avertizez pe cineva că în spatele său este o persoană care doreşte să se răzbune pentru că a fost lovită de respectivul individ, iar el spune cu resemnare «Ei bine, asta este karma mea», bineînţeles că va fi lovit! Nu ar fi mai bine să caute s-o îmbuneze? Liniştind-o şi adresându-i vorbe calme, este foarte posibil să-i anuleze dorinţa de a-l lovi.

Când realizezi că eşti copilul lui Dumnezeu, ce karmă poţi avea? Dumnezeu nu are karmă, şi nici tu - o dată ce-ai realizat că eşti creat după chipul şi asemănarea Sa. În fiecare zi, spune-ţi cu convingere: "Eu nu sunt o fiinţă muritoare. Eu nu sunt corpul. Eu sunt copilul cu drepturi depline al lui Dumnezeu." Iată ce înseamnă realizarea prezenţei Divinului.

Cea mai bună cale de a-ţi dizolva slăbiciunile este să nu te gândeşti la ele, pentru că altminteri te vor copleşi. Îndreaptă-ţi în interior lumina sufletului şi nu vei mai vedea acolo nici urmă de întuneric. În acest gând am descoperit una din cele mai profunde inspiraţii din viaţa mea. Dacă lumina pătrunde într-o peşteră unde întunericul a domnit de mii de ani, el se va dizolva instantaneu. Similar, greşelile şi păcatele noastre, slăbiciunile şi şovăielile se evaporă ca prin minune în faţa luminii Divinului, întunericul ignoranţei nu are nici o putere şi nu poate supravieţui în faţa strălucirii lui Dumnezeu.

Iată filosofia după care trăieşte un devot adevărat. El nu amână şi nu visează la ziua de mâine, ci trăieşte în prezent, acum, în acest minut; gândindu-se necontenit la Dumnezeu. Zi şi noapte, noapte şi zi, în mintea sa nu există nimic altceva decât Dumnezeu. În loc să se gândească la sex şi la renume, la bani şi la faimă, mintea îi este îndreptată doar asupra Tatălui Divin. Indiferent că spală vase, ori sapă în grădină, înăuntrul lui răsună un singur gând: "O Stăpâne Suprem, revelează-i-Te copilului tău! Tu exişti în soare. Tu fiinţezi în fiecare fir de iarbă. Tu susuri în apă. Tu eşti în camera mea. Tu îmi pulsezi în inimă."

Iar în momentul în care iubirea pentru Dumnezeu ţi s-a înrădăcinat în inimă, nu vei mai duce lipsă de nimic; indiferent că eşti bogat sau sărac, renumit sau necunoscut, sănătos sau bolnav, te vei simţi permanent împlinit. Iubirea divină transmută toate dorinţele materiale - chiar şi dorinţa pentru dragostea umană, pentru acea pasiune efemeră care, adeseori, aduce mai mult suferinţă. Iubindu-L pe Dumnezeu, nu vei mai alerga după nimic, fiindcă El îţi va satisface absolut toate nevoile. Numai în El poţi descoperi iubirea dorită de toate inimile, în El vei găsi completitudine eternă.

Fiecare minut este extrem de preţios

Viaţa, deşi pare o realitate tangibilă, este foarte evazivă. De aceea, fiecare minut este extrem de preţios. Eu îmi reamintesc zilnic proverbul: "Astăzi eşti; mâine nu mai eşti." Unul câte unul dispărem din acest spectacol şi în locul nostru vin alţi actori, însă aceste trupuri nu sunt altceva decât simple ornamente, veşminte de care va trebui să ne lepădăm. Aşa cum seara, înainte de culcare, ne dezbrăcăm de hainele pe care le-am purtat în timpul zilei fără ca noi să suferim vreo schimbare, la fel şi în momentul morţii, ne debarasăm de trupul fizic şi continuăm să existăm ca suflete nemuritoare, ca fii şi fiice ale Tatălui Ceresc. Reîntruparea nu reprezintă altceva decât o schimbare de veşminte. Iată de ce trebuie să ne

concentrăm întotdeauna asupra Sinelui nostru real, nu asupra corpului fizic, care nu-i decât un vehicul, o simplă podoabă.

Adeseori mă gândesc la faptul că simţurile, percepţiile senzoriale sunt cei mai mari duşmani ai omului, fiindcă ele ne fac să credem că suntem altceva decât ceea ce suntem în realitate. De pildă, senzaţiile de frig sau de cald pe care le resimte corpul sunt atât de convingătoare încât ne dau impresia că nouă ne este frig. Cine îşi poate controla mental aceste senzaţii, nu va mai simţi nici căldura şi nici frigul.

Cu multă vreme în urmă, într-o noapte, în Duxbury, Massachusetts, hotărâsem împreună cu dr. M.W. Lewis şi cu fiul său, Bradford, să facem o baie în ocean. Deşi apa era foarte rece, îmi spuneam mental că totul este energie; şi aceeaşi energie care se transformă în frig, tot ea dă naştere şi căldurii, iar apa nu este altceva decât o altă stare de manifestare a energiei. În timp ce reflectam asupra acestor adevăruri, tânărul Bradford privi surprins spre mine şi apoi se întoarse către tatăl său, spunând: "Tată, uite, Swamiji are o lumină în jurul său!"[8] Lumina Tatălui descinsese asupra mea în clipa în care am refuzat să accept senzaţia de frig şi mi-am reafirmat cu tărie că tot ceea ce există este creat din Energia Divinului.

[8] În anul 1935, Sri Yukteswar i-a conferit preaiubitului său discipol Yogananda titlul spiritual de *Paramahamsa*. Înainte de acea dată, Paramahamsaji era cunoscut sub numele de Swami Yogananda.

Dumnezeu se lasă prins numai în plasa iubirii necondiţionate

Însă dacă vorbim prea mult de aceste lucruri, ele ne vor fi luate. Dumnezeu este asemeni unui copilaş. El nu cunoaşte ce este înşelătoria sau viclenia. De aceea, imediat ce încerci să-L păcăleşti, ori să-l înşeli, El dispare. Dumnezeu se lasă prins numai în plasa iubirii necondiţionate. El apreciază mult mai mult iubirea decât devoţiunea, deoarece în devoţiune există o distanţă, o separare şi uimire, probabil chiar şi teamă; în iubire există doar unitate, abandon total.

Iubirea necondiţionată este cadoul pe care Dumnezeu îl aşteaptă de la fiecare dintre noi. Însă chiar dacă nu toţi reuşesc să o cultive, salvarea, mântuirea este a tuturor. Indiferent cât de mult se rătăceşte cineva, în cele din urmă el tot va trebui să revină în căminul său. Iar mântuirea nu înseamnă altceva decât dizolvarea vălului ignoranţei. Sufletul este asemeni unei pepite din aur: Când aceasta este acoperită de noroi, nu-i mai poţi vedea strălucirea. Similar, când sufletul este înăbuşit şi sufocat de noroiul ignoranţei, el nu-şi mai poate cunoaşte realitatea. Omul nu se poate vedea pe sine ca suflet pur deoarece se amăgeşte că realitatea sa este cea trupească. Corpul uman este noroiul care acoperă sufletul. Spală acest noroi cu apa cristalină a meditaţiei şi a atenţiei îndreptate către Dumnezeu, şi-ţi vei realiza realitatea. Cum ai putea fi altfel decât perfect, din moment ce eşti un copil al lui Dumnezeu? Dar pentru a cunoaşte acest adevăr - divinitatea inerentă fiinţei - este necesar să-l realizezi lăuntric.

De asemenea, ţine în taină iubirea pe care o ai pentru Dumnezeu. Nu trebuie să strigi în stânga şi-n dreapta că Fiinţa Supremă este în tine. Fii asemeni sufletelor măreţe; înăuntrul lor, ei sunt permanent încântaţi de Frumuseţea din spatele florilor, de Lumina din spatele tuturor aştrilor, de Viaţa Infinită care licăreşte în toţi ochii şi pulsează în fiecare inimă, de Mişcarea ce animă picioarele, de Mintea Supremă care pune în funcţiune toate creierele, de Iubirea din spatele tuturor iubirilor.

Dumnezeu este atât de minunat! Este atât de măreţ! A trăi în dimensiunea conştiinţei divine înseamnă a privi lumea materială ca pe un vis urât şi, totodată, a fi pentru eternitate liber de terorile acesteia. Însă realizarea despre care vorbesc nu poate fi cunoscută dacă nu-ţi petreci fiecare clipă căutându-L pe Dumnezeu şi înfăptuind totul pentru El. Dumnezeu înseamnă eliberare de suferinţă. Dumnezeu este bunăstarea şi sănătatea pe care le căutăm cu toţii. Dumnezeu este iubire. Dorinţa sufletului pentru Dumnezeu trebuie să primeze şi să dizolve toate celelalte dorinţe lumeşti, fiindcă acestea sunt obstacolele care blochează reunificarea întru Beatitudinea Divinului. Numai Dumnezeu ne poate îndeplini toate dorinţele, din viaţa prezentă şi din cele trecute.

Nimic nu se poate compara cu Dumnezeu

Aşadar, prieteni, să-L căutăm zi şi noapte, pentru că nimic nu se poate compara cu Dumnezeu. Tatăl Ceresc este ţelul spre care trebuie să aspire fiecare fiinţă umană, deoarece fără El nu putem exista. Deşi Lui îi place să se joace de-a v-aţi ascunselea cu noi, după ce va vedea că dorinţa noastră pentru El este sinceră, îi va spune fiecăruia: "M-am ascuns de tine, dar nu pentru a te chinui, ci pentru ca în final reuniunea noastră să fie mai minunată, mai beatifică. După nenumărate reîntrupări, în sfârşit te-ai reîntors la Mine. Bine-ai venit! Te-am aşteptat de foarte multă vreme şi, să ştii, nu ai fost singurul aflat în căutare. De-a lungul multor vieţi prin care ai trecut, Eu am fost cel care te-a căutat necontenit, ascunzându-mă sub nenumărate chipuri: ca soţ, ca soţie, ca prieteni şi colegi. Deşi de foarte multe ori m-ai uitat, Eu nu te-am putut uita, copilul meu preaiubit. Însă acum, din proprie voinţă, ţi-ai întors privirea spre Mine şi ai revenit în căminul tău de drept. De azi înainte nu ne vom mai despărţi niciodată."

Fiecare fiinţă este iubită de Dumnezeu cu aceeaşi intensitate. Nimeni nu este favorizat şi nimeni nu este dezavantajat. Iată de ce nu lumii trebuie să-i acordăm atenţie, ci Lui, Stăpânului care a creat această lume. Fie ca în mintea tuturor să dăinuie doar numele Său şi fie ca toate îndatoririle zilnice să le înfăptuim păstrându-L pe El în inimă, cuget şi simţiri. Dorinţa mea supremă a fost să mă reîntorc la El, dar nu pentru binele meu, ci pentru a le arăta şi altora calea către Templul Eternităţii, pentru a-i ajuta pe fraţii şi surorile mele de pretutindeni să cunoască Fericirea Supremă, Beatitudinea şi Fiinţa veşnică. Să ne rugăm împreună:

"Glorie Ţie, Stăpân al universului, Spirit al sufletului meu! Tu ne iubeşti pe toţi şi îi doreşti alături chiar şi pe aceia care nu Te iubesc. O Doamne, Tu eşti Iubirea şi Eternitatea! Întronează-Te în templul vieţilor noastre. Tu eşti unica Fericire, singura Bucurie. Binecuvântează-ne şi ajută-ne să Te descoperim, zi de zi, în fiecare clipă a existenţei noastre, înlătură de pe chipul nostru vălul iluziei; însă dacă Tu consideri că trebuie să mai gustăm o vreme din licoarea amară a pocalului vieţii, binecuvântează-ne să o putem face cu bucurie şi promite-ne că vom sorbi apoi pentru veşnicie din Eternitatea Ta. Aum. Pace. Aum"...

GLOSAR

Arjuna - discipolul căruia Bhagavan Krishna i-a dezvăluit mesajul nemuritor din Bhagavad Gita; unul din cei cinci prinţi ai neamului Pandava din poemul epic hindus *Mahabharata*.

Ashram - centru de practică yoga, sihăstrie, mănăstire.

Asociaţia Realizării Sinelui - societate fondată de Sri Sri Paramahamsa Yogananda în Statele Unite în anul 1920 (în vreme ce Societatea Yogoda Satsang din India a fost fondată în 1917) pentru promovarea şi propovăduirea mondială, în sprijinul şi ajutorul umanităţii, a principiilor spirituale şi tehnicilor de meditaţie din *Kriya Yoga*. Centrul internaţional şi cel principal se află în California, Los Angeles. Paramahamsaji a explicat că numele Asociaţiei Realizării Sinelui (Self-Realization Fellowship) semnifică "asocierea cu Dumnezeu prin realizare-de-Sine, precum şi prietenia cu toate sufletele aflate pe calea spirituală şi în căutarea adevărului".

Avatar - întrupare divină; din sanscritul *avatara*, cu rădăcina *ava*, jos", şi *tri*, "a trece". Acela care atinge uniunea cu Spiritul şi apoi revine pe pământ pentru a ajuta omenirea este numit *avatar*.

Avidya - literar, "non-cunoaştere", ignoranţă; manifestarea în om a iluziei cosmice, *maya*. Esenţial, avidya este ignoranţa omului faţă de natura sa divină şi realitatea Spiritului.

Aum - cuvânt-rădăcină sanscrit sau sunet-sămânţă simbolizând acel aspect al Divinului care creează şi susţine toate lucrurile; Vibraţia Cosmică Primordială. *Aum*-ul menţionat în Vede a devenit cuvântul sacru *Hum* pentru tibetani; *Amen* pentru greci, romani, evrei şi creştini; *Amin* pentru musulmani. Marile religii ale lumii susţin că toate lucrurile create îşi au originea în energia cosmică vibratorie *Aum* sau *Amin*, Cuvântul sau Duhul Sfânt. "La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul era la Dumnezeu, şi Dumnezeu era Cuvântul... Toate prin El s-au făcut [Cuvântul sau *Aum*], şi fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut" (Ioan 1:1,3).

Amen în ebraica veche înseamnă *sigur, credincios, evlavios*. "Aceste lucruri născute prin Amen, observatorul real şi cert, apărut la începutul creaţiei lui Dumnezeu" (Revelaţii 3:14). Aşa cum un motor de maşină produce sunete, la fel şi sunetul omniprezent *Aum* demonstrează existenţa "Motorului Cosmic", care susţine întreaga viaţă şi fiecare particulă a creaţiei prin energia vibratorie. În Lecţiile Asociaţiei Realizării Sinelui, Paramahamsa Yogananda descrie tehnici de meditaţie care pot conduce la experimentarea directă a lui Dumnezeu ca *Aum* sau Sfântul Duh. Această comuniune beatifică cu Puterea Divină invizibilă ("Mângâietorul, care este Duhul Sfânt" - Ioan 14:26) este adevăratul ţel ştiinţific al rugăciunii. (Vezi de asemenea *Sat-Tat-Aum*.)

Babaji - vezi *Mahavatar Babaji*.

Bhagavad Gita - "Cântecul lui Dumnezeu", scriptură indiană antică constituită din 18 capitole, parte componentă a epopeii *Mahabharata*. Prezentată sub forma unui dialog între avatarul Krishna şi discipolul său Arjuna chiar înainte de începerea istoricei bătălii de la Kurukshetra, Gita este un tratat profund al ştiinţei Yoga (uniunea cu Dumnezeu), oferind totodată reţete nepreţuite pentru găsirea fericirii şi a succesului în viaţa de zi cu zi. Este o alegorie, dar şi o istorie, un dialog spiritual despre lupta interioară între tendinţele bune şi cele rele ale omului. Krishna simbolizează maestrul, spiritul sau Divinul; Arjuna reprezintă aspirantul la spiritualitate. Despre această scriptură universală, Mahatma Gandhi a scris: "Aceia care meditează asupra Gitei vor găsi în ea de fiecare dată înţelesuri noi. Nu există întrebare sau problemă spirituală la care Bhagavad Gita să nu poată răspunde sau pe care să nu o poată rezolva definitiv."

Citatele din Bhagavad Gita prezentate în acest volum sunt interpretările proprii ale lui Paramahamsa Yogananda, pe care le-a tradus din sanscrită uneori literar, alteori prin traducere liberă, în funcţie de contextul discursului său. Pentru majoritatea citatelor din acest volum a fost folosită pentru comparaţie şi cartea sa "Dumnezeu Vorbeşte cu Arjuna: Bhagavad Gita - Ştiinţa Regală a Realizării Divine"

(publicată de Asociaţia Realizării Sinelui în 1995). În discursurile în care el a parafrazat un pasaj din Gita mai liber pentru a accentua o anumită idee, interpretarea a fost păstrată şi notată în nota de subsol.

Bhagavan Krishna - un avatar care a trăit în India antică cu mii de ani înaintea erei creştine. Unul din înţelesurile acordate cuvântului "krishna" în scripturile hinduse este acela de "Spirit Omniprezent". Astfel, Krishna, ca şi Cristos, este un titlu spiritual semnificând magnitudinea divină a avatarului - a unităţii sale cu Dumnezeu. Termenul de *bhagavan* înseamnă "Dumnezeu". În perioada în care a purtat discuţia înregistrată în Bhagavad Gita, Krishna era conducătorul unui regat din nordul Indiei. La adolescenţă, Krishna îi încânta pe toţi cu muzica flautului său. În rolul din Gita, Krishna este considerat a reprezenta, în mod alegoric, sufletul cântând la flautul meditaţiei pentru a direcţiona toate gândurile rele înapoi în focul mistuitor al omniscienţei.

Bhakti Yoga - ramură a sistemului yoga in care apropierea de Dumnezeu se face prin iubire şi devoţiune. Vezi *Yoga*.

Brahman - Spiritul Suprem, Absolutul, Divinul Transcendent.

Brahma-Vishnu-Shiva - cele trei aspecte ale imanenţei lui Dumnezeu în creaţie. Ele reprezintă funcţia întreită a Inteligenţei Cristice (Tat) care ghidează activităţile Naturii Cosmice ale creaţiei (Brahma), menţinerii (Vishnu) şi distrugerii (Shiva). Vezi *Trinitate*.

Castă - în conceptul său originar nu a reprezentat un statut ereditar, ci o clasificare bazată pe capacităţile naturale ale fiecăruia. În evoluţia sa, omul trece prin patru nivele diferite, desemnate de anticii hinduşi ca *sudra*, *vaisya*, *kshatriya* şi *brahmin*. *Sudra* este interesat în general să îşi satisfacă dorinţele şi nevoile trupeşti; ce i se potriveşte cel mai bine unui astfel de om este munca fizică. *Vaisya* este ambiţios şi doreşte să câştige cât mai mult pentru a-şi satisface simţurile; el are o abilitate creativă mai mare decât a unui *sudra*, fiind interesat de afaceri, artă, agricultură sau de orice domeniu în care energia sa mentală găseşte împlinire. *Kshatriya*, satisfăcându-şi de-a lungul multor vieţi dorinţele stării de *sudra* sau *vaisya*, începe sa caute sensul vieţii; ei încearcă să îşi depăşească obiceiurile rele, să îşi controleze simţurile şi să facă numai ceea ce este bine şi corect. Un *kshatriya*, ca ocupaţie, poate fi un conducător, un nobil, un războinic. *Brahminul* şi-a depăşit natura inferioară, are o afinitate naturală pentru căutarea spirituală şi a ajuns să Îl cunoască pe Dumnezeu, fiind astfel capabil să îi înveţe şi să îi ajute şi pe alţii să se elibereze.

Centrul Cristic - *kutastha* sau *ajna chakra* în zona din mijlocul frunţii; centrul voinţei divin integrate şi al clarviziunii, şi al Conştiinţei Cristice; locul ochiului spiritual, cel de-al treilea ochi.

Chakra - în Yoga, şapte centri subtili ai vieţii şi conştiinţei, a căror proiecţie în planul fizic se află de-a lungul coloanei vertebrale şi în creier, care vitalizează şi însufleţesc corpul fizic şi pe cele subtile. Acestor centri li se mai spune şi "roţi" energetice, deoarece energia este concentrată în ei sub forma unui cerc din care radiază raze ale luminii şi vieţii. În ordine crescătoare, după numărul de raze energetice emise, aceşti centri sunt: *muladhara* (la baza coloanei, în zona coccigiană), *svadhisthana* (în zona sacrală, aproximativ 5 centimetri deasupra primului centru), *manipura* (în zona ombilicului), *anahata* (în zona pieptului, dorsală), *vishuddha* (zona cervicală, la baza gâtului), *ajna* (tradiţional, localizată la mijlocul frunţii), iar ultimul este *sahasrara* (aflat în creierul mare, chiar în creştetul capului).

Cei şapte centri sunt portiţe divine prin care sufletul descinde în corp şi prin care poate reveni la starea sa iniţială de libertate. Prin şapte paşi succesivi, sufletul se contopeşte cu Conştiinţa Cosmică. În ascensiunea conştientă prin cei şapte centri cerebrospinaii deschişi sau "treziţi", sufletul parcurge calea spre Infinit, singura cale prin care el se poate reuni cu Dumnezeu.

Tratatele yoga, în general, consideră că doar primii şase centri sunt *chakre*, ultimului acordându-i doar termenul de "cei de-al şaptelea". Toţi centrii însă sunt descrişi ca nişte lotuşi, ale căror petale se deschid ori se ridică, pe măsură ce conştiinţa şi energia se elevează.

Chitta - sentimentul intuitiv; un agregat al conştiinţei, în care se află inerente *ahamkara* (sentimentul de ego), *buddhi* (inteligenţa) şi *manas* (mintea sau conştiinţa senzorială).

Conştiinţa - omul experimentează trei stări ale conştiinţei: veghea, somnul şi visul. Dar el nu experimentează şi a patra stare, supraconştiinţa - însuşi sufletul său. Aşa cum omul muritor este conştient prin corpul său, omul cristic este conştient prin întregul univers, pe care îl simte ca şi trup al său. Dincolo de starea de conştiinţă cristică se află conştiinţa cosmică, experienţa unităţii cu Dumnezeu în conştiinţa Sa absolută, aflată mai presus de creaţia vibratorie, dar şi cu omniprezenţa divină manifestată în universurile fizice.

Conştiinţa Cosmică - Absolutul; Spiritul Suprem transcendent creaţiei. Poate fi trăită de fiinţa evoluată în starea de meditaţie-samadhi, stare de unitate cu Divinul. Vezi *trinitate*.

Conştiinţa Cristică - conştiinţa divină proiectată, imanentă în întreaga creaţie. În scripturile creştine, "Cristos" este denumit "unicul fiu", singura reflexie pură în creaţie a lui Dumnezeu Tatăl; în scripturile hinduse acesta este denumit *Kutastha Chaitanya* sau *Tat*, inteligenţa cosmică a Spiritului prezentă pretutindeni în creaţie. Este conştiinţa universală, unitatea cu Dumnezeu, manifestată de Isus, Krishna şi alţi avatari. Marii înţelepţi şi yoghini o cunosc ca fiind o stare de samadhi, meditaţie în care conştiinţa lor s-a identificat cu inteligenţa din fiecare particulă a creaţiei; ei simţind astfel întregul univers ca pe propriul lor corp. Vezi *trinitate*.

Conştiinţa Krishna - Conştiinţa Cristică, Kutastha Chaitanya. Vezi *Conştiinţa Cristică*.

Corpul astral - corpul subtil şi luminos al omului, compus din prana sau vitatroni; al doilea din cele trei învelişuri succesive care învăluie sufletul: corpul cauzal, astral şi fizic. Puterile corpului astral trezesc la viaţă trupul fizic, aşa cum electricitatea luminează prin filamentul becului electric. Corpul astral este format din 19 elemente: inteligenţa, egoul, sentimentul, mintea (conştiinţa-senzorială); cinci instrumente de cunoaştere (puterile senzoriale din interiorul organelor de văz, auz, mirosit, gust şi pipăit); cinci instrumente de acţiune (puterile executive din instrumentele fizice pentru procreare, excreţie, vorbire, mişcare şi îndemânare); şi cinci instrumente ale forţei vitale care funcţionează în circulaţie, metabolism, asimilare, cristalizare şi eliminare.

Corpul cauzal - esenţial, omul ca suflet este o fiinţă cauzală. Învelişul său cauzal este o idee-matrice pentru corpurile astral şi fizic. Corpul cauzal este compus din 35 de elemente ideatorii corespunzătoare celor 19 elemente ale corpului astral plus cele 16 elemente materiale ale trupului fizic.

Dharma - principiile eterne ale adevărului care susţin întreaga creaţie; datoria inerentă a omului este să trăiască în conformitate cu aceste principii. Vezi, de asemenea, *Sanatana Dharma*.

Diksha - iniţiere spirituală; din verbul-rădăcină *diksh*, a se dedica. Vezi, de asemenea, *discipol* şi *Kriya Yoga*.

Discipol - un aspirant spiritual care vine la un guru, maestru spiritual, pentru a învăţa cum să îl caute pe Dumnezeu, motiv pentru care stabileşte o relaţie spirituală eternă cu maestrul. În Asociaţia Realizării Sinelui, relaţia guru-discipol este realizată prin iniţierea, *diksha*, în Kriya Yoga. Vezi *guru* şi *Kriya Yoga*.

Duhul Sfânt - vezi *Aum* şi *trinitate*.

Egoism - sentimentul de ego, *ahamkara* (lit. "eu fac"), este principala cauză a dualismului sau a separării ireale dintre om şi Creatorul său. Ahamkara conduce fiinţele umane sub vraja iluziei, *maya*, unde subiectul (egoul) apare în mod fals ca obiect; creaturi care îşi imaginează că sunt creatori. Dizolvând conştiinţa egotică, omul se trezeşte la adevărata sa identitate divină şi îşi realizează unitatea cu Sursa Ultimă a Vieţii: Dumnezeu.

Elemente (cinci) - Vibraţia cosmică, sau *Aum*, structurează întreaga creaţie fizică, inclusiv corpul material al omului, prin manifestarea celor cinci *tattva* (elemente): pământ, apă, foc, aer şi eter. Acestea sunt forţele structurale, inteligente şi vibratorii în natură. Fără elementul pământ nu ar exista nici o stare a materiei solide; fără elementul apă, nici o stare lichidă; fără aer, nici o stare gazoasă; fără elementul foc, nici un fel de căldură; fără eter nu ar exista un fundal pe care să se proiecteze filmul cosmic. În corp, *prana* (energia cosmică vibratorie) pătrunde prin creştetul capului şi apoi este divizată în cinci curent elementari prin acţiunea celor cinci *chakre* inferioare: coccigian (pământ), sacral (apă), lombar (foc), dorsal (aer) şi cervical (eter). Terminologia sanscrită pentru aceste elemente este următoarea: *prithivi, apas, tejas, vayu* şi *akasha*. Energia cosmică - vezi *prana*.

Eter - în sanscrită, *akasha*. Deşi în prezent oamenii de ştiinţă spun că undele radio, magnetice etc se propagă prin eter, ei totuşi nu îl consideră un factor important şi nu îl includ în teoria ştiinţifică în care este explicată natura universului material. Însă înţelepţii indieni au vorbit de milenii de acest element. Paramahamsa Yogananda a descris eterul ca fiind fundalul pe care Dumnezeu proiectează filmul cosmic al creaţiei. Spaţiul conferă dimensiune obiectelor; eterul separă imaginile. Acest "fundal", o forţă creativă care coordonează toate vibraţiile spaţiale, este un factor esenţial şi necesar forţelor subtile - gândurile şi energia vitală (*prana*) - şi naturii spaţiale, el aflându-se la originea forţelor materiale şi a materiei. Vezi *elemente*.

Exerciţii de energizare - omul este înconjurat de energie cosmică, aşa cum un peşte este înconjurat de apă. Exerciţiile de energizare, create de Paramahamsa Yogananda şi predate în Lecţiile Asociaţiei Realizării Sinelui, îi permit omului să îşi reîncarce corpul fizic cu energie cosmică, ori *prana* universală.

Forţa vitală - vezi *prana*.

Guna - cele trei atribute ale naturii: *tamas, rajas* şi *sattva* - obstrucţia, activitatea şi expansiunea; sau materia, energia şi informaţia. În om, cele trei *guna* se manifestă ca ignoranţă sau inerţie, activitate sau luptă şi zbucium, şi puritate sau înţelepciune.

Guru - învăţător spiritual. Deşi termenul de *guru* este adeseori folosit pentru a desemna un învăţător sau instructor oarecare, un adevărat *guru* este acela care, pe deplin stăpân pe sine, şi-a realizat identitatea cu Spiritul omniprezent. Un astfel de om este pe deplin calificat să conducă discipolii pe calea interioară a realizării divine.

Când un devot este pregătit să Îl caute pe Dumnezeu, Divinul îi trimite un guru. Prin înţelepciune, inteligenţă, iluminare şi învăţătura unui astfel de maestru, Dumnezeu însuşi îl călăuzeşte pe discipol. Urmând învăţăturile şi sfaturile maestrului, discipolul este capabil să îşi realizeze dorinţa de împlinire în Dumnezeu. Un guru autentic, coordonat de Dumnezeu să-i ajute pe căutătorii sinceri să evolueze, nu este un învăţător obişnuit: el este un vehicul, un instrument a cărui voce, minte şi spiritualitate Dumnezeu le foloseşte ca un magnet pentru a atrage şi călăuzi sufletele pierdute să îşi regăsească drumul care să îi conducă spre nemurire. Un guru este Adevărul personificat, materializat în formă fizică. El este un agent mântuitor desemnat de Dumnezeu să ajute devotul sincer care doreşte să se elibereze din sclavia materială. Vezi *maestru*.

Swami Sri Yukteswarji scrie în *Ştiinţa Sacră*: "A sta cu adevărat în compania unui Guru, nu înseamnă neapărat a ne afla în preajma trupului său fizic (ceea ce uneori este imposibil), ci a comunica în mod direct cu el, de la inimă la inimă, a-i urma cu fermitate principiile şi de a trăi cu el în deplină armonie."

Guru ai Asociaţiei Realizării Sinelui - Maeştrii Asociaţiei Realizării Sinelui (Societatea Yogoda Satsang din India) sunt Isus Cristos, Bhagavan Krishna şi un număr de maeştri spirituali din timpurile contemporane: Mahavatar Babaji, Lahiri Mahasaya, Swami Sri Yukteswar şi Paramahamsa Yogananda. A arăta armonia şi unitatea esenţială dintre învăţăturile lui Isus Cristos şi preceptele yoga ale lui Bhagavan Krishna este una dintre sarcinile cele mai importante ale Asociaţiei Realizării Sinelui. Toţi aceşti guru, prin învăţăturile lor sublime şi instrumentalitatea lor divină, contribuie la realizarea misiunii

Asociaţiei Realizării Sinelui de a oferi umanităţii o ştiinţă spirituală practică de realizare a lui Dumnezeu.

Gurudeva - "învăţător divin", un termen sanscrit de respect conferit unui învăţător spiritual; uneori putând fi tradus în limbile occidentale ca "Maestru spiritual".

Hatha Yoga - un sistem de tehnici şi posturi fizice (*asana*) care promovează sănătatea trupească şi calmul mental. Vezi *yoga*.

Iluzia cosmică - vezi *maya*.

Intuiţie - facultatea atotcunoscătoare a sufletului, care îi permite omului să experimenteze percepţia directă şi imediată a adevărului fără intermediul simţurilor sau minţii.

Jadava Krishna - *Jadava* este un termen care se referă la clanul regal din care făcea parte Bhagavan Krishna, fiind unul din numele sub care mai este cunoscut Krishna. Vezi *Bhagavan Krishna*.

Ji - un sufix care denotă respect, adăugat la sfârşitul prenumelor şi a titlurilor din India; de exemplu: Gandhiji, Paramahamsaji, Guruji.

Jnana Yoga - calea uniunii cu Dumnezeu, în care puterea discriminatorie a intelectului este transmutată în înţelepciunea omniscientă a spiritului.

Karma - efecte ale acţiunilor trecute, din viaţa actuală sau cea trecută; din sanscritul *kri*, "a face". Această lege divină universală, aşa cum este descrisă în scripturi, este aceea a cauzei şi efectului, a acţiunii şi reacţiunii, a sădirii şi semănării. În cursul evoluţiei, fiecare fiinţă umană, prin propriile gânduri şi acţiuni, devine modelatorul propriului destin. Orice tip de energii, benefice sau malefice, care au fost puse în mişcare, se vor întoarce la punctul lor de plecare - aşa cum un cerc se completează neîncetat pe sine. Înţelegerea legii karmice şi a dreptăţii oferite de aceasta ajută la eliberarea minţii de resentimentele arătate împotriva oamenilor şi lui Dumnezeu. Karma unei persoane o urmăreşte pe aceasta viaţă după viaţă, până când este arsă sau transcensă spiritual. (vezi *reîncarnare*)

Acţiunile cumulate ale fiinţelor umane care trăiesc în colectivităţi şi comunităţi, naţiuni, ori lumea ca întreg, constituie karma colectivă; aceasta producând efecte locale sau generale, în funcţie de preponderenţa binelui sau răului. Gândurile, dar şi acţiunile fiecărei fiinţe umane contribuie la bunăstarea sau denaturarea lumii şi a oamenilor.

Karma Yoga - calea uniunii cu Dumnezeu prin realizarea acţiunilor şi serviciilor îndeplinite fără ataşament. Prin altruism, oferind fructele propriilor acţiuni lui Dumnezeu, şi înţelegând că Unicul Făptuitor este Dumnezeu, devotul devine eliberat de ego şi îl experimentează pe Dumnezeu. Vezi *yoga*.

Krishna - vezi *Bhagavan Krishna*.

Kriya Yoga - ştiinţă spirituală sacră, apărută în India cu mii de ani în urmă. În aceasta sunt incluse anumite tehnici de meditaţie care conduc la realizarea Divinului. Paramahamsa Yogananda a explicat că rădăcina sanscrită a cuvântului *kriya* este *kri*, a face, a acţiona şi reacţiona; aceeaşi rădăcină este găsită în *karma*, principiul natural al cauzei şi efectului. *Kriya Yoga* este "uniunea (yoga) cu Infinitul printr-o anumită acţiune sau ritual (*kriya*)" Kriya Yoga, o formă a *Raja Yoga* ("regală" sau "completă"); este expusă de Krishna în *Bhagavad Gita* şi de Patanjali în *Yoga Sutra*. Renăscută în această epocă de către Mahavatar Babaji, Kriya Yoga este *diksha* (iniţierea spirituală) folosită de maeştrii Asociaţiei Realizării Sinelui. De când Paramahamsaji a trecut în *mahasamadhi*, *diksha* este oferită prin reprezentantul spiritual numit de Paramahamsaji, preşedintele Asociaţiei Realizării Sinelui/Societatea Yogoda Satsang din India (sau de altcineva numit de preşedinte). Pentru a putea fi iniţiaţi în disciplina Asociaţiei Realizării Sinelui, aspiranţii trebuie să îndeplinească anumite cerinţe spirituale. Cel care a primit *diksha* este un *kriya yogi* sau *kriyaban*. Vezi, de asemenea, *guru* şi *discipol*.

Kutastha Chaitanya - vezi *Conştiinţa Cristică*.

Lahiri Mahasaya - *Lahiri* a fost numele de familie al lui Shyama Charan Lahiri (1828-1895). *Mahasaya* este un titlul religios sanscrit, care semnifică "minte deschisă". Lahiri Mahasaya a fost discipolul lui Mahavatar Babaji, şi gurul lui Swami Sri Yukteswar (maestrul lui Paramahamsaji). Deşi era un învăţător cu puteri miraculoase, totodată el nu-şi neglija responsabilităţile familiale şi pe cele sociale. Misiunea sa a fost aceea de a crea pentru omul modern o yoga accesibilă, în care meditaţia să fie echilibrată şi completată prin îndeplinirea corectă a activităţilor zilnice. El a fost denumit Yogavatar, "Încarnarea Yoga". Lahiri Mahasaya a fost discipolul căruia Mahavatar Babaji i-a dezvăluit antica şi aproape pierduta ştiinţă a *Kriyei Yoga*, instruindu-l şi călăuzindu-l cum să-i iniţieze pe căutătorii sinceri. Viaţa lui Lahiri Mahasaya este descrisă în "Autobiografia unui Yoghin".

Laya Yoga - sistem care învaţă concentrarea şi absorbţia minţii prin focalizarea asupra anumitor sunete subtile, conducând la uniunea cu Dumnezeu în aspectul Său de sunet cosmic *Aum*. Vezi *Aum* şi *yoga*.

Lecţii - lecţiile Asociaţiei Realizării Sinelui.

Lecţiile Asociaţiei Realizării Sinelui - tehnici dăruite de Paramahamsaji, compilate într-o serie de lecţii care pot fi studiate acasă, accesibile oricărui căutător spiritual. Aceste lecţii conţin tehnici de meditaţie yoga predate chiar de Paramahamsaji, incluzând, pentru aceia care îndeplinesc anumite condiţii, şi Kriya Yoga.

Lumea astrală - sferă subtilă a creaţiei, un univers de lumină şi culoare compus din energii mai fine decât atomii, vibraţii ale energiei vitale sau vitatroni (vezi *prana*). Fiecare fiinţă, fiecare obiect/fiecare vibraţie din planul material are o contraparte a sa, deoarece universul astral este şablonul din care ia fiinţă universul material. În momentul morţii fizice, sufletul omului, învăluit în corpul astral luminos, urcă într-un nivel astral inferior sau superior, conform meritelor pe care le are, pentru a-şi continua evoluţia spirituală în acel tărâm subtil care permite mult mai multă libertate de acţiune. Aici el rămâne o anumită perioadă de timp până când va renaşte în planul fizic.

Lumea cauzală - în spatele lumii fizice materiale (atomi, protoni, electroni) şi a lumii subtile astrale, constituită din energie vitală luminoasă (vitatroni), se află lumea cauzală, ideaţională, ori lumea gândurilor (ideatroni). După ce omul evoluează suficient pentru a transcende universul fizic şi astral, el va ajunge în universul cauzal. În conştiinţa fiinţelor cauzale, universurile fizice şi astrale sunt descompuse în elementele lor esenţiale. Tot ce poate construi prin imaginaţie un om fizic, o fiinţă cauzală poate face în realitatea cauzală - singura limitare fiind însăşi gândul. În cele din urmă, fiinţa trebuie să dizolve şi acest ultim văl care îi învăluie sufletul - corpul cauzal - pentru a se putea uni cu Spiritul Omniprezent, aflat dincolo de orice tărâm vibratoriu.

Lumina astrală - lumină subtilă emanată din vitatroni (vezi *prana*); esenţa structurală a lumii astrale. Prin percepţia intuitivă atotcuprinzătoare a sufletului, devoţii aflaţi într-o meditaţie profundă pot percepe lumina astrală, în special prin ochiul spiritual.

Maestru - cel care a ajuns la realizarea finală. Paramahamsa Yogananda a spus: "Calităţile remarcabile ale unui maestru spiritual nu sunt fizice, ci spirituale... Dovada prin care poate fi demonstrată calitatea de maestru spiritual este abilitatea de a intra la voinţă în starea de suspensie totală (*sarvikalpa samadhi*) şi atingerea beatitudinii imuabile (*nirvikalpa samadhi*)" Vezi *samadhi*.

Paramahamsaji spune mai departe: "Toate scripturile susţin că Dumnezeu a creat omul după imaginea Sa omnipotentă. Controlul asupra universului pare a fi o facultate supranaturală, dar în realitate această putere este inerentă şi naturală în oricine realizează «reamintirea corectă» a originii sale divine. Oamenii realizaţi... sunt lipsiţi de sentimentul de ego (*ahamkara*) şi de dorinţe personale; acţiunile maeştrilor adevăraţi sunt realizate fără efort, în conformitate cu *rita*, virtutea naturală. În cuvintele lui Emerson, toţi marii înţelepţi devin «nu virtuoşi, ci Virtutea însăşi; atunci creaţia e depăşită şi Dumnezeu este mulţumit.»"

Mahasamadhi - în sanscrită, *maha* înseamnă "mare". Este meditaţia finală, comuniunea conştientă cu Dumnezeu, în timpul căreia maestrul se contopeşte în *Aum* şi renunţă la trupul fizic. Un maestru adevărat cunoaşte dinainte ziua în care Dumnezeu i-a hotărât părăsirea învelişului corporal. Vezi *samadhi*.

Mahavatar Babaji - "Marele avatar" nemuritor care în 1861 l-a iniţiat în *Kriya Yoga* pe Lahiri Mahasaya, restaurând astfel în lume o tehnică străveche ce conduce la eliberare. Permanent tânăr, el a trăit secole întregi în Himalaya, binecuvântând constant omenirea. Misiunea sa a fost să asiste şi să ajute profeţii în transmiterea mesajului divin. I-au fost conferite multe titulaturi care să-i descrie statura şi elevarea spirituală, dar el a adoptat simplul nume Babaji, din sanscritul *baba*, "părinte", "tată", şi sufixul *ji*, care denotă respect. Mai multe informaţii despre viaţa şi misiunea sa spirituală pot fi găsite în "Autobiografia unui Yoghin". Vezi *avatar*.

Mama Divină - aspectul divin activ în creaţie; *shakti*, sau Energia Creatorului Transcendent. Alţi termeni pentru acest aspect al Divinităţii sunt Natura, sau *prakriti*, Aum, Duhul Sfânt, Vibraţia Cosmică Inteligentă. De asemenea, aspectul personal al Divinului prin care se manifestă calităţi precum iubirea şi compasiunea.

În scripturile hinduse scrie că Dumnezeu este imanent şi transcendent, personal şi impersonal. El poate fi cunoscut ca Absolutul Transcendent, sau ca una din calităţile Sale eterne manifestate, cum ar fi iubirea, înţelepciunea, beatitudinea, lumina; în forma unei *ishta* (zeităţi); sau într-un concept precum Tatăl Ceresc, Mama Divină sau Prietenul Etern.

Mantra Yoga - comuniunea divină este realizată prin repetarea concentrată şi devoţională a unui sunet-rădăcină care să aibă o capacitate vibratorie spirituală benefică. Vezi *yoga*.

Maya - puterea iluzorie inerentă structurii creaţiei, prin care Unicul apare ca fiind multiplicat. *Maya* este principiul relativităţii, inversiei, contrastului, dualităţii, stărilor de opoziţie; "Satana" (lit., în ebraică, "adversarul") descris de profeţii Vechiului Testament; "diavolul", pe care Isus l-a descris pitoresc ca "ucigaş" şi "mincinos", deoarece "în el nu există nici un strop de adevăr" (Ioan 8:44).

Paramahamsaji a scris: "Cuvântul sanscrit *maya* înseamnă «măsurătorul»; este puterea magică din creaţie prin care limitările şi divizările sunt aparent prezente în Nemăsurabil şi Inseparabil. *Maya* este Natura însăşi - lumile fenomenale, aflate veşnic în tranziţie şi ca antiteză a Imuabilităţii Divine."

"În planul şi jocul (*lila*) lui Dumnezeu, unica funcţie a Satanei sau *mayei* este aceea de a încerca să distragă atenţia omului de la Spirit la materie, de la Realitate la irealitate. «Diavolul a păcătuit chiar de la început. Pentru acest motiv a apărut în manifestare Fiul lui Dumnezeu, care poate distruge lucrul diavolului» (Ioan 3:8). Manifestarea Conştiinţei Cristice în fiinţa omului distruge definitiv «lucrarea diavolului»."

"*Maya* este vălul care acoperă efemeritatea Naturii, neîncetata devenire şi transformare a creaţiei; vălul pe care fiecare om trebuie să îl dizolve, astfel încât să îl poată vedea pe Creator, eternul Imuabil, Realitatea veşnică."

Meditaţie - Termenul este folosit în sens general pentru a denota practica oricărei tehnici de interiorizare a atenţiei şi focalizarea ei asupra unui aspect al Divinului. Într-un sens mai specific, meditaţia este rezultatul încununat cu succes al practicii acestor tipuri de tehnici: experimentarea directă a lui Dumnezeu prin percepţie intuitivă. Este a şaptea etapă (*dhyana*) a căii descrise de Patanjali în *Yoga Sutra*, atinsă doar după ce s-a obţinut concentrarea în interiorul fiinţei, fără să existe nici o distracţie sau tulburare cauzată de impresiile senzoriale din lumea exterioară. În meditaţia profundă se poate experimenta al optulea nivel al căii Yoga: *samadhi*, comuniunea, unitatea cu Dumnezeu. Vezi *yoga*.

Medulla oblongata - punctul principal prin care forţa vitală (*prana*) pătrunde în corp; lăcaşul fizic al celui de-al şaselea centru cerebrospinal, a cărui funcţie este de a recepţiona şi dirija fluxul energiei

cosmice. Forţa vitală este înmagazinată în al şaptelea centru (*sahasrara*), aflat în partea superioară a creierului; din acest rezervor ea este distribuită în întregul trup. Centrul subtil aflat în medulla este comutatorul principal, întrerupătorul care controlează recepţionarea, înmagazinarea şi repartizarea energiei cosmice.

Mintea supraconştientă - puterea atotcunoscătoare a sufletului care percepe adevărul direct, intuitiv.

Muntele Washington - nume folosit frecvent pentru Centrul Principal şi Internaţional al Asociaţiei Realizării Sinelui. Aceşti 50.100 m^2 au fost obţinuţi de Paramahamsa Yogananda în anul 1925. Aici a ridicat un centru al ordinului monastic Realizarea-de-Sine şi un centru administrativ principal de unde să răspândească în întreaga lume ştiinţa antică *Kriya Yoga*.

Ochi spiritual - ochiul intuiţiei şi al percepţiei omniprezente aflat în centrul cristic (*ajna chakra* sau *kutastha*) localizat între sprâncene. Devotul care meditează profund vede acest ochi ca pe un cerc auriu luminos care încercuieşte o sferă albastră opalescentă, iar în centrul acesteia se află o stea albă pentagonală. Din punct de vedere microcosmic, aceste forme şi culori epitomizează tărâmul vibratoriu al creaţiei (Natura Cosmică, Duhul Sfânt), Fiul sau Inteligenţa lui Dumnezeu în Creaţie (Conştiinţa Cristică) şi Spiritul nevibrator transcendent întregii creaţii (Dumnezeu Tatăl).

Ochiul spiritual este poarta prin care se pătrunde în stările finale ale conştiinţei divine. În meditaţie profundă, pe măsură ce conştiinţa devotului penetrează ochiul spiritual, în cele trei tărâmuri interioare menţionate mai sus, el experimentează succesiv următoarele stări: *supraconştiinţa* sau veşnic noua beatitudine a realizării sufleteşti, şi unitatea cu Dumnezeu ca Aum sau Duhul Sfânt; *unitatea cu Conştiinţa Cristică*, ori inteligenţa universală a lui Dumnezeu manifestată în creaţie; şi *conştiinţa cosmică*, unitatea cu omniprezenţa Divinului, care se află şi dincolo dar şi în interiorul manifestării vibratorii. Vezi, de asemenea, *conştiinţă*, *conştiinţa cristică*.

Explicând un pasaj din Ezechiel (43:1-2), Paramahamsa Yoganandaji a scris: "Prin ochiul divin aflat între sprâncene (în est), yoghinul îşi conduce conştiinţa în omniprezenţă, ascultând cuvântul sau *Aum*, sunetul divin al «apelor multe»: vibraţiile luminii care constituie singura realitate a creaţiei." În cuvintele lui Ezechiel: "După aceea el m-a adus la poartă, iar acea poartă dădea spre est; şi minune!, gloria lui Dumnezeu venea chiar din est; vocea Sa era precum zgomotele apelor învolburate şi pământul strălucea de Gloria şi Măreţia Sa."

Isus a vorbit şi el despre ochiul spiritual: "Când ochiul tău este unic, întregul trup îţi va fi scăldat în lumină... Însă ia seama ca lumina ta interioară să nu fie întuneric" (Luca 11:34-35).

Paramahamsa - un titlu spiritual semnificând un maestru realizat. Poate fi conferit de un guru adevărat unui discipol calificat. Literar înseamnă "lebăda supremă". În scripturile hinduse, *hamsa* sau lebăda simbolizează discernământul şi discriminarea spirituală. Swami Sri Yukteswar i-a acordat acest titlu preaiubitului său discipol Yogananda în anul 1935.

Paramguru - "gurul suprem" sau "marele guru"; maestrul unui guru. Pentru discipolii lui Paramahamsa Yogananda, paramguru se referă la Sri Yukteswar. Pentru Sri Yukteswar, însemna Lahiri Mahasaya. Mahavatar Babaji este param-paramguru pentru Paramahamsaji.

Patanjali — renumit exponent al sistemului yoga, în a cărui *Yoga Sutra* sunt expuse principiile căii yoga, divizată în opt etape: 1) *yama*, conduita morală; 2) *niyama*, observaţia religioasă; 3) *asana*, postura corectă pentru încetarea agitaţiei corporale; 4) *pranayama*, controlul curenţilor pranici subtili; 5) *pratyahara*, interiorizarea; 6) *dharana*, concentrarea; 7) *dhyana*, meditaţia; 8) *samadhi*, experienţa supraconştientă. Vezi *yoga*.

Prana - scântei de energie şi inteligenţă divină, mai subtile decât atomii, care constituie viaţa, pe care Paramahamsaji le-a tradus ca "vitatroni". În esenţă, gânduri condensate ale lui Dumnezeu; substanţa lumii astrale şi principiul vital al cosmosului fizic. În lumea fizică există două tipuri de *prana*: 1)

energia cosmică vibratorie omniprezentă în univers, care structurează şi susţine toate lucrurile; 2) prana specifică sau energia care pătrunde şi susţine corpul uman prin cinci curenţi sau funcţii. Curentul *prana* îndeplineşte funcţia de cristalizare; *vyana* reprezintă circulaţia; *samana*, asimilarea; *udana,* metabolismul; iar *apana*, eliminarea.

Pranam - un mod de salut în India. Palmele se lipesc una de cealaltă şi sunt ţinute în dreptul inimii, în timp ce capul este aplecat până ce fruntea atinge vârful degetelor. Acest gest este de fapt o modificare a adevăratului *pranam*, lit. "salutul complet", din sanscritul *nam*, "a saluta sau închina până la pământ", şi prefixul *pra*, "complet". Salutul *pranam* este folosit pretutindeni în India. În faţa sannyasinilor sau a asceţilor, ori altor persoane aflate pe calea spirituală, poate fi însoţit şi de rostirea cuvântului "pranam".

Pranayama - controlarea conştientă a *pranei* (vibraţia sau energia creativă care susţine viaţa în trupul fizic). Ştiinţa pranayama este calea directă prin care se poate deconecta mintea de funcţiile vitale şi percepţiile senzoriale care leagă omul de conştiinţa-de-trup. Pranayama eliberează conştiinţa omului, astfel încât aceasta să poată comunica şi uni cu Dumnezeu. Toate tehnicile ştiinţifice care conduc la uniunea sufletului cu Spiritul pot fi trecute în categoria *yoga*, iar *pranayama* este cea mai măreaţă metodă yoga prin care se poate atinge uniunea cu Divinul.

Raja Yoga - calea "regală" sau supremă a uniunii cu Divinul. Eu îl învaţă pe căutător meditaţii ştiinţifice speciale, tehnici sau mijloace finale ce conduc la realizarea lui Dumnezeu, incluzând în structura ei formele esenţiale din celelalte sisteme yoga. Tehnicile de *Raja yoga* folosite de Asociaţia Realizării Sinelui conturează în general o conduită de viaţă care să creeze echilibrul perfect între corp, minte şi suflet, bazate pe o meditaţie din *Kriya Yoga*. Vezi *yoga*.

Răul - forţa satanică prin care este obstrucţionată omniprezenţa lui Dumnezeu în creaţie, manifestându-se ca dizarmonie în om şi natură. De asemenea, o definiţie mai amplă îl defineşte ca pe ceva contrar legii divine (vezi *dharma*) şi care îi provoacă omului pierderea conştiinţei unităţii sale esenţiale cu Dumnezeu, împiedicându-i realizarea-de-sine.

Realizare-de-Sine - Paramahamsa Yogananda a definit Realizarea Sinelui, astfel: "Realizarea-de-Sine este cunoaşterea - în crop, minte şi suflet - că suntem una cu omniprezenţa Divinului; că nu trebuie să ne rugăm să vină la noi şi nici că este separată de noi, ci faptul că omniprezenţa lui Dumnezeu este omniprezenţa noastră, că facem parte din El acum şi pentru veşnicie. Tot ce trebuie să facem este să ne îmbunătăţim cunoaşterea."

Reîncarnare - lege a evoluţiei, prin care fiinţele umane se întrupează repetat în vieţi succesive - pline de suferinţă, din cauza acţiunilor şi dorinţelor greşite, ori existenţe beatifice datorită parcurgerii căii spirituale. Aceste întrupări se repetă până când este obţinută relizarea-de-sine şi uniunea cu Dumnezeu. Realizând astfel transcenderea limitării şi imperfecţiunii conştiinţei fizice, sufletul este pentru totdeauna eliberat de condiţia reîncarnării. "Cel care este victorios îl voi face un pilastru al templului Dumnezeului meu, şi el nu va mai fi niciodată izgonit." (Revelaţii 3:12).

Conceptul reîncarnării nu aparţine exclusiv filosofiei orientale, ci a fost adoptat ca adevăr fundamental al vieţii de multe civilizaţii antice. Iniţial, biserica creştină a acceptat principiul reîncarnării, care a fost expus de gnostici şi de numeroşii părinţi spirituali creştini, inclusiv Clement din Alexandria, Origene şi Sfântul Ieremia. De-abia în anul 553 d.Hr., la al doilea conciliu de la Constantinopole, doctrina a fost oficial înlăturată din învăţăturile creştine. În prezent, mulţi gânditori occidentali au început să adopte legea karmei şi a reîncarnării, găsind prin ea o explicaţie clară şi corectă a inechităţilor existente în viaţă.

Respiraţie - "Afluxul în fiinţa umană a nenumăraţilor curenţi cosmici prin respiraţie induce tulburarea şi agitarea minţii" - a scris Paramahamsa. "Astfel, respiraţia este cea care îl leagă pe om de efemerele lumi materiale. Pentru a scăpa de suferinţa produsă de aceste tranzite şi pentru a pătrunde în tărâmul beatific al Realităţii, yoghinul trebuie să înveţe să îşi calmeze respiraţia prin meditaţie."

Revista Realizării Sinelui - revistă trimestrială publicată de Asociaţia Realizării Sinelui, în care sunt prezentate convorbiri şi scrieri ale lui Paramahamsa Yogananda, conţinând totodată şi alte articole informative, spirituale şi practice de interes curent şi de o valoare nepreţuită. De asemenea, discursurile spirituale (*satsang*) ţinute de Sri Daya Mata, preşedinta Centrului Internaţional al Asociaţiei Realizării Sinelui.

Rishi - văzători, înţelepţi, fiinţe care manifestă înţelepciunea divină; în special înţelepţii iluminaţi ai Indiei antice cărora *Vedele* le-au fost revelate intuitiv.

Sadhana - disciplină spirituală. Practici meditative şi tehnici speciale prescrise de guru discipolilor săi, care, urmându-le corect, ajung la realizarea-de-sine.

Samadhi - etapa finală din sistemul yoga expus de Patanjali. *Samadhi* este atins când cel ce meditează, procesul meditaţiei (în care mintea este retrasă de la simţuri prin interiorizare) şi obiectul meditaţiei (Dumnezeu) devin Unul. Paramahamsa Yoganandaji a explicat: "În stadiile iniţiale de comuniune cu Dumnezeu (*sarvikalpa samadhi*) conştiinţa devotului se contopeşte cu Spiritul Cosmic; forţa sa vitală este retrasă din corp, care pare mort, rigid, inert. Yoghinul însă este pe deplin conştient de condiţia de suspensie în care se află corpul său. Pe măsură ce progresează spre stări superioare (*nirvikalpa samadhi*), el comunică cu Dumnezeu fără să mai fie nevoit să îşi controleze trupul şi să îl pună în tot felul de posturi. O astfel de fiinţă va păstra comuniunea cu Divinul chiar şi în timpul activităţilor zilnice." Ambele stări sunt caracterizate prin unitatea cu veşnic noua beatitudine a Spiritului, dar *nirvikalpa* este experimentată doar de maeştri foarte avansaţi.

Sanatana Dharma - lit., "religia eternă". Nume dat corpului principal din învăţăturile Vedice, care a ajuns să fie cunoscut sub numele de hinduism, după ce grecii au vorbit despre oamenii care trăiau pe malurile fluviului Indu ca *induşi* sau *hindu*. Vezi *dharma*.

Satana - lit., în ebraică, "adversar". Satana este forţa universală independentă care urmăreşte să menţină totul şi pe oricine în iluzia conştiinţei nespirituale a limitării şi separării de Dumnezeu. Pentru a realiza aceasta, Satana se foloseşte de armele *maya* (iluzia cosmică) şi *avidya* (iluzia personalităţii, a separării, ignoranţă). Vezi *maya*.

Sat-Tat-Aum - *Sat*, Adevărul, Absolutul, Beatitudinea; *Tat*, inteligenţa sau conştiinţa universală; *Aum*, vibraţia cosmică inteligentă şi creativă, cuvânt-simbol pentru Dumnezeu. Vezi *Aum* şi *trinitate*.

Siddha - lit., "acela care are succes". O fiinţă care a atins realizarea-de-Sine.

Sine - când este scris cu literă mare denotă scânteia divină din fiecare fiinţă, sau *Atman*, esenţa divină a omului, ca fiind complet diferit de sinele obişnuit, reprezentând personalitatea umană sau egoul. Sinele este Spiritul individualizat, a cărui natură este veşnic existentă, etern conştientă şi peren beatifică. Sinele sau Spiritul este fântâna interioară fiinţei umane din care izvorăşte iubirea, înţelepciunea, curajul, pacea, compasiunea şi toate celelalte calităţi divine.

Societatea Yogoda Satsang din India - denumirea sub care este cunoscută în India societatea înfiinţată de Paramahamsa Yogananda, fondată în 1917. Sediul central, Yogoda Math, este situat pe malurile fluviului Gange, în Dakshineswar, în apropiere de Calcutta, cu o filială în Ranchi, Bihar. În afară de centrele de meditaţie şi grupurile de pregătire de pe întreg cuprinsul Indiei, Societatea Yogoda Satsang mai are şi 21 de instituţii educaţionale, de la clasele primare până la colegiu. *Yogoda* este un cuvânt creat de Sri Sri Paramahamsa Yogananda, derivat din cuvântul *yoga*, "uniune, armonie, echilibru", şi *da*, "ceea ce informează, împărtăşeşte". *Satsang* înseamnă "asociere divină" sau "asocierea cu Adevărul". Pentru occidentali, Paramahamsaji a tradus această denumire indiană ca "Asociaţia Realizării Sinelui".

Sri - un titlu de respect. Când este folosit înaintea prenumelui unei persoane religioase, înseamnă "sfânt sau "venerat".

Sri Sri Rajarsi Janakananda (James J. Lynn) - preaiubit discipol al lui Paramahamsa Yoganandaji; primul său succesor la poziţia de preşedinte şi învăţător spiritual al Societăţii Yogoda Satsang / Asociaţia Realizării Sinelui, poziţie deţinută până la dispariţia sa, la data de 20 februarie 1955. Paramahamsaji l-a iniţiat pe dl. Lynn în *Kriya Yoga* în anul 1932, iar progresul spiritual foarte rapid al acestuia l-a făcut pe Guruji să i se adreseze adeseori cu apelativul "Sfântul Lynn", până în anul 1951, când i-a conferit titlul monahal de Rajarsi Janakananda.

Sri Sri Yukteswar - Swami Sri Yukteswar Giri (1855-1936), *jnanavatar* indian, "întruparea înţelepciunii", gurul lui Paramahamsa Yogananda şi paramguru pentru discipolii din Asociaţia Realizării Sinelui. Sri Yukteswarji a fost discipolul lui Lahiri Mahasaya. La cererea gurului lui Lahiri Mahasaya, Mahavatar Babaji, el a scris "Ştiinţa Sacră", un tratat care demonstrează unitatea dintre scripturile creştine şi cele hinduse; de asemenea, el l-a pregătit pe Paramahamsa Yogananda pentru misiunea sa spirituală mondială: răspândirea ştiinţei *Kriya Yoga*. Paramahamsaji a descris elogios viaţa lui Sri Yukteswarji în "Autobiografia unui Yoghin".

Suflet - reprezintă învelişurile cauzal şi astral ale fiinţei umane, care se dezvoltă de-a lungul multor vieţi. Esenţa sufletului este Spiritul veşnic conştient, etern existent şi permanent Beatific.

Supraconştiinţă - conştiinţa pură, intuitivă, clarvăzătoare şi etern beatifică a sufletului. Este un termen folosit câteodată pentru desemnarea unor stări din *samadhi* experimentate în meditaţie, dar în mod specific descrie prima stare din *samadhi*, unde omul transcende conştiinţa-de-ego şi îşi realizează sinele ca fiind creat după imaginea lui Dumnezeu. După ea urmează stările de realizare superioare: Conştiinţa Cristică şi Conştiinţa Cosmică.

Sunetul cosmic - vezi *Aum*.

Swami - membru al celui mai vechi ordin monastic indian, reorganizat la sfârşitul sec. VIII sau începutul sec. IX d.Hr. de către Swami Shankara. Un *swami* face mai multe legăminte de celibat şi renunţare la legăturile şi ambiţiile lumeşti, devotându-se meditaţiei şi altor practici spirituale, precum şi ajutorării umanităţii. În Ordinul Monastic *Swami* există zece titluri clasificatorii: Giri, Puri, Bharati, Tirtha, Saraswati şi altele. Swami Sri Yukteswar şi Paramahamsa Yogananda au aparţinut ramurii Giri ("munte").

Cuvântul sanscrit *swami* înseamnă "acela care este una cu Sinele (*Swa*)".

Swami Shankara - sau, Adi ("primul") Shankaracharya (Shankara+*acharya*, "învăţător") - cel mai ilustru înţelept al Indiei. Datele sale de naştere nu se cunosc cu certitudine; mulţi scolastici atribuindu-i perioada de sfârşit a sec. VIII şi începutul sec. IX. El a expus conceptul divin nu ca aspect al negaţiei, ci al afirmării, etern, omniprezent şi veşnic beatific. Shankara a reorganizat anticul Ordin al Swami-lor şi a fondat patru mari *math* (centre monastice de disciplinare şi educaţie spirituală), ale căror lideri în succesiune apostolică au purtat titlul de Jagadguru Sri Shankaracharya. Înţelesul termenului "jagadguru" este de "învăţător mondial".

Şcoala Ranchi - Yogoda Satsang Vidyalaya, fondată de Paramahamsa Yogananda în 1918 când Maharajahul din Kasimbazar i-a pus la dispoziţie palatul său de vară şi încă 25 de acri de pământ în Ranchi, Jharkhand, pentru a ridica o şcoală pentru băieţi. Proprietatea a fost obţinută definitiv în perioada în care Paramahamsaji a stat în India, în 1935-1936. În prezent, mai mult de două mii de copii frecventează cursurile şcolilor şi colegiilor Yogoda din Ranchi. Vezi *Societatea Yogoda Satsang* din India.

Tehnică de Concentrare - cunoscută şi sub numele de *Tehnica Hong-Sau*, predată în Lecţiile Asociaţiei Realizării Sinelui. Această metodă ajută în mod ştiinţific la retragerea atenţiei de la obiectele exterioare şi focalizarea ei asupra unui singur lucru. Concentrarea este o etapă premergătoare şi esenţială meditaţiei. Tehnica Hong-Sau este parte integrantă din ştiinţa *Kriya Yoga*.

Trinitate - când Spiritul manifestă creaţia, El devine Trinitate: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, ori Sat, Tat, Aum. Tatăl (*Sat*) este Dumnezeul Creator existând dincolo de creaţie. Fiul (*Tat*) este inteligenţa omniprezentă a lui Dumnezeu în creaţie. Sfântul Duh (*Aum*) este puterea vibratorie a lui Dumnezeu care obiectivează sau devine creaţie.

Multe cicluri de creaţii şi disoluţii cosmice s-au produs şi evaporat în Eternitate (vezi yuga). În momentul disoluţiei cosmice, Trinitatea şi toate celelalte relativităţi ale creaţiei se dizolvă în Spiritul Absolut.

Vedanta - lit., "sfârşitul Vedelor"; filosofie izvorâtă din Upanishade, ultimele părţi din Vede. Shankara a fost exponentul cel mai de seamă al Vedantei, el declarând că Dumnezeu este unica realitate, iar creaţia este în mod esenţial o iluzie. Deoarece omul este singura creatură capabilă să Îl perceapă pe Dumnezeu, omul însăşi fiind divin, datoria sa principală este aceea de a-şi realiza propria natură.

Vede - patru scripturi hinduse: Rig Veda, Sama Veda, Yajur Veda şi Atharva Veda. În ele sunt descrişi psalmi, ritualuri şi texte de recitare pentru vitalizarea şi spiritualizarea tuturor fazelor vieţii şi activităţii omului.